

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SANDRA HILL

NEW YORK TIMES
BESTSELLING
AUTHOR

AVON
BOOKS

DESPERADO

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SANDRA HILL

DESPERADO

AVONBOOKS

An Imprint of HarperCollinsPublishers

OceanofPDF.com

Adanmışlık

Kitaplarımın en büyük destekçilerinden biri olan kuzenim Robert Kobularcık'e. Henüz yayımlanmamış bir yazar olarak bir gün ona aşk romanları yazdığımı itiraf ettim. Heyecanla bana sarıldı ve "Bu gece senin için dua edeceğim" dedi. Ertesi hafta ilk romanımı sattım.

Kadın romanı okumaktan korkmayan tüm erkeklere. Onlar gerçek romantik kahramanlardır.

Yazarlar Kathleen Morgan ve Lynn Raye Harris'in yanı sıra Vietnam'da 101. Birlikte görev yapmış yakışıklı bir West Pointer ve eski Hava Korucusu olan iyi arkadaşım Bruce Heim'in yardımları için de özel olarak teşekkür ederim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İçindekiler

Adanmışlık

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm On

Birinci Bölüm On

İkinci Bölüm On

Üçüncü Bölüm On

Dördüncü Bölüm

On Bölüm On

Altıncı n n Bölüm

OYedinci Bölüm

Yirminci Bölüm

OBölümBölüm O

Bölüm Yirmi bir

Bölüm Yirmi iki

Bölüm Yirmi Bölüm

Yirmi dörtüç

Yirmi Beşinci Bölüm Yirmi
Altıncı Bölüm Sonsöz
Okuyucu Mektubu

Sandra Hill'in Dünyası
Viking Bir Şövalye Alır
Viking Aşık
Gönülsüz Viking Kanun
Kaçağı Viking Lekeli
Kadın
Büyülenmiş Viking Mavi
Viking
Viking' inTutsağı İki
Vikingin Hikayesi Son
Viking
Truly, Madly Viking
The Very Virile Viking
Wet & Wild
Hot & Heavy
Açıkçası, Sevgilim ...
Sweeter Savage Love
Aşk İksiri
Beni Şefkatle Sev

Yazar Hakkında
Sandra Hill
tarafından Telif
Hakkı
Yayıncı Hakkında

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

Birkaç iyi adam istiyorlar... ve kadın da...

"Kulübe, iki, üç, dört ... kulübe, iki, üç, dört ..."

Rafael Santiago koyu renk havacı güneş gözlüklerinin kenarından başını kaldırmış, önündeki kavurucu asfaltta çiçek açmış aptallar gibi yürüyen genç stajyerleri izliyordu.

"Eenie, meenie, minie, moe," diye seslendi müfreze çavuşu Clint Eastwood tarzı kısık bir sesle.

Askerler tıpkı robotlar gibi, liderlerinin "jody çağrısı"nı gümbür gümbür ayak sesleri eşliğinde yankıladılar.

"Bir bakireyi ayak parmağından yakala ..."

Oh, harika! Yıl 2015 ve ben cehennemden gelen bir acemi birliğine düştüm - bir grup homurtu şehvetli yürüyüş ritimlerini çağırıyor.

Rafe elini zonklayan başına götürdü ve sıcak bir Ağustos sabahında Kaliforniya çölünün ortasından başka bir yerde olmayı diledi. *Kahretsin, sanırım saçlarım yanmaya başladı.*

"Eğer bağırırsa, bırakın gitsin ..."

Tanrım! Otuz dört yaşındayım. Hukuk diplomam var. Lanet olası Ulusal Muhafızlar'da görev yapmak yerine altın kaplama jakuzide yüzüyor olmalıydım. Takvimimle oynadığı için Lorenzo'yu öldüreceğim.

"Öte yandan ... hayır!"

Rafe'in gözleri inanamayarak açıldı. "Grody Jodies" in feminist hareketle birlikte yok olduğunu sanırdı. *Siz asker bozuntuları cinsel taciz davalarından hiçbir şey öğrenmediniz mi? diye düşündü* başını alaycı bir şekilde sallayarak. *Bir feminist, memleketteki bir fahişenin beş dolarlık numarasından daha hızlı bir şekilde size cinsel taciz davası açacaktır.*

Ama bu onların sorunuydu, onun değil. Rafe'in kendi sorunu yeterliydi. Son on iki yıldır üniversite borçlarını ödemek ve faturalar için ekstra para kazanmak için Muhafızlara hizmet etmek zorunda kalması yeterince kötüydü. Eğer avukatlık işine geri dönmezse, dağınık hukuk asistanı Lorenzo Duran ona Batı Yakası'ndaki tüm beleşçileri temsil ettirecek ve daha da borç batağına saplanacaktı - tabii bu mümkünse.

Rafe teçhizatının bulunduğu sırt çantasını omzuna attı ve havaalanında C-141 Starlifter'a doğru ilerledi. Delici güneş o kadar aralıksız vuruyordu ki ayak tırnakları bile terlemiş gibi hissediyordu.

Özel kuvvetler birimindeki olağan oryantasyon için iki gün önce gelmişti ama önünde daha on iki acı dolu gün vardı. Hayatta kalıp kalamayacağını merak ediyordu. Ya da sıkıntıdan ölecek miydi?

Sonra eğitim jetinin rampasının dibinde duran uzun boylu kızıl saçlı kadını gördü; ok gibi dimdik, ince vücudu kasmuk kamuflajıyla kaplanmıştı -Standart yeşil, kahverengi, ten rengi ve siyah BDU, yani savaş kıyafeti üniforması, tıpkı onunki gibi. Kadın subay askerler uçağa binerken isimlerini bir panoda kontrol ediyordu. Bir gün önce kalp krizi geçiren Albay Barrow'un yerine gelen kişi olmalıydı.

Onu hemen tanıdı.

"Prissy" Prescott? Bu gülünç iki haftalık askeri yolculuktaki komutanım Helen "Prissy" Prescott mu?

O anda Rafe kötü gününün daha da kötüleşmek üzere olduğunu anladı.

Kadın sert vücudunu tezahürat yapan askerlere doğru çevirdiğinde, ani bir hava akımı kıvrımlı kalçalarını ve uzun bacaklarını, yine kamuflaj şıklığındaki ordu pantolonu içinde net bir şekilde ortaya çıkardı. Alev alev yanan saçlarından birkaç tutam, saçma sapan kişiliğinin bir nişanesi gibi ensesinin dibine sabitlenmiş sıkı topuzundan kurtuldu. Sonra yakasına işlenmiş meşe yaprağı kümesinin donuk altın rengi gözüne çarptı.

Altın meşe yaprağı mı? Binbaşı mı? Üniversiteden mezun olduklarından bu yana geçen on iki yılı hizmette geçirmiş olmalıydı - bir ömür boyu. Gemiye binen askerler arasında bir durgunluk olduğunda panoyu vücuduna yasladı. Rafe'in gözleri kadının göğsüne kaydı. *Çok da güzel bir göğüs*, diye düşündü Rafe, kendi gömleğine benzeyen ama son derece farklı olan bluzunu zorlayan dolgun göğüslere takdirle bakarak.

Sonra kendinden iğrenerek başını salladı. *Prissy Prescott beni tahrik ettiğine göre güneş beynimi eritiyor olmalı.*

Binbaşı Prescott, diye düzeltti kendini, kız parlayan gözlerini saldırgan sözleri söyleyen çavuşa diktiğinde. Görünüşe göre, hafif kilolu, kırmızı yüzlü kıdemli er, Tanrı'nın bir kaza verdiği beyne sahip değildi. Helen'i fark edemedi ya da inanılmaz derecede aptal olduğu için onu görmezden gelmeyi tercih etti ve yeni bir şarkı söylemeye başladı: "Bilmiyorum ama bana söylendi ..."

Acemiler onun sözlerini yüksek bir ritimle tekrarladılar. Bölükte hiç kadın yoktu.

"Hava Kuvvetleri bebekleri alınıp satılır."

Oh, Tanrım. Rafe, Helen'in öfke dolu soluğunu yirmi metre öteden duyabiliyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaçınılmaz havai fişekleri bekliyordu. Helen Prescott'a boşuna "Onlara Cehennemi Yaşat Helen" lakabı takılmamıştı. Ve sol taşağı üzerine bahse girerdi ki yıllar içinde pek değişmemişti.

"Bilmiyorum ama söylenenlere göre ..."

Helen panoyu kolunun altına sıkıştırdı ve omuzlarını dikleştirdi, bu sadece "endamını" vurgulamaya yaradı, diye düşündü Rafe boş boş, onun bunu fark etmesinden nasıl nefret edeceğini çok iyi biliyordu. Sonra öfkeyle tepinerek alanın kenarına yakın bir yerde yürüyen asker grubuna doğru ilerledi. Rafe onun oldukça güzel bastığını, kalçalarının hafifçe zıpladığını fark etti.

"Donanma bebekleri yatakta harikadır."

Rafe dikkatini Helen'dan uzaklaştırıp o akılsız mucizeye çevirdi. *Bu ahmak için iyi bir avukat tavsiye edebilirim. Birine ihtiyacı olacak, hem de yakında.*

Ama beyin ölümü gerçekleşmiş çavuşun sırtı, omzuna vurmak üzere olan Helen'e dönüktü. Kendi boğazını kestiğinin tamamen farkında olmadan, "Tek bildiğim duyduklarım..." diye şarkı söyledi.

Aptal bir daha ağzını açmadan Helen net, disiplinli ve etkileyici bir sesle onun yerine sözlerini tamamladı: "Askeri mahkemeler korkulacak bir şeydir."

Rafe gülümsedi. *Aferin, Prissy!*

Çavuş topukları üzerinde döndü ve şaşkınlıktan çenesi düştü. "Binbaşı Prescott, sizi görmedim." Hızlı bir selam çaktı.

"Görünüşe göre." Helen selama karşılık verdi.

"Bilmiyordum. Kahretsin, hiç kadın olduğunu bilmiyordum. Yani . .
." diye kekeledi telaşlı çavuş.

"AT-TEN-TION!" diye bağırdı, gerçekten yüksek sesle. Rafe onu beş mil
öteden duyduklarından emindi.

Derisini şaklatan telaşlı çavuş -ki hemen "Dikkat" demesi gereken oydu-
ve bölüğü sorgusuz sualsiz itaat etti. Tahtalar gibi kaskatı kesilmiş, onun bir
sonraki direktifini bekliyorlardı.

"Ordu cinsiyetçiliğe müsamaha göstermez asker," diye bağırdı kırmızı
yüzlü astsubaya, "kadınlar olsa da olmasa da."

"Evet, efendim," dedi çavuş.

"Eğer bu şeritlere değer veriyorsan, asker, başka bir melodi söylemeye
başlamayı tavsiye ederim."

"Evet, hanımefendi!"

Sanki nasıl bir ceza vereceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi birkaç
uzun saniye boyunca ona ve yanındakilere baktı. "Olduğunuz gibi devam
edin," diye emretti sonunda, bir erteleme vererek.

Çavuş uzun bir rahatlama nefesi verdi. Sonra selam verdi, onun da selam
vermesini bekledi, sarsak bir dönüş yaptı ve birliğine kışlaya doğru geri
yürümelerini emretti. Bu kez tezahürat yoktu, sadece topukların keskin tıkırtısı
duyuluyordu.

Onlar gittikten sonra Rafe, Helen'in kendini toparlamak istercesine birkaç
kez derin nefes alıp verişini şaşkınlıkla izledi. Kısa bir an için omuzları çöktü
ve Rafe her nasılsa Helen'in işinden nefret ettiğini anladı. Sonra yüzünü güneş
ışığına doğru kaldırdı, gözleri kapalıydı, düz burnunu ve berrak tenini süsleyen
çillere birkaç tane daha ekleyebileceğini umursamıyordu.

Rafe göğsünde derin bir çekilme hissetti. Helen'ın ne kadar çekici
olduğunu unutmuştu; güzel değil ama çekici. Paylaştıkları o acı dolu
üniversite günlerini hatırladığı için kendinden nefret ediyordu. Kendini yine
azgın bir çocuk gibi hissetmekten, Anglo bir kız ona ilk baktığında fazla
büyük ayaklarına takılıp düşmekten nefret ediyordu. En çok da, tamamı
beyazlardan oluşan özel bir askeri okuldaki Hispanik kızın ulaşamayacağı
genç bir kadına duyduğu özlemi hatırlamaktan nefret ediyordu.

Helen aniden uçağa doğru döndü ve onun hoş olmayan hayalini bozdu.
Hızlı ve etkili adımlarla yürüyordu. Artık kontrol tamamen elindeydi, yüzü
askeri bir kararlılık maskesiydi.

Rafe, Helen'in yaklaşırken onu tanımasını bekledi ama Helen yanından geçerken ona sadece değerlendirci bir bakış attı, açıkça onu önemsiz buluyordu.

Bu onu çok sinirlendirdi.

Tüm hayatını Meksikalı-Amerikalı "yağcılara" yönelik küçümseme ve önyargılarla mücadele ederek geçirmişti. Şimdiye kadar buna alışmış olmalıydı. Helen'in küçümseyen bakışlarında önyargı kokan bir şey yoktu. Aslında ona sanki hiç var olmamış gibi davranmıştı. Nedense bu daha da kötüydü.

Ona gösterecekti.

Adam ona yetiştiğinde kadın çoktan uçağın rampasını tırmanmaya başlamıştı. Mükemmel bir zamanlamayla, kalçaları alnının tam önüne gelene kadar bekledi ve sonra etrafta duran askerlerin duyamayacağı kadar alçak bir sesle, "Ee, *Binbaşı* Prescott, dövmeniz hâlâ duruyor mu?" diye sordu.

Tat şunu, bebeğim! . . .

Dövme mi? Helen uçağın rampasını çıkarken yarı yolda durdu ve sinirli bir şekilde korkulukları tuttu. Stonewall Askeri Koleji'nden mezun olduğundan beri, on iki yıldır kimse dövmesinden bahsetmemişti. Ve o ses, Tanrım!

-Dünyada sadece bir adam o seksi, Meksikalı-Amerikalı tınısıyla konuşuyordu.

Helen yavaşça, isteksizce döndü ve omzunun üzerinden arkasına baktı. Tek gördüğü kalın siyah saçları ve bir çift havacı güneş gözlüğünün cesurca, göz hizasında poposuna bakmasıydı.

Aaaarrrrgh! diye sessizce inledi ve her zamanki sakinliğini korumak için mücadele etti. Sonra döndü ve rampadan aşağı geri indi. Otuz dört yaşındaki Helen kalçaları ve poposu konusunda oldukça hassastı ve aerobik savaşı onların Rubenesk boyutlara ulaşmasını engelliyordu. Stonewall'daki dört uzun lisans yılı boyunca hayatının eziyeti olan şehvetli, kibirli, ağzı bozuk adamın yüzüne karşı onları sallamasına imkân yoktu.

"*Kaptan* Santiago," diye tersledi, yakasındaki iki siyah çubuğa dikkat ederek, "sözleriniz her koşulda zamansız ve uygunsuz, ancak bir üstünüze hitap ederken çok ama çok aptalca." Panodaki adından sonra bir onay işareti koydu. "Bir uyarı," diye sertçe açıkladı gözlerini kaldırarak.

Helen, 1.80 boyunda olmasına rağmen, sesindeki tehditten ya da dolabına düştüğü nottan hiç de korkmamış gibi sırttan zayıf ve kaslı askere başını kaldırmak zorunda kaldı. Koyu renk gözlüklerinin ardındaki gözlerindeki ifadeyi seçemiyordu ama onu tepeden tırnağa değerlendirirken izledikleri yolu görebiliyordu. Ve muhtemelen geçmişte hep yaptığı gibi onu arzulu bulmuştu.

Sonra Rafe sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi gözlüğünü çıkardı ve Helen onun soluk, parlak mavi gözlerinin yakıcı bakışları altında neredeyse sendeleyecekti. Rafael Santiago cinsel bir cehennem gibi ısı saçıyordu. Eğer bir şey varsa, iyi tonlanmış, koyu tenli vücudu yaşla birlikte gelişmişti. *Lanet olsun!*

"Ee, Prissy, bana cevap vermedin. Dövme hala sende mi?"

Helen'in eli hiç düşünmeden dehşet içinde sağ kalçasına gitti. Bu ihanet dolu hareket ve boynundan yukarı doğru süzüldüğünü hissettiği kızarıklık için kendini tekmeleyebilirdi. Hiç kızarmamıştı ya da en azından on iki uzun yıldır kızarmamıştı. Zaman bir anda eriyip gitmiş ve Helen kendini yeniden, fazla yakışıklı, fazla atılgan Meksikalı-Amerikalı bir Harbiyelinin ilgisinden ürkmüş, çelimsiz bir genç kız gibi hissetmişti.

Üniversite boyunca ona karşı şiddetli bir aşk beslemişti ama onun bundan hiç şüphelenmemesini sağlamıştı. Adam gösterişli, kolay kadınlarla çıkmıştı ve o bunların hiçbirine benzemiyordu. En kötüsü de on sekiz yaşındayken beynini pelteye çevirmiş olmasıydı. Şimdi, onun yanında iki dakika geçirdi ve bunu tekrar yapıyordu.

Helen, Rafe'in sağ kaşını kaldırmasından utancının onu eğlendirdiğini, amacının onu iğnelemek olduğunu anladı. *Prissy! Bana Prissy deme cüretini gösteriyor! Adam hiç değişmemişti.* "Benim adım *Binbaşı* Prescott," diye hatırlattı ona, "o gülünç lakabı değil."

Fare sadece gülümsedi, koyu İspanyol teninin kontrastına karşı göz kamaştıran iğrenç beyaz dişlerini gösterdi.

"Ee, *Binbaşı* Prescott, aynı dövmeyle hâlâ yaptırıp yaptırmadığımı öğrenmek istemiyor musunuz?" diye sordu sahte bir masumiyetle ve uzun parmaklı, bronzlaşmış elini arka cebine götürüp meydan okurcasına orada bıraktı.

Helen her zaman o korkunç kelebeği kalçasından aldırmaya niyetlenmişti ama sonunda onu, kendini kontrol etmekte yaptığı dikkatsiz bir hatanın hatırlatıcısı olarak bıraktı. Başını kaldırdı ve Rafe'e baktı. Dövmeye tamamen onun suçuydu. Stonewall'da son sınıftaydılar ve son sınıfın final haftasının sonunda bir grup Tijuana'ya gitmişti. Çok az özgürlüğün ve çok fazla margaritanın baskısı altında kalan bir düzine genç aynı dövmeleri yaptırmaya karar verdiğinde, Rafe her zamanki gibi onunla alay etmiş, alay etmiş, ta ki o da kalabalığa katılmayı kabul edene kadar... sonsuza dek aşağılanmasına neden olmuştu.

Rafe'nin arkasında uçağa binmek için bekleyen stajyerlerin ve diğer personelin giderek büyüyen kuyruğunu fark etti, hepsi de onu ilgiyle dinliyordu. Görev başındayken adamlarından birinin kendisiyle kişisel bir konuşma yapmasına izin vermesinin nesi yanlıştı? Bu kesinlikle kurallara aykırıydı. Helen hiç değilse askeri protokole titizlikle uymakla övünürdü.

Helen omuzlarını dikleştirerek en otoriter sesiyle, "Kaptan Santiago, bu uçağa binin. *ŞİMDİ!* O bunaltıcı teneke kutunun içinde oturmuş bu paraşüt tatabikatinin başlamasını bekleyen bir düzine paraşütçü var." Sonra buz gibi bir ses tonuyla ekledi, "Burada ne aradığınızı bilmiyorum Yüzbaşı Santiago, ama bugünün sonuna kadar yanımdan ayrılacağınızdan emin olabilirsiniz."

"Ulusal Muhafızlar, Özel Kuvvetler," diye cevap verdi adam düz bir ifadeyle, merdivenleri tırmanmak için yanından geçerken. Kendini geri çekilmemek için zorladı, adamın kazara ya da o kadar da kazara olmayan bir şekilde ona sürtünmesinden korkuyordu. Çarpmadı ama gözleri bilerek parıldadı, "Sam Amca'ya yedi yıllık üniversite kredisi için bir domuz yükü nakit borcum vardı ve o da 'Nasty Guard'ın iyi bir geri ödeme yöntemi olacağına karar verdi. Ayrıca, her zaman fazladan paraya ihtiyacım olur. Bu benim son görevim, ama eğer beni buradan çıkarmanın bir yolunu biliyorsanız, sonsuza kadar minnettar kalırım."

"Neden şaşırmadım?" diye mırıldandı nefesinin altından, kendisinin askeri kuruma duyduğu sadakati onun asla duymadığını biliyordu.

"Yine de seni hiç 'Edepsiz Kız' tipi olarak görmemiştim," diye ekledi, Ulusal Muhafız kadınlarına verilen kaba isme atıfta bulunarak.

Kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırdı ve adam "Çekmecelerinde çok fazla nişasta var" diye cevap verince hemen pişman oldu.

Helen yumruklarını iki yanında sıktı ve o na kadar saydı. "İşte bu kadar, Yüzbaşı. Bu sicilinize işlenecek." Adının yanına bir onay işareti daha koydu ve onu daha da azarlamak üzereydi ama adamın yüzündeki sırıtma onu durdurdu. Tıpkı eski günlerdeki gibi, onu öfkesine yenik düşmesi için kışkırtıyordu. Bu kez arkasını dönerek onu hayal kırıklığına uğrattı. Sonra da uçağın yüklenmesine nezaret ederken o pisliği düşünecek vakti kalmamıştı, kendisine dikilmiş gibi duran birçok gözü görmezden gelmeye çalışıyordu sorgulayıcı bir şekilde arkasından.

Oh, Tanrım. Helen bunun hayatının en uzun günü olacağını biliyordu.

Anılar, zihnimin kıymıkları gibi ...

Bir saat sonra uçak havalanmıştı. Helen, on erkek ve iki kadından oluşan birliğine Kaliforniya/Nevada sınırı yakınlarında yapacakları atlayışla ilgili talimatları verdikten sonra tüm teçhizatlarını ve atlayış donanımlarını kontrol etti. Askerler, devasa uçağın her iki yanında sıralanan platform banklarında oturmuş, kendi aralarında usulca sohbet ederken rahat görünüyordular ama Helen heyecandan havalara uçtuklarını biliyordu. Tüm önlemler ne olursa olsun, herhangi bir paraşütle atlama etkinliğinde her zaman bir tehlike unsuru, yaralanma veya ölüm olasılığı vardı.

Her zamanki tam zamanlı sivil statülerine rağmen, hepsi de atlayış statüsünde kalmak ve teşvik ödemelerini hak etmek için her çeyrekte en az bir atlayış yapan deneyimli paraşütçülerdi. Askerlerin yarısı bugün burada "Hafta Sonu Savaşçıları" olarak adlandırılan yıllık iki haftalık Ulusal Muhafız görevlerini yerine getiriyorlardı, ancak diğerleri "maaş atlayışları" yapıyorlardı.

Özel kuvvetlerde görev yapanlar uzmanlıklarına göre seçilirdi; doktor, avukat, dil ya da iletişim uzmanıydılar. Genellikle az gelişmiş ülkelerdeki birliklerin eğitimine yardımcı olmak için kullanılırlardı.

Her ne kadar Ulusal Muhafızlar'da olduğunu söylese de Helen, Rafe'in muhtemelen geri kalan zamanlarda sadece ücretli bir atlayıcı olduğunu düşündü - becerilerini güncel tutmak için ordu için ara sıra alıştırma atlayışları yapan paraşütçülerden biri, bir ücret karşılığında. Hayırseverlikten yoksun olduğu için hemen kendini azarladı. Maaş kesintisi yapmak çoğunlukla onursuzluk sayılmazdı. Birçoğu

Sezon dışında maaş ödemesi yapan erkek ve kadınlar, orman yangınları ve diğer doğal afetlerle mücadele için çağrılan erkek ve kadınlarla aynı kişilerdi. Barış zamanı savunma güçlerinin belkemiği olan bu kişiler, gerektiğinde acil durum askeri hareketına bile katılmışlardır.

Helen bankın bir ucunda, kuyruğa yakın bir yerde oturan Rafe'e baktı. Diğerlerinden birkaç koltuk boyu uzakta oturuyordu, hafif bir dayanakla daha da ayrılmıştı - her zaman olduğu gibi yalnızdı. Başını gövdeye yaslamıştı, gözleri kapalıydı ve teni biraz yeşilimsi bir renkteydi.

Panosunu kolunun altına sıkıştırarak koridorda manevra yaptı ve ona doğru eğildi. "Hasta mısın, asker?"

Gözleri tembelce açıldı. "Neden? Karnımı mı ovacaksın?"

Helen geri çekildi, sonra panodaki adının arkasına bir işaret daha koydu. "Başınız zaten ciddi belada, Yüzbaşı. Bir sonraki adım hapishane."

"Klimalı mı?"

Dişlerini sıktı. "Davranışlarınız küstahça ve itaatsiz. Eski günlerin hatırına olması gerekenden daha fazlasına tahammül ettim. Beni daha fazla zorlama."

"Dinle, Helen. Kötü bir ruh halindeyim ve bunun acısını senden çıkarıyorum. Belki de artık konuşmasak daha iyi olur."

Uçak bir hava boşluğuna çarptı ve türbülansla birlikte sallandı.

Pilot hoparlörden, "Kemerlerinizi bağlayın, bayanlar ve baylar," diye seslendi. "Geçici bir pürüzle karşılaştık."

Helen isteksizce Rafe'in yanındaki koltuğa oturdu ve kemerini bağladı. Ona yaramaz bir çocuk gibi sırttı.

Kendisine bile ukalaca gelen bir gıdıklama sesi çıkardı. "Hiç değişmemişsin."

"Sen de öyle." Hınzırca gülümsedi, gözleri onun vücudunu cesurca değerlendirmeyordu.

"Nasıl yani?" diye sordu, daha iyi düşünmesine rağmen. "Her zamanki gibi titizsin."

Kızın yüzündeki şaşkınlık ifadesini görünce eğilip kalemi elinden aldı ve adının yanına bir işaret koydu. "Sadece seni zahmetten kurtarıyorum bebeğim," diye açıkladı.

Bebeğim! Kadın, üst rütbeli bir subaya bu kadar samimi bir şekilde hitap ettiği için onu azarlamak üzereydi ki, adam sorarak itirazını imkânsız hale getirdi,

"Benim gibi düşük rütbeli bir askerle konuşmak zorunda mısın? Bu kurallara falan aykırı değil mi?" "Kurallar" kelimesine sanki iğrenç bir şeymiş gibi özellikle vurgu yaptı. Sanki kuralların tam olarak ne dediğini bilmiyormuş gibi.

Helen *yine* onun ekmeğine yağ sürdüğünü fark ettiğinde, kendini rahatlamaya, onu biraz rahat bırakmaya zorladı. Rafe onu her zaman savunmaya geçirmiş, aşırı tepki vermesine neden olmuş, giyim tarzından saygı duyduğu vatanseverlik değerlerine kadar hemen hemen her şey için suçlu hissetmesine yol açmıştı.

"Size bir soru sordum, Kaptan Santiago. Hasta mısınız?"

"Hasta mı görünüyorum?"

"Evet."

"Eğer hastalanırsam, Los Angeles'a geri dönebilir miyim?" "Hayır."

Omuz silkti. "O zaman hasta değilim. Sadece biraz akşamdan kalmayım."

"Her zaman kolay yolu arıyorsun, değil mi? Eski bir dost olarak sana küçük bir tavsiyede bulunmama izin ver."

"Arkadaş" kelimesini kullanması üzerine bir kaşını kaldırdı, ama inatla devam etti, "Stonewall'da olduğun gibisin ve bu tür bir küstahlık bugünün ordusunda işe yaramaz."

Şimdi sertleşme sırası Rafe'deydi. "Hanımefendi, beni o zaman da tanı mıyordunuz, şimdi de tanı mıyorsunuz."

Helen yüzünün utançtan kızardığını hissetti. "Haklısın." Ama bu yakınlığın devam etmesine izin veremezdi. "Sadece bana o isimlerle hitap etme. Unuttuysan diye söylüyorum, ben senin komuta subayınım."

Dudakları eğlenerek kıpırdadı. "Selam vereyim mi?"

"Bu da bir başlangıç olur."

"Tereyağını ne eritirse." Dik oturdu ve ona kısa, zekice bir selam verdi.

"İşte bu daha iyi."

Sonra göz kırparak etkiyi mahvetti.

Nefes alış verişinde garip bir etki yaratmasına rağmen göz kırpmasına aldırmadı. Helen konuyu değiştirmeye, yeni bir başlangıç yapmaya karar verdi. Ne de olsa bu operasyonun lideri oydu. Elbette adamlarından biriyle medeni bir sohbet sürdürebilirdi. "Son on iki yıldır ne yapıyordun?"

Tereddüt etti. "Burada binbaşı ve yüzbaşidan mı bahsediyoruz? Yoksa Helen ve Rafe'den mi?"

Hızlı bir bakışla, çıkıntılı dayanak tarafından diğer askerlerden bir şekilde korunduklarını gördü. Uzun bir süre onu inceledi. "İki eski tanıdık," diye kabul etti.

"Ben bir avukatım."

"Ah, doğru ya. Gazetelerde bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum. 'Film Patronu Tarafından Tutulan Başarılı L.A. Avukatı' ya da onun gibi bir şey." Sesinde hafif bir küçümseme tonu vardı.

"Tamamdır, tatlım. Bu benim. Los Angeles'ın gözde avukatı." Tırnaklarını kayıtsızca inceliyordu ama Helen dışlerinin sıkıldığını anlayabiliyordu.

Rafe'nin diğer tarafında, birkaç koltuk ötede oturan bir kadın öne doğru eğilmiş, boynunu bükerek onları ilgiyle izliyordu. Gerçekte, lezzetli bir tatlı gibi süzdüğü kişi Rafe'di. Kim bakmazdı ki? Adam göz kamaştırıcı bir yakışıklıydı. Helen her ne kadar onun değerlerinden ve yaşam tarzından hoşlanmasa da, dürüst olmak gerekirse, ona duyduğu çekimi de inkâr edemiyordu. Bunca yıl sonra bile.

Bu arada, siyah tüy tozları kadar kalın kirpiklerle saçaklı küstah gözleri, vücudunun bazı mahrem kısımlarını görsel olarak okşuyordu. Helen midesindeki kelekleri görmezden gelmeye çalışarak tısladı: "Bana öyle bakmayı kes. Bu cinsel taciz kokuyor."

"Hayır, hayır, hayır! Bildiğim bir şey varsa, o da kanunlardır. Cinsel taciz, benim rütbeli bir subay olmam ve çaresiz küçük sana zorla ilgi göstermemdir. Ben burada sadece üniforma giyen güzel bir kadına hayranlık duyan çaresiz bir adamım. Bundan tehditkâr bir şey çıkarma. Ayrıca, bunun sivil bir konuşma olduğunu kabul etmişsiniz."

"Kendimi tehdit altında hissettiğimi söylemedim," dedi dudaklarını tiksintiyle büzerek, "ama küstahlığınız askeri olsun olmasın hiçbir koşulda kabul edilemez. Ve zevksiz."

"Her zaman limon emiyormuş gibi davranmayı bırak."

Helen onun yakışıklı yüzündeki alaycı gülümsemeyi tokatlamamak için yumruklarını sıkmak zorunda kaldı. "Sen gerçekten de tanıdığım en kaba, en kibirli adamsın."

"Evet, o benim. Kaba, kibirli, havalı avukat." Helen'in kendisi hakkında bu kadar düşük bir fikre sahip olmasından dolayı hiç de üzgün görünmüyordu.

"En azından amacınıza ulaştınız, Bay Hotshot Legal Eagle. Tek istediğin bir ton para kazanmaktı."

"Doğru." Gözleri sanki onunla tartışacakmış gibi öfkeyle parladı. Ama sonra kayıtsız bir maske takarak mavi ateşlerini kasıtlı olarak söndürdü. "Herkes *senin gibi* ağzında gümüş bir kaşıkla doğmuyor."

Rafe'in bakışları yakasındaki altın meşe yaprağı kümesine takıldı. Helen onun ne yapmaya çalıştığını anlamadan önce, parmaklarının ucuyla bir tanesine dokunarak boynunu sıyırdı. Neyse ki diğer askerlerden uzakta bir yerdeydiler, çünkü Helen bu dokunuşla bile damgalandığını hissetti. Adamın gözleri bir an için onunkileri tuttu, sıcak ve için için yanıyordu ve alışılmadık bir ağırlık Helen'in uzuvlarını şehvetli bir şekilde çekti.

Yere iner inmez Rafe'i şirketinden uzaklaştıracaktı. Yürüyen testosteronun bu en iyi örneğiyle iki haftalık yakın arkadaşlığa asla dayanamazdı.

"Görüyorum ki babanın istediği gibi kariyer ordusuna girmişsin," dedi aniden ve onu sert gerçekliğe geri döndürdü. "Sanatçı olmak istediğini sanıyordum. Sonuna kadar babasının kızı, ha?"

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bunun anlamı, Prissy, hala kendi ayaklarının üzerinde durmayı öğrenemediğindir. Baban ne derse onu yapıyorsun."

"İstedüğimin ordu olmadığını nereden biliyorsun?"

Sanki bu konuşma onu birden sıkışmış gibi omuz silkti. Sonra kızın sol elindeki yüzüğü fark etti. Kızın itiraz etmesine fırsat vermeden elini iki elinin arasına aldı ve iğaret parmağıyla büyük pırlantanın izini sürdü. Hızla atan nabzından endişe duyan kadın suçlulukla başını kaldırıp izleyen biri olup olmadığına baktı ama Rafe'in sırtı ve dayanak hala mahremiyetlerini sağlıyordu.

"Peki, şanslı adam kim?" Sesinde garip bir nota vardı, neredeyse pişmanlık gibiydi, bu da Helen'i şaşırttı. Bunun muhtemelen iğneleme olduğuna karar verdi.

"Elliott Peterson. Albay Elliott Peterson."

"Albay. Anlaşıldı."

Helen elini çekmeye çalıştı ama o elini çevirdi ve avucunun içinde baştan çıkarıcı küçük daireler çizmeye başladı, tüm bu süre boyunca gözlerini tuttu. Helen gözlerini kapamak ve elinin hassas derisinden uykudaki vücudundaki tüm önemli sinir merkezlerine yayılan tatlı uğultulara teslim olmak için can atıyordu. İlk başta, adamın hâlâ kendisiyle konuştuğunu fark etmedi. "Ne?"

"Ne zamandır nişanlısınız?" "Üç yıldır."

Gözleri büyüdü ve başını iki yana sallayarak kısık bir ses çıkardı. "Bu da anlaşılıyor."

Helen, Rafe'in kendisini gergin ve ağırlı hissetmesine neden olmasından nefret ediyordu. Her zaman öyleydi. Ve muhtemelen bunu biliyordu. Elini onunkinden çekti.

Boğuk boğuk güldü.

Savunmacı bir tavırla, "Programlarımızı koordine edemedik," dedi.

İnançsızlıkla kaba bir şekilde homurdandı. "Yani, sen ve albay yatağa girmeden önce birbirinizi selamlıyor musunuz? Hey, bahse girerim ateşli seksi bir programa göre yapıyorsunuzdur, değil mi?"

Ateşli seks mi?

Bir elini dizine vurarak neşeyle kükredi. "Oh, Prissy, çok şeffafsın. Ateşli seksten ne kastettiğim hakkında en ufak bir fikrin yok, değil mi?"

"Şimdi senden neden hep nefret ettiğimi hatırlıyorum." Panosuna bir not daha düştü. "Önümüzdeki iki haftayı senin için çok berbat bir hale getirebileceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Ben zaten mutsuzum," diye belirtti, sanki o hiç konuşmamış gibi devam etti. "Seni ve Albay Sanders'ı hayal edebiliyorum-"

"Ben Albay Peterson."

Elini umursamazca salladı ve devam etti. "Senin cimri asker arkadaşın muhtemelen 'Alabilir miyim', 'Alabilir miyim' ve 'Lütfen' diyor. Muhtemelen daha sonra iyi bir iş çıkardığınız için kışınızı okşar. Sonra da bir daha yapamadan uyuyakalır."

Beni mi? Helen çenesinin açılmasını engellemek için alt dudağını ısırıldı. "Kibarlıkta yanlış bir şey yok."

"Hah!" Rafe birden aydınlanmış gibi usulca kıkırdadı. "Bahse girerim o lanet panoyu yatağa bile yanında götürüyorsunuzdur."

Kendini panoya bir işaret daha koymamak için zorladı, çünkü onun da bunu beklediğini biliyordu. "Daha önce o iğrenç jody çağrılarını bağırın çavuş kadar kötüsün."

Sanki kadın ona tokat atmış gibi kafasını geriye attı. "Ben o pislik gibi değilim, Prissy. Kaba, cinsiyetçi bir serseri gibi davranıyordu. Kadınlardan hoşlanıyorum ve seksi seviyorum."

Bu hayatın doğal bir parçası. Ve bazen kaba bile olabilir. Ne olmuş yani? Neden biraz gevşeyip yaşıyorsun?"

Rafe'in hayatı hakkındaki fazlasıyla doğru değerlendirmesi onu derinden yaralamıştı ama Helen bunu asla kabul etmeyecekti. Özenle düzenlediği duyguları bir sahtekârlık için açığa çıkmadan önce kalkıp gitmeliydi. Onunla konuşmak için asla kalmamalıydı. Onun sözlerinin bir düzineden fazla yıl önce kendisini nasıl yaraladığını ve bugün hâlâ nasıl yaraladığını unutmalıydı. Ama cevaplar için yanıp tutuşarak kaldı. "Neden hep beni eleştiriyorsun, Rafe? Stonewall'da geçirdiğim dört yıl boyunca hayatımı kâbusa çevirdin. Sen-"

"Hayatını kâbusa mı çevirdim?" Şaşkınlıkla başını eğdi.

"Elbette öyle yaptın. Tüm o alaylar - eski moda değerlerim çağ dışıydı ... uyduğum kurallar aptalcaydı ... Ben babasının kıızıydım... görünüşüm iffetsiz ve sıkıcıydı. Beni aşağılamak hoşuna gitti mi? Seni incitecek hiçbir şey yapmadım."

"Helen, Helen, Helen. Bundan daha zeki olduğumu sanıyordum." Sanki kız inanılmaz derecede kalın kafalıymış gibi bir ses çıkardı. "Kabuslar hakkında konuş! Tatlım, seni birinci sınıf kayıtlarında ilk gördüğümde kalbim küt küt atmıştı. Minik askılı sarı bir elbise giyyordun." Göstermek için omuzlarından göğsüne doğru iki çizgi çizdi. "Saçların altın tokalarla iki yandan geriye doğru toplanmıştı. Parfümün de çiçek kokuyordu, sanki ..." Sözleriyle ne kadar çok şeyi açığa çıkardığını fark edince sözleri kesildi.

"Bunu uyduruyorsun. Uydurduğunu biliyorum."

"Şunu bil ki bebeğim, Stonewall'da geçirdiğim dört uzun yıl boyunca gördüğüm her ıslak rüyanın merkezinde sen vardın. Ve onlardan çok vardı."

"Bu ne cüret! Kabalığın hakkında ne demek istediğimi anladın mı? Askeri itaatsizlik bir yana, erkekler saygı duydukları kadınlara bunu söylemezler."

"Belki de yanlış adamlarla takılıyorsun." Bir elini koluna koyarak, niyetlendiği gibi emniyet kemerini çözüp ayağa kalkmasını engelledi. Daha yumuşak bir tonda ekledi, "Seninle çok dalga geçtim, Prissy. Ama bunun nedeni seni çok istememdi. Bunu bildiğini sanıyordum."

Ağzı şaşkınlık dolu bir nefesle açıldı - ona gerçekten inandığından değil. Muhtemelen tüm düzgün cümlelerini "Çılgın Avukat 101 "de öğrenmişti. Kaba olanları da "Adi Avukat 102 "de.

"Seni neden sürekli takip ettiğimi hiç merak etmedin mi?" diye ısrar etti.

Helen ilk başta cevap veremeyecek kadar şaşkındı. Bu doğrudu. Stonewall'da geçirdikleri dört yıl boyunca neredeyse Helen'in olduğu her yere gelmişti. "Ama bana hiç çıkma teklif etmedin."

"Sen gider miydin?"

Sessizliği her şeyi anlatıyordu ve Rafe elini "İşte böyle!" dercesine salladı. O anda Rafe'in bakışları meydan okurcasına onunkileri yakaladı ve Helen onu kıvrandırmasından nefret etti.

Daha sonra adamın tüm söylediklerini düşünecekti ama şimdilik umutsuzca başka bir konu arıyor, çalkalanan duygularını dizginlemenin ve soğukkanlı askeri zihin yapısına geri dönmenin bir yolunu arıyordu. "Bu atlayış için hazır olduğumu varsayıyorum, Rafe. Hava dalışı antrenmanlarına devam ediyorsun, değil mi?"

Başını salladı, güzel dudaklarındaki neşe seğirmesi konunun değişmesine aldanmadığını gösteriyordu.

"Irak'ta görev yaptınız mı?"

"Hayır. Acil bir erteleme aldım." Üst dudağı hoşnutsuzlukla kıvrıldı.

"Yine de bazı felaketlerde görev yaptım. Seller, kasırgalar, isyanlar. Bunlar normal özel kuvvetler görevi olmasa da."

"Ne? Televizyon çalmak mı?" Gözleri ona mavi kıvılcımlar fırlatmadan önce bile sözlerinden pişmanlık duyuyordu.

"Bunu söylememeliydim. Özür dilerim."

"Ben buna alışkınım. Bir kere yağcı olan her zaman yağcıdır, değil mi? Takım elbiseli bir serseri yine de bir serseridir." Adam onu görmezden gelerek başka tarafa baktı ama Helen onun açık gözlerindeki acıyı gördü.

"Rafe, özür dilerim. Sana tepki gösteriyordum, mirasına değil." "Bu beni çok daha iyi hissettirdi."

"İçimdeki kötülüğü ortaya çıkarıyorsun."

"Konuşmaya devam et. Yakında kan akabilir."

İnledi. "Özür diledim. Benden daha ne istiyorsun?" "Hiçbir şey."

Yoğun bir şekilde aşağılanmış olan Helen yerinden kımıldadı ve emniyet kemerini çözdü. Ayağa kalkıp uzaklaşmak üzereydi.

"Bekle," dedi Rafe, onu durdurarak. O kadar yakınına eğilmişti ki, kız onun sıcak nefesini boynunda hissedebiliyordu. Sert sesi ona ettiği hakaretin intikamını alacağının sözünü veriyordu. "Yalan söyledim. Senden bir şey istiyorum," diye fısıldadı yanına yaklaşarak.

açıkta kalan kulak. "Bana kalsa şuradaki perdenin arkasına geçer ve dünya standartlarında bir wall-banger yapardık. Bacaklarını belime sarar ve kendimi içine gömerdim. Ve çığlıklarını bastırmak için tüm bu süre boyunca seni öperdim. Çünkü inan bana bebeğim, kesinlikle çığlık atardın."

Helen şaşkınlıkla ona bakakaldı.

"Panonu unutma," diye hatırlattı ona sinir bozucu bir sırıtışla. Kadın hırladı ve ona bir sol kroşe atmaya çok ama çok yaklaştı. Ve bunu yapabilirdi de. Bunun yerine, on beş dakika önce yapması gereken şeyi yaptı. Ayağa kalktı, sırtı kaskatı kesilmişti ve yüzü kıpkırmızıydı. utanç duydu ve çekilmez sümsükten uzaklaştı.

Ama adamın zihninde çizdiği imgeler, tam da adamın istediği gibi, aklından çıkmıyordu.

Öfkelenmesi gerekirdi. Kırılmalıydı. Onun yerine, baştan çıkarıldı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İkinci Bölüm

Bu, yanlış kimliği bambaşka bir seviyeye taşıyor.

Rafe askerlerin birbiri ardına uzaya geçişlerini tamamlamalarını taş kesilmiş bir halde izledi. Atlayış ustası Helen çıkış kapısında durmuş, atlayışları ustalıkla denetliyordu. Muhafız birliğindeki özel kuvvetler birimi HALO, yani yüksek irtifa-düşük açıklık atlayışları yapmasına izin verilen az sayıdaki asker arasındaydı.

Motor ve rüzgar gürültüsü nedeniyle sözlü bir komut duymak neredeyse imkansızdı. Ancak bunun bir önemi yoktu çünkü bu tür bir tatbikatta rüzgârın yönünü ve iniş bölgesinin yerini kontrol eden pilottu ve doğru zaman geldiğinde sürekli yanan kırmızı ışık yeşile dönüyordu; bu da kalkış için bir işaretti.

Naylon tulumlarını çoktan giymişlerdi. Uzaya çıkmadan hemen önce, Kevlar kasklarını taktılar.

Helen onunla göz teması kurmaktan kaçındı ve bunun iyi bir nedeni vardı. Kısa bir süre önce orada tam bir piç gibi davranmıştı. Ama kız onun içindeki kötülüğü ortaya çıkarmıştı. Otuz dört yaşındaydı ama Helen onun kendini gergin ve beceriksiz hissetmesine neden oluyordu, sanki hormonları gözeneklerinden sızan bir ergen gibi.

L.A. barriosundaki bir çocuk olarak her zaman yaptığı gibi savunmaya geçmişti. Vurulmadan önce vur. O senin taşaklarını kesmeden önce düşmanın dizlerini kes.

Ama Helen ne zaman benim düşmanım oldu?

Belki de özür dilemeli.

Muhtemelen dilemez.

Rafe yüzünü buruşturarak öndeki kadın askerin, Ohio'lu bir üniversite profesörü ve dilbilim uzmanının son talimatları dinlemesini izledi

Sonra da mavi gökyüzüne adım attı. Paraşütü bir çırpıda açılıp devasa bir denizanası gibi şekil değiştirmeden önce, tavsiye edilen birkaç saniyelik gecikme boyunca serbest düşüşte sürüklendi.

Bir sonraki atlayışçı -Atlanta'dan gelen ve mekanik becerileri mühimmat alanında ün yapmış bir yarış arabası sürücüsü- açık gökyüzüne kafa üstü dalmadan önce yüksek sesle bir çığlık attı. Saniyeler içinde, yüksek hızlı delta pozisyonuna "dengeli bir şekilde düştü" - düz bacaklar, kollar vücudun yanlarından bir açıyla geride tutuldu. Bu deneyimli paraşütçü için çırpınmak yoktu. Rafe onun aşağı inerken "Ooo-ee, bebeğim!" diye bağırdığını duyduğunu düşündü.

Helen bu maskaralık karşısında onaylamayarak kaşlarını çattı ve seyir defterine bir işaret koydu. Sosisli sandviç Helen'in bok listesindeydi.

Sıra Rafe'deydi.

Cinsel uyarılmanın başlangıç aşamaları gibi, içinde tanıdık bir heyecan sarmalı oluşmaya başladı. Paraşütle atlamamanın tehlikesi ve heyecanı her zaman hoşuna gitmişti. Helen de aynı şeyi mi hissediyordu? Kahretsin, onu bu şekilde düşünmeyi bırakmalıydı, yoksa bu iki hafta beklediğinden daha da cehennem gibi geçecekti.

Kapıya yaklaştı, kemer kayışlarını ayarladı ve kaskını takmak üzereydi. Uçak aniden, özellikle şiddetli bir türbülans parçasına çarparak savruldu. Uçak rotasından hafifçe sağa doğru sapmış ve bir kanyona doğru yönelmiş gibiydi. Atlama sinyali artık sabit bir kırmızıydı.

Ama sonra uçağın sarsılma hareketinin Helen'in keskin bir çıkıntıya doğru düşmesine ve koşum takımını yakalamasına neden olduğunu fark etti. Kendini düzelttiğinde, kemerinin arka kısmı kesici metalin üzerinde yırtılmış, omuz kayışları rüzgârda çırpınıyordu. Ve açık çıkışa tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı.

"Helen!" diye bağırarak uyarıda bulundu, sadece birkaç metre uzakta olmasına rağmen. "Koşum takımın!"

Başını sağa çevirip ona baktı, kahverengi gözleri şaşkınlıktan irileşmişti. Aynı anda kaskını bıraktı ve onu belinden tutup geri çekmek için öne doğru atıldı. Ne yazık ki uçak tekrar keskin bir düzeltme yaparak ikisinin de dengesini bozdu. Ve açık kapıdan dışarı, uzaya doğru serbest düşüşe geçtiler. Neyse ki Rafe'in kolları Helen'in beline sıkıca sarılmıştı.

Vay anasını!

"Seni aptal herif! Bırak beni," diye bağırarak onu itmeye çalıştı. Hızla düşüyorlardı. Boynundaki topuzdan iğneler fırladı ve uzun saçları adamın yüzüne uçarak onu bir anlığına kör etti.

Açık ağzına düşen bir tutam saçı tükürdü. "Ah!" Kızın dizi az önce kasıklarına çarpmıştı. "Bacaklarını belime dola," diye bağırdı uğuldayan havanın ve çarpan kalp atışlarının arasından.

"Hayatta olmaz, ahbap!"

İnişe kadar yaklaşık üç dakikaları vardı - eğer paraşütleri düzgün açılırsa, Helen'in kıvranan bedenine tutunabilirse, kalp krizi geçirmezse. Ve inatçı, patron olmak için doğmuş bir kadınla tartışarak zaman kaybedemezdi.

"Helen, koşum takımın koptu. Kurşun ağırlıkları gibi düşüyoruz," diye kükredi. "Şansını deneyemezsin. Zaman yok."

Gözleri endişeyle açılarak yırtık omuz askılarına baktı ve içgüdüsel olarak tepki verdi. Bacaklarını adamın beline, kollarını da omuzlarına dolayarak yüzünü adamın boynuna gömdü. Nefesini tutarak sırtını dikleştirdi ve kollarını dışarı attı. Askı halatları gerildiğinde, paraşütler otomatik olarak üzerlerinde bir bulut halinde açılarak inişlerini yavaşlattı.

Tanrı'ya şükür!

Sağ avucunu kalçasının altına, sol elini de ensesine koydu ve gülümsedi. Paraşütle atlarken her zaman hissettiği cinsel yükseliş, tam anlamıyla bir ereksiyona dönüştü. Bir çiftin uzayda serbest düşüş yaparken bunu yapıp yapmadığını merak etti. Paraşütle atlama gösterileri yapan bazı çılgınları tanısa hiç şaşırmazdı.

Helen'in vücudunu, bacaklarının kıvrımları kendi tahrikine degecek şekilde ayarladı.

Kulağını ısırdı ve "Aklından bile geçirme" diye tısladı.

Rafe kıkırdadı ve onun boynunu ısırarak karşılık verdi. "Bu benim için olduğu kadar senin için de iyi mi?"

"Yere düştüğümüz anda seni öldüreceğim," diye bağırdı. "Yemin ederim, eğer senin bu çılgın manevrandan sağ çıkarsak, sen ölürsün."

Saçları, bir zamanlar gördüğü, kafasından yılanlar çıkan bir Yunan tanrıçasının resmi gibi çılgınca dönüyordu. Bu bilgiyi onunla paylaşacağını sanmıyordu. "Şimdi, şimdi. Benim hatam değildi,

Prissy." Havada süzülürken bir yandan da komutanı ile sohbet ettiğine inanamıyordu.

"Kapa çeneni!"

"Benimle sert konuşmana bayılıyorum bebeğim."

"Aaaarrgh! Bizi öldüreceksin. Yaptığın şeye konsantre ol." "Eğer biraz daha konsantre olursam, uzay seksi yapacağız."

İstemedenden de olsa kendini ona doğru hareket ettirdiğinde, boğazının derinliklerinde yumuşak bir kedi yavrusu iniltisi duydu. İstemsiz tepkisi yüzünden onu azarlayacaktı ama nefesi bir arzu dalgasına kapıldı. Ereksiyonu sanki betonu delip geçecekmiş gibi hissediyordu.

Varacakları yer olması gereken platonun kenarındaki uçurumu geçtiler. Çıkıntının yakınındaki keskin kaya kenarlarına tehlikeli bir şekilde yaklaştıklarında vücudunun her yerindeki ince tüyler diken diken oldu. Eğitildiği gibi her iki paraşütteki ipleri manevra ettirerek, hafif bir rüzgârın da yardımıyla felaketten kurtuldu ve çimenli kanyon tabanına yaklaştılar.

"Sıkı tutunun. İşte burası," diye uyardı Rafe, yer onları karşılamak için yükselirken. Kendini destekledi. Gürültülü bir gümürtüyle sert toprağa düştüler ve yuvarlandılar, Helen sırtüstü yatmış, bacakları iki yana açılmış, Rafe de onun üstünde, her ikisi de paraşütlerle örtülmüş halde yere çakıldılar.

Birkaç uzun dakika boyunca kıpırdamadan yattı ve nefesini geri kazanmaya çalıştı. *Lanet olsun! Bu bir gün torunlarıma anlatacağım bir deneyim olacak. Kendi çocuklarımla olmasını hiç istemediğimden değil, ama ... vay canına!* "İyi misin?" diye sordu sonunda, başlarındaki kumaşı savurduktan sonra uzanmış kollarının üzerinde hafifçe doğruldu.

"Hayır, iyi değilim, seni embesil. Bunun için askeri mahkemeye çıkacaksın, asker."

"Hey, ben senin hayatını kurtardım," dedi hakaret ederek.

"Hayatımı mı kurtardın? Kaptan, o lanet uçaktan düşmeme siz sebep oldunuz," diye mantıksızca öfkeleni ve yüzü kararlı bir mor renge büründü.

"Tsk, tsk. Sözlerinize dikkat edin, *Binbaşı*."

"Oh ... oh ..." diye kekeledi hararetle, şüphesiz onu tanımlamak için doğru sıfatı arıyordu. "Bir yıl boyunca hapiste kalacaksın. Seni saldırıdan dava edeceğim. Bu fiyaskonun bedelini değersiz hayatının geri kalanında ödemeni kişisel görevim haline getiriyorum."

"Hepsi bu mu?" diye sordu ona sırtarak. Vücudunun belli bir kısmının, serbest düşüşün *canlandırıcı* heyecanının sona erdiğini ve biraz *aşağı inme* zamanının geldiğini anlamadığını fark etmişti.

Aynı keşfi yaparken Helen'in ağzı şaşkınlıktan küçük bir "o" sesi çıkardı. Rüzgârda uçuşan saçları anahtar deliğinden geriye doğru çekilmiş gibi görünüyordu ve çilleri solgun teninde tütün suyu gibi göze çarpıyordu. Ama Rafe'in tahminine göre neredeyse karşı konulmazdı.

Kalçalarını onunkilere göre ayarladı ve fısıldadı, "Her zaman yapmak istediğim bir şey var Helen. İlk tanıştığımız andan beri."

"Tek düşündüğün bu mu?" diye öfkeyle söylendi ama kalın kirpikleri haince dalgalandı.

"O değil, Prissy," dedi boğuk bir kahkaha atarak ve onu çenesinin altından itti. "*Bu.*" Yüzünü yavaşça onunkine doğru indirdi, ona itiraz etme şansı verdi, ama umutsuzca itiraz etmeyeceğini umuyordu. "Sadece bir öpücük. Hepsi bu. Sadece bir öpücük."

"Hayır," dedi yumuşak bir iniltiyle, ama ayrılmış dudaklarını onunkilere doğru kaldırmaya başlamıştı bile.

İlk başta dudaklarını onunkilere değdirmekle yetindi ama bir elektrik kıvılcımı tutuştu, öyle güçlüydü ki kalbi göğüs duvarlarına çarptı ve derisi karıncalandı. "Tatlı. Çok tatlı," diye mırıldandı onun nemli dudaklarına karşı.

Sonra ağzını onunkinin üzerine açtı. Onu derinden öptü, dudakları birbirine mükemmel bir şekilde oturana kadar kaydı ve eğildi. Eğer bu Helen'den aldığı tek öpücük olacaksa, bunu unutulmaz kılmayı planlıyordu. Tüm zamanlar için bir öpücük.

Helen, Rafe'i uzaklaştırması gerektiğini biliyordu. Onu öpmek büyük bir hataydı. Rafe Helen'ın duyularına kötü, düpedüz günahkâr şeyler yapıyordu; alt dudağını ısıırıyor, dilini ağzına sokuyor, Helen'ın daha fazlasını arzulamasına neden olan duyusal, zihnini sarsan darbelerle onunla alay ediyordu.

"Bak!" diye bağırdı bir ses. "İşte orada. *El hombre y la muchacha.*"

Rafe bu beklenmedik müdahale karşısında gerildi ve onu öpmeyi bıraktı. İkisi de dikkatle dinliyor, henüz bir şey göremiyorlardı.

"*Dikkat!*" diye uyardı başka bir erkek sesi, yaklaşır gibi oldu, sonra küfretti, "*Ay, mierda! Sanırım bu El Ángel Bandido.*"

Mırıldanan küfürlerden oluşan bir koro bunu takip etti.

Helen Rafe'i itip bir açıklama talep etmeye başladı ama Rafe işaret parmağını Helen'in dudaklarına götürerek sessizlik işareti verdi.

"Evet, haklısın Pablo. Meleğe benziyor. Kontrol etmek için yaklaşıırken beni koru."

"Bueno, Ignacio. Ama *El Ángel, la señorita*'yı kendi başına yeterince koruyor gibi görünmüyor mu? Heh, heh, heh."

Herkes bu müstehcen şaka karşısında kıkırdadı. "Kim bunlar?" Helen fısıldadı.

"Bilmiyorum. Belki onları görmezden gelirsek giderler," diye cevap verdi Rafe.

Durgun havada ani bir soluk yankılandı. "Eğer o gerçekten *El Ángel* ise, sizce Bu Elena olabilir mi?" diye sordu içlerinden biri.

"Elena mı?" diye yankılandı diğerleri kuşkuyla.

"Orospu çocuğu! O Elena olmalı," dedi bir ses.

"Sence o çadırın altında ona *el corcho tornillo* mu yapıyor?" diye sordu daha genç bir ses.

"Evet," dedi bir başka ses umutla. "Tirbuşon yapıyor olmalı. *El Ángel*'in ona verdiği zevkten dolayı inleyip sızlandığını duymadın mı?"

"*Maldito!* Sence bir sonraki hedefimiz o mu olacak?" diye ciyakladı genç ses.

Diğer adamlardan yankılanan bir "*Sí*" sesi duyuldu.

"Bana hiç tirbuşon yapılmadı," dedi genç ses hüznle.

Daha yaşlı bir ses, "Sana hiçbir şey yapılmadı, Pablo," dedi ve herkes güldü.

Bu tuhaf konuşma birkaç dakika içinde gerçekleşirken, Rafe ve Helen birbirlerinin kollarında kaskatı yatmaya devam ediyor, etraflarında gelişen şaşırtıcı sahne karşısında sersemliyorlardı. Paraşüt onları hâlâ bellerine kadar örtüyordu.

Helen'in anlayabildiği tek şey, tartışmanın Elena adında bir kadın üzerinde yoğunlaştığıydı. Bu Elena'nın böyle bir hayranlık uyandırdığına göre oldukça özel biri olması gerektiğini düşündü.

Rafe yavaşça onun üzerinden kalktı ve oturdu. Gözleri hâlâ tutkuyla buğuluydu ve dudakları onun öpücükleri yüzünden şişmişti.

Oh, Tanrım.

Paraşütlerin geri kalanını vücutlarından atarak tek bir hareketle ayağa kalktı ve Helen' i yanına çekti. Paraşütünü çıkarmaya devam etti.

Hantal koşum takımı ve tulum, o da aynısını yaptı.

Eski zaman western haydutları gibi giyinmiş, itibarsız görünümlü üç adam tepelerindeki atların üzerinde oturuyordu. Tıraşsız ve kirli, koyu tenli adamlar yanlarındaki kılıflardan silahlarını çıkardılar ve inanılmaz bir şekilde Helen ve Rafe'e doğrulttular.

Helen, dakikalar önce Rafe'in yakıcı öpücüğü altında kıvranişını izlediklerini fark edince kızardı. Ama sonra karşılarında duran ölümcül silahların tehlikesini gördü. Yıllarca aldığı askeri eğitime güvenen Helen kendini sakinleşmeye ve durumu değerlendirmeye zorladı.

Tamam, haydutlar açıkça Meksikalıydı. Belki de Rafe'in ona şaka yapan arkadaşlarıydılar. Ya da ona, eğer Rafe onlarla işbirliği içindeyse.

"Ne oldu çocuklar? *Que es la problema?*" Rafe çelik gibi bir sakinlikle sordu, Helen'i koruyucu bir şekilde arkasından itti. "Bela mı arıyorsun?"

Helen onun etrafından dolanarak, "Onları kışkırtma," diye öğüt verdi. "Ayrıca, burada yetkili memur benim."

Ona tamamen inançsız bir bakış fırlattı. "Dinle beni, G.I. Barbie, bana ne yapacağımı söyleme. Ben hayatım boyunca bu tür davlumbazlarla karşılaştım."

"Onlar senin arkadaşın değil mi?" "Ha?"

Bu açıklamayı bir kenara bırakalım. Hmmm. Eğer Rafe'in arkadaşları değillerse, kim olabilirler? şaşkınlık içindeki Helen adamlardan silahlarını indirmelerini talep etmeye başladı ama Rafe nazik bir otoriteyle koluna dizginleyici bir el koydu.

"Bunu ben hallederim," diye fısıldadı ağzının kenarından kötü bir gangster taklidiyle.

"Yapmayacaksınız," diye itiraz etti. "Geri çekilin Kaptan. Bu bir emirdir."

Ona sert bir bakış attı ve atlarından inmiş, mahmuzları şıngırdayan, silahlarını doğrultmuş yaklaşan sözde haydutlara döndü. Haydutlar Rafe ile Helen arasındaki tartışmayı şaşkınlıkla izliyorlardı.

Adamların Ignacio diye hitap ettiği lider, düz kenarlı, geniş bir fötr şapka, belinde çift kılıflı bir silah kemeri, göğsünün üzerinde çaprazlama duran cepbane kayışları ve binici çizmelerinin üzerinde düğmeleri açıldığında dışarı taşan Meksika pantolonu *calzonetas* giyiyordu. Onun

yardımcıları hırpalanmış kovboy şapkaları, omuzlarında dokuma seraplar, silah kemerleri ve baldır yüksekliğinde deri çizmeler giyiyordu. Hepsinin üstü başı toz içindeydi.

Ignacio aniden durdu ve her iki elinde birer tane olmak üzere iki uzun namlulu tabancayı onlara doğrulttu. Yanındakiler de kendi silahlarıyla aynı şeyi yaptılar. "Ellerini kaldır, amigo. Siz de, *senyorita*."

Rafe hırlayarak öne doğru adım atmaya başladı. "Siz pislikler, neyin iyi olduğunu biliyorsanız defolup gitseniz iyi olur-"

Rafe'in ağır deri botlarının ucunu ısırarak bir silah sesi duyuldu. Rafe geri sıçrarken gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Çok kötü bir kelime söyledi, sonra öfkeyle, "Siz kafayı mı yediniz?" diye sordu.

Tanrım! Helen, her kimlerse, bu yaratıklar iyi rol yapıyorlar, diye düşündü.

Haydut buz gibi bir sesle, "Ellerinizi kaldırın," diye tekrarladı.

Tabancaların namluları sadece on adım ötedeyken ve Rafe'in botunun ucundaki parlayan çıkıntıya bakarak, itaat etmeye karar verdiler.

Ignacio ağır aksanlı bir sesle, "Demek öyle," diye böbürlendi. "Melek sonunda kanatlarını kırtırdı." Sonra kaşlarını çatı. "Neden bu garip kıyafetleri giyiyorsun? Ve Elena neden erkek pantolonu giyiyor?"

Rafe ve Helen önce aşağıya, sonra da haydutlara baktılar. Garip kıyafetler giyenler onlar değildi.

Genç adam Rafe'ye, "Peki sen ve kadının neden aynı şekilde giyiniyorsunuz?" diye sordu.

"Çünkü biz G.I Joe ve G.I Barbie'yiz, askeri Bobbsey ikizleri," diye homurdandı Rafe. "Neden aynı giyindiğimizi sanıyorsun? Bir moda ifadesi mi?"

Elinde bir silah olmasına rağmen, genç adam Rafe'in bu küçük öfke gösterisi karşısında geriye doğru sarsıldı.

Ignacio omuz silkti, giysilerini önemsemedi ve daha önemli konulara geçti. Lider, "İkiniz de ceplerinizi boşaltın," dedi ve ekledi, "kolyelerinizi de çıkarın."

"Ne kolyesi?" Rafe sordu.

Helen, "Hayır, hayır, hayır," diye itiraz etti. "Askeri davranış kurallarına göre bir asker asla künyesini çıkarmamalıdır."

Kaçık kanun kaçağı iki parmağıyla tetiğe basmaya başladı.

Rafe, "Bir kez olsun lanet olası orduyu unut," diye öğüt verdi ve o da buna uymaya karar verdi.

Künyelerini, Rafe'in cüzdanını ve bozuk paralarını, Kleenex paketini, anahtarlık halkasını, Bic kalemını ve her ikisinin de hayatta kalma yeleklerini yere attılar.

Ignacio bir silahını onlara doğrultup diğerini indirerek ganimeti inceledi ve tiksinti dolu homurtular çıkardı; kâğıt paralar ve kredi kartları onu hiç etkilememişti. Kalem, anahtarlar ve selpak da ilgisini çekmedi ama künyeleri ortaklarına uzattı, onlar da yakından bakıp dişleriyle metali test ettikten sonra kendi boyunlarına taktılar. Ignacio bozuk paraları aldı, sonra Rafe'in hemen cebine attığı cüzdanı bir kenara attı.

Pablo, Rafe'nin Ray-Ban'lerini inceledi, siyah gözlükler hakkında "kör insanlar için olmalı" şeklinde aşağılayıcı bir yorum yaptı ve Rafe "Hey, bu gözlükler bana yüz dolara mal oldu" diye bağırdığında onları yere atmak üzereydi.

"Yüz dolar mı?" Pablo kuşkuyla haykırdı, ama muhtemelen ileride kâr etmek üzere onları heybesine koydu.

Ignacio hayatta kalma yelekleri üzerinde çalışmaya başladı. Haydutlar sadece işaret aynalarını, su geçirmez kibritleri, pusulaları ve çakıları saklamışlardı. Ne olduklarını ya da nasıl açılacaklarını anlayamadıkları plastik mühürlü yiyecek paketlerini hurdaya çıkardılar. Trioksin yakıtı, su tuz giderici, plastik kaşıklar, böcek başlıkları, olta takımları ve tuzak telleri de işe yaramaz diye bir kenara atılmıştı. Ignacio'nun iki arkadaşı yelekleri pançolarının altına giydiler. İlk yardım çantası haydutların ilgisini çekmedi ama Helen daha sonra işe yarayabileceğini düşünerek onu aldı.

Ve son olarak, Pablo kırık koşum takımını bir kenara attı ama Rafe'in sağlam koşum takımını, yerden aldığı paraşütleri ve hâlâ katlanmış olan iki yedek paraşütü heybesine tıktırdı. Bu eşyalarla ne yapacağı konusunda Helen'in hiçbir fikri yoktu.

"Hepsi bu kadar mı?" Ignacio silahının namlusuyla ellerini kaldırmasını işaret ederek Rafe'ye sordu. "Bütün altınlar nerede?"

"Hiç altınım yok."

"Hepsini harcadın mı?" Rafe cevap vermeden önce Helen'e döndü. "Yüzüğü bana ver."

Bakışlarının yönünü takip etti ve onun nişan yüzüğünü istediğini fark etti. Karşı çıkmaya başladı ama Rafe başını sertçe sallayarak bu garip "haydutu" kızdırmaması gerektiğini işaret etti.

Ignacio elması birkaç kez evirip çevirerek inceledi. Sonra yüzüğün bir değeri olduğuna kanaat getirmiş olacak ki serçe parmağının yarısına kadar kaydıldı ve ikisine de genişçe gülümsedi. "Yanınızda hiç altın taşımamanız büyük talihsizlik ama yine de şanslı günümüzdeyiz. Yakalandığınız için ödülü aldığımızda bize çok altın getireceksiniz, *Senyor Ángel*."

"Ne ödülü?" Rafe sordu.

Ignacio'nun kalın kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Bilmiyor muydun? Ölü ya da diri yakalanmanız için beş yüz dolar ödül var."

"Beni başka bir adamla karıştırmış olmalısın."

"Hayır, Ángel'ı nerede görsem tanırım. Tüm Kaliforniya'daki en kötü şöhretli desperado."

"Des ... desperado?" Rafe, kollarını hâlâ havaya kaldırmış bir halde ağzından kaçırırdı.

Helen'in kolları garip pozisyonlarından dolayı ağrımaya başladı. Bu aptal oyunun, rüyanın ya da her neyse onun bitmesini diledi. Her şeyden çok eve gidip sıcak bir banyoya girmek ve Rafael Santiago'yla tanıştığını unutmak istiyordu.

Rafe kendini toparlamak için derin bir nefes aldı. "Dinle, bazı insanların avukatların dolandırıcı olduğunu düşündüğünü biliyorum," dedi Helen'in onaylayan homurtusuna kaşlarını çatarak, "ama ben bir haydut değilim."

"Hayır, hayır, hayır." Ignacio silahını Rafe'nin yüzüne doğru salladı. Gülümsedi, muhtemelen mermileri ısırdığı için yontulmuş iki ön dişini gösteriyordu. "Beni kandıramazsın. İki yıl önce Sutter's Fort'ta altın bulunduğundan beri banka ve zengin çiftlik sahiplerini soyduğunu herkes biliyor."

"Altın mı? Sutter's Fort? İki yıl önce mi?" Rafe Helen'a baktı, kaşları çatılmıştı. Helen omuz silkti, o da aynı derecede şaşkındı.

O anda Rafe'in yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Bir kolunu indirdi ve bulanık beynini temizlemek istercesine elinin topuğuyla başının yan tarafına vurdu. "Burasının 1850 olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Evet. Elbette, amigo."

"*Kamera şakası* mı bu?" Rafe birdenbire açıklığı çevreleyen ağaçları taramak için dönerek sordu. Peter Funt öne çıkmayınca gözlerini kıstı. "Burası şu film setlerinden biri mi, *The Three Amigos*'un devamı gibi bir şey mi?"

"Bir hareket-hee? O da ne?"

Rafe bıkkınlıkla yüksek sesle nefes verdi. "Benim adım Rafael Santiago. Yüzbaşı Rafael Santiago. Bu da Binbaşı Helen Prescott."

"Binbaşı mı? Bir kadın *asker* mi?" Ignacio bir kahkaha patlattı ve sırttan diğer haydutlardan birinin kaburgalarına dirsek attı. "Binbaşı mı? Heh heh heh! Bizi kandırmaya çalışmayın, *senyor*."

Helen ellerini indirdi ve omzundaki meşe yaprağını işaret etti. "Ben Binbaşı Helen Irving Prescott ve sizler askeri tutuklama altındasınız."

Ignacio Helen'e kaba bir öpücük sesi çıkararak, "*Esa mujer está pendejada*," yorumunu yaptı ve aynı zamanda işaret parmağını başının yanında bir daire şeklinde döndürdü. Sonra silahının namlusuyla Helen'e ellerini yukarı kaldırmasını işaret etti.

Tartışmamaya karar verdi.

"Onun ünlü Elena olduğunu biliyoruz," dedi Ignacio sabırsızlıkla Rafe'e. "Onun tirbuşonunu sadece kendine saklamayı düşünme."

"Tirbuşon mu?" Rafe ve Helen sordular.

Kollarını yukarıda tutma emrini umursamayan Helen ellerini indirdi ve kalçalarına dayayarak her birine dik dik baktı.

"*Esa senorita tiene figura de la primera*," dedi Ignacio Rafe'ye.

Haydut, kadının vücudunda şehvetle dolaşan gözlerini devirdi.

Rafe bir kulaktan diğerine sırttı, sonra başıyla onayladı.

"Ne dedi?" diye sordu.

Rafe hâlâ sırtıyordu, aslında gülümsüyordu. Kadın onun kafasına vurma isteğine güçlkle karşı koydu.

"Bilmek istemezsin." "Tabii

ki istiyorum."

"Helen, inan bana-" "Söyle

bana, lanet olsun."

Rafe derin bir nefes aldı ve sonra ona, "Ignacio, 'Bu kadın tuğladan bir baraka gibi yapılmış' dedi," dedi.

"Yalancı," diye tısladı.

"Güven bana," dedi Rafe göz kırparak.

"Hah!"

"*Los tetas esta que bonita*,"

Ignacio devam etti, konuşan için
Arkadaşları da onun göğüslerini

takdirle seyrediyordu.

"Şimdi ne dediğini bilmek istemiyor musun?" Rafe sordu, belli ki onun rahatsızlığından zevk alıyordu.

"Hayır. Evet."

Helen, Rafe'in zihnindeki çarkların döndüğünü görebiliyordu. Ama sonra ifadesi yumuşadı. "Seninle bu şekilde alay etmemeliyim, Prissy. Bir gün için yeterince tacize uğradın ve ister bir ordu çavuşundan ister bir hayduttan gelsin, bunda komik bir şey yok. Ben de sana karşı oldukça sert davrandım."

Nazikçe söylediği sözler Helen'e bir öpücük gibi dokundu. Ve onun özrünü kabul ettiğini başıyla onayladı. Aslında boğazındaki yumrudan dolayı konuşamıyordu.

Zaten Rafe'in tercüme etmesine de ihtiyacı yoktu. Ignacio'nun yardımcılarında biri iki elini göğsünün önünde kavuşturmuş, liderinin sözlerini kıkırdarak dinliyordu.

Helen yüzünün alev aldığını hissetti.

Ignacio bir ağız dolusu İspanyolca kelime tükürdü ve Rafe ona cevap verdi. Karşılıklı konuşmaları gergindi. Ignacio'nun küçük grubu silahlarını daha yukarı kaldırdı.

İnanılmaz bir şekilde başını sallayan Rafe ona döndü. "Buna inanmayacaksın. Senin-"

"Zamanımızı boşa harcamayın, *senyor*," diye sözünü kesti Ignacio. "Onun Elena olduğunu biliyoruz, metresiniz. Batı'da gizli numarasıyla ünlüdür, *el corcho tornillo*. Amerikalılar buna tirbuşon der. Madam Rose'un Hangtown'daki süslü evinde erkekler onun hizmetleri için çok altın ödüyorlar."

Rafe dayanılmaz bir kıkırdamayla, "Bakalım doğru anlamış mıyım," dedi. "Bana 1850'de olduğumuzu söylüyorsun. Benim tehlikeli bir Meksikalı desperado, yani Melek olduğumu düşünüyorsun. Ve Batı'nın en namuslu kadını Helen'in de tirbuşon çevirme konusunda uzman bir fahişe olduğunu mu düşünüyorsun? Fahişe Helen?"

"Evet." Hepsi de pis, bıyıklı yüzlerine yayılan aptalca gülümsemelerle başlarını salladılar. Hatta içlerinden biri beklentiyle kasıklarını ovuşturdu.

Ve Rafe, vahşi, şamatayla gülmeye başladı.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Onlar Üç Amigo'ydu, ama daha kötüsü.

"Hayatta olmaz!" Rafe, haydutların arkasından gelen bir diziden kendilerine doğru sürülen iki devasa ata şöyle bir baktı.

"Sorun nedir?" Helen sordu.

"Ata binecek havada değilim. Sanırım yürüyeceğim."

Kız ona biraz tuhaf baktı ama o umursamadı. Atlardan biri -sarı dişlerini gösteren büyük siyah bir canavar- kanlı yumurta büyüklüğündeki gözleriyle onu süzüyordu. Her zamanki gibi tavrılı bir Bay Ed. Muhtemelen bir aygır olduğuna karar verdi. Ya da bir iğdiş. Evet, bir iğdiş olmalıydı, kaybettiği erkekliğinin bedelini ödemek için bir ahmağı bekliyordu.

Hayvan başını kaldırdı, yüksek bir kişneme sesi çıkardı ve sanki "Seni sırtıma alana kadar bekle, enayi" dercesine adamın gözlerinin içine baktı.

"Uh uh," diye itiraz etti Rafe, geri çekilmeye başlayarak. "Hiç sanmıyorum." Şimdiye kadar sadece nasıl gelişeceğini görmek için bu komik olayla birlikte oynamıştı. Artık bu anlamsız maskaralıktan çekilme zamanı gelmişti.

"Rafe, dikkat et!" Helen uyarmak için bağırdı ama artık çok geçti. Dikkati atlara kaymışken arkasından sinsice yaklaşan haydutlardan biri olan Sancho'ya çarptı. "Ah ha!" Sürpriz avantajına sahip olan kısa boylu, yaşlı adam Rafe'yi yere yatırdı, homurdanıyor ve hırıltılar çıkarıyordu. "Kes şu lanet kıvranmayı. Ow! *Bastante mierda!* Beni ısırдын, seni *serseri*."

Bu arada, genç kanun kaçağı Pablo, Helen'in kollarını arkasından çekerek ileri atılmasını engelledi. "Başın büyük belada," diye tehdit etti Helen, Pablo'nun onu sıkıca tutmasına karşı başarısız bir şekilde kıvranarak.

Rafe elinden gelen her türlü sokak numarasını kullanarak zapt edilmeye karşı koymaya çalıştı ama Helen'i kollamaya çalıştığı için ciddi şekilde engellendi. Ama Rafe adamın burnuna iyi bir yumruk atarak kan fışkırtmasına neden oldu.

Çeviklikten ve üstün güçten yoksun olmasına rağmen, Sancho sonunda Rafe'yi toprağa yüzüstü bastırarak ve 300 kiloluk ağırlığını Rafe'nin kalçalarının üzerine oturtarak galip geldi. Sonra da Rafe'nin ellerini arkadan bağlamaya başladı.

Lardo ayağa kalktıktan sonra Rafe diz çökmek için mücadele etti.

Liderleri Ignacio kıkırdadı: "Ne haydutsunuz, *Senyor Ángel*!

Belki de ününüz yeteneğinizin çok ötesindedir."

"Oh, kahretsin! Çok acıyor," diye inledi Rafe, beceriksizce ayağa kalkarken bilekleri arkasından sıkıca tutturulmuştu.

"Yeter artık!" Ignacio kükreyerek silahlarından birini havada salladı. "Bu atları Sacramento City'ye götürmeli ve birileri markayı tanımadan önce satmalıyız."

"Evet. Aksi takdirde, linççinin ipinde sallanan biz oluruz.

Señor Ángel," diye ekledi Pablo.

Yan tarafa bakan Rafe, Sancho'nun çenesinden aşağı akmaya devam eden kana rağmen kendinden memnun bir şekilde sırttığını gördü. Kendinden çok daha genç ve atletik açıdan çok daha formda bir adamı alt ettiği için kendini çok iyi hissediyor olmalıydı. *Ben!*

Rafe bu fırsatı kullanarak öne atıldı ve Sancho'nun gevşek karnına bir yumruk indirdi. Sancho gürültülü bir "Oomph!" sesiyle kuyruğunun üzerinde yere yığıldı.

Rafe gülümsemeye başladı, ama keyfi kısa sürdü. Ignacio sırtına bir tekme atarak onu yere düşürdü, yüzü toza gömüldü ve mahmuzlu çizmesi omuz kemiklerine bastırdı. Helen onun yardımına koşmaya çalıştı ama Pablo hâlâ ellerini arkadan tutuyordu.

"Şimdi pes mi ediyorsun, seni piç?"

"Senin olsun!"

Haydut çizmesini daha sert vurdu ve Rafe sustu, gelecekte savaşlarını daha akıllıca seçmeye karar verdi. "Pes ediyorum," diye kabul etti. *Şimdilik*.

Sonunda Ignacio kötü niyetle gülerek onun acı içinde ayağa kalkmasına izin verdi. Bu uyumsuzlar çetesinin liderinin Rafe'in acısından büyük zevk aldığı belliydi, sarkık bıyıklarını burarken muhtemelen şunları düşünüyordu

yeni bir işkence. "Murietta, rakibini yakaladığımıza göre çetesine katılmamıza kesinlikle izin verecektir. Bizim büyük *haydutlar* olduğumuzu, onunla birlikte at sürmeye layık olduğumuzu görecektir."

"Ünlü kanun kaçağı Joaquin Murietta'dan mı bahsediyorsun?" Rafe alay etti.

"*Ciertamente*. İçlerindeki en büyük kanun kaçağı." Ignacio içini çekti, sonra arkadaşlarına döndü. "Belki Sacramento Şehri'ne giderken durdurulursak, atları çaldıkları için *El Ángel* ve fahişesini suçlayabiliriz."

"*Evet*, onların at hırsızları olduğunu ve sadece onları adalete teslim ettiğimizi söyleyebiliriz," diye ekledi Sancho coşkuyla.

"Ve bize inanırlar çünkü *El Ángel Bandido*'nun başına ödül kondu," dedi Pablo, "ve herkes Elena'nın onun kadını olduğunu biliyor."

"Ben Melek Haydut değilim," dedi Rafe.

Helen aynı anda, "Ben Elena değilim," dedi.

"Sen Elena değil misin?" Ignacio'nun yüzü hayal kırıklığı ile sarktı. "*Es la verdad?*"

"Hayır, benim adım Helen Prescott-"

"Helen, Helena, Elena. . hiçbir fark yok!" Pablo ellerini havaya kaldırarak haykırdı.

"Ve ben bir fahişe değilim," diye iddia etti Helen.

"İşte buna inanamıyorum, *senyorita*." Ignacio bir adım daha yaklaştı. "*El Ángel Bandido* ile seyahat ediyorsun. Kızıl saçların var. Sen Elena'sın." Cesaretle Elena'nın vücudunu tepeden tırnağa inceledi ve alay etti: "Ayrıca pantolon giyen bir kadın, *Los Americanos*'un nazik kadınlarına dediği gibi Pike'lı Sweet Betsy değildir. Hayır, sen kesinlikle bir *putasın*." Vurgu yapmak için tabancalarından birinin ucunu kadının göğsünün üzerinde gezdirdi.

Helen öfkeyle keskin bir nefes aldı. Pablo hâlâ ellerini tutuyor olmasaydı muhtemelen Ignacio'nun gözlerini oyacaktı. Bunun yerine Rafe, Helen'in Pablo'nun tutuşuna karşı mücadele ederken aptal kanun kaçağına tükürmek üzere olduğunu görebiliyordu.

Şövalyelik hiçbir zaman güçlü yönlerinden biri olmamıştı ama Rafe, Helen'in bu vahşiyi kışkırtmanın sonuçlarına katlanmasına izin veremezdi. Nasıl misilleme yapacağını kim bilebilirdi ki?

O da Ignacio'nun üzerine tükürdü.

Ve gorilin öfkesini ona çevirdi.

BAM! Aynen böyle, Ignacio ona ateş etti, kulağını zar zor ıskaladı.

Rafe ikinci bir vuruştan kaçınmak için kendini yere attı, neyse ki bu vuruş gelmedi. Onun yerine Ignacio bu kez kalçasına bir tekme daha attı.

"Heh, heh, heh!" Ignacio kıkırdadı. "Seni *Los Americanos*'a teslim etmek bana büyük bir zevk veriyor. Umarım ölmeden önce sana işkence ederler. Ve Elena'ya gelince. . . Hizmetlerini Sacramento City'deki erkeklere satmadan önce tirbuşonla bize çok zevk verecek. O yalnız maden arayıcıları bir kadının arkadaşlığına açlar, ama tirbuşon yapabilen bir kadın ... Ah, çok *çabuk* zengin oluruz. Değil mi, Pablo? Eh, Sancho?"

"Evet," diye kabul ettiler, ikisi de beklentiyle dudaklarını yaladılar.

Helen üç aptala kibirli bir "bir dene bakalım" bakışı attı ama neyse ki bir anlığına sessiz kalmaya karar verdi. Rafe şu anda vücudunun daha fazla hırpalanmaya dayanamayacağını düşünüyordu.

Bu garip durumda ne yapacağını bulmaya çalışan Rafe, gözlerini temkinli bir şekilde ayak takımı çetesinin birinden diğerine gezdirdi. Bu aptallar zincirinin diğer halkaları olan Pablo ve Sancho çok sıkı sarılmamışlardı, aptaldılar ama kötü niyetli değillerdi. Ignacio'nun ise sapıgın, sadist bir S.O.B. olduğuna karar verdi Rafe. Ve zamanında bunlardan çok fazla tanımıştı - gerçek bir tahrik olmadan, sırf eğlence olsun diye ilk ateş eden piçler. Evet, Ignacio yakından izlenmesi gereken bir adamdı.

"Onu da bağlayın," diye emretti Ignacio.

Pablo, eyerindeki riata dan bir ip kesmek için Helen'in ellerini kısa bir saniyeliğine serbest bıraktı.

"Neden bir şey yapmadın?" Helen sabırsızlıkla ayağını yere vurdu.

Rafe kulaklarına inanamıyordu. Ayakta zor dururken, vücudu muhtemelen morarmaya başlamışken onu eleğt iriyordu. "Ne gibi?"

"Sizi bağlamadan önce silahlarını falan alın. Oh, boş ver. Ben kendim yaparım."

"Beni rahat bırak!"

"Sadece izle," diye böbürlendi.

Pablo gözlerinde kararlı bir parıltıyla ona yaklaştı. Bir elinden uzun bir ip sarkıyordu.

Helen karate savunma pozisyonu alırken Rafe inanamayarak bakakaldı. Kendini bu kadar güçsüz hissetmeseydi gülerdi.

"Size bildirmek zorundayım, ellerim ölümcül silah olarak kayıtlıdır," diye tehditkâr bir şekilde şaşkın üçlüye duyurdu.

Vay anasını! Gerçek insanlar bunu yüzleri kızarmadan söyleyebilir mi? Cidden çıplak elleriyle üç adamla tek başına dövüşebileceğini mi düşünüyordu?

"Hayır!" diye bağırdı, sonra haydutların kalkık kaşları karşısında sesini alçalttı. "Aklınızı mı kaçırdınız?" diye tısladı. "Seni iki saniye içinde bacaklarını ayırıp sırt üstü yatıracaklar."

"Hah! Karatede dördüncü derece siyah kuşak sahibi olduğumu bilmenizi isterim. HIE-YAH!" Bir elinin kenarıyla havayı kesti ve topuğunun üzerinde tam bir daire çizerek alçak bir karate çömelmesine döndü. "HIE-YAH!" Ayrıca muhtemelen bir anlamı olan bazı etkileyici homurdanma sesleri çıkardı.

Pablo onun yüksek sesle bağırması ve kendisine tuhaf gelen bu egzersiz karşısında olduğu yerde donup kalmıştı. Rafe'e de oldukça tuhaf görünüyordu.

Sadece birkaç adım ötedeki Sancho, kirli bir mendille kanlı burnunu silmeyi bıraktı ve şaşkınlıktan çenesi düştü.

Ignacio bile bıyıklarını burmayı bıraktı ve mırıldandı, "*Carámba! La muchacha es loca.*" Ama hâlâ ikisine doğrultulmuş olan silahını hiç indirmede.

Helen tek ayağının üzerinde dengede durdu ve kollarını iki yana açarak bir tür turnayı andıran bir poz verdi, sürekli tehditkâr, gırtlaktan gelen sesler çıkarıyordu.

"Şimdi ne yapıyorsun?" Rafe sormadan edemedi. "Denge merkezimi bulmaya çalışıyorum."

"Kayıp mı oldu?"

"Beni rahatsız etmeyi bırakın. Tüm güç alanlarımı bir araya topluyorum."

"Oh." Sonra kuru bir sesle, "Bu şimdi gerçekten önemli, değil mi?" diye yorum yaptı.

Onun alaycılığını görmezden geldi ve uçan yan tekmeler, itmeler, yumruklar ve diğer çeşitli Chuck Norris saçmalıklarını içeren bir dizi süslü form uyguladı. Sonunda topuğu üzerinde döndü ve bir kez daha kendini savunma pozisyonu aldı.

Elleri serbest olsaydı, alkışlardı. "*Ay, mierda!*"

Ignacio homurdandı.

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi Rafe.

Sancho, "Eğildiği zaman kışına bir bak," dedi.

Bakıyorum. Bakıyorum.

"*Madre de Diós!* Sanırım aşık oldum." Sancho iç çekti.

Evet.

"Tirbuşondan önce yaptığı bir dans mı bu?" Pablo ona umut dolu bir sesle sordu.

Rafe sırtıttı. "Biliyorsam ne olayım."

Sonra şüpheyle gözlerini kıstı. Çoğu kadın şimdiye kadar çığlık atmış olurdu ama Helen hiç korku göstermiyordu. Onun yerine, bir yer gösterisi yapıyordu. Hmmm. Belki de bu serseriler onun asker arkadaşlarıydı.

Birdenbire anladı. "Ah ha! Bunun ne olduğunu biliyorum."

"Öyle mi?" diye sordu, gözlerini ipe etrafında dönen genç holigandan hiç ayırmadan.

"Evet, sonunda kafamdaki ampul yandı. İş bitti, bebeğim."

"Konsantrasyonuma müdahale etmeyi bırak." Kız ona şaşkınlık dolu bir bakış fırlattı ve ardından "Ne işi?" diye sordu.

O iyi biri ama bu sefer onun masum rolüne kanmayacağım. "Bu şu aptalca ordu savaş oyunu şeylerinden biri. Bir grup cahil homurtuyu bir alana at ve düşman saldırısı altındaymış gibi davran. Gerçek silah sesleri. Tehlike. Onlara hayatta kalmayı öğret. Bu aptal saçmalıktan bıktım artık. İptal et. *Şimdi.*"

"Hayal görüyorsun. Ordunun 1800'lerin Meksikalı haydutlarını düşman olarak göstermesinin ne gibi bir mantığı olabilir ki?"

"Ben nereden bileyim? Ordunun mantıklı olmaya ihtiyaç duyduğunu kim söyledi?"

Bir an için dikkati dağılan Helen, Pablo'nun ona doğru hamle yaptığını görmedi. Genç haydut saniyeler içinde onu yere yatırdı ve ellerini bağladı. Bir ölüm perisi gibi çığlık attı ve bazı korkunç tehditler savurdu, ancak Pablo etkilenmiş görünmüyordu ... Helen çığlık atıp onu savuşturana ve bu sırada taşaklarına diz çöktürene kadar.

"Oow! Oow!" Pablo acı içinde bağırdı, sırt üstü yuvarlandı ve dizlerini göğsüne doğru çekti. "*Mi cojones! Mi cojones!*"

Ignacio, "Bağırmayı kes, yoksa seni bir daha top yapamayacak şekilde düzeltirim," diye çıkıştı. Çifte anlamını açıklamak için cinsel organına kaba bir hareket yaptı.

Pablo yüzünü buruşturdu ve iki eliyle kasıklarını kavradı.
Elleri arkadan bağliken beceriksizce bir çabayla ayağa kalktı.
-Helen Rafe'e kınayan bir bakış fırlattı. "Bu senin hatandı."
"Benim mi? Ben ne yaptım ki?"
"Kendimi savunma konusunda iyi eğitimliyimdir. Bizi bu durumdan kurtarabilirdim.
Kasıtlı olarak dikkatimi dağıttın."
"Ben yapmadım. Ayrıca, bizi bu beladan kendim, kendi uygun zamanımda, kendi *yöntemimle* kurtarmayı planlıyorum." Hiç de hoş olmayan bir inançsızlıkla homurdandı.
Belli ki Helen onu tam bir pısırik olarak görüyordu. Dişlerini sıktı. Helen onu gerçekten sinirlendirmeye başlamıştı.
"Burada yetkili memur benim. Bana itaat etmelisin. Ordu kurallarına göre-"
"Sakin olun! Sen ve senin lanet ordun başımı ağrıtıyorsunuz.
Karın ağrısından bahsetmiyorum bile. Ve sırt ağrısı."
Üç haydutun gözleri aralarında gidip geliyordu.
Küçümseven Helen, kolları arkadan bağli olduğu halde saçlarını elinden geldiğince omuzlarına attı ve inatçı bir gururla omuzlarını geriye attı.
"Orduyla sürekli alay etmene içerliyorum. Çünkü sen . . ."
Sam Amca'yı savunmak için konuşmaya devam etti ama Rafe onu dinlemeyi bıraktı. Tüm dikkati, kibirli duruşuyla bluzunun kumaşını zorlayan göğüslerine odaklanmıştı.
Pablo'nun gözleri de aynı cazip yere takılmıştı.
Rafe onun meme uçlarının küçük ve sert olup olmadığını merak etti ve- "Kes şunu!" Helen talep etti.
"Ne-ne?" *Uh oh! İş üstünde yakalandı.*
"Gözetlemek."
"Ben bakmam." *Acaba bu da o harika sütüyenlerden biri mi, yoksa hepsi Helen'in mi?*
"Evet, doğru."
Helen'in gözleri aniden adamın bağli ellerine takıldı, sonra da arkasından kendi bağlarına baktı. "Oh, Tanrım, yapmazsın! Eminim sen bile ahlaksız zevklerini bu kadar ileri götürmezsin."
Gözlerini devirdi. "Tamam, şimdi neyle suçlanıyorum?"
"Kölelik."
"Özür dilerim," diye boğuk bir sesle konuştu.

"Bu erkeklerin hayalini kurduğu cinsel fantezilerden biri, değil mi?"
Şaşıran adam gözlerini kırıştıtararak ona baktı. "Bunun bir seks oyunu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet, ve ben oynamıyorum, seni . . . seni sapık. Oh, uçakta duvara vurmakla ilgili o sözleri söylediğinde ve beni yerde öptüğünde seks delisi olduğunu biliyordum ve-"

"Seks delisi! Seks delisi!" diye mırıldandı. "Puhleeze!" Sonra boğazından kahkahalar yükseldi. "General Patton'ın klonuyla Stephen King kâbusundayım. Az önce tek paraşütle iki kişilik bir dalış gerçekleştirdim. Vücudumdaki her kas hırpalanmaktan ağrıyor. Ve sen kemiklerini kırmak istediğimi düşünüyorsun. Neden sormadın tatlım? Cebimden kırbaç ve zincirleri çıkarayım."

"Kırbaç mı?" Pablo nefes nefese sordu.

"Zincirler mi?" Sancho ekledi. "Elena'da zincir mi kullanıyorsun?" "KES SESİNİ!"

Rafe ve Helen irkilerek Ignacio'ya doğru döndüler.

"*Silencio!*" Ignacio böğürdü. "*Diós mío!* Siz ikiniz fandango salonundaki kedilerden daha kötüsünüz."

"Dinleyin çocuklar, beni şimdi çözmeye ne dersiniz?" Rafe mantıklı görünmeye çalışarak önerdi. Onlardan gördüğü muameleyi unutacağından değil. Unutmayacaktı. Bu gün bitmeden birkaç saati temizleyecekti. "Hava kararmadan üsse dönmek ve buzlu bir viski içmek istiyorum. Hatta belki iki tane."

BAM! Ignacio'nun silahından çıkan yüksek ses tek tepkisiydi.

Rafe yere bakınca sol botunun sağ botuyla aynı şekilde kırışmış olduğunu gördü.

Bu maymun kesinlikle ışıkları kısık bir şekilde geziniyordu.

"Sürekli gevezelik etmeniz beni rahatsız ediyor, *Senyor Ángel*." Ignacio tabancasının ucundaki dumanı üfledi ve kılıfına yerleştirdi.

"Vay canına. Tek yapman gereken benden sessiz olmamı istemektir."

Ignacio ona soğuk bir şekilde, "Bir dahaki sefere daha yükseği hedefleyeceğim," dedi.

Rafe dizlerini mi yoksa taşaklarını mı kastettiğinden emin değildi ama işini şansa bırakmayacaktı. Şimdilik susmaya karar verdi.

Tamam, doğru zamana kadar bekleyeceğim. Sonra bu serseriye yıllar içinde öğrendiğim birkaç kirli numarayı göstereceğim. Burada üstün olduğunu düşünebilir, ama sadece ben hazır olana kadar. Gerçek bir çete üyesinin neler yapabileceğini görene kadar bekle.

Ama her şey sırayla, diye karar verdi Sancho atları bir kez daha onlara doğru yönlendirmeye başlarken.

Bir ata binmek zorunda kalacaktı.

Bay Ed omzundan bir ısırik almaya kalkışana kadar Rafe cesur davranmaya çalıştı. "Olmaz! O ata binmeyeceğim. Önce yürüyeceğim."

Helen ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Sakın bana söyleme. Los Angeles'ın havalı avukatı mahkeme salonunda bir köpekbalığı ama küçük bir attan korkuyor." Sonra gülümsedi. Aslında bu daha çok sırtmaya benziyordu.

Rafe o zaman Helen'in her zaman düşündüğü kadar çekici olmadığına karar verdi. Aslında saçları ateş kırmızısı bile değildi; daha çok turuncuya benziyordu. Ve burnunda göze çarpan çiller onu gülünç gösteriyordu, atkuyruğu takması gereken masum bir çocuk gibi. Vücudu da o kadar harika değildi. Kahretsin, göğüslerinin Vargas modellerinden biri gibi yuvarlak ve yüksek olması kimin umurundaydı? Ya da bacakları uzun ve atletik kaslı olsaydı ve bir çift siyah ipek çorap içinde müthiş görünseydi. Ya da-

"Ignacio kılıfını sıvazlayarak, "Kıçına bir kurşun sıkmam ve seni eyere bağlamam gerekse bile," dedi.

Helen Ignacio'nun ses tonundan hoşlanmamıştı. Onun Rafe'in bir arkadaşı olduğunu biliyordu. Bu sapıkça şakanın başka ne açıklaması olabilirdi ki? Ama Ignacio şakayı çok ileri götürmüştü. Rafe'yi gerçekten tekmelemiş gibi görünüyordu ve silahını ateşlediği o anlarda Rafe'nin canını yakabilirdi.

Atların gelişi düşüncelerini böldü. On yaşından beri ata biniyordu ve her iki hayvan da canlı bineklere benziyordu. Arkadaşları ya da oynadıkları bu gülünç plan olmasaydı kısa bir gezintinin tadını çıkarabilirdi.

"Atları eyerleyin," diye emretti Ignacio paytak paytak gölgeli bir ağaca doğru yürürken. Boyu iki metreyi geçiyordu ama bir geminin pruvası gibi duran bira göbeği ve yürürken dar pantolonunun içinde inip kalkan kocaman bir sırtı vardı.

Haydutların en genci olan Pablo ve kalın, kıvrıkcık gri saçlı, yaşlı bir adam olan Sancho, kirli işleri kendilerine verdiği için liderlerine ters ters baktılar.

Birdenbire bütün bu durumun saçmalığı Helen'in aklına geldi. "Vahşi Batı'nın Üç Yardakçısı!" diye mırıldandı. Gözleri Rafe'inkilerle birleşti ve bir gülümsemeyi paylaştılar.

Tanrım, o muhteşem. Rafe'in nesi vardı da sadece bir gülümsemesi bile midesinde kelebekler uçuşmasına neden oluyordu?

"Bu bizi ne yapar?" diye sordu şaşkınlıkla. "Evcil Batı'nın İki Yardakçısı mı?" Ona göz kırptı.

Ve kelebekler vücudunun başka bir bölümünü, çok daha aşağıları hedef aldı. Kendini hemen toparlayamazsa başı büyük, çok büyük bir belaya girecekti. Sesindeki yalpalamayı zorlayarak, "Gerçekten, Rafe, şakayı bırakmanın zamanı geldi. Bunlardan daha iyi oyuncular bulamadın mı?"

"Bu komediye benim sahnelediğimi mi düşünüyorsun? Neden?"

"Çünkü beyin ölümü gerçekleşmiş. Çünkü benimle alay etmekten hoşlanıyorsun. Çünkü-" "Başka bir zamana inmiş olabileceğimizi düşünmüyorsun değil mi? 1850? Şunlara baksana. eski Colt revolverleri. Ve eyerler."

"Ne oldu? Kafanın üstüne mi düştün? Saçmalama."

Zaman yolculuğu! Bu çok saçma bir düşünceydi. Parası olan herkesin eski bir ateşli silah satın alabileceği sonucuna vardı. Hayvanlar ve ince işlenmiş deri eyerler de hiç şüphesiz Rafe'in arkadaşlarından birinin çiftliğinden ya da film setinden ödünç alınmıştı. Hayır, Helen zaman yolculuğu saçmalığına inanmıyordu. Yok artık!

"Sür onları kovboy" diyen kişi kovboy değildi.

Kısa bir süre sonra Rafe sahte bir kabadayılık göstererek Sancho ve Pablo'nun kendisini siyah atın sırtına bindirmelerine izin verdi. Ne yazık ki, bileklerindeki ipleri çözüp dizginleri tutabilmesi için öne doğru bağladıklarında, altında sıçrayan attan kaçmaya çalışamayacak kadar korkmuştu.

Sanki dizginlerle ne yapacağımı biliyorum! Eyerin boynuzunu kavradı ve şaha kalkan hayvana baktı. Belki şaha kalkmıyordu ama kesinlikle yer değiştiriyordu.

Öte yandan Helen, Pinto'nun üzerinde otururken son derece sakin ve becerikli görünüyordu. Pinto'nun ne olduğunu bildiğinden değil. Duyduğu tek pinto bir arabaydı.

Ignacio yola koyuldu, onu Helen ve Rafe izledi, sonra arkada Sancho ve Pablo, ardından da planladıkları diğer beş çalıntı at dizisi

Sacramento City'de satmak için.

Tek sorun Rafe'in atının hareket etmemesiydi. "Giddyap," diye atını teşvik etti ve Helen kıkırdadı.

Ondan nefret etmeye başlamıştı.

"Giddyap? Neden yippee-kay-aye değil?"

"Ben de bunu deneyecektim," diye homurdandı, bu arada dizginlerini salladı, dizlerini kullanarak ağırlaşan atın yanlarını dürttü -Bay Ed de muhtemelen gülüyordu- eyer üzerinde bir aşağı bir yukarı zıpladı ve sonunda, "Kımıl-da, seni orospu çocuğu!" diye bağırdı.

At omzunun üzerinden ona baktı ve kıs kıs güldüğüne yemin edebilirdi. Tanrım, tıpkı F. Lee Bailey'e benziyordu. Efsanevi avukat bir keresinde hukuk fakültesi sınıfında konuşma yapmış ve tüm konuşması boyunca tıpkı bu at gibi küçümseyici bir ifade takınmıştı.

"Sanırım Ignacio ve diğerleri gibi ben de mahmuz almalıyım," diye bitirdi sözlerini. F. Lee Horse'un ihtiyacı olan şey kışına iyi bir mahmuz yemek."

"Hayır, hayır, hayır," dedi Helen, atını yaklaştırarak. "Nazik olmalısın. Ne yaparsan yap, atı tekmeleme. Sadece topuklarınla böğrünü hafifçe dürt. İşte böyle."

"Peki onu nasıl durdurabilirim?"

"Dizginleri çek."

"Oh, evet. Şimdi anladım."

At hareket etmeye başladı ve Rafe kendini gerçekten iyi hissediyordu... ta ki Helen dizginleri sallamayı bırakması için onu uyarana kadar.

"Bu bir atı gerçekten kızdırır. Kaçmalarına neden olur." Hemen bağlı bileklerini çözdü.

Bir noktada, sanki gerçekten 1850'deymişiz gibi davranmaya karar verdi ve Ignacio'ya altın arayarak bir servet kazanabilecekken neden at çalarak zaman kaybettiklerini sordu.

"İşi yapanları soymak daha kolay," diye cevap verdi kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "Ayrıca, bu aptal *Amerikalılar* ana damarı aramakla vakit kaybediyorlar. Öyle bir şey yok. Yakında bu tepeleri terk edecekler ve sadece benim gibi akıllı adamlar tüm zenginliklere sahip olarak kalacak."

Oh, evet. Sen Eski Batı'nın Einstein'larından birisin.

Bu heyecan verici sohbetten sonra Rafe ata binmeye odaklandı. Yol boyunca Helen sürekli olarak Rafe'in dikkatini bölgenin vahşi güzelliğine çekti.

sığ vadiler ve çukurlar, görkemli chaparral ve kır çiçekleri tarlalarına dönüşüyordu. Uzaktan sadece birkaç kişinin yanından geçtiler - tarlalarda çalışan utangaç dağ eteği yerlileri, katırlara binen madenci kıyafetli pasaklı adamlar, ara sıra görülen at arabalarında kavurucu sıcakta ağır ağır ilerleyen öncüler.

Gezmek Rafe için en önemli öncelik değildi; F. Lee Horse'a sıkı sıkıya tutunmakla meşguldü.

"Harika gidiyorsun," diye teşvik etti Helen, "ama atı iç uyluklarıyla hareket ettirmeyi dene."

"Oh, anladım. Bir kadına binmek gibi," diye geniş gözlü bir masumiyetle gözlemledi. O dördüncü yardakçı gibi tökezleyerek ilerlerken, kadın atının üzerinde çok becerikli görünüyordu. "Bazen bir kadının *eyerde* kimin olduğunu bilmesine izin vermelisin."

Onu o tüm erkekler pisliktir kaş çatmalarından biriyle onurlandırdı ama tatsız sözleri hakkında yorum yapmadı. Bunun yerine tavsiye vermeye devam etti. "Eyerde bir aşağı bir yukarı zıplamaktan kaçının, yoksa poponuz ağrır. Ve su toplar."

Evet, kabarcıklar! Rafe dört saat sonra attan inip gece için kamp kurmaya hazırlandıklarında düşündü. Sırtına tahta bir tokmakla vurulmuş gibi hissediyordu, vücudundaki her kas acıyla çılgılık atıyordu ve sağ yanağında, dövmesinin hemen altında bir su toplaması olduğuna yemin edebilirdi.

Helen'in bağlarını çözdüler ama onunkileri çözmediler. "Sonuçta o sadece zararsız bir kadın," diye açıkladı Ignacio.

Aptal! Zararsız bir kadın yoktur.

Şimdi kaçmak için iyi bir zaman olabilir, diye düşündü Rafe. Helen ellerini çözebilir ve buradan kurtulabilirlerdi. Ama tereddüt etti, şaşırtıcı olaylar hâlâ ilgisini çekiyordu. Belki de harekete geçmek için biraz daha beklemeliydi. Ne haltlar döndüğüne bakacaktı. Birkaç kafatası kırabilirdi.

Helen kendi atını ve onunkini de ustalıkla eyerden indirmeye yardım ediyordu. Yetkinliği onu rahatsız etmeye başlamıştı. Ağzına bir ot parçası attı ve memnuniyetle ısıklık çalarak ırkıldı.

Isıklık çalmaktan nefret ederdi. "Helen?"

"Hmmm?"

"Ah . . . Helen . . . tatlım . . . ?"

Ŗüpheyile yukarı baktı.

"Bu konuda ne hissediyorsun-?"

"Çıkar ağzındaki baklayı, Rafe. Daha önce hiç utangaç değildin."

Evet, gerçekten zincirimi çekmeye başladı. "K1ç1ma bakmak ister misin?"

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

Tam bir baş belasıydı.

Helen ıslık çalmayı bıraktı ve neredeyse elindeki otu yutacaktı. "Özür dilerim," diye boğuk bir ses çıkardı. *Kesinlikle-* kesinlikle- yanlış duymuştu. Rafe ondan arkasına bakmasını istemiş olamazdı!

Koyu tenine rağmen Helen, Rafe'in boynunda ve yüzünde utançtan kaynaklanan hafif bir pembe ton görebiliyordu. Ama o küstahça çenesini kaldırdı ve "Kıçıma bak, lanet olsun," dedi.

"Hayır, teşekkür ederim." Sesinin soğuk ve ilgisiz çıkmasını umuyordu, ne yazık ki kendisi gibi sıcak ve çok ilgili değil. Zoraki bir rahatlıkla ağzına yeni bir ot parçası attı ve tekrar ıslık çalmaya başladı.

"Aaaaarrgh! Yap şunu!" Yüzündeki pembe kızarıklık mora döndü. "Hayır."

"Fermuarımı aç ve pantolonumu indir," dedi sert bir sesle ve hiç şüphesiz mahkeme salonundaki rakiplerinin Gucci çizmelerinin içinde titremesine neden oldu. Ama Helen değil. Islık çalmaya devam etti. Hayır, onun gözünü korkutmasına izin vermeyecekti. Daha yüksek sesle ıslık çaldı.

"Çabuk. O yo-yo'lar geri gelip vücudumun başka bir bölümünü tekme boksu hedefi olarak işaretlemeye karar vermeden önce."

Helen gözlerini kaldırdığında üç haydutun kamp kurduğunu gördü ve tüm bu süre boyunca onları dikkatle izledi.

"Hadi."

Tanrım, incelik eksikliği hakkında konuş. Helen biraz hayal kırıklığına uğradığını hissetti. Rafe'in daha yumuşak, daha ikna edici bir aşık olmasını beklerdi. Heck, muhtemelen onu çabalamaya değer bulmadı. Ya da, Helen'in

kolay. Sakin kalmaya çalışarak ağzına bir ot daha attı ve ıslık çalmaya devam etti.

"Yemin ederim, serbest kaldığım an, o otu yutana kadar seni sallayacağım. Sonra da dilini öyle bir bükeceğim ki bir daha ıslık çalamayacaksın."

"Bu kadar huysuz olma."

"Cranky? Huysuz mu?" diye mırıldandı. "Burada ölüyorum. Pantolonumu indir."

Demek buydu. "Çişin mi var?"

Gerçekten kötü bir kelime söyledi.

"Şey, *affedersiniz!*" Tuvaletini yapmasına gerek yoktu; demek ki ilk başta düşündüğü şey buydu. Maymun! Sanki karşılıksız şehvetten ölecekmiş gibi!

"Helen," diye uyardı.

"Şşşt. Kaçmamız için bir plan düşünmeye çalışıyorum. Seni çözeyim mi?"

"Daha sonra. Tüm silahlar ellerindeyken şu an çok tehlikeli. Her şey sırayla." Kocaman bir nefes çekti, sonra tısladı, "Kıçıma bak."

"Uzaylılar beynini mi çaldı? Seninle ayaküstü sevişmek istediğimi düşündüren şey nedir?"

Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı. "Bebeğim, seninle sevişmeye karar verdiğimde -daha doğrusu *verirsem*- bu şipşak bir sevişme olmayacak. Uzun, sert, gürültülü ve-"

"Kesin şunu! Hemen kes şunu." Rafe onun kafasında en canlı, en kışkırtıcı, en erotik fantezileri yaratmakta ustaydı ve buna izin vermeyecekti. Vurgu yapmak için ayağını yere vurdu ve pinto sinirli bir şekilde uzaklaştı.

"Su toplamış," diye ağzından kaçırdı.

"Bir var. Oh!" Şimdi kızarma sırası ondaydı. Ona makyaj yapmıyordu. Sadece bir kabarcık için yardımına ihtiyacı vardı. Yerin yarılıp kendisini yutmasını diledi. "Neden daha önce söylemedin?"

"Acele edin! Cehennem gibi zonkluyor ve Ignacio bunu öğrenirse muhtemelen daha fazla acıtmanın bir yolunu bulacaktır."

Aceleyle hareket eden Helen onu atın arkasına götürdü ve diz çöktü. Adamın fermuarının düğmesini açıp fermuarı indirirken umursamazmış gibi davrandı ama beceriksiz parmakları onu ele verdi. Bu ve parmak uçlarının hafifçe dokunuşuyla sertleşen adamın güçlkle bastırdığı nefesi.

"Oh ... aman ... Tanrım!" Rafe homurdandı. "Bana dokunmak zorunda mıydın?" "*Onu* tahrik etmek zorunda mıydın?"

"İnanın bana, kendi aklı var." "Ama ben hiçbir şey yapmadım."

"Helen, Helen, Helen. Tek yapman gereken nefes almak ve ben tahrik oluyorum."

"Seni pislik. Pantolonunu çıkarmak benim fikrim değildi. Neden her küçük şeyi cinsel bir şeye dönüştürüyorsun?"

"Tatlım, sikimin üzerindeki elin 'küçük bir şey' değil. İnan bana, bu çok büyük bir şey."

"Tanrım, ne kadar azgın bir kurbağasın. Etek giyen her şey için yanıp tutuşuyorsun, değil mi?"

"Etek giymiyorsun," diye hatırlattı ona. "Ve bilmeni isterim ki, bir keresinde bir kadın düğmeli kot pantolonumu dişleriyle açmıştı ve ben şimdikinin yarısı kadar bile tahrik olmamıştım."

"Oh." Kaba sözleri Helen'in hoşuna gitmişti. Bir kadın bunu gerçekten dişleriyle yapabilir miydi? Kendi kendine zihinsel bir sarsıntı geçirerek, "Benimle alay etmeyi bırak ve arkanı dön. Yoksa o kabarcığı açmak için düğmelerin yerine dişlerimi kullanırım, seni azgın keçi. Ve onunla birlikte bir parça et de alırım." Yanağına yumuşak bir şaplak attı.

"Sözler, sözler." Adam kıkırdayarak onun dediğini yaptı ve Helen hem pantolonunun hem de siyah ipek boxer şortunun bel bantlarını kalçalarına kadar çekti. *Siyah ipek mi? Aman Tanrım!* Evet, sağ kalçasının uyluğuyla birleştiği yerde, kelebek dövmesinin hemen altında gümüş bir dolar büyüklüğünde bir kabarcık vardı.

Kabul etmek zorundaydı, çok güzel görünüyordu. Dövme, iyi çizilmiş, sert kaslı kalçası değil. Avukatlık sandığından çok daha yorucu olmalı, diye düşündü alakasız bir şekilde. Muhtemelen ambulans kovalayarak çalışıyordu.

Hiç düşünmeden parmak ucunu kabarcığın şişmiş merkezine koydu ve adam acıyla irkildi.

"Kahretsin, acıyor."

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "Yaranın kesilmesi ve antiseptik bir merhemle kapatılması gerekecek."

"Evet, eminim bu ding-a-lingler tıbbi malzeme taşıyorlardır. Sadece kırın ve bir mendille falan kapatın."

"Bunu yapamam. Enfeksiyon kapabilir, özellikle de bu sıcakta. Ayrıca, kurtardığım ilk yardım çantasında bir tüp Neosporin var. Gerçi Birinci Dünya Savaşı sırasında kurtçuklar enfekte olmuş yaralar için kabul görmüş bir tedavi yöntemiymiş."

"Sen kışımaya ... kurtçuklar ... koymuyorsun," diye bağırdı, her kelimeyi çok net bir şekilde telaffuz ederek.

"Ay, *mierda!* Gözlerime inanamıyorum." Ignacio onlara doğru yaklaşmıştı ve Rafe'in çıplak poposunun önünde diz çöktüğünü görünce neredeyse gözleri yuvalarından fırlayacaktı. "Tüm azizler adına! Siz ikiniz tirbuşon yapmak için karanlığa kadar bile bekleyemediniz."

Sancho ve Pablo tüm bu kargaşanın ne olduğunu görmek için koşuşturdular. "İzleyebilir miyiz?" Sancho aşırı hevesli bir sesle sordu.

"Anlamıyorum," diye araya girdi Pablo, başını birkaç kıvrımlı pozisyonda eğerek. "*Bunu* onunla nasıl yapıyorlar-"

"Bu kadar yeter! Hepinizin akli bir karış havada." Helen ayağa kalktı ve iki elini kalçalarına koyarak haydutlara ters ters baktı. "Rafe'in ayağı su topladı ve onunla ilgilenmem gerekiyor. Aksi takdirde yarın asla ata binemeyecek. Çözün onu."

Ignacio itiraz etmeye başladı ama o ekledi, "Dinle, Rafe'nin bu Melek Haydutu olması mümkün değil. Ata nasıl bindiğini gördün mü?"

Ignacio onun sözlerini düşündü, sonra kuvvetle başını salladı. "*Evet*, bir at gibi sürüyor *niña*. Heh, heh, heh."

"Sizce sakıncası var mı?" diye itiraz etti Rafe. "Burada çıplak popomla rüzgâra karşı duruyorum."

Çete lideri Rafe'ye küçümseyerek kaşlarını çatı.

"Onu çözecek misin?" Helen ısrar etti. "Bir embesil bile onun haydut olmadığını anlayabilir."

"Biri pantolonumu yukarı çekecek mi?"

Ignacio, Rafe'yi görmezden gelerek Helen'e, "Ama *senyorita*, o *El Ángel Bandido*'ya benziyor. Ve eğer kaçarsa ödülü kaybederiz."

"Burada kışım üşüyor, çocuklar."

"Ah, ne zararı olabilir ki?" Ignacio omuz silkti. "Silah bende. O da zayıf biri."

"Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum."

"*Evet*, bir düğündeki yedek hıyar kadar işe yaramaz. Heh, heh, heh," diye espri yaptı Ignacio.

Helen bu kabalığa ters ters baktı.

Rafe bu hakaret karşısında hırladı.

Sancho ilgisiz bir şekilde bir parça kurutulmuş et çiğnedi.

Pablo, Rafe'in açıkta kalan kalçalarına aşırı bir ilgiyle baktı.

"Eğer zatürre olursam, birisi bunun bedelini ödeyecek." Rafe bu sözleri kayıtsızca söylemişti ama Helen onun mavi gözlerindeki öfke kıvılcımını görebiliyordu, Ignacio'nun hünerlerini değerlendirmesinden, savunmasız çıplaklığından bahsetmeye bile gerek yoktu.

"*Maltito!* Tam bir baş belası," diye karşı çıktı Ignacio.

"Evet, öyle değil mi?" Helen tatlı tatlı cevap verdi.

Rafe ona, "Sen de ödeyeceksin," diyen bir bakış fırlattı.

Ignacio, Rafe'nin bileklerini çözmek üzereyken aniden geri sıçrayarak, "*Miré!* Bak! Şuraya bak!" Rafe'nin arkasını işaret etti.

"*Evet!* Bu meleğin işareti." Sancho ve Pablo göğüslerinin üzerinde abartılı haç işaretleri yaptılar.

"Melek kanatları! O gerçekten de *El Ángel Bandido*," dedi Ignacio huşu içinde.

Sonra, "Teşekkürler, Yüce İsa! Ödül bizimki kadar iyi."

"Onlar melek kanadı değil," diye düzeltti Helen. "Bu bir kelebek." Parmak uçlarıyla dövmenin dış hatlarını çizdi.

Rafe sarsıldı ve kısık bir sesle homurdandı, "Bana dokunmayı bırakabilir misin Helen?"

"Oops," dedi.

Rafe'in gözleri yuvalarından fırladı.

"Demek sen gerçekten Elena'sın," diye haykırdı Ignacio, dikkatini tekrar ona yönelterek. "*Muy bueno!*" Koca diliyle müstehcen bir hareket yaptı.

Helen ona iyi bir yumruk atmamak için kendini zor tuttu. Kendini tuttu - elbette Rafe'in iyiliği için. "Bay Ignacio, siz-"

"Villejo," diye araya girdi. "Benim adım Ignacio Juan Rico Hector Villejo." Göğsü gururla kabarmıştı.

"Evet, Bay Villejo, Rafe'in yarasıyla ilgilenmeme izin verecek misiniz, vermeyecek misiniz? Uluslararası savaş kurallarına göre ilkel tıbbi tedaviler yapılmalı-"

Rafe nezaketsizce, "Sakin ol Helen," dedi.

Ignacio bıyığını birkaç dakika spekülatif bir şekilde burduktan sonra kabul etti. "Meleği kısa bir süreliğine çözelim, böylece siz de

ona." Sanki özel bir şaka yapıyormuş gibi güldü ve ekledi, "Daha sonra *bakan* olabilirsiniz bana da."

Pablo bol pantolonunun ön kemerini tuttu ve içine baktı. "Bugün yediğim tekmeler yüzünden taşaklarım mosmor oldu. Bana da biraz merhem sürebilir misin?" diye sordu Helen'e.

"Kendine bir hayat bul!"

"Ha?" Pablo şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve gözlerini kısarak Rafe'ye baktı. "Sanırım bu, 'Şimdi değil,' demek," diye tercüme etti Rafe. "Belki daha sonra." Pablo'nun kederli yüzü aydınlandı.

Helen'in gözleri Rafe'e buz gibi hançerler gönderdi. "Belki de değil," diye ekledi akıllıca.

Ignacio, "Yanlış bir hareket yaparsan kabarcığının icabına bakarım, *Senyor Ángel*," diye tehdit etti. "Ortasına bir kurşun sıkarım. Anladın mı?"

Rafe başını salladı.

"Kaçmaya çalışırsan taşaklarını koparırım."

"Yeter artık!" Sancho sonunda bağlarını çözdüğünde Rafe homurdandı. "Mesajı aldım. Açık ve net."

Sen benimkini ovarsan ben de seninkini ovarım.

Helen tüm bu kanun kaçağı senaryosu konusunda giderek daha gergin olmaya başlamıştı. İlk başta onları beceriksiz aptallar olarak görmüştü. Şimdi ise korkmaya başlamıştı.

Haydutlar uzaklaşır uzaklaşmaz, "Rafe, konuşmamız gerek," diye fısıldadı. Kabarcığı tedavi ettikten sonra üzerine gazlı bez sarmıştı. "Garip bir şeyler oluyor. Sanırım Sanırım gerçekten zamanda geri gittik."

"Ha?" Rafe onu akıl hastanesinden kaçmış biri gibi değerlendirerek konuştu. "O ot parçasını yuttun mu? Belki de loko otuydu." Gömleğini içine sokarken ve pantolonunun fermuarını çekerken durakladı.

"Dinle, bugün takip ettiğimiz bu patika bana çok tanıdık geliyor. Bu tepelerde her zaman yürüyüş yaparım. Bu 2015 *değil*."

"Yürüyüş mü yapıyorsun?"

Onun alakasız sorusu karşısında tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Odaklan, olur mu? Sacramento'ya doğru gidiyoruz ama şimdiye kadar birkaç kasabayı geçmiş olmalıydık. Ve bölge ağaçlar ve vahşi yaşamla fazlasıyla dolu. Yüz elli yılı aşkın bir süredir hiç böyle görünmemişti." Rafe'in alını kırıştı ve düşünceli bir şekilde alt dudağını ısırıldı. "Aslında, Ben de bazı tuhaf duygular yaşadım." Gözleri onunkilerle buluştu ve sabitlendi. "Dürüst olalım Helen. Bu serserileri tanıyor musun, tanımıyor musun? Bu askeri bir tuzak mı?"

"Tabii ki hayır," dedi kızgınlıkla. Sonra sordu: "Dürüst olmak gerekirse, bu adamların arkadaşınız olmadığına yemin eder misiniz? Ya da şaka yapmak için tuttuğunuz birileri?"

"Böyle düşünebildiğine göre tam bir desteyle oynamıyorsun. Neden bana ateş edecek, beni tekmeleyecek, beni bağlayacak ve kırım su toplayana kadar canavar bir ata binmeye zorlayacak birini tutayım ki? Yani, burada gerçekten eğlendiğimi mi sanıyorsun?" Rafe yumruklarını kalçalarına dayadı ve kıza öfkeyle baktı.

"O zaman bunun anlamı ... Oh, Tanrım! Zaman yolculuğunun gerçekten mümkün olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Belki de sadece bir rüyadır," diye önerdi.

"İkimiz de aynı rüyayı görüyor olabilir miyiz?"

"Ben nereden bileyim? Hayır, bu bir rüya değil. Eğer bir rüya olsaydı, *ne* yapıyor olacağımı ve bunu benimle *kimin* yapıyor olacağını çok iyi biliyorum." Ona hiçbir açıklama gerektirmeyen hızlı, için için yanan bir bakış attı.

"Belgelenebilir birisin."

"Eminim panonun sende olmasını isterdin, değil mi bebeğim?" O yıkıcı sırtışlarından biriyle ona iltimas geçti.

Sabrını toplamak için nefes aldı. "Konumuza konsantre olabilir miyiz Kaptan? Zaman yolculuğu, hatırladınız mı?"

"Yine bu askeri rütbe saçmalığına mı döndük?" Kadın cevap vermeyi reddedince, adam yüzüne kasvetli bir ifade vermeye zorladı. "Tamam, eğer bu bir askeri manevra değilse ve bir rüya da değilse, ölmüş olmalıyız."

"Ve bu ... ?"

"Cehennem. Kesinlikle cehennem."

"Şşşt," diye uyardı, ateşin üzerindeki çaydanlıkta bir şeyler karıştırmakta olan Pablo'yu işaret ederek. Sancho onlara arkasını dönmüş, diğer atlarla ilgileniyordu. Ignacio sırtı dönük oturuyordu.

Bir ağaca yaslanmış, bir tabancasını kucağına koymuştu. Fötr şapkası yüzünün üzerinde öne doğru eğilmiş, neredeyse yarılmış gözlerini kapatıyor olsa da Helen onları yakından izlediğinden emindi. "Gelecekte gelmemizle ilgili bir şeyden şüphelendiklerini sanmıyorum. Ama dikkatli olsak iyi olur."

"Dereye doğru ilerleyelim," diye önerdi Rafe. "Belki kaçmak için bir fırsat buluruz."

"Bir planın var mı?"

Başını iki yana salladı. "Doğru fırsat için gözlerimizi açık tutmalıyız. Üçüyle birden başa çıkmamın imkânı yok ve önce silahlarını ve atlarını almazsak asla kaçamayız."

"Katılıyorum. Zamanlama her şeydir. Her iyi askerin ilk kuralıdır."

Kaba bir şekilde homurdandı. "Kuralların canı cehenneme. Burada kendi kurallarımızı kendimiz koymalıyız." Kız cevap veremeden Ignacio'ya doğru bağırdı: "Hey dostum, banyo yapmamın bir sakıncası var mı?"

Ignacio daha dik oturdu ve Rafe tabancanın emniyetinin açıldığını duydu. "*Mierda!* Banyo yapmana gerek yok. Seni görebileceğim bir yere otur."

"Şimdi sakın ol. Beni nişangahında tutabilirsin. Sadece yıkanmak istiyorum. Üzerimde bir jambonu tuzlayacak kadar ter var."

"Ama az önce bandajladığım kabarcık-" diye söze başladı Helen. "Yeniden yapabilirsin," dedi sabırsızca.

"Hadi ama."

Helen setten küçük bir sabun keki ile merhem ve gazlı bez aldı ve Rafe'i yavaşça küçük dereye doğru takip etti. Ignacio'nun ateş etmeye kalkışmaması için ikisi de kollarını vücutlarından uzak tutuyor ve tehditkâr olmayan bir tavırla hareket ediyorlardı.

Haydut lideri gözlerini şüpheyle kesti ve durup onları dikkatle izledi, silahları şimdi ikisine de doğrultulmuştu.

"Biraz elimi yüzümü yıkayacağım, dostum. Hızlı hareket etmek yok. Kaçmak yok. Bir banyo, hepsi bu. Tamam mı?"

Ignacio başını salladı ve tekrar yerine oturdu. Sonra Helen'e müstehcen bir şekilde seslendi: "Senin için *tetalarını* yıkamamı ister misin?"

Onu görmezden gelerek Rafe'e döndü. "Sence de ..." Sözleri kesildi ve çenesi düştü.

Vahşi adam çoktan soyunmaya başlamıştı, tabii ki hiç alçakgönüllülük göstermeden. Rafael Santiago'nun çıplak halini arkadan çok iyi görebiliyordu. Gözleri istemsizce geniş omuzlardan kaslı düzlemlere doğru kaydı.

dar beline ve ince kalçalarına kadar uzanıyordu. İyi tonlanmış, sert kalçalarının üzerinde. Ve ipek gibi yumuşak koyu renk tüylerle kaplı uzun bacakları.

Helen gördüklerinden hoşlandı. Hem de çok.

Eğildi ve arkasındaki bandajı çıkarıp dikkatlice bir taşın üzerine koydu.

Ağzı kapandı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Sesinde tiz ve panik dolu bir tını vardı.

"Banyo yapıyorum," diye sakince bilgilendirdi onu. "Zamanımızı beklemeliyiz.

Normal davran. Açılışı bekle. Zamanlama, Helen, hatırladın mı?"

"Doğru," dedi başını sallayarak. *Belki de akli başında olan benimdir.* "Bana sabunu atabilir misin?" diye omzunun üzerinden seslendi.

Bakmıyormuş gibi yaptı. Ama ona sabunu fırlatırken bakmak zorundaydı.

Ki bu bir hataydı. Yüzünü ona dönmek için topukları üzerinde dönerek bir kolunu uzattı ve tecrübeli bir profesyonelin rahatlığıyla çubuğu yakaladı.

Ve Helen cennetin bu tarafındaki en muhteşem erkeğin 360 derecelik bir fotoğrafını çekti.

Ağzını açmamaya çalıştı. Aslında, gözlerini sıkıca kapattı.

Rafe güldü.

Dikizledi.

Başka bir hata daha. Şimdi dizlerini jöleye, beynini de akılsız, kimin umurunda, o bir aptal lapasına çevirmekte usta olan bir adamın tam önden görüntüsüne sahipti.

O da bunu biliyordu. Ama Rafe artık gülmüyordu. Onun yerine, kızın onu incelemekten kaçındığı kadar dikkatle onu inceliyordu. Sonra ani bir karar vermiş gibi arkasını döndü ve diz boyu derenin ortasına doğru yürüdü. Bir sıçramayla oturdu ve suyu göğsüne kadar getirdi.

Ignacio, odun toplamayı ve yemek hazırlamayı bırakıp ona ve Rafe'ye bakan Pablo ve Sancho'ya, "İşinizin başına dönün," diye bağırdı. "Hiç kıllı kıcını fırçalayan bir hombre görmediniz mi? Heh, heh, heh."

"Biz de Elena'nın ona katılıp katılmayacağını görmek için bekliyorduk," diye mırıldandı Pablo, tepinerek tencereye döndü. Sancho daha fazla dal toplamak için ayaklarını sürüyerek uzaklaştı.

"Hey, bu harika." Rafe yüksek sesle içini çekerek önce göğsünü ve boynunu, sonra da yüzünü ve saçlarını sabunlamaya başladı, defalarca suyun altına eğildi. "Bana katılmaya ne dersin?"

Kıyıya yakın bir yerde duran Helen, canı çekmesine rağmen başını iki yana salladı. Bluzu sırtına ve koltuk altlarına yapışmıştı. Kendini yapış yapış ve inanılmaz sıcak hissediyordu. "Serin mi?"

"Hem de çok. Hadi Prissy, biraz yaşa." Bir avuç suyu şakacı bir şekilde ona doğru fırlattı.

Üç hayduda tekrar baktı. Şimdilik pek dikkat etmiyorlardı. "Belki de sadece ayaklarımı ıslatırım."

"Tavuk."

Botlarını ve çoraplarını çıkardı ve pantolonunun paçalarını kıvırdı. Sonra nefis serin suyun içine girdi. "Ooooh, bu harika hissettiriyor."

"Yaklaş da sana daha da harika hissettirecek bir şey göstereyim." Gözleri şakacı bir şekilde dans ediyordu.

"Terbiyeli ol."

"Sakin ol, Prissy. O silahları şimdi almamızın imkanı yok. Bu aptalların uykuya dalacağı gece vaktine kadar bekleyeceğiz. İçlerinden biri bizi korusa bile, daha az tetikte olacaktır."

"Şey, sanırım." Tereddütle pes etti.

"Bak," dedi Rafe aniden ve sol tarafı işaret etti. O bir saniye içinde eli suyun altına uzandı, kızın bileğini kavradı ve onu öne doğru çekti. Kadın büyük bir gürültüyle geriye doğru düştü ve tamamen sıg suyun altına gömüldü. Çırpınarak ayağa kalktığı anda ona doğru hamle yaptı ama adam yana doğru savruldu ve bu kez yüzü öne dönük bir şekilde suya gömüldü.

Yüzündeki ıslak saç tellerini tokatlayarak dışarı çıktığında bu kez daha dikkatliydi. "Bu aptallık için vaktimiz yok," diye söylenerek, bağdaş kurmuş, kollarını bir mihrace gibi göğsünün üzerinde kavuşturmuş halde oturan adama doğru ilerledi. Kirli dış bluzunun düğmelerini açtı ve suya bıraktı. Altına yeşil bir ordu tişörtü giymişti.

"Beni sırtüstü yüzerken görmek ister misin?" Rafe kirpiklerini çocuksu bir şekilde kırıştırtarak sordu.

"Kesinlikle hayır!" dedi dehşete kapılarak.

"Oh, tamam," diye cevapladı ölü bir masumiyetle. "Ayrıca, senin ... ah ... niteliklerini kontrol etmeyi tercih ederim." Gözleri cesurca onun vücudunu taradı.

Helen yere baktı ve neredeyse ağlayacaktı. Islak tişörtü ve pantolonu vücuduna yapışmış, boynundan ayak bileğine kadar her yerini ortaya çıkarmıştı.

"En azından bir soru burada cevaplanmış oldu."

Hangi soru olduğunu sormayı reddetti.

Bu onu durdurmadı. "Şu Wonder Bra şeylerinden giymiyorsun."

"Wo-wonder? Sen neden bahsediyorsun?"

"Bugün erken saatlerde 'yukarı iten-aşağı iten' sütyenlerden giyip giymediğinizi anlamaya çalışıyordum. . . Bilirsiniz, şu eksik varlıkları telafi edenlerden."

"Benim ... vücut parçalarımı mı merak ettiniz?" diye kekeledi.

"Evet. Tamamen bilimsel bir şekilde tabii ki."

Suyun içine oturdu ve ona ters ters baktı.

"Tamam, bilimsel davranmıyordum. Ama kabul etmelisin ki o cinsiyetsiz askeri kıyafetlerin altında güzel bir vücudun var."

"Sanırım bu konuşma kontrolden çıktı. Hemen bırak, asker."

"Sırt çantana bir pano koymayı unutmuş olman gerçekten çok kötü. Şimdiye kadar bana birkaç yüz onay işareti daha verebilirdin." Kalın, siyah saçlarını yüzünden silkeledi ve iki eliyle geriye doğru tarayarak ona açıkta duran göğsünün ve yukarı kalkmış, kaslı kollarının bir başka muhteşem görüntüsünü sundu.

Aman Tanrım! Boğazından kısık bir ses çıktı.

Kaygan sabunu gülerek ona doğru fırlattı. "Paylaşmak ister misin?"

Onu yakaladı, sonra adam kendisinden sadece üç adım ötede, tamamen, görkemli bir şekilde çıplak olarak ayağa kalktığı anda arkasını döndü. Adamın kıyıya doğru ilerlediğini ve sonra tekrar geri döndüğünü duyduğunda bakmayı reddetti.

"Artık bakabilirsin, Prissy. Ben terbiyeliyim." Gömleğini, pantolonunu, boxer'ını ve çoraplarını yanında getirmişti ve büyük bir sıçramayla tekrar suya oturdu. Kızın kaşlarını kaldırması üzerine, "Çamaşır yıkıyorum. Bu kokan giysileri tekrar giymek istemiyorum."

Tanrım, kulağa hoş geliyordu.

"Neden pantolonunu çıkarıp bluzunu ve çoraplarını bana atmıyorsun? Onları senin için yıkarım."

"Hah!"

"Bakmayacağım. Gerçekten." Göğüs kollarına çarpı işareti koyarak büyük bir gösteri yaptı. Göründükleri kadar ipeksi olup olmadıklarını görmek için neredeyse uzanıp koyu renkli buklelere dokunacaktı.

"Rafe'den Helen'a. Rafe'den Helen'a," diye alay etti. "Ne-ne?"

"Arkamı döneceğimi ve yorucu üçlüye karşı nöbet tutacağımı söyledim. Tişörtün ve külotun üzerinde kalabilir." Gerçekten samimi görünüyordu. Sonra "İç çamaşırı giyiyorsun, değil mi?" diye ekleyerek etkiyi bozdu.

"Ciddi ol."

"Çok ciddiylim. Ama şaka yapmıyorum, benim ya da o üçü için endişelenmene gerek yok," diye söz verdi ve başıyla yaklaşık otuz adım ötedeki üç adamı işaret etti. "Seni vücudumla koruyacağım ve onlardan gelecek en ufak bir harekette kıyafetlerini geri fırlatacağım."

Sonunda, daha iyi düşünmesine rağmen Helen, Rafe'in teklifini kabul etti. Bir gözü üç haydutta olan Helen banyo yapmayı ve saçlarını yıkamayı başardı. Rafe teklifine sadık kalarak hem kendi hem de Helen'in giysilerini yıkadı ve omzunun üzerinden Helen'e geri verdi.

Daha yeni eğilmiş, bir ayağını ıslak pantolonunun paçasına sokmaya hazırlanıyordu ki, Ignacio botları ve her şeyiyle suya daldı. Görünüşe göre başından beri onları izliyormuş.

Rafe onu durdurmaya çalıştı ama ıslak taşların üzerinde ayağı kaydı ve dik durmak için çabaladı.

Silahını kadının sırtına doğrultan Ignacio öfkeyle, "*Dios mio!* Bu da ne böyle?"

"Ne?" diye ciyakladı, sırlıslık olmuştur pantolonunu Fransız kesim bikini pantolonunun önünde tutarak.

"Kıçındaki o işaret," diye hırladı Ignacio. "Sende de meleğin işareti var."

Rafe sanki dünyanın en basit Çeyizimi gibi, "Tabii ki benim iğaretimi tağıyor," dedi. "O benim karım... *benim esposa'm.*"

"Ne?" Helen ve Ignacio aynı anda söylediler. Pablo ve Sancho da yanaştı.

Ignacio'nun acımasız gözleri kısıldı. "*El Ángel Bandido*'yu hiç duymadım evleniyoruz."

"Şey, küçük kadın ve ben bu sabah evlendik," diye yalan söyledi Rafe. "Aslında bu dağ yürüyüşünün balayımız olması gerekiyordu. Hayır, hayır, acele edip bize bir düğün hediyesi alma ihtiyacı hissetme." Kendini kaptırmış bir budala gibi ona bakan Rafe yanına yaklaştı ve ıslak kolunu onun aynı derecede ıslak omzuna doladı. Bu arada kadın hâlâ pantolonunu vücudunun ön tarafına doğru tutuyordu. "Bu doğru değil mi, tatlım?"

Onun kucağından kurtulmaya çalıştı.

"Hayır, evli olduğunuzu sanmıyorum," dedi Ignacio, bir yandan silahının namlusuyla başını kaşırken bir yandan da Helen'in poposunu daha yakından görmeye çalışıyordu.

"Sadece benimle birlikte oyna," diye fısıldadı Rafe onun kulağına. "Ne yaptığımı biliyorum."

"Hah!"

"Gerçekten. Meksikalılar neredeyse her zaman Roma Katoliğidir," diye hızla açıkladı Rafe, vücuduyla onu gizlice koruyarak. "Çok dindarlar ve batıl inançları var. Zina Kilise'de en büyük hayırlardan biridir."

"Katolik misin?"

"Bazen. Pantolonunu giy ve tartışmayı kes."

"Kim Katolik? Ne zinası?" Ignacio tüm bu konuşma karşısında sersemlemiş görünüyordu.

"Nasıl bazen Katolik olabiliyorsun?" Helen ıslak pantolonun paçalarına girmeye çalışırken sordu.

Rafe onun sorusunu önemsiz bularak geçiştirdi.

"Çete üyesiyken dindar mıydın?" "Hayır, daha çok kayıp bir kuzu gibiydim. Konuya geri dön!"

"Ve şimdi artık kaybolmadın mı?" Adamın karakterindeki bu bariz ikilem onu gerçekten şaşırtmıştı.

"Şey, bazen hala kayboluyorum," dedi sırtarak.

"Fısıldamayı kes," diye emretti Ignacio. "Elena'ya ne diyordun?" diye Rafe'den öğrenmek istedi.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledi Rafe. "Sadece dilimi kulağına sokuyordum. Bundan hoşlanıyor. Hem de çok." Ignacio'ya erkek erkeğe bakışlarından birini attı.

Helen öfkeden nefesi kesildi.

Ignacio'nun neredeyse ağzı sulanmıştı.

"Bu doğru değil mi tatlım?" Rafe ona karşı çıkma cesaretini göstererek sordu. Şimdiye kadar sadece tek bacağını pantolonun içine sokabilmişti. Bir avucunu, çoğunlukla çıplak olan sağ yanağına tanıdık bir şekilde vurdu.

Kadın başını salladı, bu arada topuğunu adamın ayak bileğine sürüyordu. Adam bir iniltiyle elini bıraktı.

Ignacio silahını sallayarak, "Sudan çıkın," diye emretti.

"Evlendiler mi?" Sancho kederle sordu. "Biliyordum! Şansıma, bugün tirbuşon yok."

"Tirbuşon yok! Tirbuşon yok!" Pablo feryat etti. "Söz vermiştin Ignacio. Sızlanmayı kesersen bu gece sıranın bana geleceğini söylemiştin. "Kapa çeneni!" demiştin. Ignacio kükredi, sonra öfkeyle Rafe'ye döndü. "Göster bana evlilik cüzdanını ver."

"Elbette," dedi Rafe. "Sırt çantamda." Sonra Ignacio'ya düşünceli bir bakış attı. "Sırt çantamı getirmeyi unutmadın, değil mi? Sancho'nun beni toprakta güreştirdiği ve bileklerimi bağladığı yerde yatıyordu."

Üç haydut da birbirlerine bakıp kimsenin bir paket almadığını fark edince Rafe, hey, bu onun hatası değildi, der gibi omuz silkti.

"Bu evliliğe dair kanıtınız yok mu?" Ignacio, Rafe'in hikâyesine inanmadığı belli bir şekilde sordu. "O zaman sen bize o kanıtı verene kadar Elena bizimle tirbuşon çevirecek."

"Ah, ama yarın Sacramento'ya vardığımızda size kanıt verebilirim," diye ekledi Rafe kibarca. Misyonadaki peder evliliği doğrulayabilir. Peder Fernando'yu tanıyorsun, değil mi?"

Rafe'in uydurma konusundaki çabukluğu Helen'i etkiledi. Muhtemelen birinci sınıf hukuk derslerinde öğretilmişti, "Dışlerinin Arasından Yalan Söylemek 101."

Ama şikayet etmiyordu. O pis haydutları kendisinden uzak tutmak için her şeyi yapardı.

"Ayrıca, bir gelin ve damadı düğün gecesi birlikte olmaktan mahrum bırakmazsınız, değil mi?"

Helen'in içinde küçük bir şüphe karıncalanması oluştu. Çapkın gözleri zaferle parlayan Rafe'e daha yakından baktı. "Ne öneriyorsun?"

"Şimdi, kıymetlim, utanma. Sen ve ben bu gece evliliğimizi tamamlayacağız. Bunu biliyorsun, sevgilim." Bir kolunu tekrar kızın omuzlarına doladı ve onu sıkıca kavradı.

Ignacio'nun boncuk gözleri ikisini de taradı. "Birleşme mi? Elena seni henüz tirbuşonla sıkmedi mi? Onun balına fitillerini daldırmış en az iki düzine erkek tanıyorum ve sen onun seni reddettiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır, hayır, hayır," diye açıkladı Rafe sahnede yüksek sesle fısıldayarak, "Elena bakireymiş gibi davranmak istiyor. Bu bizim oynamayı sevdiğimiz bir oyun." Ona göz kırptı.

"Aaaargh!" diye hırladı.

"Aaaahhh!" diye iç geçirdi haydutlar erkekçe bir anlayışla. "İzleyebilir miyiz?" Pablo sordu.

"Elbette," diye kabul etti Rafe.

Helen onun kucağından çekildi ve tutarsızca kekeledi.

"Şimdi, tatlım, o sadece küçük bir *ménage à trois* arıyor." Rafe o zaman haydutlara genişçe gülümsedi. "Küçük kadının nutkunun tutulmasına bayılmıyor musun?"

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

Her iyi askerin bir plana ihtiyacı vardır. . .

Rafe Helen'e sessiz işaretler göndermeye çalışarak planına uyacağını umuyordu. Ona hava karardıktan sonra kaçmak için harekete geçeceklerini söylemişti ama şimdi Ignacio'yu yakalayıp tabancalarını elinden alabileceğini düşünüyordu çünkü üç adam tetikte olma konusunda gevşemişlerdi.

Bir ata binmeyi beceremeyebilirdi ama Rafe'in Los Angeles çetelerinde geçirdiği yıllardan bildiği tek şey silahlardı. Bir tabanca bulabilirse, gerisi kolaydı.

Ama önce Helen'in işbirliği yapması gerekiyordu.

Aklındaki son şeyin işbirliği yapmak olduğunu hemen anladı. Aslında, pantolonunu çekiştirip fermuarını çekerken kahverengi gözlerinden öfke kıvılcımları saçılıyordu. Ve ihanetinden dolayı biraz da incinmişti.

Suçluluk duygusu vicdanını sızlattı.

Onu kırmak ya da utandırmak istemediğini söylemek istiyordu ama tutsakları yakınlarda duruyordu. Onu kollarının arasına almak ve ona asla kasten zarar vermeyeceğine dair güvence vermek için can atıyordu. Ve onunla ne kadar çok sevişmek istediğini, bunca yıldır bunu istediğini görmüyor muydu?

-Ve bir dinleyici kitlesine sahip olmak onun kabul edeceği son şey olurdu.

Ama şimdi bütün bu açıklamalara ayıracak zamanı yoktu. Planında onun işbirliğini hemen sağlamak zorundaydı. Belki de adamlar duymadan şaka yapıyormuş gibi davranabilirdi. Daha sonra Helen'e başından beri niyetinin ne olduğunu açıklayacaktı.

"Yakaladım seni!" dedi ağzının kenarından, haydutların duysalar bile bu kelimeyi anlamayacaklarını biliyordu.

"Yakaladım mı? Anladın mı? Tüm söyleyebileceğin bu mu?"

"Şimdi, Helen, neşelen. Hiç mizah anlayışın yok mu senin? Hah, hah, hah. Prissy-hissy krizinin zamanı değil."

"Benimle konuşma bile. Bir kelime daha e d e r s e n , yemin ederim, diline bir düğüm atarım."

"Kung fu düğümü mü?" diye şaka yaptı. "Geber."

Tanrım, o kadar kızgındı ki neredeyse kulaklarından duman çıkacaktı. Onun kırışmış tüylerini düzeltmek gibi ürkütücü bir görevin altına girmekten korkuyordu.

Bir gözü onları dikkatle izleyen üç haydutta olan Rafe, Helen için bir kolunu uzattı. Onu yaklaştıracaklarsa, kulağına hızlıca bir açıklama fısıldayacaktı.

Adamın uzattığı kola nefretle baktı, sonra fikrini değiştirmiş gibi görünerek esrarengiz bir şekilde gülümsedi.

Rahatladı.

Büyük bir hata.

Bir anda adamın elini tuttu, sırtı adamın göğsüne değecek şekilde döndü, eğildi ve Rafe'in bedenini omzunun üzerinde çevirdi, tam 200 kiloluk bedenini. Sırt üstü suya büyük bir sıçramayla rezil bir şekilde indi. Keskin bir taş ağrıyan kabarcığına battı.

Saçlarını geriye doğru sallayarak yukarı çıktığında Helen'in sudan çıkıp uçarak yan tekme attığını ve "Hee-yah!" diye bağırdığını gördü. "Hee-yah "ın, "Al sana mankafa" gibi bir anlama geldiğini düşündü. Bu sırada Helen'in ayağı Pablo'nun zavallı kasıklarına çarptı ve çığlık atan genç adamı yere düşürdü.

Onun ve Pablo'nun çığlığı üzerine yaklaşık bir milyon serçe ağaçlardan uçtu. Ama Helen'in işi henüz bitmemişti.

"Eeeh!" diye hırladı, gerçekten yüksek sesle, bir daire çizerek döndü ve avucunun topuğuyla Sancho'nun açık çenesine bir el darbesi indirdi. Sancho bir domino taşı gibi Pablo'nun yanına, yere düştü.

Sonra, "Uuut!" ve "Ooooot!" ve "Hah!" gibi başka homurdanma sesleri çıkardı ve bir dizi dramatik karate pozunda dans etti. Rafe bu seslerin kabaca "Sıradaki kim?" anlamına geldiğinden neredeyse emindi.

Ya dövüş sanatları uzmanıydı ya da deliydi.

Ignacio onun ölümcül maskaralıklarına inanamayarak baktı ama korkmadı. Tabancasını kaldırdı ve tetiğe hafifçe bastı. "Bir adım atarsan ateş ederim, *puta*," diye uyardı.

Yorgunluktan nefes nefese kalan Helen, sanki başka bir hamle yapmayı düşünüyormuş gibi dizlerini bükmüş ve ellerini saldırı pozisyonunda kaldırmış bir halde ona baktı.

Rafe arkasından, "Yapma Helen," diye bağırdı.

Helen ona bakmadan, "Defol," diye cevap verdi.

Tavsiyesinin onu tam tersini yapmaya teşvik edeceğinden korkarak ısrar etmemeye karar verdi. Ama neyse ki Ignacio'nun karşısındaki zayıf konumunu fark etmiş ve ellerini indirmiş görünüyordu.

Ignacio tehditkâr bir hırıltı çıkardı ama Helen çenesini küçümseyerek kaldırmış, uyuşuk kafalının yanından süzölmeye devam ederken kıpırdamadı. Birbirine kenetlediği ellerinin hafifçe titremesi dışında korkmamış görünüyordu.

Rafe nefesini tuttuğunun farkına varmadan nefesini verdi.

Kamp ateşine giden yolun yarısında durdu ve karate pozlarından birini daha takındı. Elinin hızlı bir hareketiyle, bir kayaya yaslanmış üç santimlik ölü bir dalı kesti. Sonra her biriyle göz teması kurdu. "Eğer herhangi biriniz o tirbuşon şeyini üzerimde denemeye cüret ederse, değerli özel bölgelerinize olacak olan budur."

Bu uğursuz sözler ve haydutlardan gelen birkaç soluk soluğa yanıtla Helen tepinerek uzaklaştı.

Rafe mesajı almıştı. O üç *haydutun* o da yaptı.

Bu çok cesur bir bebek. Rafe hayranlıkla başını salladı, gözlerini onun uzaklaşan sırtından alamıyordu.

Helen'in ıslak saçları başını sarıyor, vıcık vıcık giysileri güzel vücudunu ortaya çıkarıyordu. Çıplak ayaklarıyla atların yanındaki battaniyelere doğru ilerledi, geniş adımlarıyla kalçaları sallanıyordu. Yere bağdaş kurup oturdu ve heybesinden bir tarak çıkardı. Herkes aval aval ona bakarken, sanki az önce üç yetişkin adamı öldürmemiş gibi uzun, kırmızı saç tellerini boş boş taradı.

Tanrım, Kelt savaşçı prensesi gibiydi.

Sanırım aşık oldum.

Ama sonra Rafe diğer adamlara baktı ve Pablo ile Sancho'nun da ona aynı şekilde baktıklarını fark etti. Ignacio ise spekülâtif bir şekilde Rafe ve Helen arasında gidip geliyordu.

Kabadayı Rafe'e dönerek, "Bu kadın *büyük* bela," diye bağırdı. "Onu öldürmekten nasıl vazgeçiyorsun?"

Rafe yumruklarını açarak, "Kendini kontrol etmek," diye cevap verdi. Haydutun Helen'in peşine düşebileceğinden endişe ediyordu ve onun için savaşımaya hazırды. Ama silahlar Ignacio'nun elindeyken ve iki arkadaşı onunla Helen arasına girmişken bu kaybedilmiş bir savaş olurdu. Hayır, henüz doğru zaman değildi.

"*Putâ* çok korkusuz." Ignacio omuz silkti. "Ah, şey, beni beş ya da altı kez tirbuşonla döndürdükten sonra, onu San Francisco'da bir geneleve satacağım. Körfez kentindeki kerhaneler çok geçmeden onun kavgasını bitirir."

"Peki ya ben?" Pablo sızlandı.

"Peki ya ben?" Sancho ekledi. "Biz de tirbuşon yemiyor muyuz?" Ignacio başını salladı. "Hepimizin sırası var."

"Hel... karımı becermiyorsun," diye çıkıştı Rafe. Ignacio'nun tabancaları karşısında bu oldukça aptalca bir iddiaydı ama cesedini çiğnemedi onâ dokunabilirlerdi.

"Fahişeyle ne istersem yaparım," dedi Ignacio soğuk bir sesle. "Belki de bu gece olur. Belki de senin ölümünden sonraya kadar beklerim. Göreceğiz."

Bu mutlu notla, Rafe'i kamp alanına kadar önünde yürümeye zorladı ve aceleyle nemli giysilerini giydi. Ignacio ağacına geri döndü ve silahını kucağına alarak yere çöktü, tüm bu süre boyunca esirlerine kötü niyetle baktı.

Rafe'in Helen'i tekrar kendisiyle konuşmaya ikna etmesi uzun zaman aldı. En iğrenç, lifli tavşan yahnisi ve koyu siyah kahveden oluşan bir yemek boyunca onu görmezden geldi.

Haydutlara onunla sevişmeyi ve onların da bunu izlemesine izin vermeyi planladığını söylerkenki gerekçelerini ayrıntılı bir şekilde açıkladığı süre boyunca, kadın sert bir şekilde önüne baktı.

Sargıyı ve merhemi kendi ağrıyan kıkına yeniden sürmek için gösterdiği beceriksiz çabalar boyunca, kadın onu duymazdan geldi.

Karate becerilerini isteksizce övdüğünde bile, yerinden kıpırdamayı reddetti.

Turuncu gün batımı yavaş yavaş başka bir güne teslim oldu. Titrek gölgeler تنها kamp alanını örtmeye başladı.

İki tutsaklarını kısa bir süreliğine yalnız bırakan üç haydut, yataklarını sermeye başladılar ama gözleri Rafe ve Helen'in üzerindeydi. Gizlice fısıldaşarak kendi aralarında tartışıyorlardı, muhtemelen Helen'e ilk yumruğu kimin atacağı konusunda.

Rafe bu fırsatı Helen'e bir kez daha yaklaşmak için kullandı. Elleri hâlâ bağlı değildi ve eğer kaçmak için harekete geçecekse bunun bu gece, onları tutsak edenler uyuduktan sonra olmasını istiyordu. Ama önce Helen'i planından haberdar etmesi gerekiyordu. Ona daha önce de söylediği gibi zamanlama her şeydi. Ve takım çalışması. Böylece bir özür mırıldandı. Bir nevi. "Söylediklerimde ciddi olduğumu düşündüysen özür dilerim," diye mırıldandı nezaketsizce.

Kahverengi gözlerini kaldırdı ve şaşkınlıkla kırıştırdı. Saçları kızıl olmasına rağmen kirpikleri koyu kahverengi, kalın ve inanılmaz derecede seksiydi. Dolgun, duygulu dudakları konuşacakmış gibi açıldı, sonra kenetlendi.

İstenmeyen, tüketen cazibeden kurtulmak için bir elinin topuğuyla başına vurdu.

Helen artık Rafe'e gerçekten kızgın değildi. Meksikalıların dine olan takıntılılarıyla ilgili açıklamasını kabul etmişti. Bir kere, orduda birçoğu dine dayanan saçma ama köklü batıl inançları olan askerlerle çok fazla deneyimi olmuştu. Bazıları kutsanmış bir haç olmadan savaşa girmezdi. Arka arkaya üç kez Meryem Ana duası etmeleri gerektiğine inanan pilotlar vardı -ne eksik ne fazla- yoksa uçuşları mahvolurdu.

Evet, bu üç ahmak onun Rafe ile evli olduğunu düşünselerdi ondan uzak durabilirlerdi. Ama Rafe ona planından önceden bahsetmeliydi. Ve sözde evlilikleri hakkında konuşurken bu kadar kaba olmak zorunda değildi.

Evlilik mi? Aklında Rafe gibi bir adamla evliliğin nasıl bir şey olacağına dair net, erotik bir resim belirdi. Uçakta kendisine söylediği sözleri hatırladı; "Bacaklarını belime sarar ve kendimi içine gömerdim. Ve çıgllıklarını bastırmak için tüm bu süre boyunca seni öperdim. "

Aman Tanrım! Ne oluyor bana?

Rafe onun yanına, yatağı olarak kullanacağı at battaniyesinin üzerine uzandı ve Rafe onun çekici vücut ısısından uzaklaştı.

"Helen, cesaretine ve kendini savunma konusundaki uzmanlığına hayranım ama kendinden başka hiç kimseye güvenmiyor musun?"

"Ne yani, çaresiz küçük bir sürtük gibi bir erkeğe mi yaslanmalıyım?" Kadın kirpiklerini ona doğru savurdu ve adam garip bir hayranlıkla kirpiklerinin uçuşmasını izledi.

"Hayır," dedi, bakışlarını önce başka yöne, sonra tekrar geriye çevirerek. "Demek istediğim, sorumluluğu üstlenebilecek ya da akıllıca kararlar alabilecek tek kişinin kendin olduğunu düşünüyorsun. Ordu takım ruhun nerede? Bugün bir kez bile dürüstçe benim bu durumu idare edebileceğimi düşünmedin. Bir erkeğe kendini erkekten daha az hissettiren bir tarzın var."

Bu eleştiri Helen'i durdurdu. Geçmişini düşünmeye çalıştı. Gerçekten bu kadar üstün mü davranmıştı? Bu kadar küçümseyici?

"Bana bir embesil gibi davranıyorsun," diye devam etti. "Henüz *ata* binemediğimi biliyorum ama ikimizi de savunabilirim. Bir dövüşte zamanlama her şeydir. Bu pisliklerin icabına bakmak için doğru anı beklediğim için bana biraz kredi verin. Hayatımın büyük bir bölümünü Los Angeles sokaklarında bir elimde bıçak, diğer elimde silahla geçirdim."

Yüzü bir an için kasvetli bir hal aldı ve sonra okunamaz bir maskeye dönüştü. "Ve bu da başka bir şey. Ne bugün ne de Stonewall'da birlikte geçirdiğimiz dört yıl boyunca bana hayatımla ilgili hiçbir şey sormadın. Beni tanımadan hakkımda yargılarda bulundun ve bulunmaya devam ediyorsun. Oh, ne faydası var!" Ellerini umutsuzca havaya kaldırdı.

"İnanılmazsınız. Şu anda karşı karşıya olduğumuz sorunların ortasında, eski şikayetleri gündeme getiriyorsun. Beni ve on iki yıl önceki küçük temasımızı hatırladığına bile inanamıyorum."

"Oh, gayet iyi hatırlıyorum, bebeğim. Her küçük şeyi hatırlıyorum." Mavi gözleri onunkileri tuttu ... uzun, abanoz kirpikli güzel gözler. Bilinçsizce, sert üst dudağını yavaşça yaladı ve kadın diledi ... Ah, dilediği şeyler muayeneye dayanmıyordu!

Rafe muhteşem, muhteşem bir adamdı ve bu vahşiye karşı duyduğu imkânsız çekimi bastırmak için çok çalışması gerekecekti. "Ve sen bunca yıldır bunları mı düşünüyordun?" diye sordu şaşkınlıkla.

Başını salladı. "Şair Langston Hughes bir keresinde ne demişti? Ertelenmiş bir hayal hakkında. Öylece kuruyup gitmez. Bunun yerine, güneşte kalan bir kuru üzüm gibi, sadece kurur ve sonunda patlar."

Ertelenmiş bir rüya mı? Oh, kesinlikle, benden hayali olarak bahsediyor olamaz. Bu cazip düşünceyi hemen bastırdı. "Rafael Santiago şiirden alıntı mı yapıyor? Mucizeler asla bitmez."

Ona mahcup bir sırıtış attı. "O kadar şaşırmış görünme. Ben de şaşırdım. Seninle bir gün geçirdim ve dibe vurдум." Parmaklarını dereye daldırdığı için artık ıslak olmayan gür saçlarında gezdirdi. Saç tellerine dokunup dokusunu test etmek için beklenmedik, çirkin bir arzu duydu.

"Haklısın Helen," dedi Rafe onu sarsarak, "bu tartışmanın zamanı değil. *Bugünün* sorunları hakkında konuşmalıyız. Düşünüyordum da, sence ordu bize bir tür halüsinojenik ilaç mı verdi?"

"Orduya saldırmayı bırakır mısın?"

"Hey, ordu bu tür bir deneyi ilk kez yapmıyor."

"İçine düştüğümüz bu kâbusun kesinlikle Ordu ile bir ilgisi yok."

"Başka ne açıklaması olabilir ki?" Konuşurken battaniyenin kestiği yerle oynuyordu; uzun, şaşırtıcı derecede zarif parmakları önce bir yöne, sonra başka bir yöne dalgın dalgın vuruyordu.

Ya . . . Oh, Tanrım!

Aniden başını kaldırdı ve onu dudaklarını aralayarak parmaklarını izlerken yakaladı.

O biliyordu.

Onun güleceğini düşündü.

Ama yapmadı. Ona sorgularcasına, açlıkla baktı.

Helen bu şehvetli saldırıya karşı gözlerini kapattı. Oh, bu baştan çıkarma oyununda bir ustaydı. O ise sadece bir acemiydi.

"Beni kızdırmaya çalışmayı bırak," diye tersledi.

"Seni çingırdattım mı?" diye sordu çocuksu bir zevkle, dirseklerinin üzerine yaslandı ve uzun bacaklarını uzatarak bileklerinden çaprazladı. Tüm bu süre boyunca onu izledi.

"Durumumuza dönelim," diye ısrar etti, dudaklarını endişeyle yalayarak. Kaslı kalçalarının pürüzsüz çizgisi gözlerini çekti ve nabızı hızlandı. "Sana daha önce de söyledim. Bana göre zamanda geriye gittik."

"Belki de UFO'lardır," dedi onun teorisini görmezden gelerek. "Evet, belki de başka bir gezegendeyizdir. Ama uzaylıların bu üç yordakçıya benzemesini hiç beklemezdim."

"Şaka yapmayı bırak. Bu ciddi bir mesele." "Kim şaka yapıyor?"

"Rafe, zaman yolculuğunun tek açıklaması bu. Bu dağları avucumun içi gibi bilirim. Aynı yer ama farklı. Bu üç adamın giysilerini de inceledim. Hepsinin el yapımı ve bazı kumaşlar artık bulunmayan türden. Silahlar koleksiyonluk, Colt revolverlerin ilk modellerinden sanırım. Bir servet değerinde."

"Bir servet, ha? Belki onları yanımızda götürüp Sotheby's ya da başka bir müzayede evine gönderebiliriz. Nakit parayı *gerçekten* kullanabilirim."

"Para senin için bu kadar önemli mi?"

"Para benim için *çok* önemli. Hatta şu anda her şeyim diyebilirim."

Ne kadar üzücü! Bu düşünceyi şimdilik bir kenara bıraktı. "Peki, bunun bir zaman yolculuğu olduğunu kabul ediyor musun?"

"Kahretsin, bilmiyorum. Sana şunu söyleyeyim. Eğer bu bir zaman yolculuğuysa, bilimden kaynaklanmıyor. Bence biz bir şekilde öldük ve Tanrı bizi buraya bir nedenle gönderdi. Bilirsin, Araf gibi."

Güldü. "*Bir* nevi ölmek mi? Bu bir çeşit hamile olmak gibi bir şey mi?" Başparmağı ve işaret parmağıyla burnunun köprüsüne bastırarak bulmacayı çözmeye çalıştı. Ona dönüp baktığında, "Heck, senin açıklaman da diğerleri kadar iyi. Göksel yönde zaman yolculuğu yaptığımızı varsayarsak, geleceğe nasıl döneceğimizi düşünüyorsun? Kanat mı çıkaracağız?"

Konsantrasyon içinde alt dudağını ısırdı. "Bunu gerçekten düşünmedim ama sanırım indiğimiz yere geri dönmemiz gerekecek. Bahse girerim . . ." Gözleri ani bir kavrayışla parladı. ". . ." "Bahse girerim, neredeyse çarptığımız o uçurumdan paraşütle atlamamız gerekecek."

"Hmmm. Kulağa mantıklı geliyor. Koşum takımın ve paraşütlerin hâlâ Pablo'da mı?"

Bir an düşündü. "Evet. Kamp kurmaya başladığında onları gördüm."

"O zaman iyi olmalıyız."

Umutlu bir gülümsemeyle birbirlerine baktılar.

Sonra çenesini kaldırdı. "Unutma, hâlâ yetkili memur benim." "Hayır, değilsiniz. Buraya indiğimiz anda temel kurallar değişti. Bu zaman tüneli. Sen Helen Prescott'sın, ben de Rafael Santiago. Sadece birlikte hayatta kalmaya çalışan iki insan."

Tartışmaya başladı, sonra kendini durdurdu. Belki de geçmişte çok katı davranmıştı. "Güven, değil mi?" Anlaşmayı mühürlemek için elini sıkmak üzere uzattı.

"Doğru." Elini ciddiyetle sıktı, sonra elini kendi elinin içinde çevirip avucunu öperek jestin işle ilgili doğasını bozdu.

Kısık bir protesto tıslaması çıkardı.

"Kendime engel olamadım." Çocukça sırttı ve dudaklarının iziyle karıncalanan elini bıraktı. Diğer eliyle sıkıca bastırdı ama karıncalanma devam etti.

Her zamanki duygusuz duruşu için mücadele etti. "Pekâlâ. Ordu kurallarına uymalıyız, bunu düşman hatlarına yapılan herhangi bir iniş gibi görmeliyiz," dedi, şimdi tamamen işle ilgiliydi.

"Ha?"

"Bilirsin işte. Ordunun hayatta kalma kılavuzu. Aklınla yaşa ama temel becerilere güven."

Rafe inledi. "İşte yine başlıyoruz."

Özel talimatları hatırlamaya çalıştı. "Çabuk karar verin. Doğaçlama yap. Uyum sağlayın. Soğukkanlılığını, sakinliğini ve soğukkanlılığını koru. Sabırlı olun. En iyisini um, en kötüsüne hazırlan." Kılavuzdan bu kadar çok şey hatırladığı için kendini gerçekten iyi hissediyordu... ta ki Rafe'ye bakana kadar.

Gülmekten titriyordu. "Sen gerçek bir iş parçasısın, Prissy. Tüm bu saçmalıklara gerçekten inanıyor musun?"

Sertleşti. "Pekâlâ, Bay Her Şeyi Bilen, plan nedir?" "Önce, bu gece bu battaniyenin üzerinde birlikte uyuyacağız."

"Tanrım, yine aynı şeye döndük." Avucundaki karıncalanma kolundan yukarı, göğüslerine ve oradan da kasıklarına doğru hızla ilerledi.

"Güven, Helen. Hatırladın mı?" Kadın ona şüpheyile baktı.

"Evliymişiz gibi davranmalıyız. Hayır, bana öyle bakma. Sevişmekten ya da bu sürüngenlere gösteri yapmaktan bahsetmiyorum. Yine de sevişmek istiyorsan, ben hazırım."

"Kes şunu, Rafe."

"Deneyeceğim," dedi abartılı bir iç çekişle. "Her neyse, ihtiyacımız olan şey zaman. Evli olduğumuza inanmaları onları bir süreliğine oyalayacaktır. Bu ve senin ... hmmm ... bilirsin, çenendeki tek bir kıla dokunurlarsa mahrem yerlerini nasıl karate ile doğrayacağını göstermen."

Bu kabalık karşısında keskin bir nefes aldı.

Onun tepkisini fark etmedi ve devam etti. "Onlar uyuduktan sonra bu gece harekete geçebiliriz. Burası onları atlatmak için çok iyi bir yer."

"Ve iniş alanımıza geri mi döneceğiz?"

"Uh, hemen değil," dedi kaçamak bir ifadeyle.

"Ama Rafe, dikkatli olmalıyız. Senin Melek Haydut olduğuna inandıklarını ve başına ödül konduğunu unutma. Tanrım, bu ilkel zaman diliminde yetkililer seni gerçekten asabilirler."

Onun endişelerini bir kenara bıraktı. "Dikkatli olacağım ama hemen geri dönemem." Ona doğrudan bakmaktan kaçındı.

"Neden olmasın? Dökül bakalım, Rafe. Aklında tam olarak ne var?" "Oh, kahretsin! Bundan hoşlanmayacaksın-"

"Söyle bana," dedi buz gibi bir sesle.

Meydan okurcasına onun gözlerini tuttu. Helen istediği kadar sızlanıp durabilirdi ama bu sefer geri adım atarsa lanetlenirdi. Bu çok önemliydi. "Eğer 1850'ye inmek gibi aptalca bir şansım varsa, bunu iyi şansa çevirmemek için aptal olmam gerekir ve ..."

"Ve?"

Rafe duraksadı ve Helen'in inatçı çenesinin gökyüzüne doğru kalkışını izledi. Bu andan kaçıyordu ama daha fazla erteleyemezdi. "Ve ben de altın tarlalarına gidiyorum. Altına Hücum'un tam ortasına düştük, Tanrı aşkına. Cebimde bir sürü altın olmadan 2015'e dönmeyeceğim."

Öfkeyle ayağa kalktı. "Yine mi para? Senin için her şey maddiyata dönüyor, değil mi? Senin için paradan daha önemli bir şey var mı?"

Gözleri yavaşça, için için yanarak kadının vücudunda gezindi. "Şey, bir şey var."

"Sorduğumu unut." Ona ters ters baktı. "Peki ya ben? Sen umutla gezip tozarken ben ne yapacağım?"

İyimser bir şekilde gülümsedi. "Benimle birlikte gezip tozacaksın. Ortak oluruz. Bir iddiayı paylaşabiliriz. Eğlenceli olacak, Helen. Gerçekten eğlenceli olacak. Bir macera. Birlikte zengin oluruz."

Gözlerini devirdi. "Ne kadar oldu?"

"Sadece birkaç hafta. Belki daha az." "Ya gitmeyi reddedersem?"

"Koşum takımımı yanıma alıyorum. Ne istersen yapabilirsin." Aslında onun ne karar vereceğini çok önemsiyordu ve az önce ima ettiği şey ne olursa olsun onu asla geride bırakmayacaktı. Hatta karşı çıkarsa onu kendisine eşlik etmeye zorlayacaktı.

"Bunu yapamazsın." "Bahse var mısın?"

"Etrafa saçtığın şu takım çalışması saçmalığına ne demeli?"

"Biz hâlâ bir takımız bebeğim. Benimle gelmek isteyip istememek senin seçimin." Küçük yalanıyla parmaklarını arkasında çaprazladı.

"Buna inanamıyorum!" diye haykırdı, sonra topuklarının üzerinde döndü ve dereye doğru yürümeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu endişeyle. Onu tanıyorsa, arka cebinde bir el bombası olabilir ve onu hedef haline getirebilirdi. "Yine yıkanmaya mı?" diye takıldı sesinde zoraki bir hafiflikle.

"Hayır, dişlerimi fırçalayacağım. Şu anda ağızımda gerçekten kötü bir tat var."

"Diş fırçasını nereden buldun? Yanında mı getirdin? Ne kadar ileri görüşlüsün!" Konuyu değiştirmeye ve onu daha iyi bir ruh haline sokmaya çalışıyordu.

"Hayır, parçalanmış bir dalla bir tane yapacağım. Hayatta kalma dersinde hiçbir şey öğrenmedin mi?"

"Bir dal mı?" Rafe kaşlarını çatarak mırıldandı. Evet, şimdi düşününce hatırladı ama nasıl yapıldığından tam olarak emin değildi. "Hey, bana da bir tane yapabilir misin?"

Dişlerini sıkarak anlaşılmasın bir şey söyledi. "Sanırım bu hayır demek."

Bu kez, ona söylediği sözler çok anlaşılırdı.

... ve grafik ... ve Helen'a hiç benzemiyordu. Belki de onun geleceğe yaptığı küçük sapmaya alışması biraz daha uzun sürecekti.

Rafe battaniyenin üzerine uzandı, onlar için hazırladığı rotadan çok memnundu. Gözlerini kapadı. Uzun ve yorucu bir gün olmuştu ve birden uykuya ne kadar hasret olduğunu fark etti. Ayrıca, daha sonra kaçtıklarında aklına ihtiyacı olacaktı. Sadece birkaç göz kırpma.

Kısa bir süre sonra koluna yapışan ve onu sarsan bir el tarafından sarsılarak uyandırıldı.

"Ne?" dedi halsiz bir şekilde.

Pablo ona baktı. Ve uzaktan çok garip bir ses duydu: "*Glug, glug, glug, glug, glug ...*"

"Nedir o?" Pablo dereyi işaret ederek sordu.

Rafe, Helen'in avucundaki suyu ağzına götürüşünü, sıvıyı çalkalayışını, "*Gug, gug, gug, gug, gug ...*" dedikten sonra tükürüşünü izledi.

"Gargara yapıyor," dedi Rafe şaşkın hayduta. Orosu çocuğu! Zaman yolculuğu kâbusunda bile diş hijyeninin her ayrıntısıyla ilgileniyordu. Muhtemelen diş ipi de kullanırdı.

"*Glug, glug, glug, glug, glug.*"

"Cinsel numaralarından birini mi deniyor?" Pablo sordu.

"Belki," dedi Rafe kıkırdarak. "Evet, sanırım denemek istediği yeni bir numaradan bahsetti."

"Buna gargara yapmak mı deniyor?"

"Evet," dedi Rafe ve gülümseyerek tekrar uzandı. Gözleri bir kez daha kapandı. Bu Helen'e ona diş fırçası yapmayı reddetmeyi öğretecekti.

Tekrar uykuya dalmadan önce Pablo'nun arka planda Sancho ve Ignacio'ya "Tirbuşon ve gargara," dediğini duydu.

"*Ooohm. Ooohm. Ooohm.*"

Rafe bir kez daha uykudan uyandı, bu kez alçak sesle mırıldanıyordu.

"*Ooohm. Ooohm. Ooohm.*"

Rafe gözlerini açmak istemedi.

"*Ooohm. Ooohm. Ooohm.*"

Ama sinir bozucu ilahi devam edip gitti. Belki bir baykuş ya da vahşi bir hayvandı. Rakun gibi. Ya da bir ayı. *Bir ayı!* Bir göz kapağını yarıya kadar kırdı.

Helen. Neden şaşırmadı?

"*Ooohm. Ooohm. Ooohm.*"

Eski bir dansçı kız arkadaşının meditasyon için kullandığını hatırladığı lotus pozisyonlarından birinde bacaklarını katlamış oturuyordu. Sırtını dikleştirmiş, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş ve dümdüz önüne bakıyordu.

"Ooohm. Ooohm. Ooohm."

"Şimdi ne halt ediyorsun?" diye homurdanarak ayağa kalktı. "Meditasyon yapıyorum. *Ooohm*. Merkezimi buluyorum. *Ooohm*. Bunu her zaman yaparım. sabah ve her gece. *Ooohm*. Bunu denemelisin. *Ooohm*. Ruhunu temizler. *Ooohm*."

"Bir şeyi temizlemek istiyorum." Başını sallayarak uzaklaştı. Gerçekten de tam bir meyveli kekti.

Rafe bir çalılığa tuvaletini yaptıktan sonra, uykulu gözlerle onu izleyen Pablo'yla birlikte açıklığa geri döndü.

Helen artık lotus pozisyonunda oturmuyordu. Onun yerine karate egzersizlerini ağır çekimde yapıyordu. Kasıtlı olarak yavaşlatılmış, istemeden şehvetli hareketler erotik bir baştan çıkarma dansı gibiydi. Vücudunu bir balerin gibi büküyor, kollarını geriyor, dönüyor ve eğiliyordu, hepsi birbirine bağlı, yumuşak bir hareketle.

Sertleştiğini hissetti.

Karanlık açıklıktaki tek ses cırcır böceklerinin sesi, yaprakları karıştıran hafif bir esinti ve nefes alıp vermeydi. Çoğunlukla onun.

"Tanrı aşkına, şimdi ne yapıyorsun?" diye haykırdı.

"Formlar," diye cevap verdi ona bakmadan ve bilinçsizce yaptığı cinsel hareketlere devam etti.

"Formlar?" Pablo fısıldayarak arkadaşlarının yanına koştu. "Tirbuşon, gargara ve form yapıyor," diye heyecanla arkadaşlarına geveledi. "Onu şimdi alabilir miyiz, Ignacio? Alabilir miyiz?"

"Hayır, hayır, hayır. Kocasını ölene kadar beklemeliyiz ... eğer kocasıysa. Bir gün daha," diye araya girdi Ignacio çabucak. "Başka bir adamın eşini aldığımız için Kutsal Efendimizin gazabını göze alamayız. Bizler onurlu insanlarız."

Şerefli mi? Rafe düşündü. *Yılanlar gibi*.

"*Dios mío!* Sacramento City'ye varıp da onu baş başa bırakana kadar bekleyemeyeceğim," dedi Pablo, ilk baştaki hayal kırıklığını çabucak atlatarak.

Hepsi de takdir ve beklenti dolu sesler çıkardı.

"Sacramento City'de ödöl paramızı aldıktan sonra şerif *El Ángel Bandido*'yu asacak. *Evet*, bir gece bekleyebiliriz," dedi Ignacio onlara. "Sonra Elena bizim olacak."

Daha fazla salya sesi vardı.

Ama Rafe sadece gülümseyerek Helen'ı izledi, çünkü onların bilmediğı bir şey biliyordu.

O benim, benim, benim.

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

Bağlayan bağlar . . .

Helen, Rafe'in battaniyesini paylaşmasını kabul etti.

Ama sonra, gerçekten başka seçeneği yoktu. Haydutlar gece boyunca bağısız bir şekilde nöbet tutma riskine girmemeye karar v e r m i ş l e r .

Ignacio, "Onları tekrar bağlayın," diye emretti.

"Neden?" Rafe sordu. "Bize güvenebilirsiniz."

"Sence biz *üzgün* müyüz?" Ignacio karşılık verdi. Neyse ki bu retorik bir soruydu.

Uzun bir tartışmadan sonra haydutlar şu sonuca vardılar: Bir, Rafe gerçekten Melek Haydut'tu ve bu nedenle tehlikeliydi; iki, Helen nöbetlerinin ortasında garip el ve bacak hareketleriyle masum adamlara saldıran bir deliydi.

Ignacio elinde bir iple yaklaştı.

Helen, Rafe'in hakkını vermek zorundaydı. Ignacio'nun silahını ondan almaya çalıştı; ancak, tam silahı ele geçirmiş ve liderin boğazını sıkmışken, Sancho arkadan yaklaştı ve kafasına bir taşla vurdu. Pablo'yu oyuna getirme çabaları da aynı şekilde sonuçsuz kaldı çünkü onun da elinde bir tabanca vardı.

Rafe'in gece kaçmaları için yaptığı plan buraya kadarmış!

Kısa bir itiş kakıştan ve Rafe'in tepesinde yükselen kaz yumurtasına ettiği küfürlerden sonra kanun kaçakları onları sırt sırta yatacak şekilde birbirine bağladı. Rafe'in kolları kadının belinden geriye doğru çekildi ve bilekleri bağlandı. Kadının kolları da benzer şekilde arkaya ve adamın vücudunun etrafına bağlandı. Haydutlar ayrıca her birinin ayak bileklerini birkaç metre ötedeki bir kazığa bağladılar.

"Siz Marquis de Sade ile akraba mısınız?" diye sordu.

"Mark-key-sod nedir?" Sancho sordu.

Rafe, Sancho'nun aptalca sorusunu duymazdan gelerek, "Kollarımız ve bacaklarımız sabaha kadar uyuşmuş olacak," diye itiraz etti.

"Göbekten bağlanmayı mı tercih ederdin?" Ignacio kıkırdadı.

"Çıplak," diye ekledi Pablo.

"Şey ..." Rafe düşündüğünü söyledi.

"HAYIR!" Helen kesinlikle hayır dedi.

"Bir düğün gecesi böyle geçirilmez," diye homurdandı Rafe. "Bu bizim düğün gecemiz değil," diye tısladı Helen, sadece onun duyması için.

"Perhiz ruh için iyidir," dedi Ignacio. "Ayrıca, bu gece günah çıkarıyor olsanız iyi olur, *Senyor Ángel*. Yarın gerçek bir melek olabilirsiniz. Heh, heh, heh."

Bu ürkütücü hatırlatma karşısında hepsi sustu. Sonra Sancho sempatik bir iç çekişle, "*Ah, mierda!* Belki de *El Ángel Bandido*'nun Elena'yla son gecesini geçirmesine izin vermeliyiz."

"Biz de izleyebiliriz," diye önerdi Pablo.

"Sende gerçek bir röntgenci fetişi var, Pablo," diye ilan etti Helen. "Neden kendine bir hayat kurmuyorsun?"

"Şişman tabak nedir?" Pablo Rafe'ye sordu. Rafe güldü.

Helen, onunkilere karşı hareket eden topuzlarına kadar hissedebiliyordu. *Aaaarrgh!*

Ignacio, "Elena'nın tirbuşonunu kullanacak bir sonraki kişi ben olacağım," diye iddia etti.

"Karıma ne yaptığını Tanrı'ya söylememden korkmuyor musun?" Rafe, Ignacio'ya doğru atıldı. "İdamdan sonra o cennetin kapılarından geçeceğim. O zaman Tanrı'nın kulağına kolayca erişebileceğim."

"Hah! Hiç şüphesiz cehennemde olacaksın." Ama Ignacio iri bıyığının kenarını başparmağıyla işaret parmağı arasında sıkıştırdı. "Ayrıca, evli olduğunuzu sanmıyorum."

Ignacio'nun alaylarına aldırış etmeyen Rafe, bariz bir zevkle devam etti, "Tanrı'nın zina yapanlar için cehennemde özel bir yeri olduğunu duydum. Şeytan'a, başka erkeklerin karılarını beceren erkeklere işkence etmesi için serbestlik veriyor. Kızgın demirler. Göz kerpetenleri. Yılanlar."

Ignacio "yılan" kelimesini duyunca nefesi kesildi.

"Ah, evet, yılanlar," dedi Rafe, Ignacio'nun sürüngenlerden korktuğunu anlayarak. "Duyduğuma göre Aziz Patrick İrlanda'dan arta kalan tüm yılanları Lucifer zina yapanların içinde uyuması için bir çukur açsın diye *oraya* göndermiş. Evet, rahibim de hep böyle derdi, 'Zina yapanlar yılanlar ve sonsuza kadar yılanlarla yatmaları gerekir. Hmmm. Başka bir adamın karısını tirbuşonla çeviren bir adam hakkında ne düşünür? Sence bu zina sayılır mı?'"

"O zaman senin karın olmayacak. Ölmüş olursun," diye itiraz etti Ignacio, ama sesinde hafif bir şüphe vardı.

"Benim hakkımda bir et parçasıymışım gibi konuşmayı keser misiniz? Bu gece kimseyle sevişmeyeceğim, o kadar."

Sonunda, üçü başarılarından dolayı kendilerini tebrik ederek oradan uzaklaştı ve Helen ile Rafe rahat bir pozisyon bulmaya çalıştı.

Uyuyamayan Helen sonunda, "Rafe? Uyanık mısın?" "Evet."

"Neden beni kışkırtıp duruyorsun? Gerçekten çok kabasın."

"Ben mi? Ben sadece o adamların bizi birbirimize bağlamasını engelledim, çıplak, yüz yüze.

Bunun anlamı ne?"

"Bunu yapma şeklin bu. Bana yaptığın her göndermede mutlaka cinsel bir mesaj var."

"Şey, şöyle bir şey, Prissy. Sana her baktığımda vücudumda bir sürü cinsel çan çalıyor."

"Gördün mü? Hep benimle alay ediyorsun."

"Kim alay ediyor? Hey, sadece kışkırtıcı bir birbirine değse bile, sana söylemeliyim ki, çanlarım çalıyor."

"Oh, beni rahat bırak! Bence sen sadece politik olarak yanlış olmaktan zevk alıyorsun."

"Belki de. Ben çevrem bir ürünüyüm, sen de kendi çevrenin bir ürünüsün. Yine de bunun neden benim için kötü olduğunu düşündüğünü bilmiyorum. Erkekler için çekici olduğunu bilmek hoşuna gitmiyor mu?"

Aslında, çok fazla hoşuna gidiyordu. Bazı sözlerinin uygunsuzluğuna rağmen. Müstehcenlik sınırlarını zorlamasına rağmen. Ama bunu ona asla söylemeyecekti. "Bizimki profesyonel bir ilişki. Saygı ve mesafe olmalı ve-"

"Mesafe mi? Külotunun dikişini popomla hissedebiliyorum. Ve sen mesafeden mi bahsediyorsun?"

"Seninle konuşmak mümkün değil. Konuyu değiştirelim."

Güldü. "Neye?"

"Peki, bana bunca yıldır ne yaptığını söyle. Belli ki hukuk fakültesine gitmişsin. Nereye gittin?"

"UCLA."

"Ya ondan sonra?"

"İki yıllığına kamu avukatları ofisi."

"Gerçekten mi?" Bunun onu neden şaşırttığından emin değildi. Evet, şaşırmıştı. "Orada fazla para kazanamıyorsun."

"Doğru. Bu yüzden ayrıldım."

Aklına ani bir düşünce geldi. Daha önce sormadığına inanamıyordu. "Evlı misin?"

Kısa bir kahkaha attı. "Hayır."

Açıklanamaz bir zevk dalgası onu sardı. "Hiç mi?" "Asla."

"Neden?"

Adamın omuz silktiğini hissetti. "Evliliğe gücüm yetmezdi."

"Oh." Aklında her türlü olasılık belirdi. "Bu evlenmek istediğin biri olduğu anlamına mı geliyor?"

Hemen cevap vermedi. Sonunda, "Bir zamanlar bir kız vardı, uzun zaman önce, ama asla işe yaramazdı," diye itiraf etti.

Daha fazlasını bilmek istiyordu. Meksikalı bir kız mıydı? Eski mahallesinden biri ya da belki de bir hukuk öğrencisi? Ve onu sevmiş miydi? Daha da önemlisi, hâlâ seviyor muydu? Umurunda olmamalıydı. Gerçekten umursamamalıydı. Ama umurundaydı.

"Benden bu kadar bahsettiğiniz yeter. Sen ve Albay Sanders ne zaman kurşunu ısıracaksınız?"

Helen, nişanlısının adını kasıtlı olarak yanlış söylemesine sinirlendi, ama bu kez yemi yutmadı. "Elliott ve ben muhtemelen Noel'de evleneceğiz," dedi. Helen bile sesindeki coşku eksikliğini duymuştu. Elliott'la evleneceği düşüncesi neden olması gerektiği gibi özel ve parlak bir olay değil de kara bir bulut gibi uzakta belirliyordu? Ve bu hep böyle miydi? Randevuyu bu kadar çok ertelemesinin nedeni bu muydu?

Elliott'ın çanlarını mı çaldırıyorum? Helen merak etti. *Bilmiyorum.* Düşünceli bir şekilde alt dudağını ısırды. *Bu üzücü değil mi? Gerçekten bilmiyorum.*

"Orduda kalacak mısın?" Rafe onun rahatsız edici düşüncelerini yarıda kesti.

"Hamile kalana kadar, evet. Bir sürü çocuğum olsun istiyorum." Rafe'in vücudu onun arkasında sertleşti.

"Tek çocuk olduğum için, her zaman hayal etmişimdir. Her neyse, Elliott ve ben en az üç çocuk sahibi olmayı planlıyoruz. O zaman askerliği bırakacağım."

Rafe'in zekice bir yanıt vermesini bekliyordu ama yapmadı. Onun yerine, "Çocuk sahibi olmaya hiç niyetim yok," dedi.

"Yapmaz mısın? Asla mı?"

"Asla."

"Muhtemelen doğru kadınla tanıştığında fikrini değiştireceksin."

"Ben asla değişim benim zihin için herhangi bir Kadın. Ve Ben de varımin olmak için bir vazektomi."

"Oh, Rafe."

"Benim için bir acıma partisi planlamayın. Bu benim seçimimdi. Herkes dünyayı aşırı nüfusla doldurma ya da kendini gezegenin her yerinde klonlama ihtiyacı hissetmiyor." "Çocuk istememenizin nedeni bu mu? Nedense, ben bu kadar fedakar olduğunu görmedim."

"İşte yine başladın. Prissy, benim hakkımda yargılarda bulunuyorsun."

"Haklısın," diye uysalca itiraf etti. Tanrım, ne zaman bu kadar yargılayıcı bir ukalaya dönüşmüştü?

Rafe sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi usulca kıkırdadı. "Şimdi, Prissy, gitarı ve aşk boncuklarını çıkarma. 'Kumbayah' şarkısını söylemekte hiçbir zaman iyi olamadım."

O bile bu resme gülmek zorunda kaldı.

"Hayır, bundan çok daha basit. Dokuz çocuğun en büyüğü olarak tek bir ebeveynle -annemle- büyüdüm. Bebek büyütmenin *gerçekten* nasıl bir şey olduğunu ilk elden biliyorum ve yeterince yaşadım."

"Ama Rafe, bebekler Tanrı'nın insanlığa armağanıdır. Küçük mucizeler." Helen çocuksuz bir hayat düşünemiyordu, kendi çocuklarını. Hayatı boyunca tek bir yere yerleşmeyi, bir kocanın ve ailenin sevgisiyle çevrelenmeyi hayal etmişti. Asla yalnızlık çekmeden.

"Kaba bir uyanışla karşı karşıyasınız. Mucizeyi geçtikten sonra, sadece bir sürü sidik ve kusmuk var. Bugüne kadar bebek boku kokusunu elli adımdan tanıyabildim."

"Sen-"

"Çok kaba," diye onun yerine sözlerini tamamladı. "Her neyse, sonuç olarak çocukların her zaman sorunları vardır. Ve sürekli para tüketirler. Yürütece ve takma dişlere ihtiyaç duymadan önce bir süre hayatın tadını çıkarmak istiyorum. Şampanya, havyar, jakuzi. Evet, jakuzi. Bir Rolex saat, bir Lamborghini."

"Yani yine paraya döndük." "Evet, sanırım öyle."

"Klişe olduğunu biliyorum ama para mutluluğu satın alamaz."

"Bull! O saçmalığı hiç yutmadım. Ve bu teoriyi test etmek isterim. İyi yaşamı kötüleyen insanların genellikle zenginlik içinde yaşayanlar olduğunu hiç fark ettiniz mi? Senin gibi."

"Ben mi? Para konusunda hiç endişelenmediğim doğru, ama yaşadığım hayatı iyi bir hayat olarak sınıflandırmazdım."

"Helen, babanın seni üniversitede ziyaret ettiğinde kullandığı süslü arabaları gördüm. Bir seferinde BMW, diğerinde Mercedes. Sen St. Thomas ya da İtalya gibi egzotik yerlere tatile gittin. Bense Los Angeles'ın kenar mahallelerindeki McDonald's'larda tatil yaptım."

"Babamın arabalarını fark ettiğimi ya da ne tür araçlar olduklarını önemsemediğimi hiç hatırlamıyorum." Kaşlarını çatı. Rafe'in bu kadar önemli olduğunu düşündüğü bir şeyin onun için tamamen önemsiz olması tuhaf değil miydi?

Rafe inanamayarak nefesini verdi.

"Ve tatiller bana hep çok sıkıcı gelirdi. Babam genellikle tatilleri askeri işlerle birleştirirdi ve ben de bir otel odasında oda servisi ve bir kitapla baş başa kalırdım."

"Bana uyar."

"Oh, Rafe! Annem ben sekiz yaşındayken kanserden öldü. Onunla ilgili tek hatırladığım hasta yatağı." Sıkışan boğazını temizlemek için öksürdü. "Babam asker kökenliydi. Beni yanında tutarak iyi bir bekâr ebeveyn olmaya çalıştı, ama üstten üsse taşındık, bir yerde asla iki yıldan fazla kalmadık. San Clemente'de bir evimiz olmasına rağmen, orada nadiren yaşırdık. Her zaman çok yalnızdım."

"Yalnız mı? Ne zamandan beri yalnız olmak kötü bir şey oldu? Çocukken sessizlik özlemi çekerdim - kendime ait küçük bir alan. Hah! Ailem bir ahtapot *gibiydi*. Her yerde kolları vardı. İtiyor, çekiyor, bağılıyor, ağlıyor, gülüyor, şarkı söylüyor, konuşuyor. Bir dakika bile huzur yoktu."

Anlamaya çalışarak dudağını ısırdı. "Ailene değer vermiyor musun?"

"Tabii ki. Ama beni eziyorlar. İçimdeki tüm hayatı emiyorlar. Herkes Rafe'den bir parça istiyor. Ve ben herkesten sorumlu olmaktan çok yoruldum."

"Ve paranın her derde deva olacağını mı düşünüyorsun?" "Olacağını biliyorum."

Helen'i ağır bir hüznün kapladı. Rafe'in yüzünü görebilmeyi diledi. "Biz dünyalar kadar farklıyız," diye üzüntüyle sözlerini tamamladı. "Hiçbir ortak noktamız yok, bizi birbirimize bağlayan hiçbir şey yok."

Rafe tekrar konuşmadan önce havada uzun, anlamlı bir sessizlik asılı kaldı. "Bu pek de doğru değil," dedi şakacı bir tavırla. "Ellerini daha yukarı kaldırabilir misin? Ya öyle yap ya da işimi bitir, çünkü şu anda sana gerçekten *bağlı* hissediyorum."

Helen dehşet içinde, bağlı bileklerinin Rafe'in kasıklarına dayandığını fark etti.

Ellerini elinden geldiğince yukarı doğru çekti. "Ben yapmadım. Oh, Tanrım.

Bunu kasten yaptığımı düşünmüyorsunuz değil mi?" "Pek sanmıyorum. Prissy Prescott değil." Sözleri canımı yaktı.

Sonra adamın bağlı ellerinin karnının üst kısmında tanıdık bir şekilde uzandığını fark etti. Aşağı baktı ve kamp ateşinin ışığında Helen onun ellerinin koyu tenini ve uzun parmaklarının sadece bir sevgilinin olması gereken yerde yakın bir şekilde durduğunu görebiliyordu. Nedense gözleri yaşlarla doldu ve keşke dedi. Ne dilediğinden emin değildi.

Ama ondan ellerini oynatmasını istemedi.

Cazibe ile nefret arasında ince bir çizgi vardı.

Acı iğneleri Rafe'in bağlı bileklerinden uyuşmuş omuzlarına doğru fırladı. Bir günlük bıyıkları yüzünü kaşındırıyordu. Kuru dudaklarını yaladı, dili bulanık ve kalındı. Dün gece kendine daldan bir diş fırçası da yapmalıydı.

Yavaşça, ağrıyan kemiklerinin üzerine farkındalık çöktü. Şafak öncesi puslu havada bir şey onu uyandırmıştı.

"Ooohm, ooohm, ooohm, ooohm. "

"Lanet olsun! Daha gün ışımadı bile. Şimdi ne halt ediyorsun?"

"Meditasyon. *Ooohm*. Sana her sabah ve akşam meditasyon yaptığımı söylemiştim.

Ooohm. Bu bir ritüel. *Ooohm*."

"Bir erkekle yanak yanağa, domuz bağı ile bağlı olsanız bile mi?"

"*Ooohm*. Meditasyon yapmak beni rahatlatıyor. *Ooohm*. Vücudum senkronize değil. *Ooohm*. Konsantrasyonumu bozma. *Ooohm*. Ritmimi bozuyorsun. *Ooohm, ooohm, ooohm ...*"

Dişlerini sıktı. Gerçekten de, birkaç temel kural koymazsa onu çıldırtacaktı. "Sana biraz ritim vereceğim, tatlım." Kalçalarını onun kışına doğru ileri geri salladı.

Nefes nefese kaldı. "*Ooohm, ooohm, ooohm ...*" İlahileri yeniden başladı ama sesi titriyordu.

Güzel! "Helen, tatlım, buna konsantre olmaya ne dersin?"

"*Ooohm, ooohm, ooohm ...*"

"Benim dövmemi senin dövmene bastırırken hayal et..."

"*Ooohm, ooohm, ooohm.*"

". . . ve biz çıplağız."

"*Oh-ooohm.*" Sesi tekrar titredi.

Bu eğlenceliydi. Prissy Prescott'u sarsmak çocuk oyuncağıydı. "Ellerim aniden serbest kaldı. Sana dokunmak için arkama uzanıyorum-"

"Bugünlük meditasyon yapmayacağım," diyerek sözünü kayıtsızca kesti.

Kendi kendine gülümsedi ve sonra bağırdı, "Hey, Sancho, kalkıp ağaçları sulamanın zamanı geldi. Ellerimi çözmeye ne dersin?"

Helen onun nezaketsizliği karşısında dişlerini sıktı.

Şafak tepenin üzerinden süzülüyor, puslu gökyüzüne parlak turuncu ışık huzmeleri saçıyordu. Yine kavurucu bir hava olacaktı.

"Hey, Sancho! Dişlerim burada yüzüyor."

Sancho yuvarlandı ve kan çanağına dönmüş gözlerini açtı. Sancho inleyerek, eski bir Meksika el hareketiyle onu destekledi.

"Biliyor musun Helen," dedi Rafe, Sancho onları çözmeye gelirken, "genellikle sabahları ilk kahvemi içmeden önce kötü bir ruh hali içinde olurum. Ama kendimi gerçekten iyi hissediyorum. Bugün, bu ahmaklardan kurtulacağız. Ve altın arayıcısı olup tonlarca altın külçesi bulacağız. Sen benim *senyoritam* olabilirsin, ben de senin desperado'n olacağım. Bayılmadın mı?"

Helen tek kelime etmedi. Muhtemelen kafasının içinde ona eski bir Meksika el hareketi yapıyordu.

Evet, bu gün gerçekten iyi başlıyordu. Helen'a burada kimin sözünün geçtiğini göstermişti. Şu andan itibaren onu kızdırırken iki kere düşünse iyi olacaktı. Hayat güzeldi.

Ama kısa bir süre sonra Sancho'yla birlikte ormandan çıktıklarında Rafe pek emin değildi. Elleri hâlâ bağlıydı ve Sancho'nun tuvaletini yapabilmesi için pantolonunu açması gibi bir rezillığe katlanmak zorunda kalmıştı.

"*Glug, glug, glug, glug, glug ...*"

Gözlerini yorgunlukla kapattı.

"*Gug, gug, gug, gug, gug ...*"

Rafe gözlerini açarak tiksintiyle Helen'ın bir fıskiye gibi gargara yaptığı dereye doğru baktı. Pablo, görünüşe bakılırsa iplerini çözdükten sonra kaldırdığı tabancasıyla onun başında nöbet tutuyordu. Geçici bir erteleme olduğundan şüpheleniyordu.

"*Glug, glug, glug, glug, glug ...*"

Pablo kendinden geçmiş bir ifadeyle onu izliyordu. "Ah, beni gargara yapana kadar sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyordu.

"İdam ne kadar sürer sence Ignacio?" Sancho kamp malzemelerini toplarken sordu, belli ki Rafe'in ölümüne saatler kala Elena tarafından tirbuşonlanıp gargara yapılma sırasının kendisine gelmesini istiyordu.

Ignacio aniden Sancho'ya, "Meleğin pantolonunu çıkar," diye emretti. "Ne?" Rafe haykırdı.

"Pantolonunuz, *senyor*. Onları sevdiğime karar verdim. Şimdilik değiş tokuş yapalım. İdamdan sonra benimkileri de geri alacağım."

Rafe, Ignacio'nun ağır işlemleri, süslü püskülleri ve botların üzerine oturan İspanyol paçalarıyla kirli deri pantolonuna tiksintiyle baktı. "Hayır, teşekkürler."

"Elena senin pantolonunun içinde çok *maço* görüneceğimi söylüyor," diye soğuk bir şekilde onu aydınlattı Ignacio.

Rafe suçlayıcı bir ifadeyle gözlerini Helen'a dikti. "Mucho macho?" diye mırıldandı.

Sırıttı. "Pablo'ya gargara yapmanın cinsel bir numara olduğunu söyledin mi?"

"Çıkarın şu lanet pantolonunu," diye kükredi Ignacio, lanet tabancasını çıkarıp emrine karşı koyan Sancho'ya doğrultarak.

"Dinle Ignacio, pantolonun kırk dört beden gibi görünüyor. Benim belim otuz dört santim. Ayrıca, ben daha çok kot pantolon seven bir adamım."

Ignacio silahını kaldırdı.

Sancho'nun yardımıyla, Rafe kıyafetlerini çıkardı. Neyse ki Ignacio onları koca poposuna sığdıramadı. Kısa bir süre sonra Sacramento Şehri'ne doğru yola çıktılar ama Rafe, Helen'in ona yapmaya çalıştığı şeyi unutmuyacaktı.

Kendinden çok memnun görünen Helen'e yan gözle baktı. Sonra ısılık çalmaya başladı. Tırnaklarının kara tahta üzerinde çıkardığı sese benziyordu.

Belki de gün beklediği gibi geçmeyecekti.

Adam kaba ve sinir bozucuydu ... ve çok sevimliydi! . . .

Helen, Rafe'ye ters köşe yapmaktan büyük zevk alıyordu. Bir keresinde atları sulamak için durduklarında, "Dikkat et de güneş yanığı olma," diye seslenmişti. Pablo ona fazladan şapkasını vermişti ama Rafe için hiç şapka yoktu.

Adam ona "seni yakalayacağım" der gibi baktı ve tatlı bir sesle, "Howard Stern haklıymış. Kadınların dilleri sadece tek bir şey için iyidir."

"Domuz!" diye

azarladı. "Ahmak."

"Lech."

"Looney."

"Şovenist."

"Femi-Nazi."

"Ambulans kovalayan."

"Meme uçları."

"Ha?" Helen hızla yere baktı ve göğsünün kamuflaj bluzuyla iyice örtüldüğünü görerek rahatladı. Gözlerini Rafe'in gülen gözlerine dikti.

Göz kırptı. "Sadece dikkatini verip vermediğini görmek istedim."

Öğleden sonra geç saatlerde Sacramento'ya yaklaşıyorlardı ve y a k l a ş t ı k ç a önemsiz kişisel çekişmelerin önemi azalıyordu. Fantastik

Manzara ikisini de, daha önce hiçbir şeyin ikna etmediği kadar, zamanda yolculuğun gerçekten mümkün olabileceğine ikna etti.

"Şuradaki Blue Valley Üzüm Bağı'nın yanından geçmeliydik," diye fısıldadı.

"Ve fark ettiniz mi, bütün gün boyunca tek bir uçak bile geçmedi?" Rafe ekledi. "Kahretsin, burası McClellan Hava Kuvvetleri Üssü'ne doğrudan giden önemli bir uçuş rotası olmalı. Aslında, Interstate 50 de hemen hemen bizimle aynı rotayı izliyor olmalı ve biz tek bir otomobil bile görmedik."

Yüzünü açık, bulutsuz gökyüzüne doğru kaldırdı. Kalın, asi saçları ter içinde boynuna ve alnına dökülüyordu ama elleri önündeki eyer boynuzuna bağlı olduğu için onları geriye tarayamıyordu.

Tıraşsız geçen iki günün ve yolculuklarının tozunun ardından, onu esir alanların iddia ettiği gibi Meksikalı bir hayduta benziyordu. Ve Helen, eyerdeki bu ikinci günden sonra, Rafe'in atını gerçek bir Meksikalı *haydut* gibi gayet iyi idare ettiğini kabul etmek zorundaydı, yeni bir binici olarak çektiği derin acıyı düşünürsek.

"Su toplamam nasıl?" diye sordu.

"İyi, ama kışım nasır tutmuş gibi hissediyorum."

Rafe'in konuşmasını onaylamamıştı ama Rafe onu sürekli rahatsız etse de ona olan ilgisini inkâr edemiyordu. Elleri serbest olsaydı, onun bıyıklı yüzündeki teri silmek isterdi; ancak karate gösterisinden beri haydutlar onu da bir tehlike olarak görüyordu.

Sacramento'ya yaklaştıkça daha çok insan gördüler; muhtemelen ovalar boyunca karadan giden arabalardaki göçmenler, dağlardan inen tuzakçılar, atlı ya da katırlı maden arayıcıları, tek başlarına ya da gruplar halinde seyahat edenler. Ignacio her zaman mesafesini koruyor, Rafe'yle birlikte yoldan geçenlerle temas kurmamaya özen gösteriyordu.

Ama Helen o mesafeden bile bunların kırmızı pazen gömlekler ve tozlu ev pantolonu giyen aktörler olmadığını görebiliyordu. Kocaman sakalları yıpranmış yüzlerini örtüyordu ve otomobillere değil eyerlere alışkın adamların rahatlığıyla hareket ediyorlardı.

Helen, "Gerçekten de zamanda yolculuk yaptık," diye sözlerini tamamladı. "Biliyorum," diye kabul etti Rafe asık suratla. "Biliyorum."

İlkel maden kasabası Placerville'den geçtiklerinde bile Ignacio, birilerinin onları durduracağından korktuğu için durmalarına izin vermedi.

ödülünü almadan önce onlara yardıma geldi.

Sacramento Vadisi'ndeki bir çiftlikte atları sulamak için durdular; çiftliğin tabelası son derece moderndi: "Son Şans Çiftliği". Çiftlik evine giden yolda ilerlerken, muhtemelen çiftliğin sahibi ve adamları olan birkaç atlı yaklaştı ve onlara şüpheyle baktı. Ignacio ve Sancho onlarla konuşmak için atlarını ileri sürdüler.

Pablo muhafız olarak geride kaldı. Üçü atlarını evin yanındaki ağıl çitinin yanında durdurup beklemeye başladılar. Pablo'nun eyer boynuzunun üzerindeki battaniyenin altına gizlenmiş horozlu bir tabancası vardı. Ignacio'dan, Rafe ya da Helen yardım çağırmak ya da atlarını sürüp gitmek için en ufak bir hareket yaparlarsa ateş etmesi için kesin emir almıştı. Sigorta olarak Ignacio, emre itaat etmediği takdirde Pablo'nun kafasına bizzat bir kurşun sıkacağı konusunda uyarmıştı.

Helen yorgun ve kirliydi ve kaderlerinden son derece korkuyordu. Ama yine de çiftlik evinin verandasında duran kadın dikkatini çekti. "Şu kadına bakın!" Helen haykırdı. "*Vogue* kapak modeli Selene'e benzemiyor mu?"

Uzun boylu, heykelsi kadın, siyah saçları tepesinde yığılı, onları yersiz bir yoğunlukla, neredeyse dehşetle inceledi. Çok hamile olmasına rağmen kesinlikle muhteşemdi.

Rafe kaşlarını çatı, parlak güneş ışığında gözlerini kısarak baktı. "Sandra Selente'yle -Selene'nin gerçek adı bu- beş yıl önce bir kokteyl partisinde tanıştım. Bu kadına hiç benzemiyordu."

"Anlaşıldı!" "Ne?"

"Zengin ve ünlülerle takılacağını."

"Cavorting" mi? Bu nasıl bir kelime böyle? Ve bilmeni isterim ki, bu bir barbeküydü. Eğer zengin ve ünlüler içinse, ben kesinlikle yersizdim."

"Hah!"

"Hah!" diye karşılık verdi.

Onlar daha fazla yaklaşıp kadınla konuşmaya fırsat bulamadan, kadın dehşet içinde elini göğsüne götürdü. Sonra yanındaki koyu tenli adama usulca seslendi ve hızla eve girdi.

Ignacio'nun her zaman tetikte olan gözleri altında atlarını suladılar. Bir noktada, Pablo'dan öğrendiklerine göre ev sahibi -James Baptiste- Ignacio'yla esirleri hakkında tartışıyor ve onları serbest bırakmasını söylüyordu. Duydular ki

Ignacio, Rafe'nin Kaliforniya'da çok sayıda soygundan aranan kötü şöhretli Melek Haydut, Helen'in ise fahişe Elena olduğunu açıkladı. Bay Baptiste kuşkulu göründü ve atlarına doğru yürüdü.

Helen, Pablo'nun battaniyenin altından tabancasını kaldırdığını gördü. Kısık bir sesle, "Terbiyesizlik edersen beyefendiyi vururum," dedi.

Yakışıklı Kreol, önce Rafe'ye hitap etti. "Ignacio senin Melek Haydut olduğunu söylüyor. Öyle mi?"

Rafe tereddüt etti, sonra başını salladı.

Bay Baptiste'in dudakları öfkeyle inceldi. "Geçen yıl Sonora'da bir tanıdığımı öldürdünüz."

Ignacio'nun uyarı tıslamasına rağmen Rafe, "Ben hiç kimseyi öldürmedim," diye iddia etti. Rafe akıllıca davranarak ağzını kapattı ve daha fazlasını söylemeyi reddetti.

Bay Baptiste Elena'ya döndü. "Peki ya siz? Bu adamın suç ortağı mısınız?" "Evet."

Ellerini umutsuzca havaya kaldıran Bay Baptiste, "*Merde!*" diye mırıldanarak oradan uzaklaştı. Hepsi birbirini hak ediyor."

Kısa bir süre sonra yollarına devam ettiklerinde Rafe ona, "Kaçmak için başka şanslar da olacak," diye güvence verdi. O da kesinlikle öyle umuyordu.

Sacramento'ya doğru yorucu yolculuklarına devam ederlerken, Rafe ile birlikte yaşadıkları olağanüstü macerayı düşünmeden edemiyorlardı. Her ikisi de bir şekilde zaman tüneline düştüklerini kabul etmiş ve içinde bulundukları durumun yansımalarını tartışmışlardı.

"Bu başıma gelen en lanet şey." Rafe şaşkınlıkla başını salladı.

"Ve sen benim her zaman çağlar boyunca arı vızıltısı yaptığımı mı düşünüyorsun?" Helen sesindeki şirretliği duydu ama sertliğini kontrol edemedi. Korku midesinde çalkalanıyordu ve Rafe'in karşılaştıkları potansiyel tehlikeler hakkındaki küstah tavrı bunu daha da kötüleştirdi.

"Rafe, Sacramento'da bize ne olacağı konusunda endişelenmiyor musun? Yani, senin Melek Haydutu olduğuna inanırlarsa seni gerçekten öldürebilirler."

"Bir planım var tatlım. Güven bana." Göz kırptı.

"Bir plan mı?" Bu alçağa güvenmek için gereken inanç sıçramasını hayal etmeye çalışarak gözlerini devirdi. "Ve ben ... Bana ne olacak peki? 1850'lerde bir maden kasabasında üçkâğıtçılık yapmayacağımdan adım gibi eminim."

Sırıttı. "Hiç
komik değil."

Adamın yüzüne daha ciddi bir ifade vermeye çalıştığını gördü ama sırtmasına engel olamıyordu. Göt!

"Numara yapma fikri aklımı başımdan alıyor."

Rafe'in onu kadın açlığı çeken bir maden kasabasında fahişe bile olamayacak kadar cinsel açıdan itici bulması onu rahatsız etmemeliydi ama ediyordu. Ağlayacak gibi hissediyordu. Sıcaktı, yorgundu, korkuyordu ve evini özliyordu. Ve kaba, kibirli bir sürüngen onu bir şekilde eksik bulduğu için gözyaşlarını tutamıyordu.

"Sen daha çok bir erkeğin kendine saklayacağı türden bir kadınsın." Başını dikkatle salladı.

"Bir erkeğin kendisi için topladığı gizli bir hediye gibi."

Ona durmasını söylemeli. Hemen şimdi. Ama dili damağına yapıştı.

"Dışarıdan bakınca hepiniz havalı profesyonellersiniz. Alevli saçlar geriye taranmış. Öpülesi dudaklar yasaklayıcı bir çizgiye bastırılmış. Boğucu ses tizleşti. İçten içe yanan gözler soğuk. Baştan çıkarıcı vücudunuzun her seksi kıvrımı cinsiyetsiz, sıkıcı kıyafetlerle örtülmüş."

"Aman Tanrım," diye inledi, onun kötü sözleriyle büyülenmişti.

"Ama erkeğin -sevgilin- biliyor. *Biliyorum...*"

Nefesi kesildi.

". . saçlarını yastığa bıraktığında ve dudaklarını ayırdığında, sesin sıcak bir davet fısıltısıdır. Gözlerin arzuyla buğulanıyor. Ve o bol askeri kıyafetlerin içinde yaptığın her hareket," diye devam etti, başını eğerek kadının giysilerini göstererek, "altında patlamayı bekleyen 1.80 boyunda olgun bir kadın olduğundan şüpheleniyorum."

"Sen en çirkin, egoist-"

"Evet," diye devam etti, onun tiradını görmezden gelerek, "sen sevişmek için doğmuşsun-" "Hayır! Sakın o kelimeyi söylemeye cüret etme!"

"Ne?" diye sordu gözleri fal taşı gibi açılmış bir masumiyetle. "Bir erkeğin ateşini körüklemek için doğmuşsun, diyecektim." Adam abartılı bir şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Ne diyeceğimi sanıyordun?"

Bir erkeğin ateşini körüklemek mi? Ona dikkatle baktı. Adam yine yapacağını yapmış, onu şaşırtmış, dizlerini jöleye, beynini lapaya çevirmişti. Cadalo!

"Peki, ateşini körüklüyor muyum?" diye dilini ısırma fırsat bulamadan ağzından kaçırdı.

"Ah, bebeğim," dedi ipeksi bir fısıltıyla. Gözleri onunkileri tuttu ve yüzündeki ifade ciddileşti. "Bu soruyu nasıl sorabiliyorsun?"

"Nasıl sorabilirim? Sana nasıl olduğunu söyleyeyim. Sürekli benimle alay ediyorsun, benimle dalga geçiyorsun. Kendimi yetersiz hissettiriyorsun."

Gözleri yukarı fırladı. "Ciddi misin sen? Dostum, belki de insanların bazen söylediklerini değil, söylemediklerini dinlemeyi öğrenmelisin. Bu senin için gerçek bir eğitim olabilir."

"Bilmece gibi konuşmayı kes."

Gözleri öfkeyle parlıyordu. "Sen benim imkânsız hayalimsin. Bunu bilmiyor musun?"

"Hayır, öyle söyleme-"

Rafe düşüncesizce söylediği sözlerden hemen pişman olmuş gibiydi ama öfkeyle devam etti, "Söyleyeceğim, tamam. Kahretsin, gerçeği bilmek mi istiyorsun? Pekala, işte gerçek. Yıl 1850 ve binlerce adam gökkuşağının sonundaki saksıyı, *El Dorado*'larını bulmak için Kaliforniya'ya koşuyor. Sen benim *El Dorado*'msun tatlım, her zaman da öyle oldun. Ulaşılamaz ödül."

"Ah, Rafe." Bu adam, bu sinir bozucu adam, kanını öfkeyle kaynatıyor, sonra da bir sonraki anda kalbini şefkatle eritiyordu.

Gözle görülür bir şekilde yutkundu ve önüne baktı, bu kadar çok şeyi açığa vurduğu için üzgün olduğu belliydi. Sonunda mırıldandı: "Özür dilerim. Bunu söylememeliydim."

"Rafe, Dr. Jekyll ve Bay Hyde ruh halinle beni deli ediyorsun. Bir an beni önemsediyini iddia ediyorsun, sonra da bir avcı gibi peşime düşüyorsun."

Dudakları neşeyle kıpırdadı.

"Sana bir şey sorabilir miyim ve dürüst bir cevap alabilir miyim?" Omuz silkti. "Duruma göre değişir."

"Eğer söylediklerin doğruysa, ben senin için altından daha önemliysem, o zaman iniş alanına geri dönelim. Sacramento'ya gitmeye korkuyorum. İçimde kötü bir his var-"

Ona doğru döndü. "Ve eğer geri dönersek... eğer altın arayışından vazgeçersem... Sana sahip olacak mıyım?"

Sorusu onu şaşkına çevirdi ve ilk başta konuşamadı. "Tabii ki hayır. Yani, ben nişanlıyım ... ve hayır, elbette değil."

"O zaman geri dönmüyoruz," dedi. Belli ki kızın cevabına şaşırmamıştı. "Ama bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Benimle gelersen korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Sacramento'da ya da başka bir yerde. Güvende olacağına söz veriyorum. Hiçbir zaman ... Beni hiç umursamayabilirsin ama en azından bana güvenme nezaketini gösterebilirsin."

"Oh, Rafe."

"Küçük zavallı bir çocukmuşum gibi 'Ah, Rafe' demeyi kes." "Oh, Rafe."

Boğazının altından hırıltılı bir ses çıkardı, sonra yumuşak bir sesle, "Bu yolculuk bitmeden önce sana 'Ah, Rafe' demenin altmış yedi yolunu öğreteceğim ve hepsine bir iç çekme ya da inleme eşlik edecek. Garantili." Ve Rafe'in ona attığı ateşli bakışta ağır bir vaat vardı.

Oh, Rafe!

Helen o anda onu küçük bir çocuktan başka her şey olarak düşündüğünü ve vaadinin muazzam, yasak bir çekiciliği olduğunu fark etti.

Yedinci Bölüm

Bu bir erkek dünyasıydı! . . .

Alacakaranlıkta Sacramento şehrine girdiler.

Kaliforniya'da büyümüş olan Rafe, o zamanki adıyla Sacramento City'nin Altına Hücum sırasında kuzeydeki madenlere açılan bir kapı olduğunu, çoğu yolcunun dinlenmek ve hazine yüklü tepelere doğru zorlu yürüyüş için stok yapmak üzere durduğu yer olduğunu okuldaki derslerinden biliyordu. Ama bu olağanüstü manzarayı hiç böyle hayal etmemişti.

Gerçekten de yaşayan, nefes alan tarihin tam ortasına düşmüşlerdi.

Yaklaştıkça, yollar ve açık araziler, Doğu'dan dağları aşarak gelen ya da San Francisco'dan yukarı çıkan yıpranmış, hava koşullarına yenik düşmüş göçmen ekipleriyle dolup taşmaya başladı. Yolların çoğu kıyıya paralel uzanıyor ve bir önceki yüzyılda Fransisken pederler tarafından inşa edilen misyonları birbirine bağlıyordu. Yorgun Kırk Dokuzlular nihayet Sacramento Şehri'ne ulaştıklarında, yüzlerce çadırlarını şehrin dış mahallelerindeki çalılıklara kurdular.

Şaşkınlıktan gözleri faltaşı gibi açılan Rafe kendini eski bir *Gunsmoke* televizyonuna rastlamış gibi hissetti. O ve kardeşleri Cumartesi sabahları eski dizilerin tekrarlarını izlerlerdi. Her an Festus'un bir bardan çıktığını, pantolonunu toparladığını, geniş bir tütün suyu yayını tükürdüğünü ve "Dagnabbit, Marshal Dillon, hadi gidip birkaç sığır hırsızını yakalayalım" dediğini görmeyi bekliyordu.

Ve James Arness derdi ki, "Evet, ama önce gidip Kitty'ye veda öpücüğü vermeliyim. Şerif Yardımcısı Santiago'yu da getirmeyi unutma."

Rafe bu görüntüye gülümsedi; çocukluk hayali gerçekleşmişti.

Ama bu bir rüya değildi, diye hatırlattı kendine atı fırın gibi sıcakta usulca kişnerken ve kalabalık açıklıktan uzaklaşmaya çalışırken.

"Sakin ol oğlum, sakın ol," diye mırıldanarak dizleriyle atını dürttü. F. Lee'nin ruh halini anlamakta giderek ustalaşıyordu ve kıpır kıpır atı sadece bacaklarının hafif baskısıyla kontrol edebileceğini öğrenmişti. Elleri hâlâ eyerin boynuzuna bağlı olduğu için bu da iyi bir şeydi. Ağrıyan kasları olmasaydı, Rafe ata binme becerilerini geliştirdiği için kendini oldukça iyi hissedecekti. Su toplaması da artık onu rahatsız etmiyordu.

Atları çadır kentin içinden geçmeye devam ederken Ignacio önden gidiyor, çalılardan ve yakacak odun için kesilmiş ölü ağaç kütüklerinden kaçınmaya dikkat ediyordu. Rafe onu takip etti, iki yanında da Pablo ve Sancho vardı. Çalıntı atlar arkalarından geliyordu.

Ignacio, kasabaya yaklaştıklarında iki tutsağın yardım isteyeceğinden ya da kaçmaya çalışacağından korktuğu için Helen'in de atına binmesi konusunda ısrar etmişti. Helen'in omzuna bir battaniye atan acımasız haydut, tabancasını Helen'in kalbine dayayarak, "İkinizden biri tek kelime ederse ya da kaçmaya kalkışırsa, *Senyor Ángel*, Elena ölü bir *puta* olur," diye uyardı.

Rafe'in o piçin icabına bakmaya niyeti vardı, hem de yakında. Harekete geçmesi fazla uzun sürmeyecekti. O zaman bu aşağılık herif ikisine de ettiği her hakaretin, tehdidin, verdiği her rahatsızlığın ve açtığı her yaranın bedelini ödeyecekti.

Ama şimdilik, Rafe sayısız kamp ateşinin etrafında oturmuş, coşkuyla konuşan adamlara ağzı açık bakmaktan kendini alamıyordu. Diğerleri ağaçlara yaslanmış evden gelen mektupları okuyor ya da ince purolarını tütürüyordu. Bazıları gitar ve keman tıngırdatıyor, dokunaklı şarkılar söylüyordu. Birkaçı atları körüklüyordu. Birçoğu üzgün çadırlarının önünde teneke tabaklardan yetersiz yemekler yiyor ve metal bardaklardan ya da doğrudan kehribar şişelerden sert likör olması gereken büyük miktarlarda içki içiyordu.

Rafe ağzı açık bakarken, kırmızı flanel gömlek, jartiyer, bol, enfiye rengi pantolon ve yüksek deri çizmelerden oluşan tipik madenci kıyafetlerini giyen pasaklı, güneş yanığı, sakallı maden arayıcıları da ona ağzı açık bakıyorlardı.

Aslında *ona* değil. Çoğu yirmili yaşlarda olan bu şaşkın bakışlı adamları büyüleyen Helen'di.

Onların geçişi bir domino etkisi yarattı. Müzik yavaş yavaş durdu. Sesler kesildi. Ve kampın gürültüsü, 1850'de bir maden kasabasında nadir bulunan ve çok değerli bir meta olan kadını ilk görüşte durdu. Hem de çekici bir kadın. Helen'in ardından Rafe onların huşu içinde, "Bir kadın!" diye mırıldandıklarını duydu.

"Ata biniyor. Bu tüm yaratılışı yenmez mi?"

"Bir kadın! Aman Tanrım! Ve kendini bir hanımefendi gibi taşıyor."

"Ama o yağcılarla birlikte. Bir hanımefendi olamaz, belki süslü bir hanımefendi."

Rafe ırk hakaret karşısında irkildi. Ayrımcılıktan payına düşenden fazlasını yaşamıştı ama nedense burada da böyle bir şeyle karşılaşmayı beklemiyordu.

"Bir kadın! Vay anasını!" diye bağırdı sahneye yeni gelenler Helen'in giden sırtına.

"şu kızıl saçlara bakar mısınız? Whoeee! Bahse girerim eyerde çok cesurdur. Ha, ha, ha!"

"Bacakları o atı kavrarken çok iyi görünüyor. Bana da aynı şekilde binmesini isterdim. Evet, isterim."

"Tanrım, Tanrım, bu yaşıma kadar iyi bir sevişme yaşamadım."

"Ben de öyle," dedi altın arayanların bir kısmı.

"Gmleğinden dışarı taşan memesini gördün mü? Kahretsin, bahse girerim meme ucu pembedir ve ben pembe meme uçlarını severim."

Neyse ki Helen o geçtikten sonra yapılan açıklamaları duymamıştı. Onun dikkati de tıpkı Rafe'inki gibi önlerinde beliren sıra dışı tarihi manzaraya odaklanmıştı.

"Evet, kızıl salıların kahverengi olanları vardır ve üzüm kadar büyüktürler."

"Nereden biliyorsun, Zeke? Samanlıkta etekleri kafasına atılmış bir kadınla hiç birlikte olmadın."

"Bir adam ateş yakarken şömineye bakmaz." Daha fazla kahkaha.

"Tanrım, sence kadın saçı da mı kızıl?"

"Asla ğrenemeyeceksiniz, sizi orospu çocukları," diye çıkıştı Rafe, sonunda müstehcen gözlemlerden bıkmıştı. Helen onların yorumlarını duysa da duymasa da, onun kadını olması gerekiyordu ve hakaretlerin devam etmesine izin veremezdi.

Madenciler ilk kez onu incelediler ve onun bu özel sözlerinden ürkütüler. Gözleri garip gömleğinin ve bağlı ellerinin üzerinde sorgulayıcı bir şekilde gezindi.

Sancho ve Pablo yaklaştı, kesik gözleri onu sessiz kalması için uyarıyordu. Kılıfsız silahları mesajı pekiştirdi.

Rafe Helen'in tepkisini görmek için öne doğru baktı. Topladığı ilginin ya da adamların imalı sözlerinin hâlâ farkında olmayan Helen, Ignacio'nun önündeki bakış açısından fantastik manzaraları içine çekerek başını bir o yana bir bu yana çevirdi.

Ancak Ignacio, kamptan ayrılıp kasabanın içine doğru ilerlediklerinde onları yaya olarak takip etmeye başlayan düzinelerce maden arayıcısını fark etti ama sorularını duymazdan geldi.

Pablo ve Sancho o kadar suskun değildi.

"Kim o?" diye sordu madenciler.

"Elena," diye duyurdu Pablo geniş bir gülümsemeyle. "*Elena mı?* Gerçekten mi?" diye heyecanlandı madenciler.

"Elena. . . Elena . . . Elena . . ." Bu isim kamp alanında bir yankı gibi heyecanla dalgalandı.

Güzel bir beyaz kadın başka bir şeydi. Rafe, bu seks düşkünü genç adamlar için güzel bir beyaz fahişenin bambaşka bir şey olacağını fark etti.

"Ve o bize ait," dedi Sancho onlara, vurgulamak için tabancasını sıvazlayarak.

"Ona iyilik satacak mısınız?" diye sordu bir bozkır tuzakçısı, beklentiyle geyik derisi pantolonunun kasıklarını kaşıyarak.

"Belki sonra," dedi Sancho cömertçe.

"Bizi birkaç düzine kez tirbuşonla döndürdükten sonra," diye vurguladı Pablo. "Ve üzerimizde 'gargara' ve 'formlar' yaptıktan sonra."

"Aaah, tirbuşon!" diye ortak bir iç çekiş oldu. Sonra hepsi birden sordu: "Gargara mı? Formlar?"

Pablo, Elena'nın müşterileri için yapabileceği yeni cinsel numaraları zevkle anlattı.

"Bir gece için sana elli dolar veririm," diye teklif etti tuzakçı.

"Yüz dolar," diye bağırdı bir başkası.

"İki yüz, eğer bir tirbuşon varsa."

Iowa'daki bir çiftlik ortamına daha uygun olan bir çift çeki kafalı ikiz, "Beş yüz, ama ikimizi birden alıyor," diye söze girdi.

arkadaşlarının yuhalamaları.

"Onu senden beş bin dolara satın alırım," dedi Fransız aksanlı, çelik bakışlı bir adam aniden, purosunu yere atıp cilalı deri çizmesiyle yere vurarak. Rafe birinin, bu adamın San Francisco'da bir genelev işleten Pierre Lamoyne olduğunu fısıldadığını duydu.

Bu son para figürü Ignacio'nun dikkatini çekti ve onlar yetişene kadar atını durdurdu. "O satılık değil. . *henüz*," dedi Lamoyne'a. "Ve fiyatınız çok düşük."

"O zaman on bin," diye karşılık verdi Lamoyne, malları incelemek için yaklaşarak.

Ignacio düşüncelere dalarak açgözlülükle dudaklarını yaladı. "Belki-"

"Cehennem gibi!" Rafe bağırınca Helen yerinden sıçradı ve transa girmiş gibi göründü. "O benim karım ve kimse ona dokunamaz."

Ignacio, "İstersem *putayı* satarım," diyerek battaniyeyi bir kenara fırlattı ve Helen'in kalbine dayadığı silahını ortaya çıkardı.

Tehlike karşısında Rafe'nin kanı dondu. Ignacio bir hevesle tetiği çekebilirdi. Rafe daha fazla öfkeli sözcük sarf etmemek için dilini ısırıldı. *Sakin ol. Sakin ol. O anı bekle. Açılışı. Panik yapma.*

"Karısı mı?" diye sordu madenciler. "Kim o?"

"*El Ángel Bandido*," dedi Pablo.

"Ooooh," dedi birkaç adam ve geri çekildi. "Ben Melek Haydut *değilim*."

"Kim beni satmaktan bahsetti?" Helen aniden tetikte, bilmek istiyordu. Korkusuzca, Ignacio'nun tabancasını bağlı elleriyle kenara itti ve hayduta bakmak için eyerde döndü. "Bu adamlara satılık olduğumu söylemeye cesaret edebildin mi?"

Adam ona ters ters bakınca, kadın dirseğini karnına sapladı. "Seni şovenist erkek domuz! Serbest kaldığımda dilini koparıp karate ile keseceğim ve bir daha asla yalan söyleyemeyeceksin."

Ignacio ağzını sımsıkı kapattı ama silahı tekrar göğsüne bastırdı.

"Ben Melek Haydut *değilim*," diye tekrarladı Rafe.

İki çiftlik çocuğu "Domuz yuvası nedir?" diye sordu.

"Seni satmayacağım," dedi Pablo, Helen'e yalvarırcasına. "Ignacio'yu seni satmaktan vazgeçirirsem, bu gece bana gargara yapar mısınız?"

"Ben gargara yapmam," diye bağırdı Helen.

"Evet, biliyorsun," dedi Rafe. "Bu sabahı hatırla..." Kadının yüzündeki öfke ifadesiyle sözleri uçup gitti.

Uh oh.

"Ben ... *erkek*lere ... gargara yapmam," dedi çok yavaşça, böylece o ve tüm erkekler mesajı yüksek sesle ve net bir şekilde alacaklardı.

Rafe biliyordu. Diğerleri hakkında o kadar emin değildi.

Madencilerden biri diğerine "Bir kadın bir erkeği tam olarak nasıl gargara yapar?" diye sordu.

"Biliyorsam ne olayım," diye cevap

verdi arkadaşı. İkisi de Rafe'ye döndü.

"Deep Throat tarzı bir şey," diye söze başladı, sonra Helen'in öfke dolu tıslamasıyla durdu. "Yani, Pablo'nun yanıldığına eminim. Seks gargarası diye bir şey yoktur."

Pablo yaralı gözlerini Rafe'e çevirdi. "Ama bana söylemiştin-"

BAM!!! Bir tabanca sesi duyuldu.

Herkes aval aval havaya nişan almış olan Ignacio'ya baktı.

"Yeter! Ödülü almak için Melek Haydut'u Sacramento Şehri'ne götürüyorum. Belki de bu gece bir idam gerçekleştiririz." Bu dehşet verici olasılık karşısında duyulan coşku mırıltılarını bekledi. "Ondan sonra, *dostlarım* ve ben Elena'nın cazibesinin tadını çıkaracağız. Bütün gece boyunca. Yarın, en yüksek teklifi verene satılacak. Her seferinde bir tirbuşon gecesi."

Bu anonsu büyük bir onay çılgılığı karşıladı.

"Ben Melek Haydut değilim," diye yüzüncü kez tekrarladı Rafe. "Ve Helen'e elini süren herkes bana hesap verecek."

"Neden Melek Haydut olmadığını söylüyor?" diye sordu bir adam. Rafe ona "Düne kadar ata bile binemiyordum," dedi.

"Bu doğru," diye onayladı Sancho, başını şu gösterge paneli bebeklerinden biri gibi aşağı yukarı sallayarak.

"Belki de Melek Haydut değildir o zaman?" dedi tuzakçı.

"Ama kışında melek damgası var," diye itiraz etti Pablo.

"Öyle mi?" Madenciler şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

"*Evet.* Melek kanatları, tam burada," dedi Sancho, kendi geniş sağ yanağını okşayarak.

Tuzakçı Ignacio'ya "Melek Haydut'un gözleri neden yuvalarından fırlıyor?" diye sordu. "Kriz mi geçiriyor?"

"O melek kanadı değil, sizi aptallar. Bu bir kelebek," diye itiraz etti Rafe. "Bir adam neden kışına kelebek koyar ki?" diye sordu tuzakçı. Rafe, "Ben bir avukatım, kanun kaçağı değil," diye açıklamaya çalıştı. "Ben yasaları uygulayım. Yasaları çiğnemem."

"Bir avukat!" diye bağırdı birkaç adam. Sonra biri şöyle dedi: "Avukatlar da hırsızlar kadar sahtekârdır." "Bir avukata giden iki çiftçiye duydunuz mu? Bir inek sahibi olmak için mi?" diye sordu bir adam.

"Kahretsin, Harvey, bir tane daha o iğrenç şakalarından yapma!" Harvey devam etti. "Bir çiftçi başını, diğeri kuyruğunu çekerken, inek avukat tarafından sağılıyordu."

Herkes biraz daha güldü. Ama genç bir adam tıraşsız çenesine vurarak Rafe'ye dikkatle baktı. "Bana yasal bir konuda tavsiyede bulunabileceğinizi sanmıyorum?"

"Kapa çenenin, Hank. Evlendiğin o beş para etmez Meksikalı fahişeden boşanmanın imkanı yok. Sarhoş olsan bile."

"Elena'nın kışında da melek dövmesi var," diyerek Sancho çılgın, elli yönlü sohbete alakasız bir katkıda bulundu ve kalabalıktan gelen yüksek sesli bir "Aaaaaah" sevinciyle ödüllendirildi.

"Görebilir miyiz?" diye sordu birkaç adam Ignacio'ya. Neredeyse ağızlarının suyu akıyordu.

Ignacio başını salladı. "Teklif verme gününden önce sana melek işaretini gösterecek."

"Hepiniz aklınızı mı kaçırdınız?" Helen çılgılık attı. "Benim adım Helen Prescott, Elena değil. ABD Ordusu'nda binbaşyım ve en yakın askeri tesise götürülmeyi talep ediyorum. Ayrıca, eğer biri çıplak arkama bakmaya, beni tirbuşonla döndürmeye ya da boğazıma *bir şey* sokmaya kalkarsa, yemin ederim onu ısırap koparırım. Ciddi olmadığımı sanmayın."

"Elena orduda bir subay mı?" dedi tuzakçı şaşkınlıkla başını kaşıyarak. "Orduda kadınlar olduğunu bilmiyordum."

"*Caramba!*" Ignacio homurdandı. "Yeterince duydum. Kız Elena, adam da Melek Haydut. Hepsi bu kadar."

Mahmuzlarına bir tekme atan Ignacio atını kasabanın içine doğru itti. Atları onu takip etti ve yaklaşık üç düzine adam arkasından yetişmek için koşuşturdu.

Melek Haydut'un a s ı l m a k üzere olduğu ve Tirbuşoncu Elena'nın geldiği haberi tekrar tekrar yayıldı.

Helen'in hayranları endişe verici boyutlarda arttı.

Ve Rafe bu yan gösterinin yönünü değiştirmek için bir an önce bir şeyler yapması gerektiğine karar verdi.

Kahramanlar her zaman beyaz şarjörlerle gelmezler.

Yüzü alev alev yanan Helen, 1850'lerin ilkel kasabası Sacramento City'ye doğru at sürerken gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. Alacakaranlık yaklaşırken, peşlerindeki düzinelerce şehvetli adam, Rafe'in linç edilme tehdidi, zaman yolculuğunun kendisi gibi tehlikelerin yaklaşması konusunda endişelenmemeye çalıştı. Bunun yerine çevresine odaklandı ve kaçmalarına yardımcı olacak bir ipucu aradı.

Pitoresk şehir, kahverengi Sacramento Nehri'nin sisli, ağaçlarla kaplı kıyısında, Amerikan Nehri'yle birleştiği noktada birkaç yüz metre genişliğinde yer alıyordu. Şehre daha önce birçok kez gelmişti ama *hiç* böyle görünmemişti.

Düzinelerce yelkenli ve küçük tekne Front Caddesi'ndeki set boyunca renkli bir direk panoraması oluştuyordu. Teknelerin birçoğunun üzerinde otel ya da işyeri olarak kullanıldıklarını gösteren tabelalar ve figürlü başlıklar bulunuyordu.

Tozlu caddenin kenarlarında dolaşan domuzlar, madencilerin temel besin maddesi olduklarının pek farkında olmayan kalabalık sakinleri atlatıyordu. Ve Güney Kaliforniya'dan getirilen inekler kesilmek için aceleyle ilerliyordu.

Orijinal ormandan kalan ağaçlar (gövdeleri altı metreye kadar uzanan meşe ve çınar ağaçları) bu işlek kasabaya rahat bir görünüm kazandırmış olmalıydı. Bunun yerine, kasaba karakteri binaların çökmekte olan doğası tarafından yok edildi. Kumar "cehennemleri", salonlar ve genelevler, genel mağazalar, restoranlar, bir dagerreyotip dükkanı, bir gazete ofisi, bilardo ve on pinli bowling salonları ve muhtemelen bir şerif tesisi gibi birkaç istisna dışında, sokakları sıralayan neredeyse her tuval veya köhne tahta konutu işgal etti.

Fenerleri ve mumları olan branda kaplı evler, değişen ışık ve karanlıktan oluşan ürkütücü bir atmosfer yaratıyordu. Ve Helen'in gördüğü her yerde

perdeler, duvar asmaları, masa örtüleri, hatta çadırlar için bol miktarda kızıl patiska. Doğulu bir imalatçının elinde bu parlak kumaştan fazla stok bulunmuş olmalı.

Helen şaşkınlık içinde etrafına bakındı. Gerçekten zamanda geriye gittiğine inanamıyordu. Bir fahişe olduğuna inanan bir erkek sürüsünün onu takip ettiğine inanamıyordu.

Belki de her şeye rağmen ölmüştü. Belki de burası cehennemdi... Gerçi hayatında bu cezayı hak edecek kadar kötü bir şey yaptığını düşünmüyordu.

Helen, Rafe'in bu yeni manzarayla nasıl başa çıktığını görmek için gözlerini kaydırdı. Atını ustalıkla onun ve Ignacio'nun yanına yönlendirdi, Pablo ve Sancho da iki yanlarında duruyordu.

Rafe boynu için endişelenen bir adama hiç benzemiyordu.

Ya da onun tatsız kaderi.

Sonunda Rafe'ye, "Eh, şu anda içinde bulunduğumuz durum tam bir balık kazanı," diye homurdandı.

"Endişelenmeyi bırak bebeğim. Güven konusunda daha önce söylediklerimi unutma." Yaşadıkları ikilemden etkilenmemiş gibi gülümsedi. Onun gülümsemesinden nefret ediyordu. Midesinin bulandığını hissetti... aslında midesi bulanıyordu. Evet, işte buydu, onun gülümsemesi midesini bulandırıyor.

Hah! Kimi kandırıyorum ben? Gülüşü bir rahibeyi bile günaha sokar. Ve ben rahibe değilim. Kendine gel, kızım. Ona aval aval bakmayı bırak. Sıkıcı, mide bulandırıcı olmayan şeylerden bahset. "Bu şehre inanabiliyor musun, Rafe?" dedi başıyla kalabalık caddeleri işaret ederek.

"Hayır. Bunu kabullenmekte hâlâ zorlanıyorum ama zaman yolculuğu tek cevap gibi görünüyor."

"*Silencio!* Sizler benim tutsaklarımsınız," diye hırladı Ignacio. "Seyahat zamanı hakkında konuşmanızı yasaklıyorum."

Helen soytarıya omzunun üzerinden sert bir bakış fırlattı, sonra da onun sessizlik emrini duymazdan gelmeye devam etti. "Ama ne yapabiliriz?" diye sordu Rafe'e.

Ignacio Rafe'ye, "Ona cevap verme," diye emretti.

Rafe de hayvanı görmezden geldi. "Bir takım olmayı nasıl kabul ettiğimizi hatırlayın." "Asla kabul etmedim-" Helen aniden konuşmayı kesti.

Rafe yüzünü komik bir şekilde buruşturdu, gözlerini hızla kırıştırdı ve sonra sessizce ona bir şeyler söyledi.

Ona bir şey mi işaret etmeye çalışıyordu? Eğer öyleyse, neden subay eğitiminde öğretilen askeri kodları kullanmıyordu? Cevabı hemen anladı. Muhtemelen unutmuştu ya da ilk etapta hiç öğrenmemişti. En azından eyer borusundan Mors alfabesiyle işaret verebilirdi.

"Burnunda böcek mi var?" Ignacio, Rafe'nin garip kasılmalarını gözlemleyerek sordu.

"Hayır," diye tersledi Rafe, ne diyeceğini bilemez bir halde. "Bana konuşmamamı söyledin; ben de yüz kaslarımı çalıştırıyordum."

"Orospu çocuğu! Senden kurtulduğumuza çok sevineceğim. Bence deliriyorsun."

Rafe aniden şarkı söylemeye başladı, ellili yıllardan kalma "Jim Dandy to the Rescue" şarkısının hareketli bir yorumuydu bu. Elleri eyere bağlı olmasına rağmen omuzlarını yuvarladı ve kışını ritmik ritme göre eyerde zıplattı. Birkaç domuz köklemeyi bıraktı ve bir koro halinde viyaklayarak ona katıldı.

Domuzlara ters ters baktı, sonra o eski Elvis şarkısına başladı, "It's Now or Never." İnanılmaz, akortsuz şarkısının ortasında Rafe, kızın gözlerini dikkatle tutarak, "Neden birlikte söylemiyorsun tatlım? Sözleri biliyorsun, değil mi?"

Helen hayatı buna bağlı olsa bile şarkı söyleyemezdi. Rafe'in tekrar tekrar, "Jim Dandy *kurtarmaya* ..." diye bağırması onu hayrete düşürmüştü. Ya *şimdi* ya da asla. Jim Dandy *kurtarmaya*. *Şimdi* ya da asla..."

Gözlerini kısmıştı. Sonunda Helen hafifçe başını salladı ve Rafe rahat bir nefes aldı.

Helen ona başarıyla bir mesaj gönderdiği gerçeğini sindirmeye fırsat bulamadan, Rafe en sevdiği şarkı olan "Wind Beneath My Wings" in müziğini usulca mırıldanmaya başladı. Helen bu ritmi nerede olsa tanırdı. İlk başta, güzel sözlerle kendini kaptırdı. "Senin kahramanın *olduğumu* hiç biliyor muydun?" diye yumuşak ama korkunç bir şekilde detone bir sesle söyledi. Ton sağırı olmalıydı.

"Sarhoş musun?" diye sordu şüpheyle. Adam ona sinirli bir bakış fırlattı.

"Güneş çarpması mı?"

"Senin kahramanın *olduğumu* hiç biliyor muydun?" diye mırıldanmaya devam etti.

Ne? Şarkının gidişatı böyle değil.

Helen'in bulanık beyni, o popüler şarkının kendi versiyonunu söylemeye devam ederken, Helen'in tuhaf davranışları üzerinde kafa yoruyordu. Onu kurtaracağını mı söylemeye çalışıyordu? Şimdi mi?

"Neden şarkı söylüyorsunuz, *Sinyor Ángel*?" Pablo kibarca sordu. "İdamı düşünmekten kaçınıyor musunuz? Merak etmeyin. İstersen cellat ipi çekerken seni vururum, böylece hiç acı hissetmezsin."

Rafe ona sert bir bakış attı. "Bana iyilik yapma dostum."

"Belki de cennet koroları için prova yapıyordur. Heh, heh, heh!" Ignacio şaka yaptı ve hala takip eden bazı adamlar onun darağacı mizahına güldü.

Bu arada Helen başını hızla iki yana sallayarak Rafe'e riske girmemesini işaret etmeye çalışıyordu. Ondan isteyeceği son şey aptalca bir kahramanlık girişimiydi.

"Şimdi ne olacak?" Ignacio, başının seğirmesine bakarak sordu. "Böcek Meleğin burnundan senin kulağına mı geçti?"

Bu da iyi bir açıklamaydı. "Evet."

Rafe tiksinti dolu bir ses çıkardı, sonra konsantre olarak alt dudağını ısırıldı. Sonunda gözleri parladı. Bu kez "Band of Gold" şarkısını gümbür gümbür söylüyordu ama onun versiyonunda "Hands of Gold" idi.

Helen dehşet içinde başını salladı. Sessiz sinema oyunlarında hiç iyi olmamıştı. Tamam, *eller*, ellere odaklanmasını istiyordu. Ani bir sezgiyle adamın bağlı ellerine baktı ve ilk kez iplerin biraz gevşemiş olduğunu fark etti. Gözleri onunkilere dikildi ve "Sonunda." diye mırıldandı.

Yine de Helen kaşlarını çatı. *Kahraman. Kurtarma. Şimdi. Eller.* Rafe'in aptalca bir hamle planladığını fark ettiğinde korku onu sardı. Ellerini serbest bıraksa bile silahsızdı ve bu üç hayduda ölümcül silahlarıyla meydan okuyamayacaktı.

"Hayır!" diye haykırdı, haydutların duyup duymadığını umursamadan. "Bu çok tehlikeli."

"Sana konuşmamamı söylemiştim," dedi Ignacio, sonra kaşlarını çatı. "Çok tehlikeli olan ne?"

Rafe onun direniş sözleri karşısında artan bir hayal kırıklığıyla gözlerini şaşı yaptı. Ona yüzünü ekşiterek başka bir şarkıya başladı ve kız inledi ama

Yine de devam etti. Bu kez Bobby Darin'in "Mack the Knife" şarkısıyla onları eğlendirdi. Şarkıdaki bıçak kelimesini vurgulamamaya çalıştı, ancak eski standby'yi kıta kıta söyledi.

Helen, Rafe'in bir bıçağı olması gerektiği sonucuna vardı. Gözlerini sorgulayarak ona baktı ve Rafe çizmeli ayağıyla F. Lee'nin böğrüne hafifçe vurdu.

Asker botunda bir bıçak saklıydı. Elbette yapardı. Eski çete alışkanlıkları zor ölür.

Helen sanki onu ilk kez görüyormuş gibi Rafe'i dikkatle inceledi. Güvenlikleri konusunda endişesiz görünmesine şaşmamalıydı! Ona güvenmesini söyleyip durmasına şaşmamalı!

Onun savunmasız bir pısrık olduğunu düşündüğü için kendini aptal gibi hissediyordu. Onun aptalca yanlış anlamalarına, onları savunmak için yaptığı karate girişimlerine, haydutlarla savaşmaktaki korkakça başarısızlığını eleştirmesine gülüyor olmalıydı.

Dudaklarını birbirine bastırarak boğazındaki yumruyu geri itti ve Rafe görünüşe göre onun hâlâ anlamadığını düşündü. Bu yüzden tekrar "Wind Beneath My Wings" şarkısını söylemeye başladı ve garip, akortsuz versiyonuyla onun hayallerinin arkasındaki kanatlar olacağına söz verdi.

Ve Helen'in yanağından yavaşça bir damla yaş süzüldü.

"Bakın," dedi Pablo kalabalığa, "Melek karısına melek kanatları ile şarkı söylüyor."

Pablo ve madencilerin anlayışlı "oooh" larını duymazdan gelen Rafe, Helen'in şarkısına verdiği ağlamaklı yanıt karşısında şaşkınlıkla başını öne eğdi. Sonra usulca şarkı söylemeye devam etti: "Senin kahramanın *olduğumu* hiç biliyor muydun?"

Ve Helen içinden sessiz gözyaşları döktü çünkü birdenbire -Güçlü, bağımsız bir asker olan bu kadın, çok uzun zamandır bir kahraman bekliyordu.

Sekizinci Bölüm

Ne takım ama! . . .

İleride uğursuz bir tabela belirdi: ŞERİF, SACRAMENTO ŞEHİRİ. Tabelanın bir metreye on metreden fazla olmayan, branda bir çatı ve bitmek tükenmek bilmeyen kıpkırmızı patiska ile kaplı, cılız bir tahta yapıyı süslüyor olması Helen'in korkularını gidermek için hiçbir şey yapmadı.

Hızlıca Rafe'e baktı, o da başıyla onayladı. Neyse ki mesajını aldığını anladığında aptalca şarkı söylemeyi bırakmıştı. Rafe'in kaçışları için bir planı vardı.

Rafe hamlesini yaptığında Şehir Otel'i'nin yanındaki küçük bir sokağa yaklaşıyorlardı. Göz açıp kapayınca kadar atının kontrolünü kaybetmiş gibi yaptı ve dizginleri çekerek F. Lee'nin Ignacio'nun kısırağına çarpmasını sağladı. Bunu izleyen kargaşada ellerini gevşek bağlarından kurtardı ve çizmesinden ölümcül keskinlikte bir sustalı bıçak çıkardı.

"Buna inanamıyorum!" Helen haykırdı.

"Ay yay yay!" Pablo ve Sancho aynı anda konuştu. "Bu da ne-" Ignacio tabancasına uzandı.

Ama Rafe sorunsuzca atından indi, Ignacio'yu eyerde Helen'in arkasında oturduğu yerden ön kolundan yakaladı ve onu yere düşürdü. Sersemlemiş olan Helen ürkek atın eyer boynuzuna güçlükle tutunabildi.

"Seni piç kurusu, asılmadan önce sana işkence edildiğini göreceğim." Ignacio tökezleyerek ayağa kalktı, Rafe'nin elinden kurtuldu ve iki elini Rafe'nin boğazına doğru uzattı. O kadar öfkeliydi ki kalın dudaklarından tükürükler akıyor ve gözleri öfkeli bir boğa gibi irileşiyordu.

Rafe yana doğru dans etti ve Ignacio'nun kalın boynuna arkadan bir kol doladı, bıçak boğazına bastırıyordu. "Yanlış bir hareket yaparsan kokuşmuş boğazını keserim." Haydutun çırpınan bedenini ara sokağa, bir yandan alkışlayan bir yandan da öne çıkıp "Melek "i yakalamakla tehdit eden ağzı açık kalabalığın uzağına itti.

Ignacio kargaşanın ortasında, "Şerifi çağırın," diye bağırdı ve Sancho oradan uzaklaştı. Pablo ise şaşkınlıktan donup kalmış, altına mı işeyeceğine yoksa canını mı kurtaracağına karar verememişti.

"Asılmak senin için çok iyi olur," diye alay etti Ignacio. "Belki de önce *karına* tecavüz edilirken seni seyrettiririz." Haydutun sözleri, içinde bulunduğu durum düşünüldüğünde son derece aptalcaydı.

Rafe bıçağı daha sıkı bastırarak Ignacio'nun kanından ince bir çizgi çizdi.

Ignacio böğürdü -gürültülü, ayı sesine benzer bir ses- ama bıçak boğazına dayanmışken hareket edemiyordu. Sığ kesikten gömleğinin açık boynuna doğru düzenli, kırmızı bir akıntı sızıyordu. Yere baktı ve gözleri panikle irileşti. "Biri bir şey yapsın. *El hombre es loco*," diye bağırdı.

Ama kalabalık bu gösteriden çok keyif alıyordu. Coşkulu adamlar mücadelenin sonucuyla ilgili sağa sola ürkütücü bahisler oynadılar.

İki eliyle kulpuna tutunarak atından beceriksizce inen Helen yaklaştı.

Rafe sert bir sesle, "Silahlarını alın," diye emretti.

Helen, bilekleri bağlı olmasına rağmen Ignacio'nun kılıfından iki tabancayı da çıkarmayı başardı. Colt'lardan birini Rafe'e uzattı, o da Ignacio'nun geniş beline dolanmış olan elini uzattı. Silahı Ignacio'nun başının arkasına dayayan Rafe, namluyu haydutu öne doğru itmek için kullandı, yüzü otelin duvarına dönüktü, kollarını başının üzerine kaldırmıştı. Rafe ancak o zaman bıçağı haydutun boynundan çekti.

"Ellerini uzat," dedi Rafe Helen'e. Bir gözünü Ignacio'dan, diğerini de Helen'in uzattığı kollarından ayırmadan ellerini birbirine bağlayan ipleri kesti. Helen kan dolaşımını yeniden sağlamak için bileklerini esnetti.

Ignacio'ya, "Kemerini çöz ve yere bırak," diye emretti. Homurdanan kanun kaçağı söyleneni yapınca, Rafe Helen'a "Silah kullanabiliyor musun?" diye sordu.

"Ben eğitilmiş bir subayım. Muhtemelen seni vurabilirim."

"Evet, evet, evet. Diğer tabancayı al Annie Oakley ve bu kalabalığın yaklaşmadığından emin ol." Ona sırtıttı ve Helen fark etti ki

tüm bu tehlikeli senaryodan zevk aldığını söyledi. *Erkekler!*

Helen eleştirilerini sıraladıktan sonra silahı belinden çıkardı, namluda mermi olup olmadığını kontrol etti ve iki eliyle silahın kabzasını kavrayarak ara sokağın girişine nişan aldı. Ona Madonna'ymış gibi aval aval bakan Pablo da dahil olmak üzere tüm erkekler iki adım geri çekildi

-Dindar olan değil. Harika, şimdi boşboğaz, yetenekleri listesine silah taşıyıcılığını da ekleyecekti.

Rafe ona minnettar bir gülümseme fırlattı. Tehlikenin ortasında bile, onun öldürücü gülümsemesi karşısında midesinde o sinir bozucu çarpıntıyı hissetti.

"Belki de bu gerçekten bir film setidir -*O.K. Alley'de Çekim-Out,*" diye espri yaptı. Sonra hınzır gözleri Helen'in pantolonunun dar kumaşının açıkça belli ettiği, bacaklarını açmış, ateş etmeye hazır pozisyonuyla gerilmiş pantolonunun koltuğuna kilitlendi. "Aksiyon sahnesi bittiğinde ne yapmak istediğimi biliyorum. Peki ya sen?"

Oh, Tanrım! Çarpıntı biraz daha çırpındı.

Bu kadar saçmalık yeter! Hâlâ sırttan Rafe'e ters ters baktı. "Büyü artık ve Çaka yapmayı bırak. Ayrıca, benden göreceğin tek hareket güle güle derken elimi sallamak olacak. Sen kıyamete kadar altın arayabilirsin ama ben eve gidiyorum."

"Göreceğiz, tatlım." Göz kırptı.

Criminey! Gülümsüyor ve göz kırptıyor. Hızla zemin kaybediyorum. Belki de bu, askerlerin savaşın ortasında aldıklarını iddia ettikleri endorfin yükselişlerinden biridir.

Rafe tekrar Ignacio'ya döndü. "Bir adım geri çekileceğim ama silahım hâlâ kafana doğrultulmuş durumda. Ben uzaklaştığımda yavaşça dönmeni ve cephane kemerlerini bana vermeni istiyorum."

"Sana hiçbir şey vermiyorum," diye itiraz etti Ignacio, yüzünü ona dönerek. "Bence vereceksin," dedi Rafe. "Şuraya bakın." Şehri işaret ederek

Otel tabelası yaklaşık yirmi metre ötedeydi, Rafe silahını kaldırdı, her zamanki gösterişçi silahşorlar gibi işaret parmağının etrafında döndürdü ve ateş etti. Mükemmel bir şekilde.

Madenciler birkaç adım daha geri çekildi ve kalabalıktan toplu bir onay "aaaah" ı yükseldi. Bahis oranları Rafe lehine değişti.

Rafe küstah bir tavırla, "Biri 'i' harfinin üzerini çizmeyi unutmuş," dedi. "Noktalanmasını istediği bir 'i' harfi olan var mı?"

Sorusunu sessizlik karşıladı.

Helen, dolu silahını hızla alıp yeniden doldurması için kendi silahını ona veren ve Ignacio'ya bir kez daha, bu kez tam alnına nişan alan Rafe'ye bakakaldı.

Pablo patronuna, "Meleğin silah kullanabileceğini bilmeliydin, Ignacio," diye seslendi.

Ignacio yardımcısına kaşlarını çatarak kuşkuyla baktı ve yarım akıllıların tavsiyelerine ihtiyacı olmadığına dair bir şeyler kekeledi. Ama Ignacio akıllıca davranarak mühimmat kemerlerini göğsünden kaldırıp yere bırakmayı tercih etti. "Bunun bedelini ödeyeceksiniz, *Sinyor Ángel*. Söz veriyorum."

Rafe Helen'a işaret etti. "Şimdi, geçide doğru yola çıkmaya ne dersin?" diye Gary Cooper'ın boğuk sesiyle söylendi ve çoktan sokağın diğer ucuna doğru geri geri gitmeye başlamıştı. Bir elinde silahı ve cepbane kemerini, diğerinde ise havaya kaldırdığı tabancayı tutuyordu.

Helen da ona katıldı ve silahını kaldırdı.

Kısa bir mesafe geri gitmişlerdi ki arkalarından sert bir ses "Burada neler oluyor?" dedi.

Uh oh.

Döndüklerinde parlak bir rozet takmış uzun boylu bir adamın tüfeğini onlara doğrulttuğunu gördüler. John Wayne'i andıran kanun adamının -İyi Tanrım, önce Gary Cooper, şimdi de Dük!- yanında yine rozet takmış ve tüfek taşıyan dört adam daha vardı. Sancho arka planda durmuş, memnuniyetle gülümsüyordu. Helen'e küçük bir el salladı.

"Silahlarınızı indirin, yavaşça," dedi sert sesli şerif.

Silahlarını yere bıraktıklarında Helen kaşlarını çatarak Rafe'ye baktı. "Clint Eastwood oyunlarıyla vakit kaybetmeseydin, çoktan buradan gitmiş olurduk."

"Dırdır etmeyi hiç bırakmayacak mısınız?" Rafe karşı çıktı.

Dük bir adım daha yaklaştı. "Bana burada neler olduğunu anlatır mısınız, millet?"

"O Melek Haydut ve onu buraya ödül için getirdik," diye duyurdu Ignacio, öne doğru koşarak.

Pablo gururla Helen'i göstererek, "Ve o da Elena, Batı'nın en büyük tirbuşoncusu," diye ekledi, "ve o bize ait."

"Bu gece kendimizi asacağız," diye bağırdı madencilerden bazıları, ara sokağa doğru ilerlerken. "Ve yarın Bayan Elena'nın iyilikleri için teklif vereceğiz."

İşte yine başlıyoruz, diye düşündü Helen. "Şimdi parlak bir fikrin var mı, ateşli şey?" "Tanrım, ağzını bantlamak isterdim. Ve o küçümseyici burnunu.

Senin de."

"Denemeni görmek isterim."

"Siz ikiniz evli misiniz?" diye sordu Dük Rafe'ye. "Küçük hanımın çok sivri bir dili var, tıpkı karım gibi."

Rafe Helen'a "İşte böyle!" dercesine sırtınca Helen ona dilini çıkardı. Çocukça tepkisinden hemen pişmanlık duydu. Tanrım, ne zaman böyle çocukça davranışlara geri dönmüştü?

"Diliyle ne yaptığını gördün mü? Gördünüz mü?" Pablo, ara sokağın bir ucunu doldurmuş olan maden arayıcılarına heyecanla seslendi. "Alıştırma yaptığı başka bir numara olmalı."

Helen, Pablo'nun gözlemine gelen müstehcen tepkileri duymamak için ellerini kulaklarına götürdü.

Rafe ona baktı, dans eden gözlerinde bir gülümseme vardı ve Helen, "Sakin bir şey söylemeye kalkma," diye tehdit etti.

Şerif başını iki yana salladı. "Evet, evli olmalılar."

Ignacio şerifin önüne geçerek "Paramı ne zaman alacağım?" diye sızlandı.

"Ne parası?"

"*El Ángel Bandido*'yu yakalamanın ödülü."

Şerif, "Bu adam Melek Haydut değil," diye açıkladı. "Bugün San Francisco'daki şeriften bir telgraf aldım. Sümüklü yılan bu sabah körfez yakınlarında bir ordu mutemedini soyarken yakalanmış."

"Ama ... ama ..." Ignacio kekeledi. "Öyle olmalı. Tıpkı ona benziyor."

"Belki." Şerif omuz silkti. "Ama melek kanatları yoksa ve uçamıyorsa, San Francisco'dan buraya yarım günde gelmesinin imkânı yok."

"*Gerçekten de* melek kanatları var," diye sevinçle bildirdi Pablo. "Kıçında."

Şerif, Pablo'ya sanki çıldırmış gibi baktı. "Melek kanatlarının omuzlarda olması gerektiğini sanıyordum," dedi gülerek. Diğer adamlar da onun alayına katıldılar.

Mahcup Pablo, Rafe'e, "Ona kıçını göster," diye ısrar etti.

"Hayatta olmaz!" Rafe güldü.

"Elena'nın kışında da kanatlar var," diye devam etti Pablo, alaycı
y u h a l a m a l a r a rağmen.

Herkesin dikkati ona döndü. Yüzüne sıcak kan h ü c u m edince irkildi.

"Gerçek bu," diye ekledi Pablo, daha zayıf bir sesle, omuzları kederle çökmüştü.

Helen neredeyse o aptal için üzülüyordu. Neredeyse. "Yüzüncü kez söylüyorum, ben .

. Ben ... değilim ... Elena değilim." Sonra kanun adamına döndü. "Benim adım Helen Prescott. Amerikan Ordusu'nda binbaşyım-"

"Söyle onlara," diye araya girdi Pablo, destek için Ignacio ve Sancho'yu çağırarak. "Onlara kışında meleğin işareti olduğunu söyle."

Her iki adam da kuvvetle başını salladı.

"Evet, ikisinin de kışında aynı melek kanadı dövmeleeri var," diye detaylandırdı Ignacio. "Bu, onun Melek olduğunu ve Elena'nın da onun kadını olduğunu kanıtlıyor."

Rafe ve Helen aynı anda, "Bu bir kelebek," dediler.

"Lanet olsun!" diye bağırdı şerif hayal kırıklığıyla. "Sanırım hepiniz aklınızı kaçırdınız."

Ignacio, "Ödülümü istiyorum," diye iddialı konuştu.

"Ödül falan olmayacak," diye homurdandı şerif. "Size Melek Haydut'un bu sabah San Francisco'da yakalandığını söylemiştim. Şimdi şu kalabalığı dağıtalım."

Ignacio'nun kurnaz yüzü öfkeden mosmor kesildi. Sonra yeni durumu kavradı ve yönünü değiştirdi. "En azından Elena hâlâ elimizde. Yarınki ihalede *bize çok para kazandıracak.*"

"Karıma dokunamazsın," diye hırladı Rafe, ellerinden birinin parmaklarını onunkilerle birleştirerek.

"Onun karın olduğunu kanıtlayamazsın. O bize ait," diye bağırdı Ignacio, kadının diğer kolunu çekiştirerek.

Rafe onun elini daha sıkı kavradı ve şerife baktı.

Dük'ün gözleri kızın pantolonuna takıldı -o zaman için açıkça skandal sayılabilecek bir kıyafetti bu- ve omuzlarını silkti. "Bir fahişe yüzünden çıkan tartışmaya karışmayacağım. Kendiniz halledin."

Helen öfkелendi.

Rafe onun elini sıktı.

Ignacio onun diğer kolunu daha sert çekti.

"Belki de Ignacio ve çetesinin bu gece kasabaya getirdiği atların üzerindeki damgaları kontrol etmelisiniz," diye önerdi Rafe soğukkanlılıkla giden kanun adamlarına.

Şerif aniden durdu ve döndü. Daralmış gözleri Ignacio'ya dikilirken, sağ eli tüfeğini kaldırmaya başladı. Görünüşe göre, bir fahişeyi taciz etmek büyük bir suç değildi, ama at hırsızlığı tamamen başka bir konuydu.

Ignacio onun kolunu bıraktı ve geri çekilmeye başladı. Helen, Pablo ve Sancho'nun madenci kalabalığına doğru yaklaşıp gözden kaybolduklarını gördü.

Şerif tüfeğini daha da kaldırarak homurdandı: "Bu atların üzerinde Rancho Salerno damgası olduğunu sanmıyorum, değil mi?"

Ignacio boğazından alçak, hırıltılı bir gıcirtı çıkardı.

"Hadi beyler, sanırım kontrol etmemiz gereken birkaç atımız var," dedi yaşlı John Wayne, tüfeği artık doğrudan Ignacio'nun şişman karnına dayanmıştı, çıkışı madenci duvarı tarafından engellenmişti. "Kaç atları var?" diye sordu şerif Rafe'e.

Rafe omuz silkti. "On, sanırım."

Şerif başıyla onayladı ve Ignacio'ya önünden geçerek sokağın girişine doğru ilerlemesini işaret etti. Madenciler, dört şerif yardımcısıyla birlikte geçmeleri için ortalarında bir yol açtılar.

Helen ve Rafe geride kaldılar ve aynı anda özgür olduklarını fark ettiler. Hızlı bir gülümsemeyi paylaştılar.

Madenciler bu eğlence için şerifi takip etmek ya da kalıp Rafe ve Helen'in ne yapacağını görmek konusunda kararsız görünüyorlardı.

"Bu gece tirbuşon mu kullanacaksın?" diye seslendi daha önce karşılaştıkları tuzakçı Helen'e. Dikkati Helen ile arkasındaki sokakta Ignacio'nun çığlık çığlığa bağırışları arasında gidip geliyordu.

Helen kararlı bir şekilde, "Hayır," dedi.

Rafe, Ignacio'nun kılıflarını takarken, atılmış tabancaları yerleştirirken ve cephaneye kemerlerini göğsünün üzerinde çaprazlarken, "Kocasından başka kimse için değil," diye ekledi parlak bir şekilde.

Helen, "Kimse için değil," diye vurguladı.

"Sana altın tozu olarak beş yüz dolar vereceğiz," diye teklif etti saman ikizlerinden biri.

"Şey ..." Rafe düşünceli bir şekilde çenesine vurarak konuştu.

Helen onun gözlerindeki parıltıdan alay ettiğini anlayabiliyordu ama sabırsızlıkla ona baktı.

"Şaka yapıyorum çocuklar. O satılık değil. İstedğin zaman. Herhangi bir yerde. Herhangi bir yerde." Adamlar homurdanarak uzaklaşmaya başladılar.

Rafe o zaman ona döndü. "Şimdi mutlu musun?"

Gecikmiş bir tepki ortaya çıktı. Titreyerek başını zar zor sallayabildi. "Tanrım, çok yorgunum, kirliyim ve sıcaktan bunaldım. Keşke banyo yapabilsem ve iki gün uyuyabilsem. Sonra da yirminci yüzyılda uyanmak."

"Ben de." Bir elini uzattı ve kızın yanağındaki bir tutam saçı okşadı. Yüzündeki ifade okunamıyordu ama fısıltıyla okşayışının bir anlamı var gibiydi. Bu jest onu derinden etkiledi.

"Bir kahraman olarak nasıldım?" diye şaka yaptı ama Helen onun yakışıklı yüzünde savunmasız, neredeyse muhtaç bir duygu gördü.

Kalbi, açıklayamadığı bir şekilde onun için çarpıyordu. Aynı neşeli tonda cevap vermesi gerekirdi ama doğuştan gelen dürüstlüğü onu itiraf etmeye zorladı: "En iyisi."

Ona öyle bir şefkatle gülümsedi ki Helen gözlerinin dolduğunu hissetti. Rafe onun bakışlarını tutarak eğildi ve dudaklarını onunkilere değdirdi -Bir öpücük fırçası, o kadar kısaydı ki neredeyse kaçırıyordu. Ama Helen'in dünyası altüst oldu ve Rafe'in keskin nefes alışından onun da aynı şekilde etkilendiğini anladı.

Tek kelime etmeden sokağın diğer ucuna yöneldiler.

"Yani," dedi Rafe boğuk bir sesle, yürürken bir kolunu onun omuzlarına dolayarak, "iyi bir takım olduk, değil mi?"

Kibirli bir yorum yapmaya, öpücükten bahsetmeksizin onu kucaklamasının aşinalığı nedeniyle eleştirmeye hazırlandı. Ast subaylar üstlerini öpmezdi.

Bunun yerine başını onun göğsüne yasladı, sıcak boynuna sokuldu ve mırıldandı: "Evet, öyle."

Önce yemek yeriz, sonra ...

Bir saatten fazla bir süre boyunca kol kola, 1850'lerden kalma Sacramento kasabasında yürüdüler, her birkaç adımda bir durup olağanüstü manzaraları incelediler ve yorumladılar. Beceriksiz haydutlardan kaçışları ve düşüncesizce öpüşmeleriyle ilişkileri yeni bir evreye girmişti; arkadaşlık ve muhtemelen daha değerli bir şey. Rafe bu ikincisini çok yakından düşünmemeyi tercih etti... henüz.

Karanlık artık kasabayı kaplamıştı ama fenerlerden ve mumlardan gelen parlak ışık, harap yapıların açık kapılarından ve branda çadırların kumaşından süzülerek onları altın balonlar gibi parlatıyordu. Gece işletmeleri, Altına Hücum'dan parazitler gibi beslenen saloonlar, genelevler ve kumarhaneler gibi keyifsiz kuruluşlara hoş geldin paspaslarını seriyordu.

Ve çok sayıda gelen vardı. Ana cadde, çoğu yirmili yaşlarda olan, gülen, konuşan, küfreden, el kol hareketleri yapan erkek ve nadiren kadın kalabalığıyla canlıydı. Rafe farklı dillerine ve renkli kıyafetlerine bakarak Fransızları, İrlandalıları, İtalyanları, Avustralyalıları, Çinlileri, Meksikalıları, İspanyol kökenli yerli Kaliforniyalıları ve güney eyaletlerinden gelen Siyahları tanıdı.

"Eriyen kaplardan bahsediyoruz!" Helen yorum yaptı. "Birbirlerini nasıl anladıklarını merak ediyorum."

"Altın söz konusu olduğunda ortak bir dil vardır." Rafe güldü. "Dinle." Tüm konuşmaların arasına o günün konusu olan altınla ilgili sözcükler serpiştirilmişti. Bonanza, Eldorado, plaser, diggings, mother lode, rich vein, paydirt, big strike gibi heyecan verici kelimeler.

Helen başını salladı.

Tozlu sokağı geçtiler ve içinden zengin yemek kokuları yayılan büyük bir çadırın önünde durdular. Önündeki ev yapımı tabelada şöyle yazıyordu:

BIG JOHN'S RESTERANT

Sacramento Somonu ve Haşlanmış Patates,
3 Dolar Geyik Bifteği ve Haşlanmış Patates,
5 Dolar

Kızarmış Domuz, Fasulye ve Haşlanmış
Patates, 2 Dolar Raventli Turta, 10 Dolar.

Kahve, 50 sent.

"Açık olan bir şey var," dedi Rafe. "Patates bol, turta ise kıt."

Helen endişeyle alt dudağını ısırarak, "Burada açık olan bir şey daha var," diye ekledi. "Yemek çok pahalı. Hiç paranız var mı?"

Arka cebinden bir cüzdan çıkardı. "İniş alanında Ignacio eşyalarımı karıştırdı ama sadece bozuk paraları sakladı. Kredi kartları ve kağıt paralar burada değersiz."

"Ne yapacağız şimdi?" Helen inledi. "O haydutlardan kurtulacağımız konusunda o kadar endişeliydim ki, bu zamanlarda hayatta kalmamızın hiçbir yolu olmadığı hiç aklıma gelmedi."

"Ben öyle demezdim. Para kazanmak için herhangi bir erkek kadar sıkı çalışabilirim. Bir avukatlık bürosu bile açabilirim." Onun alaycı bakışlarını görmezden gelerek devam etti: "Ama acil sorunumuz bu gece için yiyecek ve kalacak yer. Yarın iş durumunu araştırabiliriz."

"Belki biraz borç para alabiliriz."

Alay etme sırası ondaydı. "Tatlım, küçümseyen bakışları ve değersiz yağcılar hakkındaki sözleri gördüm. Kimse bana borç vermeyecek. Ve sen de üçkâğıtçılık yapmak istemiyorsan, sanırım sen de aynı durumdasın."

Helen güzelce kızardı. Onun bu yönünü seviyordu. "Peki, Bay Her Şeyi Bilen, ne önerirsiniz?"

"Beni takip edin," dedi ve kel kafalı, kızıl sakallı devasa bir İskoç'un tezgahın arkasında durduğu açık kenarlı, zeminsiz çadırın içine doğru ilerledi. Birkaç uzun tahta masa ve kaba saba banklar, yemek yiyen maden arayıcılarının yemek yemeyi bırakıp kasabaya gelen yeni bir kadına, özellikle de pantolonlu olanına dik dik baktıkları tüm alanı dolduruyordu. Rafe'in eline biraz para geçtiğinde yapmayı planladığı ilk şey Helen'e bir elbise almaktı.

Botundan ince bir altın zincir ve haç çıkarıp isteksizce tezgâhın üzerine bıraktı. Annesinin lise mezuniyet hediyesi olan ve şimdiye kadar taktığı tek mücevher parçasından ayrılmaktan nefret ediyordu. Tek gelirlerinin annesinin temizlik işlerinden geldiği o dönemde, bu savurganlık muhtemelen iki hafta boyunca başkalarının tuvaletlerini temizlemesini temsil ediyordu. Başka seçeneği yoktu. "Bunun için bana ne kadar verirsin?" diye sordu, bir mil yarıçapındaki diğer tüm erkekler gibi Helen'i süzmekle meşgul olan Koca John'a.

"Ha?" dedi iri yarı lokantacı, tezgâhının üzerindeki parıltılı nesneye ilk kez bakarak.

Helen zinciri aldı ve kaşlarını çattı. "Nasıl oldu da Ignacio sahip olduğum her şeyi aldı ama bunu almadı?"

"Atlamadan önce her zaman ayakkabımın içine sokarım."

"Ah, Rafe, bunu satamazsın," diye bağırdı Helen onu ters çevirip arkasındaki RAFAEL'E, MUTLU MEZUNİYETLER, ANNE yazısını yüksek sesle okuduğunda. Tekrar tezgâhın üzerine koyarak, "Bu önemli bir hatıra," dedi.

"Hatıra yiyemezsin," diye işaret etti, midesi guruldamaya başladı.

Bu arada Koca John ha ç 1 aldı, yakından inceledi, altın içeriğini dişleriyle test etti ve sonra "İki domuz eti ve fasulye yemeği ve beş dolar altın tozu" teklif etti.

"İki somon yemeği, kahve, iki ravent turtası -ravent her ne haltsa- ve yirmi dolar altın tozu," diye karşı çıktı Rafe, sahibinin arkasındaki tahta masanın üzerinde duran iki ayaklı, taze pişmiş balığı görünce.

Koca John onu ihtiyatla inceledi, sonra kabul etti. "Anlaştık. Lily'nin Fandango Salonu'nda Veroneesa'ya biraz fantezi yapabilirim."

"Fandango bir dansın adı değil mi?" Helen, teneke tabakları yemekle dolu uzak bir masaya doğru yürürlerken sordu. Küçük altın tozunu cebine sokuşturmuştu. "Belki daha sonra oraya gidip dansı izleyebiliriz."

Rafe boğulmaya başladı ve neredeyse tabağını düşürüyordu. "Oh, Helen, saflığın beni şaşırtmaya devam ediyor. Evet, fandango bir dansın adı, ama inan bana tatlım, erkekler oraya tango yapmaya gitmiyorlar, an l a r s ı n ya."

Alev alev yanan yüzü ona öyle olduğunu söylüyordu.

Koca John kahvelerini bizzat getirdi ve birkaç dakika onlarla birlikte oturdu. "Nerelisiniz millet?"

"Karım ve ben Güney Kaliforniya'dan geliyoruz ve kuzeydeki altın madenlerine gidiyoruz."

"Ben onun değilim-"

Rafe ona ters ters baktı ve o da uyarısına kulak verdi.

Helen tatlı bir sesle, "Maden aramaya devam mı edeceğiz, yoksa eve mi döneceğiz, emin değiliz," dedi. "Bizi buraya getiren birkaç haydutla karşılaşma talihsizliğini yaşadık ama şimdi *sevgili kocamı* Altına Hücum'dan vazgeçmesi için ikna etmeye çalışıyorum."

"Fili gördün, değil mi?" Koca John, Rafe'e alaycı bir kahkaha attı.

"Fili gördün mü? Bu da ne demek oluyor?"

"Bu sözü hiç duymadın mı?" İri adam gür kızıl kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. "Altın böceği var demek. Şey, hayır, aslında daha çok bir adamın kendini hazine avının heyecanına kaptırması anlamına geliyor."

"Ama neden bir fil?" Helen sordu.

"Hikâyeye göre, bir fil görmek isteyen ama hiç göremeyen bir çiftçi varmış," diye anlatmaya başladı Koca John keyifle. Rafe, çevredeki masalarda oturan adamların, daha önce sayısız kez dinlemiş olmaları gereken bu hikâyeyi dikkatle dinlediklerini gördü.

"Her neyse, bir gün kasabaya bir sirk gelmiş ve çiftçi arabasına yumurta ve sebze yükleyip pazara doğru yola çıkmış. Yolda bir filin önderliğindeki sirk geçit töreniyle karşılaşmış. Atları şaha kalkıp kaçmış ve araba devrilmiş. Kırılmış yumurtalar ve ezilmiş sebzelerden oluşan korkunç bir karmaşa vardı, ama çiftçi, 'Umurumda değil. Ben fili gördüm' demiş."

Helen'in alnı şaşkınlıkla kırıştı. "Peki mesele ne?"

"Mesele şu ki tatlı bayan, altın aramanın bilgeliği konusunda sizinle tamamen aynı fikirdeyim. Birçok madenci kırık yumurta ve çürük sebzeden başka bir şey bulamadan geri dönüyor."

"Ama," diye ekledi Rafe, "fili görmenin maceraperest bir erkek ya da kadın için buna degeceğini de söylüyorsunuz."

"Evet."

"Heyecana karşı bilgelik," diye iddia etti

Helen. Rafe, "İhtiyata karşı fırsat," diye düzeltti.

"İkiniz de haklısınız," diye bitirdi Koca John ayağa kalkarak. "Ama sana en iyi tavsiyem, *dostum*, eğer maden arayacaksan kuzeye gitmen. Meksikalılar bugünlerde pek çok maden kampında hoş karşılanmıyor." Rafe sinirlendi. "Şimdi, şimdi, kanını kaynatma. Bu tavsiyeyi nazikçe veriyorum, sadece neye karşı olduğunu bilmen için."

Rafe biraz rahatladı. "Teşekkür ederim o zaman."

"Yasama meclisinin birkaç ay önce kabul ettiği Yabancı Madenciler Vergisi'ni duydunuz, değil mi?"

Rafe yavaşça başını salladı.

"Bir hak talebinde bulunmak isteyen tüm kürkçüler ayda yirmi dolar ödemek zorunda, tabii hak talebinde bulunmanıza bile izin vermezlerse. Çoğunlukla, kürklüler siz Meksikalılar ve Gökseller anlamına gelir, ama aslında başka bir ülkeden gelen herhangi bir adam. Arkanı kollamalısın dostum."

"Ben bir Amerikalıyım," diye homurdandı Rafe.

"Evlat, bunun hiçbir önemi yok. Burada koyu tenli ve aksanlı herkes yabancısıdır," diye düzeltti Koca John. "Kahretsin, ezelden beri burada yaşayan yerli Kaliforniyalılar bile Yankiler tarafından yabancı olarak adlandırılıyor."

Rafe'in yanağında bir kas seğirdi.

"Şimdi, genç adam, sakin ol. Aynı fikirde olduğumu söylemedim. Sadece seni biraz sıkıntıdan kurtarmaya çalışıyorum."

"Hey, önemli bir şey değil! Hayatım boyunca bu tür saçmalıklarla yaşadım." Rafe gururla ve savunmacı bir tavırla çenesini kaldırdı.

Helen'in kalbi Rafe için çarpıyordu. Görünüşe göre, bu ilkel zamanlarda bile önyargılarla savaşmak zorunda kalacaktı. Ve o, erkek egemen orduda bir kadın olarak bağnazlığın nasıl bir his olduğunu biliyordu.

Koca John gittikten sonra tabaklarındaki her lokmayı, hatta Rafe'in ilk başta burun kıvrıdığı raventli turtayı bile tükettiler. Şimdi oturmuş kahvelerini yudumluyorlardı.

Yemek yedikleri süre boyunca Helen, aval aval bakan erkekleri ve yankılanan "Elena", "tirbuşon", "gargara" ve "formlar" fısıltılarını duymazdan gelmeye çalıştı. Belli ki madenciler hâlâ onun ünlü fahişe olduğuna inanmayı tercih ediyorlardı. Hüsnükuruntu.

Adamlardan biri büyük, pis kokulu bir puro yaktı ve beğeniyle içmeye başladı. İğrenç duman masalarına doğru sürüklenirken kadın tiksintiyle öksürdü. Kadının dumanı uzaklaştırmak için gösterdiği abartılı çabalara rağmen adam coşkuyla üfleme devam etti.

Yüzünde tuhaf bir ifadeyle onu inceleyen Rafe'e döndü. Günlerdir tıraş olmamıştı ve koyu renk bıyıkları çenesini kaplamıştı. Taranmamış siyah saçları alnından kabaca geriye doğru itilmiş, kulaklarının arkasından yakasına kadar inmişti.

Uzun parmakları fincanın kenarında bir yol çizerken Helen büyülenmiş bir halde onu izledi. Tüm bu süre boyunca, günahkâr uzun kirpiklerinin altındaki soluk mavi gözleri onunkileri sorguluyordu.

"Ne?" diye sordu tereddütle. Adamın gözlerindeki için için yanan bakış onu, etraflarını saran erkeklerin açık sözlerinden ya da günlerdir onu maruz bıraktığı bariz, erotik sataşmalardan çok daha fazla rahatsız ediyordu. "Çıkar baklayı ağzından. Şimdi sorun ne?" diye dürtükledi.

"Seni her yerinden öpmek istiyorum."

OceanofPDF.com

Dokuzuncu Bölüm

Günü ve geceyi de ele geçirmek istiyordu.

Boğazından boğuk **bir** ses kaçtı. "Hayır!" diye ciyakladı. Adamın yüzü düştü. "Neden olmasın?"

"Neden olmasın? Neden olmasın?"

"Helen, bana komuta subayı saçmalığı yapma. Burada eşit şartlarda olduğumuz konusunda uzun zaman önce anlaştığımızı sanıyordum."

"Rafe, asılmaktan zor kurtuldun. Ben hâlâ tirbuşon darbesinden kaçıyorum." İğrenç bir puro dumanı masalarına doğru yükselirken, arkasındaki sigara tiryakisine ters bir bakış fırlattı. Rafe'e dönerek, "Bir banyo ve temiz bir yatak için ruhumu satarım. Neden birdenbire beni öpmek istediğini *düşündün*?"

"Bunu *düşünmek* yok, bebeğim. Uh uh. *Gerçekten çok* istiyorum. Ve bir an için bunun ani bir eğilim olduğunu düşünme. On altı yıl önce seni ilk gördüğümde öpmek istemiştım ve Cumartesi günü seni o uçağa binerken gördüğümde beri başka hiçbir şey düşünmedim."

"Bunu sırf beni korkutmak için uyduruyorsun ve-"

"Seni rahatsız ediyor muyum?" Dudakları memnuniyetle yukarı kalktı.

"O şekilde değil, seni egomanyak. Ayrıca, beni öptün. Paraşütle atlayışımızın ortasında. Ve sonra yine sokakta."

Kadının o iki kısa öpücüğü hatırlaması üzerine kıkırdadı. "Onlar aperatifti. Daha fazlasını arıyorum, çok daha fazlasını. Ayrıca, dediğim gibi, seni *her yerinden* öpmek istiyorum. O beş saniyelik bakire öpücüklerinden değil."

"Tek kelime daha dinlemeyeceğim. Neden benimle dalga geçiyorsun bilmiyorum ama bu hiç komik değil."

Kadın ayağa kalkmaya başladı ama adam masanın öbür ucundan uzanıp onu tekrar sırasına itti.

"Beni gülümserken görüyor musun?" Sesi boğuktu. "O zaman neden?"

"Şey, işte böyle Helen," dedi, karşı koyma çabalarına rağmen masanın karşısından elini eline aldı. Avuç içini yukarı çevirdi ve işaret parmağıyla çizgiler boyunca erotik desenler oluşturmaya başladı. "Seninle sevişmeyi o kadar çok istiyorum ki dişlerim ağrıyor," diye itiraf etti alçak ve kalın bir sesle, gözleri onu esir almıştı. "Yarın ya da bir saat sonra başımıza ne geleceğini bilmiyorum. O yüzden anı yakalamak istiyorum."

Kadın şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Bu konuşma ne zaman öpüşmekten sevişmeye geçti?"

"Bu benim için doğal bir ilerleme," dedi küstahça, gülünç derecede uzun kirpiklerinin arasından ona bakarak.

Nutku tutulan Helen, Rafe'e bakakaldı.

Rafe onun sessizliğini hevesizlik olarak algılayarak devam etti, "Hamile kalmak konusunda endişelenmene gerek yok. Sana çocuklar hakkında ne düşündüğümü ve vazektomi yaptırdığımı zaten söyledim. Söz vermek de yok. Eğer istersen geleceğe döndüğümüzde ilişkimizi bitirebiliriz."

Duyarsız pislik! Öfkelenmişti. Ve incinmişti. Onun böyle sıradan, kısa süreli bir ilişki isteyeceğini nasıl düşünebilirdi? Herhangi biriyle. "Peki ya benim nişanım?"

Dişlerini sıktı ve bu hatırlatma karşısında dudakları inceldi. "Nişanlın hakkında hiç konuşmuyorsun. Elliott'a gerçekten aşık mısın?" En azından bu sefer onun adını kullanmıştı. "Gerçekten hâlâ evlenebileceğini düşünüyor musun?"

Yüzüksüz parmağına baktı ve nişan yüzüğünü Ignacio'dan almayı başaramadığını fark etti. Yaklaşan evliliğinin sembolünü nasıl gözden kaçırmamıştı? Bu onun açısından anlamlı bir hataydı. "Dürüst olmak gerekirse, hayır."

"Ne yok?"

"Hayır, Elliott'a aşık değilim. Onu önemsiyorum ama ona 'aşık' değilim. Ve hayır, artık onunla evlenmeyeceğim."

Rafe'in yüzüne yayılan gülümseme o kadar güzeldi ki nefesi kesildi. Kendini kontrol etmek için savaşıyor ona, "Elliott ve ben

uzun zaman önce ayrıldık. Muhtemelen bu yüzden bu kadar uzun süredir nişanlıyız. Ama bu benim istediğim anlamına gelmiyor."

"Benimle sevişmek mi?" Dudakları şehvetli bir şekilde ayrılmıştı ve sanki masaya doğru eğilip onu öpecekmış gibi görünüyordu.

Elini onun elinden çekip almaya çalıştı. Adam daha sıkı tuttu ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi.

"Hadi Helen, biraz yaşa. Neyin mantıklı ve doğru olduğunu düşünmeyi bırak. Doğru hissettiğin şeyi yap."

Bu, Helen'e karşı açıkça dürüst olsa bile, hayatı boyunca birinin ona yaptığı en çirkin öneriydi. "İtiraf etmeliyim ki, beni sersemlettin."

"Bayıltmak iyidir."

Başını alaycı bir şekilde salladı. "-ama cevap-"

Parmak uçlarını onun dudaklarına bastırdı. "Sana söz veriyorum bebeğim, pişman olmayacaksınız."

"Şimdiden seni dinlediğime pişman oldum."

"Çok uzun sürmesini sağladım."

Güldü. "Alçakgönüllülüğün çok sevimli."

"O kadar ateşli olurdun ki, ateşini söndürmem için bana yalvarırdın." "Hah! İçimde bir kıvılcım bile tutuşturamadın."

Ona bilmiş bir sırıtış fırlattı. Eminim, onun içinde yanan arzu alevlerinden şüphelenmiyordu.

"Dilin kıvrılana kadar sana tekrar tekrar boşalmayı öğreteceğim," diye söz verdi.

Helen onun sadece kendisini şok etmeye çalıştığını biliyordu ama dilinin olması gerektiği yerde, kıvrılmadan durduğundan emin olmak için dilini ısırıldı.

"Ben senin çığlıklarını ağzıma alırdım, sen de benimkileri."

Çığlıklar mı?

"Sadece birlikte olduğumuz kısa bir süre için olabilir, ama ikimizin de hayatının en güzel zamanı olacak. Bu palavra değil tatlım, bu bir gerçek."

Elini dudaklarına götürdü ve bileğini öptü. Nabzının derisinden fırlayacağını düşündü.

İkna edici bir şekilde gülümsedi. "Peki Helen, benimle sevişir misin?" Hemen hayır demeliydi. *Oh, Tanrım, çok baştan çıktım.*

Yüzüne tokat atmalıydı. *Çok savunmasız görünüyor. Müstehcen bir öneride bulunan bir adam nasıl savunmasız görünebilir?*

Erimiş ihtiyaç bacaklarının arasında birikti ve aniden başının döndüğünü hissetti.

Kendi kendine, son birkaç saatteki olaylara gecikmiş bir tepki olmalı, dedi. Titreyerek ayağa kalktı, derin bir nefes aldı ve büyük bir puro dumanıyla neredeyse boğuluyordu.

Ve sonra bayıldı.

Önce bir şok, sonra bir başkası.

Helen **halsiz** bir şekilde derin bir havuzun dibinden yüzerek yukarı çıktı. Suyun ıslaklığı ısınmış yüzünü serinletti ve damlacıklar boynundan aşağı aktı. Gözlerini yavaşça güneşe doğru açtı ve onun yerine kanvas bir çatı gördü. Ve Rafe!

Ayağa kalkmaya çalıştı ama adam onu yattığı karyolaya geri yatırdı. Bir bezi su dolu bir kovaya daldırarak üzerine eğildi ve nazikçe alnını sildi. Kendisi bu kadar endişeli olmasaydı, yüzündeki endişe ifadesi ona dokunabilirdi.

Gözleri açıldığında "Tanrı'ya şükür," dedi. "İyi misin?" Kadın halsizce başını salladı.

"Benimle sevişme ihtimali karşısında kendinden geçen kadınlar tanıdım ama düpedüz bayılmak? Kahretsin, bu benim için bir ilk. Boşaldığında sen de bayılıyor musun?"

Elini ıslak bezle bir kenara itti ve çevresini taradı. Koca John Rafe'in arkasında durmuş, ellerini ovuşturuyordu. "Onu bayıltan benim balığım değildi. Hayır efendim, ben kötü balık servis etmem."

Arkasında, derme çatma uyku alanını restorandan ayıran kapakta yarım düzine meraklı madenci duruyordu. "Belki de doğuruyordur," dedi içlerinden biri.

Rafe kaskatı kesildi. "Öyle misin?" diye sordu suçlayıcı bir tavrıyla. "Ne?"

"Hamile misin?"

"Hayır!"

Omuzları gevşedi ve arkasını dönerek, "Hepiniz buradan çıkın!" diye emretti. Hemen!"

Homurdanarak itaat ettiler, Koca John bile, hâlâ mırıldanıyordu, "Beni suçlamayın. Taze balık servis ediyorum."

Rafe onun yanındaki karyolaya oturdu. "Hamile olmadığına emin misin?"

Sıcak yüzü d a h a da sıcak hissetti. "Kesinlikle eminim. Beni bayıltan puro dumanı oldu. Puroya dayanamam."

"Belki de iki kez kontrol etmek için bir doktor bulsak iyi olur."

Sersemliğe karşı savaşılarak kendini oturur pozisyona getirmeye zorladı.

"Vazgeç artık, Rafe. Ben hamile değilim. Bu imkânsız."

"Belki de hayatın gerçekleri konusunda birkaç derse ihtiyacın vardır, Helen. Erkekler ve kadınlar sevişir. Sonuçta bebekler olur."

"Aaaargh! Ben sevişmedim."

"Yapmadın mı? Hiç mi?"

"Tabii ki seviştim, seni aptal. Sadece son zamanlarda değil." Adamın yüzüne kendini beğenmiş bir sırıtiş yayılınca söylediğine hemen pişman oldu.

"Son zamanları tanımla."

"Hayır." Ayağa kalktı ve pantolonundaki ve bluzundaki kırıksıklıkları temizlemeye çalıştı. Bu umutsuz bir çabaydı.

"Bir ay mı?" diye ısrar ederek ayağa kalktı.

Cevap vermeyi reddetti ve kapıya doğru yürümeye başladı.

"İki ay mı?"

Tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Üç ay mı?"

Refleks olarak başını sertçe yukarı kaldırdı.

"Vay canına," diye bağırdı. "Üç aydır bir erkekle sevişmedin. Kentucky Fried Colonel'inle bile." Bir kolunu kızın omzuna attı ve onu kendine çekti. "Birlikte çok iyi olacağız."

Sokağa çıktıklarında hâlâ "Evet, öyleyiz", "Hayır, değiliz" diye tartışıyorlardı ve buranın 1850 Kaliforniya'sı olduğunu ve sevişmek için bırakın bir otel odasını, banyo yapmak için bile yeterli paraları olmadığını sert bir şekilde hatırlattılar.

Ancak en sert hatırlatma, caddenin karşısında büyük bir kalabalığın toplandığı açık bir alana baktıklarında geldi.

"Aman Tanrım!" dedi Rafe ve yüzünü göğsüne bastırdı. Ama Ignacio'nun boynundan bir ağaç dalına asılı olduğunu görmeden önce değil. Ölmüştü.

Rafe bir kolunu hâlâ omzuna dolamış halde onu hızla ters yöne doğru götürürken Helen'in ağzı tıkanı ve hiçbir itirazda bulunmadı. Öfkeli madenciler kendilerini kutluyorlardı.

"Lanet olası yağcılar! Hepsini ipe çekmeliyiz."

"At hırsızları ve Meksikalılar . . . Hepsi aynıdır." "Lanet olsun, hiç dürüst bir tamale yiyenle karşılaşmadım."

"Gidip bir şeyler içelim. Linç etmek yasalara uyan bir adamın susuzluğunu giderir."

Kumar avukatı mı? Aman Tanrım! Artık tüm bahisler kapalıydı.

Kısa bir süre sonra, haydutlardan kaçtıkları aynı karanlık sokakta durdular. İki eli ceplerinde duvara yaslanmış olan Rafe kara kara düşünüyor, bir sonraki hamlelerine karar vermeye çalışıyordu. Helen otelin arka kapısındaki kovadan aldığı suyla ağzını çalkalıyordu.

Onun yanına döndüğünde, "Ignacio kötü bir adamdı, ama böyle olmasını asla istemezdim," dedi.

"Ben de öyle. Yine de bilmem gerekirdi. Pablo bana kafası kazınmış, kulakları kesilmiş ve sadece bir miktar altın tozu çaldığı için yüz kırbaç cezası almış bir adamdan bahsetti."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Kendini suçlama." "Şerife çalınan atlardan bahseden bendim." "Suçlama oyununu bırak, Rafe."

Omuz silkti. "En azından Pablo ve Sancho kaçtı. Helen, madenciler hakkımızdaki fikirlerini değiştirmeden önce bizim de bir an önce kasabadan çıkmamız gerekiyor."

Başını salladı. "İniş alanına geri döneceğiz."

"Hayır."

Otelin yarı açık kapısından gelen loş ışıktaki kadın burun deliklerinin parladığını görebiliyordu. "Burada kalmak çok tehlikeli," diye ısrar etti.

"Altınım olana kadar geri dönmeyeceğim," dedi inatla. "Hem de çok fazla." "Seni burada tutan tek şey buysa sana para veririm," diye yalvardı.

"Annemden kalan bir vakıf fonum var. Yirmi bin yeterli olur mu?"

Acı ve öfke kör edici bir gelgit dalgası halinde üzerine çöktü. "Senin paranı istemiyorum," diye çıkıştı.

"Neden olmasın? Nasıl elde ettiğinin ne önemi var?"

Bu hakaret karşısında öfkeden küplere bindi. Onun hiç gururu olmadığını mı düşünüyordu? "Bu çok şey fark ettirir. Ben kendi yolumu kazanıyorum. Her zaman kazandım. Sen beni ne sanıyorsun? Bir tür jigolo mu?"

"Hayır! Bir jigolo para karşılığında cinsel iyilik yapar ve-"

"Ve bunları sana bedavaya verirdim," diye bitirdi onun için sıkı bir gülümsemeyle. "Demek ki ben sadece kısa yoldan para kazanmaya çalışan, alt sınıftan, cahil, ahlak yoksunu, Meksikalı bir yağcıyım."

"Oh, bırak onu, Rafe. Bunun senin milliyetinle bir ilgisi yok."

Ona inanmayan bir bakış attı. "Geleceğe zengin bir adam olarak dönecek kadar altın kazanana kadar burada kalacağım. Açıkçası, seninle sevişmek için iştahımı kaybettim. O yüzden ne halt istiyorsan onu yap." Rafe tepinerek uzaklaştı.

"Nereye gidiyorsun?" Helen ona yetişirken sordu. "Bir kumar salonuna."

Bu onu kısa bir süre için durdurdu. "Halkın arasına karışmalı mıyız? İnsanlar hâlâ senin Melek Haydut olduğunu düşünebilir."

"Bu riski göze almam gerekecek."

"Sanırım kumar oynamak istiyorsun, böylece altın arama malzemeleri için yeterli parayı kazanabilirsin."

"Evet, ama fark etmediysen söyleyeyim, tatlım, yatacak yer için bile yeterli paramız yok. Sadece Koca John'un bana verdiği yirmi dolarlık altın tozu var. Şehir Oteli'nin tabelasına bak. Geceliği beş dolar, banyo ve kahvaltı dahil değil. Kişi başı."

Ona düşünceli bir değerlendirme yaptı. "Kumarda iyi misin?" Adam sırttı. "Evet."

Onun şişirilmiş egosuna kızgınlıkla başını salladı. "Aldatıyor musun?"

İrkildi. "Senin bile bu kadar saldırgan bir şey söylediğine inanamıyorum."

"Tanrım, haklısın." Utanç içinde başını eğerek özür diledi. "Kumar konusunda benimle misin, değil misin?"

Gerçekten uzun bir süre onu inceledi, bu sırada adam nefesini tuttu. "Şimdilik," dedi sonunda.

Rahatlamış bir şekilde yavaşça nefes verdi. "Pişman olmayacaksın Helen." Güven verici bir şekilde elini okşadı.

Elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Şimdiden pişmanım. Ve inan bana, beni bu duruma zorladığın için seni pişman edeceğim. Benimle hiç tanışmamış olmayı dileyeceksin."

Bundan çok şüpheliydi.

Şansın bir bayan olması gerektiğini kim söyledi?

Sacramento Şehri hayatla doluydu. Ve eğer kumar onun kalp atışıysa, altın da kesinlikle pompalanan kanıydı.

Girdikleri ilk kumar "kumarhanesi" kocaman yuvarlak bir çadırdı. Tavandan sarkan çok sayıda fener ürkütücü bir parlaklık saçıyordu. Bir tarafta çalan küçük yaylı çalgılar orkestrası, en az on beş masanın etrafında toplanmış bağırان madencilerin gürültüsünden zor duyuluyordu. Yıpranmış garsonlar masalar arasında koşuşturuyor, zor kazandıkları servetlerini lansquet, monte, faro, poker ya da rulet gibi şans oyunlarına yatıran pis madencilere içki servisi yapıyordu. Hayatında hiç görmediği kadar çok altın ve gümüş masaların üzerinde yığınlar halinde duruyordu.

"Haydi. Hadi. Hadi. Kim kaplanı kovacak?" diye birden fazla bankacının seslendiğini duydu.

Diğerleri de "Jack ve deuce. Bahislerinizi yapın beyler. Hepsi aşağı mı? Hepsi aşağı mı?"

Ya da, "Yüze karşı ev. Bu gece kim kazanacak?"

Barda, kesme cam kaseler nane şekeri, limon damlaları ve patlamış purolarla doluydu ve geniş parmaklı barmenler viski, şarap, bira ve likör gibi görünen şeyler karşılığında müşterilerden bir tutam altın tozu alıyordu.

Seslerin şamatası, kartların tokatlanması, sevinçli bağırışlar ve kederli inlemeler, müzik, bardak ve şişe şingirtıları, hepsi kokulara bir fon oluşturuyordu. Ve bu kokular bunaltıcıydı. Vücut kokusu, parfüm, viski, sigara, bayat likör ve yakmak isteyenlere kolaylık olsun diye minyatür kavanozlarda için için yanan Çin punk'ı.

"Oh, oğlum!" Rafe haykırdı.

"Ne?" dedi, sonra adamın bakışlarının yönünü fark edince nefesi kesildi.

Dairesel kanvas duvarlar, hiç şüphesiz, maden arayıcısına dönüşmüş bir sanatçı tarafından tamamlanmış resimlerle kaplıydı. Duvar resimlerinin hepsi kadınları tasvir ediyordu. Erotik pozlar veren çıplak kadınlar.

"Harika! Eski Batı'nın Playboy Kulübü!"

Rafe güldü.

"Belki daha sonra bir tavşan alabilirsin," diye alaycı bir teklifte bulundu. Yalnızca birkaç kadın, açık saçık, dekolte elbiseler giymiş fahişeler oradaydı. Bazıları kumar masalarında kâğıt dağıtıyor, diğerleri bar için "gel" kızları ya da yem olarak hareket ediyor, diğerleri de kendi kişisel çıkarları için kalabalığı idare ediyordu.

"Tatlım, ben o kadar azgın değilim. Bu tavşanlar havlıyor."

Tam onu kabalığı için azarlayacaktı ki, adamın beklentiyle sırtıttığını ve onun yemi yutmasını beklediğini gördü. Ağzını kapattı.

"Ayrıca, sen varsın bebeğim," diye mırıldandı kulağına usulca. Kadın onun kaburgalarına dirsek attı. "Uslu dur."

Yaklaşık iki yüz kişilik kalabalığın arasında ilerlerken Helen, bazı erkeklerin muhtemelen kendisini benzer pozisyonlarda hayal ederek ondan resimlere baktıklarını gördü. Rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Dur tahmin edeyim. Başka bir yere gitmek istiyorsun." "Gidebilir miyiz?"

Şaşırtıcı bir şekilde kabul etti. "Burası zaten çok kalabalık ve dumanlı. Her yerde bayılmana izin veremeyiz."

Bir sonraki çadır olan The Plains de yağlıboya tablolarla süslenmişti, ancak bunlar Kaliforniya'ya giden kara yolundan manzaralardı: Independence Rock, Sweetwater Vadisi, Fort Laramie, Wind River Dağları, Sierra Nevada Geçidi.

Rafe o çadırın da çok kalabalık olduğuna karar verdi.

Salonların ve kumarhanelerin çoğunun bulunduğu setin yakınındaki J ve K sokaklarında dolaştılar. Yarı aydınlık ve hareketli gölgelerden oluşan labirentte ilerlerken, neredeyse her mahalleden müzik aletleri geliyordu - flütler, Fransız kornoları, kemanlar, kemanlar, trompetler. Ve işyerleri birbirine çok yakın olduğu için, tüm müzikal sesler kaotik bir senfoniye dönüşüyordu.

Uzakta, ara sıra bir silah sesi ve "Old Dan Tucker" ve "Sweet" gibi türküleri söyleyen erkek baritonların sesini duyuyordu.

Pike'dan Betsy."

Çadırların birinden gelen küstah bir kadın sesi, "Nasıl istersin kovboy?" dedi ve ardından sert bir erkek "Fransızca" diye cevap verdi. Diğer üç adam dışarıda sıraya girmiş, sıralarını bekliyorlardı.

Helen kızardı ve Rafe kıkırdasa bile duymamış gibi yaptı. Sonra, Humboldt, Mansion, Diana ve Lee's'i denediler.

Değiş tokuş. Sonunda K Sokağı'nın sonunda küçük bir çadırdaki karar kıldılar. Burada sadece üç masa ve iki fiçinin üzerinde derme çatma bir bar görevi gören bir tahta vardı. Servis edilen tek içecek viskiydi. Omzu açık bir kaşkorse ve renkli bir etek giymiş siyah saçlı bir *senyorita* çadırın direğine yaslanmış yakışıklı bir İspanyol atlısıyla konuşuyordu. Gevşek dudaklarından ince kahverengi bir puro sarkıyordu.

Masalardan birinde basit bir zar oyunu olan chuck-a-luck oynanıyordu. Bir diğerinde monte oynanıyordu. Üçüncüsünde poker.

"Hangisini deneyeceksin?" diye sordu alttan alta. "Monte. En adil oyun bu. Hile yapma şansı en az olan oyun."

Yarım saat boyunca durup olan biteni izlediler, sonra genç bir madenci Helen'e bir servet gibi görünen bir şey kaybetmiş olarak kartlarını attı.

Rahatsız olmasına rağmen bankacıyı tanıdı; o gün San Francisco'daki bir genelev için onu satın almak isteyen sümsük Fransız'ı. Soğuk yılan gözleri onu ve Rafe'i hesapçı bir ilgiyle izliyordu.

Kız endişeyle titrediğinde Rafe onun elini sıktı.

"Evet, *Mösyö Ángel*, şansınızı denemek ister misiniz?" dedi kumarbaz yağlı bir küçümsemeyle. "Adım Pierre Lamoyne."

"Elbette," dedi Rafe tabureye oturarak, "ve adım Rafael Santiago. Size de Bay Santiago."

Lamoyne'un zarif burnu bu hakaret karşısında kalktı. Helen arka planda birinin alaycı bir şekilde, "Bu yağcılar hadlerini bilmiyorlar," dediğini duydu.

"Bu da karım Helen." Rafe omzunun üzerinden uzanarak onu sırtına doğru çekti ve elini omzuna koydu. "Şans için," dedi diğer adamlara yüksek sesle, ama sadece onun kulakları için mırıldandı, "Yakın dur bebeğim. Burada sıcak, bulanık hisler hissetmiyorum."

Bu yetersiz bir ifadeydi.

"*Enchanté, ma chérie!*" Lamoyne Helen'in takdimine karşılık olarak başını saygıyla ona doğru eğdi. Sonra da Rafe'e, "Karınız mı?" diyerek aristokrat etkisini bozdu. *Hayır, o kesinlikle bir ... um ... une fille de joie.*"

"Ne dedi?" diye sordu Rafe'nin kulağına doğru eğilerek.

Rafe ona, "Senin bir kaldırım prensesi olduğunu düşünüyor, bebeğim. Bir fahişe." Kızın parmakları omzunu tırmalayınca, "Sakin ol tatlım," diye uyardı.

"Ante'niz nerede, *mösyö*?" Lamoyne aniden sabırsızlanarak havladı.

Rafe yetersiz altın tozu kesesini çıkardı ve Lamoyne'un küçümseyen homurtusunu duymazdan geldi.

"El başına beş dolar," diye açıkladı

Lamoyne. "İki," diye düzeltti Rafe.

"*Alors*, belki de sen ve *karın* daha düşük riskli ve daha az ayrımcı bir şirketin olduğu bir sokağa gitmelisiniz."

"Belki," dedi Rafe yumuşak bir sesle ve ayağa kalkmaya başladı. "O zaman iki dolar," dedi Lamoyne nezaketsizce.

Rafe'in bazı elleri kazanıp bazılarını kaybettiği bir saatin ardından, Helen elindeki yığının başladığı andaki gibi kaldığını görünce tiksindi. Lamoyne da aynı şekilde tiksiniş görünüyordu.

"Bu kadar üç kuruşluk oyun yeter. Burada bahis oranlarını artıralım, *mösyö*." Kumarbaz masanın ortasına bir yığın külçe koydu. "Beş yüz dolar."

Rafe isteksizce başını salladı. "Yapamam. O kadar param yok."

Adi herif bıyıklarını sinsi bir memnuniyetle burarken, kurnaz gözleri Helen ile birleşti. "Ah, ama yanılıyorsun dostum. Bahse girecek eşit değerde bir şeyin var."

Rafe'in elinin altındaki bedeni kaskatı kesildi. "O satılık değil."

Kumarbaz omuz silkti ve külçe yığınının geri çekmeye başladı.

Rafe duraksayan bir el kaldırdı. "Belki bir anlaşma yapabiliriz." Elini cebine attı ve bir güneş gözlüğü çıkardı. "Ray-Ban. Yüz dolar değerinde," dedi ve göstermek için taktı. "Gözlerinizi güneş ışığından korur."

Helen, "Onları Pablo aldı sanıyordum." dedi.

"Verdi ama bugün bana geri verdi ... işe yaramaz olduklarını söyledi."

Rafe güneş gözlüklerini masanın üzerine koyduğunda Lamoyne onları inceledi. Alaycı bir homurtuyla gözlüğü aldı ve denedi. *Sinyorita* onun görünüşünü takdir eden bir ses çıkardı ve kendini beğenmiş küçük züppe süslendi.

"Peki, onları istiyor musun?" Rafe itti.

Lamoyne rengi daha da atmış bir halde, "*Evet*, elli dolar," diye hırladı.

Ardından Rafe kamuflaj tişörtünü çıkardı ve üzerinde dar yeşil tişörtünü bıraktı.

"Bunu yapamazsın," diye uyardı Helen. "Bu ordu kurallarına aykırı." Helen ona açıkça "Gerçekçi ol!" diyen bir bakış fırlattı.

Gömlek bir elli daha getirdi.

"Siyah ipek boxer şorta ne dersin?" Rafe teklif etti.

Helen bir kahkaha patlattı. "Sen delisin."

"Aklıma başka bir şey gelmiyor. Botlarımdan vazgeçmek istemiyorum."

"Boxer şort mu?" Lamoyne sordu.

"Erkek donu."

Lamoyne karşı çıktı. "Bir beyefendi neden başka bir adamın kirli iç çamaşırlarını istesin ki?"

Rafe ona, "Bunlar ipek," diye bilgi verdi. "Ve temiz. Onları dün gece yıkadım, değil mi Helen?" Rafe onun cevabını beklemeden eğildi ve botlarının bağcıklarını çözdü. Sonra ayağa kalktı ve pantolonunu çıkarmaya başladı. *Senyoritaya*, "Diğer tarafa bak tatlım," dedi ama Helen'e göz kırparak, "Yine de bakabilirsin," dedi.

Helen arkasına dönüp baktığında Rafe'in boxer'ı masanın ortasında çirkin bir şekilde duruyordu ve pantolonunun fermuarını çıplak tenin üzerinden çekiyordu. Helen pantolonunun altındaki o çıplak teni düşünmemek için kendini zor tuttu.

Şortları inceledikten sonra -diğer kart oyuncuları ve *Senyorita-Lamoyne* 50 dolar daha vermeyi kabul etti.

Rafe, "Bu sadece yüz elli dolar," diye mırıldandı.

"Peki ya iç çamaşırım?" Helen ağzından kaçırıp ve odadaki herkes aval aval ona bakmaya başladı. Rafe de dahil, onun aval aval bakışı kısa sürede kulaktan kulağa bir gülümsemeye dönüştü.

"Yani, sen bir şeylerden vazgeçebiliyorsan, ben de vazgeçebilirim," dedi zayıf bir sesle. Rafe'den birkaç kısa söz aldıktan sonra arka odaya gitti.

Sadece kırmızı patiska bir perde vardı ve sütyeniyle külotunu çıkardı. Rafe perdenin diğer tarafında nöbet tutuyordu.

Yüzü alev alev yanarken geri döndü ve kamuflaj bluzuyla birlikte beyaz dantel sütyenini ve Fransız kesim külotunu masanın üzerine koydu.

Rafe tekrar yerine oturdu, sonra omzunun üzerinden geriye bakarak ona ilk kez baktı. Gözleri ince tişörtünün altında çıplak duran göğüslerine kilitlendi. Dudaklarını yalayarak, "Belki de bu o kadar da iyi bir fikir değildir," diye fısıldadı.

Utanç verici bir şekilde, onun takdirkâr bakışları altında meme uçları sertleşti.

Rafe'in keskin nefes alışı onları daha da sıkılaştırdı. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve Lamoyne'a sordu: "Onları istiyor musun, istemiyor musun? Eğer ilgilenmiyorsan her zaman başka bir yere gidebiliriz."

Kumarbaz onları teker teker eline aldı ve yakından inceledi, özellikle de sütyeninin filmli kaplarını.

"Jay-sus," diye haykırdı bir İrlandalı, "bunu Lola'da muhtemelen bin dolara satabilirsin."

Rafe onun önünde oturmuş, kıs kıs gülmesini güçlkle bastırıyordu. Kadın onu omzundan kelepçeledi.

Sonunda Lamoyne, "Bu bir bahis," diye homurdandı.

Ve on beş dakika sonra, Rafe ve Helen eşyalarının yanı sıra 520 dolarlık altın külçeleri ve tozuyla birlikte çadırdan aceleyle ayrıldılar.

"Buradan uzaklaşalım," dedi Rafe, onun elini çekerek. "Lamoyne'a güvenmiyorum. Hemen peşimize düşecektir."

"Biliyorum." Ona yetişmek için acele etti. Rafe ona baktı ve inledi.

"Ne?"

"Göğüslerin o tişörtün içinde sallanıyor. Sanırım birlikte olmak üzereyim."

"Sakın söyleme," diye tersledi. "Güvenli olur olmaz bluzumu giyeceğim. dur."

Hiç durmamakla ilgili bir şeyler mırıldandı.

Ama kısa bir süre sonra Şehir Otel'i'nin önünde durdu. "Daha önce bir banyo ve bir yatak için ruhunuzu satmaya hazır olduğunuza dair bir şey mi söylediniz?"

"Oooh, evet!" dedi uzun bir iç çekişle. "Sabırsızlanıyorum."

"Ben de, bebeğim. Ben de," diye kabul etti ve onun elinden tutup ön kapıya doğru götürdü.

Rafe'in tereyağı kadar yumuşak sesindeki bir şey Helen'in kafasında alarm zillerini çaldırdı ve onu sertçe geri çekerek durdu. "Burada hiçbir şey satmıyorum, Rafe. Özellikle de tirbuşon."

Parmağını azarlarcaasına sallamadan önce dudaklarından sıcak bir kahkaha döküldü. "Tsk, tsk, Prissy. Kastettiğim bu değildi."

"Oh." Sıcaklığın göğsünden saç çizgisine kadar yükseldiğini hissetti. "Yine de kazanan olduğum için bir ödülü hak ettiğimi düşünüyorum." Gözlerini kısmıştı. "Ne gibi?"

"Oh, şey, bilmiyorum. Bir bakalım." İşaret parmağıyla kılı çenesinin kenarına düşünceli bir şekilde vurdu, sonra parladı. "Bir öpücüğe ne dersin?"

"Bir öpücük mü? İstedğin bu mu? Hepsi bu mu?" "Evet."

"Sadece bir tane mi?"

Tereddüt etti. "Şimdilik."

"Oh, pekala."

O anda hınzır bir zafer ifadesiyle gözlerini kamaştırdı ve solgun gözlerindeki vaat, zaten sıcak olan tenini neredeyse kavuracaktı.

Neredeyse anlaşmadan cayacaktı, özellikle de adam "Ama ödülümü daha sonra, yıkandıktan sonra alacağım, çünkü ..." diye eklediğinde.

Kadın "Çünkü mü?" diye sorduğunda adam onu otelin içine doğru çekmeye başlamıştı bile.

"Çünkü öpücüğümü aldığımda, bunun *gerçekten* uzun sürmesini istiyorum."

Onuncu Bölüm

Sadece bir öpücüktü. Hah! . . .

Helen, City Hotel'de bu gece için kiraladıkları küçük odanın büyük bir bölümünü kaplayan, ev yapımı, üç çeyrek büyüklüğündeki yatağa bağdaş kurarak oturdu. Çıkıntılı balkonu olan iki katlı bina, ünlü Kaptan Sutter tarafından inşa edilmiş eski bir kereste fabrikasıydı - modern standartlara göre ilkeldi - ama ayrı bir odaya sahip oldukları için şanslıydılar. Konukların çoğu yatakhane tarzı küçük bölmelerde ya da çift katlı ranzalarda uyuyor, bir küveti ve hatta -Allah korusun- ortak bir diş fırçası ve usturayı paylaşıyorlardı.

İkinci kattaki odadaki diğer tek mobilya, yalnız bir fenerin yaydığı gölgeli ışıktaki zorlukla görülebilen meşe bir lavaboydu. Duvardaki tahta mandallar yetersiz giysi stoklarını tutuyordu. Kıpırmızı patiskalar duvarları kaplamıştı.

Kaba konaklama koşullarına rağmen Helen hafifçe güneş yanığı olsa da kendini tertemiz hissediyordu. Daha yeni banyo yapmış ve Rafe'in o küvetteyken satın aldığı cızırtılı pamuklu geceliği giymişti. Temiz su ve "banyoya" kilitli bir kapı için küçük birikimlerinden fazladan para ödemeyi düşünmesi onu Helen'e sonsuza dek sevdirecekti.

Şu anda aşağıdaydı, kendi banyosunu yapıyordu, ama ona kapıyı içeriden kilitlemekle kalmayıp, ekstra sigorta için kolun altına bir çita destekleyeceğine ve tabancalardan birini el altında tutacağına dair söz verdirmişti. Kumarbaz Lamoyne hâlâ peşlerinde olabilirdi ya da şerifin aklına başka şeyler gelebilirdi.

Islak saçlarını tarayan Helen günlerdir ilk kez umutlu hissediyordu. Kirli tek pencereden parlak bir ay parlıyordu ve Helen saatin gece yarısını çoktan geçmiş olması gerektiğini anladı.

"Helen, aç kapıyı." Rafe'in fısıltılı sesi koridordan geldi ve keskin bir vuruşa eşlik etti. "Acele et! Az önce Lamoyne'u sokakta gördüm ve 'Merhaba' demeye gelecek gibi görünmüyordu."

Hızla tahta çitayı kaldırdı ve barı kaydırıldı. Rafe içeri girdi, çıplak ayaklıydı, bir kolunda kirli giysileri ve botları, diğerinde ise havaya kaldırdığı tabancası vardı. Ona bakmadan her şeyi yere bıraktı ve kapıyı kilitledi, parmaklığın ve tahta desteğin sağlamlığını iki kez kontrol etti. Ardından, kimsenin o taraftan da giremeyeceğinden emin olmak için açık pencereyi inceledi. Neyse ki, yakınlarda odaya erişim sağlayacak bir çatı ya da balkon yoktu.

Ancak o zaman Helen'e döndü. "Ne var? Neden bana öyle bakıyorsun?"

Rafe'in üzerinde sadece kamuflaj pantolonu vardı, kalçalarını aşağıya sarkıtmış, göbeğini açıkta bırakmıştı. Su tanecikleri hâlâ arkaya doğru kayganlaştırılmış ıslak saçlarından yuvarlanarak boynundan aşağı iniyor ve göğsünde boncuk boncuk birikiyordu. Tıraş bile olmuştu.

Helen yutkundu ve midesinde bir gerginlik düğümü oluştu. Bakışlarını geniş omuzlardan, kaslı pazılardan ve kabarık karın bölgesinden, düz erkek meme uçlarından kaçırmaya çalıştı. Gerçekten de denedi ama adamın vücudu çok güzeldi.

"Ben de sana bakmayı seviyorum Helen," diye mırıldandı.

Gözleri genişledi ve onunkilerle kilittendi. Adam ona bilerek gülümsedi ama alaycı bir şekilde değil.

Yaklaştı, küçük odanın dar sınırlarında kolay bir işti. Gözlerindeki aç, yırtıcı parıltı onu hem endişelendirmiş hem de heyecanlandırmıştı.

Helen biraz geri çekildi ve yatağın yanındaki duvara büyük bir gürültüyle çarptı. Hâlâ elinde tuttuğu tarak yere düştü. "Ne ... ne yapıyorsun?"

"Ödülümü alıyorum," dedi boğuk bir sesle ve uzanıp kulağının arkasındaki nemli saç telini okşadı.

Adamın parmak uçlarını yüzünde gezdirmesinin yarattığı yoğun haz karşısında nefesi kesildi. "Ne ödülü?"

Sırıttı, sonra diliyle üst dudağını yaladı. Boğazının derinliklerinden alçak, vahşi bir ses çıkardı ve daha da yaklaştı. Öldürmek için yaklaşan bir hayvan gibiydi. "Benim öpücüğüm. Hatırlamıyor musun Helen? Bana bir öpücük sözü vermiştin."

Bir öpücük mü? Tek istediği bu mu? Bir öpücük mü? Helen'in karmakarışık beyni usulca mırıldanılan kelimeleri özümsemeye çalıştı. Sadece birkaç santim ötedeki adamın çıplak göğsünün sıcaklığını hissetti. Sodalı sabunun güçlü kokusunu ve temiz erkek tenini kokladı. Rafe'in kendi kokusunu. Göğüsleri doldu ve ağrıyan noktalar halinde gerildi. Vücudunda lezzetli bir ürperti dalgalandı ve kollarını açmamak için yumruklarını iki yanında sıktı. Hayatı boyunca bir erkek tarafından hiç bu kadar hızlı ve şiddetli bir şekilde tahrik edilmemişti.

"Bir öpücük. Hepsi bu kadar. Bir öpücük," diye ısrar etti, sesine soğuk bir ton vermeye zorlayarak, kontrol için dua etti.

"Bir öpücük," diye kabul etti esrarengiz bir kıkırdamayla.

"Şimdilik." Dudakları çok yakındı. Kadın gözlerini kapattı.

"Neden inledin?" Sıcak nefesi dudaklarını havalandırdı.

İnlediğini fark etmemiştir. Daha dikkatli olması gerekecekti. "Çünkü bunun mümkün olduğunca çabuk bitmesini istiyorum. Sadece yap da uyuyabileyim," diye tersledi, kapalı göz kapaklarını daha da sıkarak. *Bu gece asla uyuyamayacağım. Asla.*

"Yalancı," diye tısladı, iki parmağını boynunda çılgınca atan nabzın üzerine koyarak. "Ve bana şu ben-bir-şehit-ve-sen-bir-şehitsin numaralarını yapma. Bu karşılıklı bir öpüşme olacak, istekli bir al-ver. Uzun, sıcak, yavaş, ıslak-"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ben asla kabul etmedim-"

Ama artık çok geçti. Dudakları çoktan onunkileri kaplamıştı. Yumuşak. Kız ona açılana kadar ileri geri sürtüyordu. Eğiliyordu. Doğru uyumu arıyordu.

O zaman kimin inlediğini bilmiyordu, onun mu yoksa kendisinin mi? Fark etmezdi. Onun öpücüğünü istiyordu. Onun öpücüğünü umutsuzca istiyordu.

İki elini yüzünün iki yanına koydu ve sert dudakları kızın ağzını ele geçirdi.

İsteyerek kollarını adamın omuzlarına doladı. Bir elini ensesine koyarak onu kendine doğru çekti. Adamın alt bedeni kalçalarının beşiğini arıyordu ve kadın hiç şüphesiz onun da kendisi kadar tahrik olduğunu biliyordu.

Dili kadının ağzına gömülüyken, bacaklarının arasına kararlı bir kalça sokarak onları ayırdı. Uсталıkla, onun uyarılmışlığına karşı kendi uyarılmışlığını dalgalandırdı.

Aldığı zevki haykırmaya çalıştı ama adamın ağzına girip çıkan dili çılgınlıklarını durdurdu.

Tüm bu süre boyunca, muhtemelen teması kestikleri anda öpüşmenin sona ereceğinden korktuğu için, onu doymak bilmez bir şekilde öpmeye devam etti. Anlaşmaları sona erecekti.

Rafe hayal kırıklığıyla homurdanarak iki elini onun kalçalarına koydu ve onu kaldırdı, geceliğinin eteklerini yukarı çekerek çıplak bacaklarını belinin etrafında ayarladı. Ayak bileklerini kilitledi ve kalçalarını onun kalçalarına doğru sıktı. Omuzları duvara yaslanmıştı.

Elleriyle kızın çıplak poposunu kavradı, sonra ciddi bir şekilde ona doğru hareket etmeye başladı; kızın ayrılmış merkezine doğru ritmik itişler. Onu çok istiyordu. Doyacak gibi görünmüyordu.

Kemiklerini eriten tutkusunun sisi içinde Rafe, Helen'in de onu öptüğünü fark etti. Dudaklarını yalıyor, ısıyor, emiyor, dilini ağzına sokuyor, dudaklarını onunkilere sürüyordu.

Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor ve tutarsız yakarışlar inilti halinde kendi ağzına geliyordu.

Döndü ve onu yatağa indirdi, ardından da üzerine çıktı. Dudakları onunkileri hiç bırakmadı. İşini şansa bırakmıyordu.

"Lütfen," diye yalvardı Helen onun dudaklarına, sonra teması keserek başını yana salladı. Göğsü kabarıyor ve bir yandan diğer yana kıvrılarak nefes nefese kalıyordu.

"Dayan bebeğim, dayan," diye söz verdi, bir elini bacağından iç uyluğuna doğru gezdirerek. Onun ıslaklığına ilk dokunuşunda neredeyse boşalıyordu. "Oh, tatlım, çok iyi hissediyorsun."

Kalçalarını yataktan yukarı kaldırdı ve bükülmüş bacaklarını daha fazla ayırdı. Kollarındaki ve bacaklarındaki kasların sertleştiğini hissedebiliyordu.

"Rahatla, tatlım. Sadece rahatla."

"Rahatlamak mı?" diye hayretle sustu.

Gülümsedi. "Sana tekrar dokunmamı ister misin?"

"Hayır!" Sonra, daha zayıf bir şekilde, "Evet."

Başparmağı kadının kayganlığını

okşadı. Kadın şişti ve nabızı attı.

Zar zor nefes

alabiliyordu. "O-o-oh,

Rafe."

"Sana nasıl 'Ah, Rafe!' deneceğini öğreteceğimi

söylemiştim." "Kapa çeneni," dedi gülerek.

"Sana bakmak istiyorum."

"Şimdi olmaz," diyerek ellerinden biriyle onun elini yerinde tuttu. Diğer eli aşağı uzandı ve pantolonunun kumaşı üzerinden ereksiyonunun uzunluğunu okşadı.

Yıldızları gördü.

Gırtlaktan gelen hayvani bir teslimiyet sesiyle kendini ona doğru bıraktı, uyarılmaya karşı uyarılma. Kollarını dikleştirerek aşk eylemini taklit etti; yukarı ve aşağı doğru sert bir ritim.

Ve onun her hamlesine karşıt bir hamleyle, tatlı, kışkırtıcı bir kontrpuanla karşılık verdi.

"Oh, Tanrım, oh, Rafe, oh, oh-h-h-h," diye coşkuyla çığlık attı, yataktan yükselerek dizlerini büktü ve onu kavradı, ayakları yatak çarşaflarının üzerine dikildi.

Yakıcı bir zevk fışkırmasıyla ona karşı boşaldı, o kadar güçlüydü ki vücudu daha sonra birkaç uzun dakika boyunca titredi. Azalan spazmlar içinden geçmeye devam etti. Bir kadının içindeyken bile hiç bu kadar tatmin edici bir orgazm yaşamamıştı.

Kalbinin tekrar normale dönmesi için birkaç dakika boyunca ağır bir şekilde onun üzerinde dinlendi. Sonunda dirseklerinin üzerinde doğrulduğunda, Helen'in de titrediğini ve ona hayranlıkla baktığını gördü.

O da bu duyguyu paylaştı.

Ve bu sadece başlangıçtı. Gerçekten seviştiklerinde nasıl olacaktı? Onun sıcak kıvrımlarının içine gömüldüğünde? Onun ereksiyonunun etrafında doruğa ulaştığında?

Bir iniltiyi bastırdı.

Başparmağını kızın öpücükten şişmiş dudaklarında gezdirerek, zar zor tanıdığı boğuk bir sesle, "Ne öpücüktü ama bebeğim," dedi.

Başını salladı. "Bu muhtemelen senin için sıradan bir şey ama ben hiç-"

Bir sonraki sözlerini durdurmak için parmak uçlarını dudaklarına bastırdı. "Hayır, bu benim için eşit değil. İnan bana, az önce başımıza gelen şey farklıydı. . özeldi."

"Rafe, duymak istediğimi düşündüğün şeyleri söyleme. Olan oldu. Hepsi bu kadar.

Senden hiçbir şey beklemiyorum."

Dişlerini sıktı. Nedense onun kendisinden bir şeyler beklemesini istiyordu. Ve bunun kendisi için de özel olduğunu kabul etmesini istiyordu. "Sana bakmak istiyorum," dedi boğuk bir sesle ve elbisesinin eteklerini çekiştirmeye başladı.

Elini kendi eliyle kapatarak eteği uyluğun ortasında durdurdu. "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum," diye cevap verdi endişeyle.

"Şimdi benden utanma, tatlım."

Geceliğinin geri kalanını başının üzerinden itti ve yatağın üzerinden attı. "Vay canına!" diye haykırdı, kadının vücudunu incelerken. "Haklıymışım. Vargas göğüslerine sahipsin."

Gecikmiş bir alçakgönüllülükle kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmaya ve bacaklarını kapatmaya çalıştı. Dilini tutmaya fırsat bulamadan, "Vargas'ın göğüsleri ne?" diye ağzından kaçırdı.

Bir eliyle bileklerinden tutarak kollarını birbirinden ayırdı ve başının üzerine doğru çekti. Diğer eliyle bir göğsünü kavrayarak ağırlığını test etti. "Şampanya göğüsler. Yuvarlak ve dolgun. Kabarık aureoller. Çakıllı, pembe meme uçları," diye kalınca açıkladı. "Vargas yıllar önce *Esquire* için böyle çıplak pinuplar çizen bir sanatçıydı."

"Pinups? Pinups mı?" diye mırıldandı, adamın elinden kurtulmak için kıvrılırken yüzü utançtan yanıyordu. Ama çok sert olmadığını fark etti.

"Çillerini seviyorum," diye ekledi. "Her yerinde olmalarını seviyorum, gizli yerlerinde bile."

İnledi.

"Ve benim için inlemene bayılıyorum."

Tekrar inledi.

Elini aşağıya doğru hareket ettirdi ve düz karnının üzerinde durakladı. "Çok pürüzsüz.

Cildin *çok* pürüzsüz." "Yara

izim dışında." "Ne yarası?"

"Göbek deliğimin hemen üstünde. Gözden kaçırıramazsınız. On yaşındayken Porto şarabı rengine bir doğum lekesi aldırıştım." Aşağıya baktı ve sonra ellerini adamın avuçlarından çekerek doğrulup oturdu. "Tanrım, yara izi kaybolmuş. Bu inanılmaz."

Omuz silkti ve tekrar ona uzandı.

Adamın açık kollarını görmezden gelerek ayağa kalktı, fenere yaklaştı, karnındaki yara izini inceledi, sonra da sağ dizini inceledi. Bir an için çıplaklığının farkında değildi ve bu durum adamın çok hoşuna gidiyordu. "Benim dizimdeki ameliyat izi de kayıp. Beş yıl önce bir paraşüt atlayışında kıkırdağı parçaladım ve parçalanan kıkırdağı lazer ameliyatıyla aldirmaya karar verdim."

"Hmmm. Bu garip," dedi Rafe ama için için yanan gözleri aklında başka bir şey olduğunu söylüyordu. "Demek istediğim, dövmelemelerimizi korumamız ama diğer vücut izlerimizi korumamamız garip." Kaşlarını ona doğru salladı. "Gel de diğer bedensel anomalilerine bir bakayım."

Güldü. "Sana anamolies vereceğim." Sonra aklına bir şey geldi. "Belki de bilimsel anakronizmlerle bir ilgisi vardır."

"Tekrar söyle."

"Biliyorsunuz, on dokuzuncu yüzyılda dövme yaptırmak mümkündü, ancak kozmetik operasyonlar Birinci Dünya Savaşı'na kadar moda olmamıştı ve şişmiş bir diz eklemi ameliyat için neden olmazdı. Yani biz sadece o dönemde mümkün olan tıbbi mucizeleri yanımızda taşıdık."

Yatağa doğru geri döndü. "Senin hiç yara izin yok mu, Rafe? Hiç ameliyat olmadın mı?"

"Şey, aslında ..." dedi kollarını başının arkasında kavuşturarak. Helen'in seksi topuzları ve muhteşem göğüsleri üzerindeki ışık ve gölge oyunlarından gerçekten ama gerçekten keyif alıyordu. "Geçirdiğim tek ameliyat, eğer öyle diyebilirsiniz, vazektomiydi."

Ayağa fırlayıp fenere doğru koşarken başındaki kan çekilmişti. Daha bakmadan ne bulacağını biliyordu. *Vazektomi izi yok.*

"Hayır!" diye haykırdı, sonra umutla ona döndü. "Lütfen bana bir RİA ya da doğum kontrol implantınız olduğunu söyleyin."

Başını yavaşça salladı, görünüşe göre onun ikilemini anlamamıştı.

Lanet olsun! Bu geceye, aslında bu zaman yolculuğu macerasının geri kalanına dair tüm umutlarının duman olduğunu hissetti.

"Ne?" diye sordu, dikkatle adamın cinsel organından başka bir yere bakarak. "Vazektomi izim yok oldu."

Helen, sesindeki dehşeti anlamaya çalışarak Rafe'e baktı. "Ve cüzdanımda sadece üç tane lanet olası prezervatif var."

"Peki, bu neden bu kadar önemli?"

"Bu neden bu kadar önemli? Bu neden bu kadar önemli?" Adam taklit ederek ondan uzaklaştı ve avuçlarını duvara bastırdı. "Çünkü bu sevişemeyeceğimiz anlamına geliyor, işte bu yüzden. Ve inan bana bebeğim, benim için bu *çok ... büyük ... bir mesele.*"

"Ama eğer üç prezervatifiniz varsa ..." dedi tereddütle. "Yani, üç prezervatif kesinlikle yeterli."

Adam kaşlarını çatarak ona inanmadığını belirtti. "Bebeğim, üç kez benim için yeterli olmaz. Sana sahip olduğumda, üç kerede duramayacağım."

"Bir gecede mi?" Ağzı açık kaldı ve aceleyle ağzını kapattı.

Neşesiz bir şekilde güldü. "Ah, Prissy! Çok safsın." Bir iniltiyle döndü ve hayal kırıklığı içinde alnını duvara vurdu.

"Oh, Rafe," dedi arkasından.

"Sus, Helen. Şu anda ihtiyacım olan şey senin sempatin değil. İhtiyacım olan şey senin ateşli seksin."

Sözlerini uzun bir sessizlik izledi.

Sonunda arkasını döndü ve kadının lanet geceliğini tekrar giydiğini gördü.

Yüzü utançtan pembeleşmiş bir halde ona baktı. Alçak bir sesle, söylediklerinin sadece bir kısmına alakasız bir şekilde odaklandı. "Benim seksim ateşli *değil*."

O zaman gülmeye başladı. Bu da iyi bir şeydi, çünkü aksi takdirde ağlayabilirdi.

Ah, cinsel çekimin gizemleri! . . .

Helen her zaman yaptığı gibi şafak vakti uyandı. İçindeki çalar saat görünüşe göre zaman yolculuğu modunda bile hâlâ çalışıyordu. Yan yatmış, pencereye bakarken, ufukta parlak turuncu bir güneşin yükseldiğini gördü, bu da başka bir parlak günün habercisiydi.

Rafe onun arkasında mışıl mışıl uyuyordu. Rafe'in ısrarı üzerine onları ayıran rulo battaniyeye rağmen Helen adamın yoğun bir şekilde farkındaydı. Onun sıcaklığını, kokusunu, erkekliğini.

Dün gece dikkatle kontrol ettiği savunmasına ne olduğunu hayal bile edemiyordu ama o gece olanları düşünmeden de edemiyordu. Rafe'in dudakları tarafından öpülmenin nasıl bir his olduğunu. Onun dokunuşu için kendini nasıl açtığını. Elliott'a ya da başka bir erkeğe karşı böyle hissettiğini hatırlamaya çalıştı. Hatırlayamıyordu.

Sessizce yataktan kayan Helen, Rafe'e baktı. Yüzüstü yatmış, kollarını başının üzerine atmış, boxer giymiş bacaklarını hafifçe açmış, yüzünü yana çevirmişti. Kapalı göz kapaklarının uzun, gür kirpikleri yüzünü dalgalandırıyordu. Ayrılmış dudaklarının arasından usulca nefes aldı.

Helen'in kalbi güçlü, yeni bir duyguyla büyüdü ve büyüdü. Ona çekilmişti, her zaman da öyle olmuştu. Bunu inkâr edemezdi. Ama neden? Mantiken, onda onu cezbetmekten çok iten şeyler olmalıydı. Başına buyruk kişiliği. Vatanseverlikten yoksunluğu. Ağgözlülüğü. Kabalığı ve sürekli alay etmesi.

Adam yakışıklıydı, buna şüphe yoktu ama etrafı her gün birçoğu çok daha yakışıklı olan erkeklerle çevriliydi.

İstihbarat mı? Hmmm. Zeki bir adam her zaman ilgisini çekmişti ve Rafe bu kritere açıkça uyuyordu. Birinci sınıf bir avukat olarak ünlenmesi kolay olmamıştı.

Cinsel kimya mı? Evet, vardı. N'inci dereceye kadar.

Ama hayır, bu başka bir şeydi - belki de etnik geçmişinden dolayı onda her zaman hissettiği kırılmalı. Aşırı hassasiyeti muhtemelen hayatı boyunca yaşadığı ve anlam veremediği acılardan kaynaklanıyordu. Ve bazen boş bir anında onu izlerken gözlerindeki muhtaç, özlem dolu ifade . . . Hangi kadının gururu okşanmazdı ki?

Helen şaşkınlıkla başını salladı, onları birbirine bağlayan bu ipliği anlamak istediğinden emin değildi. Tehlikeli bir adamdı, iyi planlanmış askeri hayatı, iyi planlanmış geleceği ve kendi refahı için tehlikeliydi. Tabu. Sınırların dışında. Dikkate alınmaması gereken.

Yine de Helen'in bu sabah Rafe uyanmadan önce onun için yapması gereken bir şey vardı. Çabucak giyinerek çuvaldan birkaç altın aldı, kalçalarına bir kılıf ve silah taktı ve kapıyı arkasından kilitleyerek dışarı çıktı.

Boş sokakta Lily'nin Fandango Salonu'nu bulmaya çalışarak etrafına bakındı.

Ve sadece sütyeni ve külotuna mal oldu . . .

"Oooohm. Oooohm. Oooohm. Oooohm."

Rafe günlerdir uyuduğu en iyi uykudan isteksizce uyandı.

Oh, hayır! Yine mi? Başını yastığın altına gömdü ve sesi yok etmeye çalıştı.

"Oooohm . . . Oh, uyanmışsın . . . Oooohm . . . Güzel . . . Oooohm . . . Bana bir dakika ver. . . Oooohm . . . Sadece iki set daha kaldı. . . . Oooohm . . . Sana kahve ve tarçınli çörek getirdim. Oooohm."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. *Kahveyi nereden almıştı? Dışarı çıkmadıysa tabii.*

Yapmaz! Yapar mı?

Yastığı elinde tutarak doğrulup oturdu.

Helen yatağın dibinde, yüzü pencereye dönük, kamuflaj pantolonu ve yeşil tişörtünü giymiş, silah kemerini takmış bir şekilde iki büküm oturuyordu. Kapıya hızlı bir bakış, tahta desteğin dün gece koyduğu yerde olmadığını gösterdi.

Evet, Helen bu sabah o uyurken dışarı çıkmıştı. Bu gerçek, mide bulandırıcı bir yumruk gibi karnına saplandı.

"Oooohm. Oooohm. Oooohm. Oooohm."

Öfkeyle yastığı fırlattı. *"Oooohm."*

Oooohm. Ooooh-

Yastık onun ilahi söyleyen ağzına çarptı. *Güzel!* "Bunu neden yaptın? İşim bitmemişti," diye itiraz etti. "Oh, işin bitti." Aniden ayağa kalktı.

Adamın yolundan sıyrıldı ve sadece iki adım ötedeki lavaboya yöneldi. Onun homurdanmalarına aldırmayan Helen, porselen kâseden bir avuç su aldı ve yerdeki pirinç kâseye tükürerek gargara yapmaya başladı.

Gargara yap, tükür. Gargara yap, tükür. Gargara yapmak, tükürmek. *"Glug ... glug ... glug glug ... glug ... glug"*

Tırnakları gözbebeklerini kazıyormuş gibi hissetti.

"Sence bugün bir diş fırçası ve diş tozu alabilir miyiz?" diye sordu umursamazca. *"Glug ... glug ... glug ... glug ... glug ... glug"*

Rafe gözlerini kaçırdı. Yıpranmış sinirleri bir "gug" daha çekerse kesinlikle bozulacaktı.

"Glug ... glug gl-"

Onu kollarından tutup sarstı, ki bu büyük bir hataydı. Tişörtün altında kıpırdayan serbest göğüsleri, adamın gözlerini müstehcen bir mıknaş gibi çekiyordu.

Ellerini bıraktı ve soğukkanlılığını korumak için savaşarak arkasını döndü. Gevelemenin ötesinde konuşabileceğinden emin olduğunda, "Bu sabah nereye gittin?" diye sordu.

"Lily'nin Fandango Salonu."

Bu beklediğı son şeydi. Sarsıldı ve şaşkınlıkla ona baktı. Lavabonun üzerindeki küçük, dalgalı aynaya bakıyor, onun öfkesinden habersiz bir dal parçasıyla dişlerini temizliyordu.

"Ne dedin sen?"

Elindeki dalı bıraktı ve yüzünde gizemli ve memnun bir ifadeyle ona baktı. Saçlarını yüzünden geriye doğru at kuyruğı şeklinde toplamış, elbisesinin dantellerinden bir parçayla ensesinden bağlamıştı. Gür, öpücüklerle şişmiş dudakları olmasaydı küçük bir kız gibi görünebilirdi.

Yutkundu.

"Lily'nin yerine gittim. Ve haklıydın, orası bir genelev."

Oh, kardeşim!

"Bu kadınların 'Hair of the Dog' denen bir şey için elli dolar aldıklarını biliyor muydunuz?"

İki elini kalçalarına koydu ve üzgün olmasına rağmen sırıttı.

Gözleri adamın ellerini kalçalarına kadar takip etti, sonra aşağı indi. Baş bir roket gibi yukarı fırladı ve yüzü kıpkırmızı oldu.

Çok memnun oldu. Vücudunun belli bir kısmı da öyle.

Hafif bir öksürük sesi çıkardı, sonra devam etti. "Kızlardan birinin giydiğı kıyafeti görmeliydiniz - tam Victoria's Secret. Her neyse, Lily's'i bulmak gerçekten zordu çünkü dışarıda bir tabela yoktu ve Koca John'a gidip bana yolu tarif etmesi için onu uyandırmak zorunda kaldım. Bana kahve ve tarçınlı çörek veren oydu. Yani, çektiğim onca zahmet için gerçekten minnettar olmalısın."

"Minnettar mı? Minnettar mı? Bu odadan çıkmanın ne kadar tehlikeli olduğı hakkında bir fikrin var mı? Ve neden Lily'nin evine gittin?"

Gülümseyerek elini arka cebine attı, bu da yaratılmış en mükemmel göğüslerin hatlarını daha da belirginleştirdi. Onu oracıkta kaybedebileceğinden korkuyordu.

"Eee? Almayacak mısın? Bu senin için bir hediye."

"Ne?" diye gözlerini kırptırdı, kendini aptal gibi hissediyordu.

Açık avucunu onun önünde tutarak altın haçını ve zincirini ona uzattı. Kalbi durdu, sonra o kadar hızlı atmaya başladı ki

patlayabilir. Çuf çuf çuf çuf ... Gözlerinden yaşlar boşandığına emindi.

Helen sanki anlamış gibi elini öne doğru çekti, sıkı yumruğunu açtı ve "hediyelerini" onun eline koydu.

"Oh, Tanrım," diye fısıldadı. Sonra, "Neden?"

Omuz silkti ve odanın diğer tarafına geçerek fazladan birkaç giysiyi sırt çantasına yerleştirdi. "Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu anlayabiliyordum ve sen de bizim için bundan vazgeçmeye hazırdın. En azından bunu yapabilirdim."

Zinciri boynuna takarken boğazındaki yumruyu geri itti. Annesinden başka hiç kimse onun için böylesine fedakârca bir şey yapmamıştı. Geçmişte Helen'i aklından çıkarmakta zorlandıysa, şimdi onu nasıl unutabilirdi ki? Bu zaman yolculuğu fiyaskosundan kurtulsa bile, asla eskisi gibi olamayacaktı. Asla eskisi gibi olmayacaktı.

"Parasını ödemek için biraz altın aldın mı?" diye sordu sonunda. Kadın başını salladı, sırtı ona dönüktü.

"Ne kadar istedi?" Rafe çok fazla olmadığını umuyordu. Maden kamplarında kendilerini donatmak için çok fazla altına ihtiyaçları olacaktı.

Cevap vermedi.

"Helen?"

"Aslında," dedi yavaşça dönerek, yüzü pembeleşmeye başlamıştı, "Lily hiç altın almazdı."

Soru sorarcasına başını eğdi. "Senden para almadı mı?"

"Oh, benden para aldı."

Rafe o anda kollarını göğsünün üzerinde kavuşturduğunu fark etti ve birden anladı. Bir kahkaha atarak, "Sütyenin, değil mi?" diye tahmin etti.

"Evet. Buna inanabiliyor musun? Görünüşe göre dün geceki kart oyununun haberi yayılmış. Ve sütyenim çok popüler olmuş. Ayrıca . . . Oh, boşver."

"Ne?" diye dürttü.

Yüzü daha da pembeleşti ve rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Dökül bakalım," diye talep etti.

"Ona fazladan elli dolar karşılığında külotumu sattım," diye itiraf etti. "Ve tek bir kıs kıs gülüş duymak istemiyorum, duyuyor musun?"

Ona bakakaldı. Sonra aklına dehşet verici bir düşünce geldi. Tanrı aşkına, iç çamaşırı giymediğini bile bile onunla günlerce, belki haftalarca nasıl seyahat edecekti? Onun kavurucu anısıyla

öpücükler hala dudaklarında mı? Çıplak vücudunun resmi libidosuna sonsuza dek kazınmışken mi? Cüzdanında üç tane dandik prezervatifle mi?
Belki de ölmüş ve cehenneme gitmişti.

OceanofPDF.com

On Birinci Bölüm

Bir anlaşma yapalım.

Otelden ayrıldıktan sonra, bir sonraki hareket tarzları hakkında ileri geri tartıştılar. Rafe, tartışmanın Helen'la birlikte yaptıkları en iyi ikinci şey olduğuna karar verdi.

"Elbette iniş alanına geri dönüyoruz," diye açıkladı.

Altına Hücum'a katılma niyetini yineleyerek, "Cesedimi çiğnemeniz gerek," dedi.

Üzerinde anlaştıkları tek şey Sacramento'dan mümkün olan en kısa sürede ayrılmaları gerektiği idi.

"Kuzeye, maden kamplarına gittiğimiz gerçeğini kabul ettiğini sanıyordum," diye tersledi sonunda. "Ayrıca, kuzeye gitmemizin bir nedeni var, eğer bir dakika dinlersen-"

"Kuzeye gitmeyi kabul ettiğimi sana düşündüren nedir?" Sonra aniden aklına gelen bir şeyle nefesi kesildi. Yüzünün rengi soldu ve parmak uçları dehşet içinde refleks olarak ağzına gitti. "Hayır! Bunu nasıl yaparsın?"

Özellikle Helen ondan uzaklaştığında şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

"Dün gece olan biten buydu, değil mi?" diye suçladı yaralı bir çığlık atarak. "Beni kasten baştan çıkardın. Beni manipüle ettin."

"Ha?"

"Sen aynı eski Rafe'sin. Etik yok. Her amaç her yolu mübah kılar."

İlk başta anlamadı. Anladığında ise öfkeyle çenesini kaldırdı.

Onun hakkında ne kadar aşağılık bir fikre sahipti!

"Ve ben çok kolaydım. Tanrım, için için gülüyor olmalısın. Prissy Helen. Çok zor durumda. Onu bir gıdıkla, koyun gibi peşinden gelecektir."

"Evet, doğru." Gerçekten bu kadar kalın kafalı mıydı? K r bir insan bile onu ne kadar çok istediğini görebilirdi. Ama ona kendini açıklarsa lanetlenirdi. Ve gıdıklamak? Hah! Ona bir gıdıklama göstermek isterdi. Kendini sakın *kalmaya* zorlayarak, "Açıkçası, dırdırın tam olarak bir koyunun melemesine benzemeye ba ladı," dedi. Sonra da sert adımlarla uzaklaştı.

Yeti mek için acele etti. "Benden uzaklaşma, seni pislik. Sana söylüyorum."

Aniden durarak onunla y zle ti. "Hayır Helen, konu muyorsun. Ders veriyorsun. Senin aptalca varsayımların ve benim hakkımdaki düşük fikirlerin canıma tak etti.  amar o lanı olacak başka birini bul." Kızı mı  bir fahi enin pe indeki azgın av köpekleri gibi onu takip eden bir düzine madenciyi işaret etti. Saat daha sabahın yedisiydi ama şimdiden bir maiyeti vardı.

Adamlardan biri Rafe'ye "Niyetin o mu?"

diye sordu. "Oh, evet, niyetim-"

"Kapa  eneni, Rafe," diye hırladı.

"Hey, bayan, derinizi koklamama izin verirsiniz size yüz dolar veririm," diye bağırdı başka bir adam.

Helen zavallı ahma a boyaları kabartacak bir bakış attı ve o da kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtararak uzaklaştı. Rafe de güldü ve ondan uzaklaştı.

Onu *Sacramento Transcript*'in gazete ofisinin önünde durduğu yere kadar takip etti. Hayran grubu arkasında durdu. Gerçekten de bu m nage   mob sıkıcı olmaya ba lamı tı.

Rafe salyaları akan madencilere döndü ve tabancalarından birini kılıfından çıkardı. "Kaybolun  ocuklar. Karımı rahatsız ediyorsunuz." Vurgulama için havaya bir el ateş etti.

Madenciler  a kınlıkla sıçradılar.

"Bu kız gerçekten senin karın mı?" diye sordu kızıl saçlı, ağır  rlandalı aksanlı bir adam, silah sesinden hiç etkilenmemi ti.

"Evet, ben onun karısıyım. O yüzden git buradan."

Bu Rafe'nin dikkatini çekti-Helen onun karısı olmayı kabul ediyordu. Böyle bir itiraf karşısında kadının gözlerinin deh etle dolup dolmadığını merak etti ve dayanamadı

kontrol ediyorum.

Hayır, gözleri dosdoğru karşıya bakıyordu, öldürücü bir şekilde. Ve hedef oydu.

"Hâlâ burada mısın? Kasabayı çoktan terk ettiğini sanıyordum. İniş alanına ve Albay Sanders'a doğru yürüdüm."

"Alaycı olmayı bırak."

"Konuşmayı kes. Kötü bir ruh halindeyim ve başımı ağrıyorsun."

"Ooooh, ben istiyorum."

"Söyleyecek söz bulamıyor musun, Prissy?"

"Beni terk etmeyeceksin, Rafe," diye homurdandı. Sesi cadalozca devam ediyordu ama Rafe onu duymazdan geldi.

". . . ve burada neyin peşinde olduğunu biliyorum." Hâlâ gevezelik ediyordu ... *falan filan* . Adamın onu dinlemediğinin farkında değildi. "Benimle tartışmaya girersen, bu sana pişmanlık duymadan çekip gitmek için bir bahane verir diye düşündün."

"Bir ara kendini dinle Helen. Önce, beni takip etmen için seni baştan çıkardığımı iddia ediyorsun. Şimdi de kasıtlı olarak senden kurtulmaya çalıştığımı söylüyorsun. Aklını başına topla."

"Şey... şey, beni burada yalnız bırakmayacaksınız, bunu size söyleyebilirim."

"Yalnız mı?" diye alay etti. "Etrafına bir bak. Benim yerimi almak isteyen yaklaşık yüz adam var. Ve her biri iyi bir 'gıdıklanma' yaşamak istiyor."

"Götlük yapmayı bırak." "Cadaloğlu bırak."

"Alaylarından bıktım. Cinsel yaklaşımlarından bıktım. Senin kabalığından bıktım. Ben-"

"Peki Helen, neden bana gerçekten ne hissettiğini söylemiyorsun?" Tanrım, eğer bu kadın için her zaman yarı sert olmasaydı, eğer ona baktığında bazen kalbi sızlamasaydı, onun huysuz doğası onu kesinlikle soğuturdu.

"Yemin ederim, geri döndüğümüzde itaatsizlikten askeri mahkemeye çıkarılacaksın. Her şeyden öte, *Yüzbaşı*, askeri davranışları hiçe saymanızdan bıktım."

"Ve her geçen dakika rütbe almaya çalışmaktan bıktım. On dokuzuncu yüzyıldayız ve sen artık orduda *değilsin* bebeğim. Sadece

Buradaki kurallar kadın ve erkek arasındaki kurallardır. Beni duydunuz mu? Erkek ve kadın."

"Oh, işte yine seks olayına girdik!"

"Emin olabilirsiniz. Kahretsin, neden kendine karşı dürüst olmuyorsun, Prissy? Bana bu kadar kızgın olmanın tek nedeni dün gece sevişmemiş olmamız. Hayal kırıklığı, işte bütün mesele bu, saf ve basit."

Yanaklarında parlak kırmızı bir renk oluştu. Sonra kolunu geniş bir kavis çizerek savurdu ve adamın karnına bir yumruk indirdi. "Seni öldüreceğim. Yemin ederim öldüreceğim. Seni aşağılık, egoist, erkek şovenisti at pisliği."

Saldırının geldiğini gördü ve hafifçe geri adım atmayı başardı. Yumruk neredeyse hiç acıtmamıştı ama yine de sırf onu suçlu hissettirmek için yüzünü buruşturdu. "Askeri kurallar bir subayın bir askere vurması hakkında ne diyor? Ya da bir subaya yakışmayan bir dil kullanmak? Bana askeri mahkeme gerekçesi gibi geldi. Hey, belki birlikte askeri mahkemeye çıkabiliriz."

Helen'in öfkesinin ve hızlı cevaplarının fırtınası arasında, hala bir dinleyicileri olduğunu fark etti.

İrlandalı etrafındaki madencilere, "Bu iki ufak tefek aşık kavgası yapıyor olmalı," diye açıklıyordu.

"Onun Elena olduğu doğru mu?" diye sordu bir adam.

Diğer birkaç kişi de "Evet" diye bağırdı.

"Belki o ve kocası ayrı yollara giderler, çünkü pek anlaşıyor gibi görünüyorlar. Belki burada, Sacramenty'de kendi tirbuşon çadırını kurar. Belki de-"

Helen tiksintiyle homurdandı ve "Yeter!" diye mırıldandı. Topuklarının üzerinde dönerek, sessizliklerini sağlamak için dişlerinin arasından yüksek sesle ıslık çaldı.

Rafe'nin baş ağrısı ikinci sınıf bir kulak çınlamasına dönüştü.

"Bunu sadece bir kez söyleyeceğim, çok yavaş. O yüzden beni iyi dinleyin, sizi kalın kafalı aptallar. Ben Helen . . . Prescott. Binbaşı . . . Helen . . . Prescott. Ne şimdi ne de hiçbir zaman bir fahişe olmadım. Tirbuşonun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bu yüzden daha önce yapıp yapmadığımı kesin olarak söyleyemem ama yapmadığıma eminim. Başka bir erkek bulmakla ilgilenmiyorum. Şu anda sahip olduğum erkek baş edebileceğimden çok daha fazlası."

Rafe kolunu onun omzuna koymaya çalıştı ama o omuz silkti.

"Fahişe değil misin?" diye sordu İrlandalı. Zorlukla duraklayarak ekledi, "O zaman, yağıcıdan bıktığında, benimle evlenir misin?"

Birkaç erkek itiraz etti ve evlilik tekliflerini sıraladı.

Rafe kıkırdayarak gazete bürosunun dışına yapıştırılmış gazeteye döndü. Çadır ofisin dışında sergilenen gazetenin manşeti, Amerikan Nehri'nin Kuzey Çatalındaki Devil's Bar'da "pound kazıları" ya da günde bir pound altın veren toprakların keşfedildiğini duyuruyordu.

Hmmm. Belki de oraya gitmeliydi. Bakkala vardığında yol sorabilirdi.

Ama hayır, altın gölü söylentilerinin cazibesine kapılan yüzlerce madencinin kuzeye doğru koşuşturmasıyla ilgili çok daha ilginç bir makale daha vardı. *Altın gölü mü?* Kulağa hoş geliyordu. Pound kazılarından bile daha iyi.

"Rafe! Beni dinliyor musun?"

Ellerini kalçalarına dayamış, homurdanan madencilerin uzaklaşmasını sağlamayı başarmış olan Helen'e döndü. Sabırsızca ayağını yere vuruyor, onun cevabını bekliyordu. Adamın gözleri, tişörtünün üzerine iliklemeden bıraktığı kamuflaj bluzunun önüne kaydı. Ayağını yere vurmasının çıplak göğüslerinin sallanmasına neden olduğunu hemen fark etti.

Helen haklıydı. Tek yönlü bir zihin geliştiriyordu. Kendinden utanmalıydı.

Bunun yerine, son derece eğleniyordu.

"Şimdi ne olacak?" Hâlâ ona kızgınmış gibi davranıyordu.

"Aklıma bir şey geldi dedim. Koşum takımı ve paraşütler nerede?"

"Ben de sana daha önce bunu anlatmaya çalışmıştım Helen. Hatırlıyor musun, sen gıdıklanma hakkında konuşmaya başlamadan önce, kuzeye gitmemizin başka bir nedeni olduğunu söylemeye çalışmıştım. Paraşütler ve koşum takımı Pablo'nun atındaydı ve dün gece sen banyo yaparken Pablo'nun şehir dışına çıktığını öğrendim. Ve kuzeye gidiyordu."

"Ne dedin? Neden bana daha önce söylemedin?" Yüzü üzüntüden kıpkırmızıydı. Sürekli öfkesi ve güneş yanığı yüzünden pancara benzemeye başlamıştı.

"Helen, Helen, Helen, otel odamıza girer girmez bana nasıl saldırdığını hatırlıyor musun? Unutmuşum."

"Sen erik delisisin. Gitmesine nasıl izin verirsin?"

"Başlama yine, Prissy."

Yüzü düştü. "Şimdi ne yapacağız?"

"Sanırım biraz araştırma yapmamız gerekecek," diye teklif etti hemen. "Dün gece banyo yapmak için sırada bekleyen adam bana Pablo'nun Rich Bar'da bir kardeşi olduğunu söyledi. Orası en kuzeydeki kazı alanlarından biri."

Kaşlarını çatarak, ona söylediği her şeyi düşündü.

"Ve o bölgede keşfedilen altın gölüyle ilgili şu gazete haberine bir bakın. Gördün mü, bu kader. Tanrı bizim altın arayıcısı olmamızı istiyor olmalı."

"Altın gölü mü? Tanrı mı? Kader mi?" diye mırıldandı. "Sana kaderi göstereceğim." Kolunu geniş bir kavis çizerek savurdu, adamın karnına yumruk atmak üzereydi. Tekrar.

Gülerek kenara çekildi. "Gerçekten Helen, senin kötü bir tarafın var."

Yumruklarını iki yanında sıktı ve ona kadar sayıyor gibi göründü. Bitirdiğinde sabırlı bir ses tonu denedi. "Bu ciddi bir mesele Rafe. Altın aramaya çıkalım ya da çıkmayalım, geleceğe dönmek için o paraşütlere ihtiyacımız var."

"Haklısın Helen. Bak ne diyeceğim. Pablo'yu aramaya gideceğiz. Ama paraşütleri kurtardıktan sonra, eve gitmeden önce benimle birlikte maden aramaya gitmeyi kabul etmelisin."

Gözleri kısıldı ve onu şüpheyle inceledi. "Anlaştık mı?" diye sordu.

"Ne kadar süre için?"

"Muhtemelen sadece birkaç hafta."

"Söz veriyor musun? Şerefınız üzerine? O zaman geri dönecek miyiz?" "Söz veriyorum," diye yemin etti.

Kolunu uzattı ve onunla el sıkıştı. "Anlaştık."

Kız geri çekilmek üzereyken elini tuttu. Onu daha yakına çekerek fısıldadı, "Başka bir anlaşmaya ne dersin? Burada, geçmişteki son gecemizde, sen ve ben bu üç prezervatifi kırsak nasıl olur?"

"Tek düşünebildiğin bu mu?" Kadın tiksintiyle elini adamın avuçlarından çekti.

"Aslında, evet."

Ona şu sen bir budalasın, ben üstünüm sırtışlarından birini yaptı. "Bir düşün Helen. Eğer *bunu* dört gözle bekliyorsaydım, muhtemelen burayı bitirmem yarı zamanımı alır. Sen teşvik edersen muhtemelen günde yirmi saat çalışırım. Muhtemelen çok daha az altına razı olurdum-"

"En azından şimdi nedenlerin konusunda dürüst davranıyorsun. Çiçekli sözler ya da senin için ölüyorum cümleleri yok. Senin amaçların için herhangi bir kadın yeterli olur."

"Seni baştan çıkarmak için kasten yola çıktığıma gerçekten inanıyor musun? Dün gece istediğimin sen değil, sadece sen olduğuna mı?"

Kesin bir ifadeyle başını salladı.

Başını iki yana salladı. "Kendi cinsel çekiciliğine pek güvenmiyorsun, değil mi bebeğim?" Ama belki de en iyisi buydu. Eğer onu ne kadar istediğini bilseydi, onu manipüle eden kendisi olurdu. Pantolonunun fermuarını açmadan o iniş alanına geri dönerdi.

"Belki de sana güvenmiyorumdur, Rafe, ve hiç güvenmedim."

Bu canını acıttı ve öfkelenerek, "Peki, tamam. Senden uzak duracağım. Ama sen de beni baştan çıkarmaya çalışmasan iyi edersin."

"Kendine bir hayat bul!" Ondan uzaklaşarak ticarethaneye doğru yürümeye başladı.

Ona yetişmek için acele etti. "Dün gece beni istemiştin," diye hatırlattı ona. "Entelektüel yorgunluktan muzdariptim."

Rafe alt dudağını ısırды ve önümüzdeki bir hafta boyunca onu entelektüel olarak yormanın elli yolunun zihinsel bir listesini yaptı. Onu pompalamak için elli yol. Beklentiyle gülümsedi. Onunla sevişeceğinden değil. Üç dandik prezervatifle olmazdı. Bu zaman tüneline birlikte geçirdikleri son gece hariç. O zaman dikkat etse iyi olurdu.

Helen, onun sinsi planlarından habersiz bir şekilde önünde ilerlemeye devam etti. Onun sinirleneceğini bildiği için, oldukça güzel zıplayan arka tarafını incelemekten özel bir zevk alıyordu. Sert tavrına rağmen, gerçekten ateşli bir yürüyüşü vardı. Evet, göğüslerinin yanında kesinlikle kığını da beğeniyordu.

"Hey, Helen," diye seslendi onun arkasından. "Duyduğuma göre setin aşağısında çok iyi dövme yapan bir Çinli varmış. Bu yolculuğun hatırası olarak diğer yanaklarımıza da aynı dövmelelerden yaptırmaya ne dersiniz?"

Adımları duraksadı.

Görmezden gelinmekten hoşlanmıyordu. Hayır, hoşlanmıyordu. "Belki de melek kanatlarımıza uygun haleler," diye önerdi ona yetişirken. "Ya da bulutlar. Evet, popo kasları esnediğinde hareket eden bulutlar. Güzel olurdu."

Kız ona öfke dolu bir kaş çattı. Kendini tutmaya çalıştığı, onun yemlemesine tepki vermemeye çalıştığı belliydi.

O da kısıtlamadan hoşlanmazdı. "Eminim panonu çok özlemişsindir, değil mi tatlım?"

Saf kötülükle tıslayan bir ses çıkardı.

Şah mat! Belli ki bu raundu kazanmıştı.

Ama her ihtimale karşı, önümüzdeki bir saat ya da bir yıl boyunca arkasını kollamaya karar verdi.

Market alışverişi ve görünürde bir süpermarket yok ...

Helen, Collis Huntington'ın dükkânının tezgâhının yanında durmuş, Rafe'in değerli altın külçelerinden ve tozlarından giderek daha fazlasını uzatmasını bekliyordu. Başparmağının teraziyi bozmadığından emin olmak için dükkân sahibini dikkatle izledi.

Rafe'in ona aldığı uzun, yeşil patiska elbisenin içinde rahatsız bir şekilde kıpırdandı, pantolonunun içinde çok fazla dikkat çektiği konusunda ısrar etti. Kısa kollu elbisenin boynu kıvrıktı ve ayak bileklerine kadar sarkıyordu ama ata binerken kolaylık olsun diye elbisenin altına pantolonunu giymişti.

"Gülünç görünüyor olmalıyım," diye homurdanarak elbisesinin altından görünen ağır askeri botlarına baktı.

Rafe parlak bir ifadeyle, "Evet," diye onayladı.

Fare! Dükkân sahibi altınları tartarken, "Sanırım mağazadaki en çirkin elbiseyi bilerek seçtin," diye mırıldandı.

"Fark ettin, ha?" Ona sırtıttı, sonra da çenesinin altına vurdu. "Helen, bir çuvalın içinde iyi görünürdün."

"Bu bir çuval."

"Aynen öyle." Gülümsemesi tereyağını eritirdi.

"Üç yüz elli dolar tutuyor," diye açıkladı Bay Huntington sonunda.

Hem Rafe hem de o yüzlerini buruşturdular, ancak duvardaki tahta levhada yazan fahiş fiyatlar düşünüldüğünde toplam rakam pek de şaşırtıcı değildi: şekerin kilosu 2 dolar, unun kilosu 1 dolar, gömlekler 30 dolar, çoraplar 2 dolar, yün battaniyeler, 30 dolar; romun litresi 20 dolar; elmaların tanesi 1 dolar.

Sorun şu ki, altın tarlalarına yapacakları yolculuk için hâlâ iki at ve eyer satın almaları gerekiyordu.

"Bu bize sadece yüz yetmiş dolar bırakıyor. Bu atlar için yeterli olacak mı?" Helen sordu.

Rafe dükkâncıya döndü, o da başıyla onayladı. "Yüz dolar civarında bir paraya iki iyi hayvan ve eyer bulabilirsin." Onları K Sokağı'nın altındaki at pazarına yönlendirdi.

Onlar at alışverişine çıkarken malzemelerini dükkânda bırakmak üzere anlaştılar. Çıkmadan hemen önce Rafe, "Sana hiçbir şey vermediğimi söyleme," dedi.

Adamın eline tutuşturduğı küçük tablete ve kaleme baktı. "Nedir bu?"

"Bir hediye." Kıkırdadı. "Bir çeşit yedek pano."

Kadın onu omzundan kelepçelemeye çalıştı ama adam gülerek yolundan çekildi.

"Oh, bir şey unuttum. Burada bekle." Dükkâna geri döndü ve minyatür salatalıkları büyük bir salamura fiçisine doldurmakta olan Bay Huntington'ı aradı. İlk başta tüccarın kaşları soru sorarcasına kalktı.

Rafe ciddiyle konuşuyor, elleriyle işaretler yapıyordu. Bir keresinde kasıklarını işaret etti. Sonunda dükkân sahibi başını sertçe salladı ve Rafe boyun eğerek omuz silkti.

Rafe onun yanına dönmek için kapıyı açtığında, Bay Huntington'ın dükkânda dolaşan bir grup madenciyle yaptığı şakayı paylaşırken kahkahalarla güldüğünü duydu. Konuşmasında sadece bir kelime göze çarpıyordu. *Prezervatif*.

"Yapmadın mı?" diye suçladı Rafe'i, yüzüne ve boynuna sıcaklık yayılırken. "Sakın bana on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir dükkândan prezervatif almaya çalıştığını söyleme."

"Tamam, sana söylemeyeceğim."

"Söyledin mi?"

"Hey, denemeye değerci."

"Sana sevişmeyeceğimizi söyledim."

"Bahse var mısın?" diyen bir bakış fırlattı ona. "Ooooh, sen en çekilmez, kaba, çapkın-" "Kim demiş benim çapkın olduğumu?" diye sordu küstahça.

"Seni bir kitap gibi okuyabilirim."

"Gerçekten mi? Hmmm. Yatakta kitap okumayı sevmiyorsundur herhalde?" "Aaargh!"

"Aslında ben seri tek eşlilikten hoşlanan bir adamım," diye devam etti umursamazca. "Bu arada, kaç tane sevgilin oldu?"

Beklenmedik sorusu karşısında çenesi düştü. Onu her zaman böyle silahsızlandırırđı. "Yüzlerce," diye yalan söyledi.

"Güzel," dedi. "Sana eski numaraları öğretmek zorunda kalmayacağım. Sadece yenilerini."

"Oh, oh, oh ..."

"Bunu çok söylüyorsun, Helen. Bu bir konuşma engeli mi?"

"Ooooh, beni çok kızdırıyorsun. Tırnaklarımla bir uçurumdan sarkıyormuşum gibi hissediyorum ve senden de pek yardım alamıyorum."

"Jöleyi dene."

İlk başta anlamadı. Adamın tırnaklarını güçlendirmesini önerdiğini anladığında öfkelenđi. "Benimle konuşma, seni pasaklı. Bu cehennem yolculuğunun geri kalanında senden tek kelime daha duymak istemiyorum. Seninle altın tarlalarına gideceğim; başka seçeneğim yok. Ama seninle bir daha konuşmayı reddediyorum."

"İşte bu ilginç olacak. Aslında beden dilinde her zaman daha iyiydim bebeğim." Tatlı tatlı gülümsedi.

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Sonra sokağın kenarındaki büyük at yalağını fark etti. İçi çamurlu suyla doluydu. Üstünde ölü böcekler ve pislikler yüzüyordu.

"Bir kez daha düşündüm de, fikrimi değiştirdim. Seninle konuşacağım." "Konuşacak mısın?"

"Evet, çünkü sana bir mesajım var *bebeğim*." Hızlı bir karate hareketiyle sağ bacağını savurarak adamın dizlerinin arkasına vurdu. Bacakları bükülmeye başladı.

"Bu da ne-"

Helen onun bir anlık şaşkınlığından yararlanarak yan kalçasından bir hamle yaptı ve omzunun yan tarafına bir dirsek attı. Dengesini kaybeden Rafe, çukurun tam ortasına düştü.

Adam kekeleyerek ayağı kalktığında, kadın ona gülümsedi. "Bu nasıl bir vücut dili, aşık çocuk?"

On İkinci Bölüm

Oh, bebeğim! . . .

"Beni yere bırak," diye bağırdı.

"Ne yani, vücut dilimi beğenmedin mi?" Rafe, kızın kıvranan bedenini omzunun üzerinden geçirip öfkeyle at pazarına doğru yürürken sordu. "Buna ne dersin?" Geniş avucunu kasıtlı olarak kızın arkasına yerleştirdi ve orada tutmadan önce birkaç güzel ovuşturdu ve bir şaplak attı.

Çığlık attı, uludu, kollarını savurdu ama nafile. Bir keresinde neredeyse adamın kasıklarına vuruyordu.

Misilleme olarak, alçak herif dişleriyle kadının sağ kalçasını ısırıldı. Elbise ve pantolonun kumaşından bile acıyı hissetti. "Bunu bir daha denersen dövmenin etrafına kalıcı bir ısırık izi bırakırım."

Dişlerini sıkarak, sıcak yüzünü adamın kırmızı gömleğinin sırtına yakın ıslak fanilasına bastırdı. Madenci pantolonunun da sıırıslıkla olduğunu ve deri ayakkabılarının her adımda ezildiğini görebiliyordu. Jartiyerinden bile su damlıyordu. *Güzel!*

K Sokağı'nın dibinde, meşe ağaçlarından oluşan bir korunun ortasında yer alan işlek at pazarına geldiklerinde Rafe, kız hâlâ omzunda utanç verici bir şekilde asılı dururken döndü.

Helen'in uyutulmak için sürekli attığı çığlıklar, anıran katırların, kışneyen atların ve açık alanda hayvanlarını satan yarım düzine müzayedecinin kakofonisi tarafından bastırılıyordu. Helen, Rafe'in arkasındaki baş aşağı pozisyonundan boynunu bükte ama görebildiği tek şey müzayedecilerin mavi-beyaz branda çadırları ve üstü açık bir ahırdı. Havaya taze saman ve gübre kokusu sinmişti.

Rafe at pazarının ötesine geçip çalılarla çevrili küçük bir tepeye çıktı, sonra da onu yere bıraktı. Kız ayağa fırlayıp adamın yüzünü pençelemeye fırsat bulamadan, adam onu yere kadar takip etti, ağır bedeniyle onu sıkıştırdı ve ıslak giysileriyle ıslattı. Adamın arkaya taranmış saçları kadının yüzüne dökülürken, kadının elbisesi de adamın giysilerindeki fazla suyu silip süpürdü.

Onu itmeye çalıştı ama adam parmaklarını onunkilerin arasından geçirerek iki elini de omuzlarının üzerinde yere bastırdı. Topuklarını kaldıraç olarak kullanıp dizlerini bükerek adama doğru hamle yaptı ama sadece adamın vücudunu kaydırmayı başarabildi, böylece kalçaları onunkilere daha sıkı yapıştı.

Gözlerini kısa süreliğine kapatarak çırpınmayı bıraktı ve birkaç derin, sakinleştirici nefes aldı. Sonunda kirpiklerini kaldırdığında, onu kına yakarken ya da sırtırken görmeyi bekliyordu.

Bunun yerine, elleri hâlâ onunkilerle birleşmiş halde, kollarını dikleştirerek kasvetli bir şekilde ona baktı. Dudakları aralanmıştı ve harcadığı efor yüzünden nefes nefese kalmıştı. Daha birkaç dakika önce kızgın olan mavi gözleri, Helen'in ancak hüzünlü olarak tanımlayabileceği bir ifadeyle onun yüzünü taradı.

Kalbi küt küt atmaya başladı. Çılgınca bir durumda akıl sağlığını korumak için savaşılan Helen, "Beni sokaklarda o şekilde taşımamalıydın. Çok aşağılayıcıydı."

Başını salladı. "Haklısın ama beni at yalağına itmemeliydin. *Bu* çok aşağılayıcıydı."

"Prezervatif almaya çalıştığın için bunu hak ettin, seni kaba herif."

"Seni korumak istediğim için kaba biri miyim?" Şaşkınlıkla başını eğdi.

"Mesele bu değil. Bay Huntington ve tüm bu aptal madenciler Sanırım sen ve ben ... o ... Yani ..." Yüzü kızarmıştı. Aslında, her yerinde gerçekten sıcak hissediyordu.

"Sevişmek mi?" diye bitirdi. "Helen, bizim evli olmamız gerekiyordu. Benim bir haydut olmam gerekiyordu. Senin de bir fahişe olman gerekiyor. Tabii ki seviştığımızı düşünüyorlar."

"Söylediğim her şeyi çarpıtıyorsun," diye tersledi ve başka tarafa bakmaya çalıştı ama adamın zorlayıcı gözleri onunkileri tuttu.

"Mantıklı konuşmuyorsun."

Şaka yapmıyorum! Birdenbire hava gergin bir şekilde yankılandı ve Helen güneşin, şarkı söyleyen kuşların ve Rafe'in son derece farkındaydı. Onun altında yatarken kendini duygulanmış, hassaslaşmış ve sansasyonel hissediyordu. Yapamamasına şaşmamalı

mantıklı. "Prezervatif almaya çalışmamalıydınız çünkü prezervatife ihtiyacınız olmayacak."

"Nedenmiş o?" diye sordu boğuk bir sesle, ellerini bırakıp yüzünü avuçlarken.

Kolları bir teslimiyet duruşuyla yerde donup kalmıştı. "Çünkü ... çünkü ..." Oh, Tanrım! Adamın yüzü kadınıninkine yaklaşıyor, nefesi yüzünü havalandırıyordu. Büyüleyici gözleri yarı kapalı ve arzudan dumanlıydı. *Aman Tanrım!* "Çünkü beni kullandığını öğrendim. Çünkü sevişmeyeceğiz. Hatırladın mı?"

"Tatlım, şu anda sevişiyoruz." Dudaklarına karşı iç çekti.

"Öyle miyiz?" diye mırıldandı ve onun için açıldığına, dudaklarını onun nazikçe ikna edici öpücüğüne göre şekillendirmesine yardım ettiğine inanmadı. Dilinin ucunu onunkine dokundurdu ve cesurca ağzını işgal etti, onun tadını, sıcaklığını, ıslak açlığını aradı.

Bu o değildi, Binbaşı Helen Prescott, bir edep ve sert duygusal kontrol modeli değildi. Hayır, bu bir rüya kadındı, dilini bir adamın ağzına sokan, o kaba sesleri çıkaran, talep eden bir ahlaksız. Aman Tanrım! Ona neler oluyordu?

Rafe alçak bir erkek sesiyle onun uyarılmasına kendi uyarılmasıyla karşılık verdi.

Göğüsleri şişti, uçları sertleşti. Aynı anda alt kasları da kasıldı, sonra eriyerek ihtiyaç dolu, titreyen bir havuza dönüştü.

İnledi.

Sıkılmış dişlerinin arasından tısladı.

Bir sarsıntıyla ağzını onunkinden çekerek yüzünü boynuna gömdü. "Oh, Tanrım, oh, Tanrım ..." diye mırıldandı, sanki acı çekiyormuş gibi. Aldığı her nefeste göğsü onunkine çarpıyordu.

Tamamen anlamıştı. Adamın saçlarını iki eliyle kavrayarak yüzünü görebilmek için başını yukarı çekti. "Rafe, hadi otele geri dönelim." Sesi tutkuyla öylesine kısılmıştı ki, kelimeler boğucu bir fısıltı gibi çıkıyordu. "Bir gece daha burada kalabiliriz. Lütfen."

Mavi gözlerinden kıvılcımlar saçarak uzun bir süre onu inceledi. "Neden?"

Bu soruyu beklemiyordu. Cevap çok açıktı, değil mi? "Çünkü seni istiyorum," diye itiraf etti, çok dürüst cevabından sonra onunla yüzleşemeyerek yana baktı.

Kızın çenesini yukarı kaldırarak gözleriyle buluşmasını sağladı. "Beni seviyor musun?"

"Ha? Hayır. Tabii ki hayır. Saçmalama." *Belki de. Aman Tanrım! Belki biliyorumdur.* "Yani, neden böyle bir şey soruyorsun ki?" Kısa bir süre düşündü, sonra ekledi, "Beni seviyor musun?"

"Hayır," dedi açıkça, ama o da pek emin görünmüyordu.

Kulaklarında kan uğuldadı ve kalbi göğsünde zorlukla nefes alana kadar genişledi. "Bunu karmaşık hale getirme. Seninle sevişmek istiyorum, Rafe. Hepsi bu."

"Bu yeterli değil."

Küçük bir miyavlama sesi çıkardı ve adam onun ağzının kenarını öptü... yumuşakça, yatıştırıcı bir şekilde. "Şşt, her şey yolunda tatlım. Endişelenme."

"Sevişmeyeceğiz, değil mi?" Üzgün bir şekilde başını salladı. "Şimdi olmaz, bebeğim."

"Neden?" diye haykırdı, yalvaran ses tonundan dehşete düşmüştü ama onun sözlerini kabul edemiyordu.

"Sacramento'da kalmak çok tehlikeli. Ama yine de başka nedenler de var-"

"Yine şu aptal prezervatiflerden bahsetme. Umurumda değil."

"Ama ben biliyorum," dedi acımasız bir kesinlik içinde.

"O üç lanet prezervatifi şimdi ya da geri döndüğümüz gece kullansak ne fark eder ki?"

"Oh, tatlım, kendimi biliyorum. Sana bir kez ya da üç kez sahip olursam, duramam. Sen benim Aşıl topuğumsun. Ama sorumsuzca çocuk yapamayacak kadar çok önemsiyorum," dedi ve vurgulamak için düz bir avucunu karnının üzerine koydu.

Helen'in aklına Rafe'in çocuğuyla birlikte büyüyeceği tatlı bir hayal geldi. Siyah saçlı ve kahverengi gözlü yaramaz bir çocuk mu olacaktı? Yoksa Rafe'in yaramaz mavi gözlerine sahip, kıızıl saçlı, sevimli bir peri mi? Zihnindeki resim o kadar güzel ve dokunaklıydı ki gözlerinden yaşlar süzüldü.

"Neden ağlıyorsun, Helen? Ağlama. Lütfen."

"Ağlamıyorum," diye yalan söyledi, gözlerini silerek. "Sana şunu sormama izin ver. Sen bir kumarbazsın - neden sevişirken şansımızı denemeyelim? Bırakalım fişler nereye düşerse düşsün?"

"Uh-uh," dedi başını sertçe sallayarak. "Bu Rus ruleti ve ben doğum kontrolü konusunda risk almam. Bebek yok! Hayatta olmaz!"

Helen, bilinçaltındaki tüm umutları yıkılırken içinde bir parçalanma hissi duydu. Geleceğe döndükten sonra Rafe'le birlikte bir hayat yaşayacağına dair hayaller kurmaya ne zaman başlamıştı? Bunca yıldır ona karşı bilinçsiz duygular mı taşıyordu?

Bebek yok.

Birlikte bir gelecekleri yoktu, bu kesindi. Çocuk sahibi olacağı günü, sıcak bir yuvayı, geniş bir aileyi özlemle beklerken, Rafe bunların hiçbirini istemiyordu. Annelik içgüdülerini o kadar güçlüydü ki, neredeyse bir adamla onu sevmeden evlenecekti -Elliott'la. Belki hâlâ sevebilirdi.

Bebek yok.

Umursamamalıydı.

Ama umursadı.

". . bu yüzden üzölmene gerek yok." Rafe yumuşak bir mırıltıyla konuşuyor, o acı dolu düşöncelerinde kaybolurken gözyaşlarını okşuyordu.

"Ne dedin sen?"

"Üzölmene gerek olmadığını söyledim. İstersen seni ellerimle ve ağzımla da tatmin edebilirim."

İlk başta ne demek istediğı anlaşılmadı. Anladığında ise nefesi kesildi ve adamın şaşkın bedenini iterek yan tarafa itti. "Seni koca maymun! Seni saçmalayan aptal! Sen . . . sen . . ." Ayağı kalktı ve onun üzerinde yükseldi. "Senden istediğimin gerçekten bu olduğunu mu sanıyorsun?" Cevap beklemeden çalıların arasından geçip at pazarına doğru ilerledi.

Rafe bir an için onun ardından bakakaldı.

Bu Helen'e yaptığı kaba ve acımasız bir öneriydi. Ama kasıtlıydı. Onun kırılacağını biliyordu. Bir dil darbesi ya da parmak oynatması Helen'in sevişme anlayışı olamazdı. Ondan istediğı şey de bu değildi.

Ama bir Slinky'den daha sıkı sarılmıştı ve normal kısıtlamalarının ötesinde baştan çıkarılmıştı. Helen'in onunla sevişmek için yalvarmalarına karşı koyabileceğinden şüpheliydi. Kendini raylardan aşağıya doğru hızla giden, tüm silindirleri ateşlenmiş, çarpmaya mahkûm, kontrolden çıkmış bir tren gibi hissediyordu. Ve treni durdurmak için aklına gelen tek yol Helen'ı kapatmaktı.

Ama onu çok istemişti. Hâlâ da

istiyordu. "Ve başka bir şey..."

"Ha?" Rafe başını kaldırdığında Helen'in geri döndüğünü gördü. Ellerini kavgacı bir tavırla kalçalarına dayadı. Kızıl saçları başörtüsünün altından

Pablo'nun ona verdiği kovboy şapkası. Normalde krem rengi olan teni öfke ve çillerle benek benek olmuştu. Pablo'nun ona daha önce aldığı çirkin, yeşil, çiçek desenli elbise vücuduna bol geliyor, askeri pantolonu ve botları antika elbisenin içinden uyumsuz bir şekilde dışarı fırlıyordu.

Aptal gibi görünmesi gerekirdi.

Tanrım, çok güzeldi.

Onunla yüzleşmek için ayağa kalktı.

İşaret parmağını onun göğsüne soktu.

Adam gülererek hafifçe geri çekildi.

"Ve bir şey daha," diye tekrar başladı, göğsüne bir yumruk daha attı. "Şu andan itibaren benden uzak dursan iyi edersin. Artık beni baştan çıkarmak yok. O seksi gülümsemeyi göstermek yok. Hayır-"

"Seksi gülümseme?"

Ona şu sen bir kurbağasın bakışlarından birini attı ve emirlerini sıralamaya devam etti. "Artık imalı sözler yok. Tatlı konuşmak yok. Artık 'Wind Beneath My Wings' şarkısını söylemek yok. Dokunmak yok, hem de hiç. Kesinlikle dokunmak yok."

"Çünkü mü?" diye dürttü.

"Çünkü seni uyarıyorum Rafe, artık seni istediğime karar verdiğime göre - Tanrı bilir neden, aklımı kaçırmış olmalıyım - muhtemelen sana sahip olacağım."

Kendine rağmen güldü. *Beni istiyor.*

"Senin aksine, benim vicdanım var. Bu yüzden sana adil bir uyarıda bulunuyorum. Bebek istiyorum ve seninkine sahip olmayı umursamıyorum, hatta-"

"Aman Tanrım!" *Bebeğimi istiyor.*

"-Bir bit olsan bile." Ona daha yakından baktı. "Neden yeşile dönüyorsun? Oh, anlıyorum. Seninle evlenmek istediğimi düşünüyorsun. Merak etme. Bile bile hamile kalmam. Seni tuzağa düşürmeye çalışmıyorum."

"Tuzak kurmaya çalıştığını hiç söylemedim-"

"Sırf bebek sahibi olmak için Elliott'la evlenme planlarımdan vazgeçmemi sağladın." "Ne? Ben mi yaptım?"

"Burada kuma bir çizgi çekiyorum, bayım."

"Bunun savaş olduğunu mu söylüyorsun?" Dudakları bastırılmış bir eğlenceyle seğirdi.

"Bir bakıma. Beni açana kadar ittin, ittin ve ittin. Ben öyle istenildiği zaman açılıp kapatılacak bir musluk değilim."

"Prissy, bana meydan okuma. Benden geri çekilmemi iste ama ¼ltimatom verme. Karşılık vermek zorunda kalırım ve ben kirli dövüşürüm."

"Orduda savaştan korkmayacak kadar uzun yıllar geçirdim. Belki nasıl kirli dövüşüleceğini de biliyordumdur. Ayrıca, o prezervatifleri kulaklarınıza takabilirsiniz, umurumda değil. Kendini önceden uyarılmış say. Beni bir daha öpersen seni tirbuşonlarım, gargaralarım ya da bebeklerden hoşlanmadığını unutturmak için ne gerekiyorsa yaparım."

Sırıttı. Kendini tutamadı.

İşaret parmağıyla göğsünü son bir kez dürttü ve tekrar uzaklaştı.

Ve Rafe yıllardır ilk kez bebeklerden nefret etmemeyi diledi.

Islık çalmak, ooohlamak ve osurmak, oh, aman! . . .

Rafe'in Helen'a karşı sıcak ve bulanık duyguları uzun sürmedi.

İlk başta keyfi yerindeydi, açık hava müzayedesinde F. Lee Horse'u asıl sahibi Señor Salerno'dan, Helen için güzel bir gri kısırakla birlikte satın alacak kadar şanslıydı, hepsi de bütçelerine uygundu ve elli doları vardı.

Ve tüm kuşkularına rağmen Helen'in kendisiyle sevişmek istemesinin gururunu okşadığını inkâr edemezdi. Elbette geçmişteki son gecelerine kadar bu gerçekleşmeyecekti ama hâlâ eski cinsel çekiciliğe sahip olduğunu bilmek güzeldi. Yine de, arada bir, ona o küçük Mona Lisa gülümsemelerinden birini veriyordu - senin bilmediğin bir şeyi bildiğimi söyleyen türden - ve onun tehdidini çok hafife alıp almadığını merak ediyordu.

Ama şimdi başka endişeleri vardı. Senyor Salerno ona dostça bir tavsiyede bulunmak için bir kenara çekmişti. Melek Haydut San Francisco'daki hapishaneden kaçmıştı ve görünüşlerindeki benzerlik nedeniyle Rafe'ye şehirden kaçmasını, aksi takdirde gökyüzündeki o büyük altın madeninde Ignacio'ya katılmasını tavsiye etti.

Helen'le birlikte kuzeye, Sacramento'dan yaklaşık seksen mil uzaklıktaki Marysville'e gitmeye karar verdiler. Biraz batıya sapıp renkli Grizzly Flats'e, Hangtown'a ya da Murderer's Bar'a gidebilirlerdi ama

Meksikalılardan nefret etmeleriyle ün salmış kalabalık kasabalardı. Melek Haydut olduğuna dair en ufak bir söylenti çıksa, ipten bir kravat takıyor olurdu.

Angel Bandit'in bölgesi olan Güney Kaliforniya ile aralarına biraz mesafe koyduklarında, bu kadar dikkatli olmak zorunda kalmayacaklardı. Bu arada, düzinelerce katır ekibi ve erzak taşıyan arabaların yanı sıra yaya, atlı ve katırlı yüzlerce müstakbel madenci ve yeni girişimcinin yoğun olarak kullandığı ana yoldan kaçınarak atlarını sıkı bir şekilde sürdüler.

O ve Helen sadece hayvanları sulamak ya da tuvaletlerini yapmak için kesinlikle gerekli olduğunda durdular.

İşte o zaman Helen ıslık çalmaya başladı. Ve ıslık çalmaya.

Ve biraz daha ıslık çalıyorum.

Arada sırada ıslık çalmasına aldırmıyordu. Bu, Helen'in altın arama maceraları konusunda daha neşeli ve işbirlikçi hissettiğinin görünür bir işaretiydi. Ama bir süre sonra, kavurucu sıcakla birlikte - 115 derece olmalıydı - iyi seyahat edilen yolun aralıksız tozu, ağrıyan poposu ve F. Lee'nin gazı-geez, bir atın osurabileceğini bilmiyordu- iyi bir ruh hali içinde değildi.

Üstüne üstlük, F. Lee güneş gözlüğüne bastı. Yüz dolar boşa gitti!

Bu ilk üç saatti. Sonra Helen *ooohm- ooohm-ooohm* meditasyonuna devam etti.

Bir adam nasıl olur da bu kadar kısa sürede "aşık" olduğunu düşünürken "nefret" ettiğini düşünmeye başlayabilir?

Ooohm. Ooohm. Ooohm. Ooohm.

"At üzerinde meditasyon yapıldığını kim duymuş?" diye homurdandı.

Güldü, şen şakrak bir gülüştü ve bu onu da rahatsız etti. Şımarık kadınlara katlanamazdı.

"Ben de hiç duymadım ama aslında atın sallanması ritmik ilahiler söylemeye elverişli. Sizce de öyle değil mi?" Ona Mona Lisa sırtışılarından birini daha göstererek tatlı tatlı sordu: "Huysuzuz, öyle mi?" Cevap beklemeden hippie mırıldanmasına devam etti. *Ooohm. Ooohm. Ooohm. Ooohm.*"

Bir tür gıcırdama sesi duydu -muhtemelen kendi gıcırdayan dişlerinin sesiydi.

Hayır, yakından incelediğinde F. Lee'nin yine osurduğunu fark etti. Belki de maden arayıcısı olmak için yaratılmamıştı.

Kısasa kısas, bebeğim! Kısasa kısas! . . .

Gün ilerledi ve Rafe ata binmenin dünya çapında bir sıkıcılık olduğuna karar verdi. *Bana bir jette birinci sınıf konaklama, bir dergi ve buzlu bir viski verin. Ya da CD'sinde Aerosmith olan ve kliması bangır bangır çalan, yumuşak sürüşlü güzel bir BMW.* Birinci sınıfta seyahat ettiğinden ya da BMW'si olduğundan değil. Ama bir gün olacaktı. Onun hayali buydu.

Arada sırada, ışıklar ve *oooh*'lar arasında, Helen ona verdiği defteri çıkardı ve onun hayallerini böldü. Defteri eyerin boynuzuna dayayıp yazarken bir şekilde atını kalçalarıyla yönlendirmeyi başarıyordu. Tabii ki bu da onu farklı türden hayallere sürükledi.

Bahse girerim gerçekten kaslı kalçaları vardır. Bahse girerim bir erkeğin üzerindeyken onu kavırıyorlardır. Bahse girerim sevişmenin hızını sadece kalçalarıyla kontrol edebilir. Bahse girerim aklımı başka şeylere versem iyi olacak yoksa kendimi utandıracağım.

"Şimdi ne yaptım?" diye sordu, defteri üçüncü kez çıkardığında, ona daha fazla onay işareti vermesi gerektiğini düşündü.

"Bir liste yapıyorum."

"Suçlarımı bildirmek için mi?" diye alay etti.

Onu küçümseyen bir bakışla süzdü. "O liste kafamın içinde. Bu liste ise iniş alanına dönmeden önce yapılması gerekenleri içeriyor. Ayrıca, şu ana kadarki gelir ve giderlerimizin bir dökümü ile ne kadar kazanmamız gerektiğine dair bir projeksiyonum var. Kaba bir hesap tablosu şeklinde elbette."

"Tabii ki." *Lanet olsun, bir insan hesap makinesiyle seyahat ediyorum.* Tiksintiyle homurdandı.

"Ne? Listeleri sevmiyor musun? Ya da plan yapmayı?" "Çok fazla düzen diye bir şey vardır."

"Öyle mi dersin?" diye sordu, gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Keşke Franklin Planner'ım yanımda olsaydı. Bu macerayı günlük bir programla çok daha iyi organize edebilirdim."

Programınızı boş verin. "Spontanlığı tercih ederim." "Spontanlık kaosu doğurur."

"Ha?"

"Bu arada, para sorunlarınızı halletmek için tam olarak ne kadar altına ihtiyacınız olduğunu söylemişsiniz?"

"Ben söylemedim."

"Siz söylemediğiniz sürece kaç gün kalmamız gerektiğini nasıl planlayabilirim? Günlük altın girişimiz ve harcama çıkışımız için, altının 2015'teki piyasa değerine kıyasla bugünkü fiyatıyla çapraz referanslı bir grafik hazırlayabilirim."

"Cehennem!"

"Çok fazla küfrediyorsun." Kalemmini sabırsızca defterine vurdu. "Ee?" diye dürttü.

"Üç yüz bin kadar," diye mırıldandı. "Ne? Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Keşke olsaydım, bebeğim. Keşke olsaydım." Konuyu daha fazla tartışmak istemeyerek yoluna devam etti. Lorenzo toplama makinesini her çalıştırdığında miktar onu da şok ediyordu.

Daha sonra, ileride bir nehir kıyısında bir grup Kızılderili gördü ve mola vermek için durmaya karar verdi. Öğleyi çoktan geçmişti ve acıkmıştı. Ayrıca, bu onun ıslık çalmasını, *ooohlamasını* ve liste yapmasını bir süreliğine durduracaktı.

"Sence dostça mı davranıyorlar?"

"Hayır, bence o çiçekleri toplamayı bıraktıktan sonra muhtemelen kafa derimizi yüzecekler," diye tersledi.

Uyluklarına kadar inen çimen etekli giysiler giyen bir düzine kadar Kızılderili gerçekten çiçek topluyordu ya da daha doğrusu büyük konik sepetleri bir grup kır çiçeğinin altından ileri geri geçiriyor ve tohumları sırtlarındaki benzer sepetlere silkeliyorlardı.

Helen tuvaletini yapmak için çalıların arasına girerken, o da atları suladı, sonra da temkinli "kızılderililerin" yanına gitti. Tomahawk'ın ilk işaretiyle kaçacakmış gibi görünüyorlardı.

Hiçbiri İngilizce anlamıyor gibiydi, ama sonunda bir ağacın altında oturan yaşlı bir Kızılderili başını sallayarak "*Sí*," dediğinde Rafe "*Habla Español?*" diye sordu.

Rafe İspanyolca bir sürü soru sordu ve dişsiz adam Pablo'nun tarifine uyan birini görmediğini söyledi ve Rafe'e

Marysville'e ulaşmaları bir gün daha sürecekti.

Kendisine doğru meraklı bakışlar fırlatan, çoğu kadın ve çocuklardan oluşan utangaç Kızılderilileri merak eden Rafe, "Ne yapıyorlar?" diye sordu.

"Halkım çiçek tohumlarını toplar. Kadınlar tohumları ezip öğütülmüş meşe palamudu ve çekirgelerle karıştırarak ekmek yaparlar," dedi yaşlı adam tökezleyerek İspanyolca. "Bu bizim yolumuz, atalarımız tarafından öğretilti." Rafe'ye tadına bakması için bir dilim uzattı.

Çekirge mi? Yech!

O sırada Helen çalılıkların arasından çıktı, kalçaları abartılı bir salınımla sallanıyordu - meydan okumasını ilan ettiğinden beri yaptığı bir şeydi bu. Rafe onun terden nemlenmiş teninin üzerine sadece bir tişört giydiğini hemen fark etti, kamuflaj tişörtünü ve elbisesini atmıştı.

"Ne oluyor be?" Tehditkâr bir şekilde ayağa kalktı. "Önlüğünü geri giy Helen, yoksa ben giydiririm."

"Tüm bu kıyafetleri giymek için hava çok sıcak," dedi savunmacı bir tavırla ve adamın onu yakalamasını önlemek için yana doğru dans etti. "Ayrıca, alışılmışın dışında seyahat ettiğimiz için kimse beni göremez."

Yaşlı Kızılderili ifadesiz bir şekilde onları izledi. Muhtemelen "*Çılgın soluk benizliler!*" diye düşünüyordu.

Kahretsın, Helen onun göğüslerine nasıl takıntılı olduğunu biliyordu ve tişört dikkatleri üzerlerine çekiyordu. Helen'in onun rahatsızlığından büyük zevk aldığını görebiliyordu, özellikle de baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsediğinde ve sonra tişörtü kasıtlı olarak pantolonunun içine soktuğunda, gerçekten sıkı.

"Sanırım yemekten önce atları ovsam iyi olacak," dedi. Ama önce başını boynunun üzerinde yuvarladı, muhtemelen bükülmeleri gidermek için, sonra ellerini sırtının küçük kısmına koydu ve dışa doğru eğildi. Bir Vargas modeli bundan daha iyisini yapamazdı.

Kadının nemli kumaşla çerçevelenmiş mükemmel göğüslerini görünce, vücudundaki her damla kan bacaklarının arasındaki paratonere aktı. Ve Helen ona ne yaptığını çok iyi biliyordu. Bunların hepsi oynamaya karar verdiği yeni oyunun bir parçasıydı.

Kendisini her zaman her kavgada değerli bir rakip olarak görmüştür. Ve şimdi pısırlıklık edecek değildi.

"Helen," dedi sırtmasını bastırarak.

"Ne?" Masumca kirpiklerini kırıştırdı.

Hah! Cennet Bahçesi'ndeki Havva kadar masumdu.

"Bir dilim Hint ekmeğine ne dersin, tatlım?" "Şey, bilmiyorum."

"Bolca protein."

"Tamam." Ekmeğe uzandı ve önce yavaşça, sonra da iştahla yemeye başladı. "Nefis. Bu gerçekten çok güzel."

Demek istediğim, tatlım.

OceanofPDF.com

On Üçüncü Bölüm

Kadınlar çok sinsî olabiliyor! . . .

O günün ilerleyen saatlerinde bir derenin kenarında oturmuş atıyla konuşan bir adamla karşılaştılar. Adam kaybolmuş gibi görünüyordu.

Rafe kendisini Rafael Santiago, Helen'i de karısı olarak tanıttı ve altın aramak için kuzeydeki madenlere doğru yola çıktıklarını açıkladı.

En fazla yirmi yaşlarında olan genç adam kendisini New Yorklu bir yazar olan Henry Phillips olarak tanıttı. Harvard Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra babasının arkadaşı olan yayıncı George Putnam tarafından Altına Hücum üzerine bir kitap yazması için işe alınmıştı. Henry, kıvrıcık kumral saçları ve çiçekli teniyle büyük bir tezat oluşturan pas rengi kadife tipi pantolon ve mor flanel gömlek giyiyordu.

Bir ata binmişti ama arkasında bir katır vardı; katırın üzerinde alışlagelmiş madencilik malzemeleri değil, düzinelerce günlük ve eskiz defteri, bir barometre, bir pusula, bir dürbün, bir gümüş takım ve kalaylı bir sofrta takımı vardı. Annesinin bu son incelikler konusunda ısrarcı olduğunu utangaç bir şekilde itiraf etti. Buna ek olarak, çoğu madencinin yaptığı gibi oyun kartları için "Kaliforniya Dua Kitabı" olarak bilinen özel bir çanta taşıyordu.

Helen, "Bir süre bizimle seyahat etmesine izin ver," diye Rafe'i ikna etti. "Zararsız birine benziyor."

"Daha çok beceriksiz gibi," diye homurdandı Rafe poposunu ovuşturarak. "Başka bir su toplamam mı var?" diye sordu endişeyle.

"Hayır Helen, başka bir su toplamam yok. Kıçım ağrıyor. Ve evet, bizimle seyahat edebilir. Belki bu sana ısıklık çalmak ve *ooohm* yapmaktan başka bir şey verir."

"Bugün mutluluğun mavi kuşu değil misin?" diye yorum yaptı ama onun ruh halinden memnundu. Bu, taktiğinin işe yaradığı anlamına geliyordu.

Sacramento'dayken, adam onu öperken ve sonra *da* hazır olana kadar sevişmeyi reddederken bir plan yapmıştı. Ya saldırgan olan oysa? Ya sürekli imalı sözler sarf ettiyse? Ya onu büyülemiş gibi görünen vücuduyla kasıtlı olarak kışkırttıysa? Ya çuvala atlayıp bütün gün çılgınca sevişmekten başka bir şey istemiyormuş gibi davranırsa?

Bu bir kumardı ama karşılığını alıyor gibi görünüyordu. Her an Rafe'in havlu atıp iniş alanına döneceklerini ve bir gecelik sevişeceklerini ilan etmesini bekliyordu. Gerçekten de Rafe gibi erkekleri disiplinli bir mantık değil, tutkuları yönetirdi. Yakında pes edecekti.

Dürüst olmak gerekirse, o da o geceyi bekliyordu. Rafe'in bir bakışı ya da gülümsemesiyle onu nefessiz bırakacak bir tarzı vardı. Ve ona dokunduğunda, geçerken bile olsa, kalbi hızla çarpıyor ve kanı o noktaya hücum ediyordu. Evet, tek gecelik kaçamaklarından son derece keyif alacağından emindi.

Bu arada, onu perişan etmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Henry de ikisi arasında bir tampon görevi görebilirdi, özellikle de bu ilk gece, aksi takdirde çadırlarında tek başlarına kamp kuruyor olacaktı.

Sözlü ne? . .

Rafe çadırında kollarını ensesinde kavuşturmuş, Helen'in günü bitirmesini bekliyordu. Helen dışarıda Henry'ye nasıl meditasyon yapılacağını öğretiyordu. Tanrı aşkına, sanki kendi kendilerine transa *geçmişler* gibi ses çıkarıyorlardı. Buradan Monterey'e kadar bütün kuşlar uzun zaman önce çılglık çılgılığa uçup gitmişti.

Henry'nin onun aşkın saçmalıklarıyla ilgilendiğinden daha fazla umursadığından değil. Hayır, Rafe'in "karısına" sıırıslıklam aşık olan bu inek gözlü pislik, fırsat ayağına geldiğinde bunu gördü. Helen isteseydi muhtemelen ellerinin üzerinde durur ve polka yapardı.

Önce Henry, Helen'le birlikte at sürerken ıslık çalmaya başlamıştı. F. Lee bile tiksintiyle homurdandı. Daha sonra, çok zeki olması gereken at gözlerini Rafe'ye dikerek, "Şu iki kaçığı susturamaz mısın?" diye yalvardı.

O akşam yemekte Henry Helen'e açık ateşin üzerinde *kürek*le nasıl Hint keki yapılacağını gösterdi. Bir yığın unun ortasına bir delik açıp içine ılık su ve bir tutam tuz koyduktan sonra yumuşak hamuru yassı küreğin üzerine kaşıkla döküp kömürlerin üzerine koyarken Helen'in ağzı kulaklarına varıyordu. Sanırsınız ki çocuk dilimlenmiş ekmeği icat etti.

"Tortilla yapabilirim," dedi Rafe.

Helen ve Henry, sanki aynı anda hem işeyip hem de duman üfleyebileceğini söylemiş gibi aval aval ona baktılar. F. Lee'yi kontrol etmesi gerektiğine dair bir şeyler söyledi ve kendine acımaya başladı.

Geriye dönüp baktığında Rafe, Henry'nin, Marysville'e doğru tek başına at sürmekte olan Pablo'yla buluştuğu gerçeği de dahil olmak üzere, at sürerlerken pek çok ilginç bilgi aktardığını kabul etmek zorunda kaldı. Helen'in kendisine tarif ettiği "alışılmadık ipek malzemeyi" -paraşütlerini- bile fark etmişti. Aslında, Pablo'nun bunu çadır olarak kullandığını söylemişti. Görünüşe göre, garip iplere takılıp duruyordu.

Henry'nin anlattığına göre, Pablo onu soymaya çalışmış ama haydut kritik anda silahını düşürüp kendini ayağından vurmuştu. Rafe, Pablo için normal bir şey, diye düşündü. Şansları yaver giderse, yarın Marysville'e vardıklarında aptal haydutu yakalayacaklardı.

Henry ayrıca defterlerini ve eskizlerini de onlarla paylaşmış, Rafe ve Helen'in zaten bildiği tarih derslerine on dokuzuncu yüzyıldan bir bakış açısı kazandırmıştı. Millard Fillmore Temmuz ayında, görevdeyken ölen Zachary Taylor'ın yerine başkan olmuştu. Kaliforniya henüz eyalet olmamıştı ama yakında olacaktı. Tepelere gönderilen federal nüfus sayım memurları, çoğu yirmili yaşlarda 100.000'den fazla erkeğin son iki yıl içinde altın hayallerinin cazibesine kapılarak Kaliforniya'ya akın ettiğini tahmin ediyorlardı.

Henry'ye göre bu yalnız adamlara heyecan verici haber, Fransız hükümetinin kısa süre önce hapisteki yüzlerce fahişeyi Kaliforniya'nın vahşi doğasına gönderme kararı almasıydı. Yüzü kıpkırmızı olan Henry bu müstehcen bilgiyi aktarırken Helen'den özür diledi.

Son olarak Henry oldukça iyi olan eskizlerini gösterdi. Terk edilmiş gemileriyle kalabalık San Francisco Körfezi. Yerli bir Kaliforniyalıının çiftliğinde bir fiesta. Sacramento City'nin kalabalık sokakları.

"Bak," diye bağırdı Helen, Rafe'in dikkatini Henry'nin kaba taslak çizimlerinden birine çekerek. "Bugün erken saatlerde çiçek tohumları toplarken gördüğümüz dağ eteği yerlileri."

"Evet, eşsizlerdi," diye kabul etti Henry, çalışmalarına gösterdikleri ilgiden memnun kalarak. "Öğütülmüş çiçek tohumları, meşe palamutları ve çekirgelerle yaptıkları o alışılmadık ekmeğin tarifini bile yazdım." Tarifi bulmak için notlarını karıştırdı.

Helen öfkeli gözlerini Rafe'e çevirdi. "Çekirge mi? Bana içinde çekirge olan ekmek mi verdin?"

Omuz silkti. "Protein, Helen. Her zaman protein, doğru beslenme ve yoga hakkında konuşup duruyorsun. Tüm o granola saçmalıkları."

"Hiç yedin mi?" diye sormuştu.

"Şaka mı yapıyorsun? Ben proteinimi Big Mac'ten alıyorum, çok teşekkür ederim."

Şimdi gülümsedi. Suçlu hissetmesi gerekirdi ama hissetmiyordu. Kahretsin, muhtemelen ordudaki hayatta kalma görevlerinde hep böcek yemiştir.

Genişçe esnedi, gerindi ve gözlerinin uykuyla sarktığını hissetti. Bu at binme ve macera işleri çok yorucuydu. Bu kadar fakir olmasaydı hemen bırakırdı. Daha geçen hafta, kız kardeşi Jacinta'ya Loyola yerine bir devlet üniversitesinde yüksek lisans yapmak zorunda kalacağını söylemek zorunda kalmıştı, çünkü özel okul ücretini karşılayamıyordu. Annesinin çatısı akıyordu. Ve kız kardeşi Luisa'nın çocuğu Miguel'in diş teline ihtiyacı vardı. Lorenzo da zam istiyordu. Ve yıllardır gözünü diktiği çok ama çok güzel bir BMW vardı.

"Kenara çekil," dedi Helen hınzırca.

Kadının çadıra girip botlarını ve elbisesini çıkardığını, sadece pantolonunu ve tişörtünü bıraktığını fark etmemişti. Bu lanet tişört onun ölümü olacaktı.

"Ve BMW'ler hakkında mırıldanmayı kes."

Battaniyenin altında ona yer açarken ağzı karanlıkta yukarı doğru kıvrıldı. Kaliforniya gündüzleri ne kadar sıcak olursa olsun, dağlarda geceleri serin oluyordu.

Ondan olabildiğince uzakta, yüzü başka tarafa dönük bir şekilde içeri kaydı.

Kıkırdadı.

"Sakın bana dokunayım deme, seni bit," diye uyardı.

Onun kendisine uzanmak üzere olduğunu nereden biliyordu? Yumuşaklığını kaybediyor olmalı.

"Çekirgeleri unutmayacağım." "Listene yazdın mı?"

Daha sonra ona tam olarak kaç tane günahının listesine girdiğini anlatmaya başladı. Uykulu beyni daha fazla dayanamayana kadar cadalozca devam etti. Sacramento'da onunla cinsel anlamda ters düştüğünden beri sürekli onunla alay ediyordu. Muhtemelen onunla gerçekten sevişmek istemiyordu. Bu bir blöftü. Bir savunma taktiği.

Eğer öyleyse, işe yarıyordu, lanet olsun.

Onu bir sarsıntıyla kendine doğru çeken Rafe, kızın itiraz çığlıklarını duymazdan gelerek kulağına fısıldadı: "Oral seks hakkında ne düşünüyorsun Helen?"

"Ne-ne?" diye soludu ve göğsünü okşamak üzere olan ellerinden birine tokat attı. Sonra hızla adamın düz karnını ovuşturan diğer elini yakaladı.

"Hey, bu doğal bir çözüm. Bu şekilde bebek olmaz." Kadının aniden kaskatı kesilen vücuduna bakarak kendi kendine sıırttı. Oral seksi bir çözüm olarak gördüğünden değil. Bu türden bir seks oyunu, gerçek bir şey için iştahını kabartmak için sadece bir ön sevişmeydi.

"Gerçekten yalnız kalana ve sonuna kadar gidebilene kadar beklemeyi tercih ederim," diye yalan söyledi.

Saran Wrap kadar şeffaftı. Neden onun bu maskaralığını daha önce fark etmemişti? "Emin misin? Oral seks hakkında yani?" diye sordu tatlı tatlı. "Tüm o guru-schmuru iç-sanctum yodeling'ine rağmen gergin göründüğünü fark ettim ve bahse girerim - *sadece bahse girerim* - gerçek merkezini bulabilirim ve-"

"Oh, git uyu," diye tersledi. Ve yasak bölgeye geçmelerini engellemek için adamın her iki bileğini de bel hizasından sıkıca tuttu.

Rafe yine de kalçalarını onun arkasına doğru ayarladı. Hiç değilse bu gece süper rüyalar görmeyi planlıyordu.

Mırlayan kedilere dikkat edin . . .

Ertesi gün Marysville'e vardıklarında hava çoktan kararmıştı. Henry onlara Feather ve Yuba nehirlerinin birleştiği yerdeki bu küçük kasabanın adını, dört yıl önceki talihsiz Donner seferinden sağ kurtulan Mary Murphy'den aldığını söyledi. Tabii ki kasaba Altına Hücum ile birlikte gelişmişti.

Rafe'in vücudundaki her kas ağrıyordu. Kendi terinin kokusunu alıyordu. Tüm baş ağrılarının anası gözlerinin arkasında bir jig yapıyordu. Ve üzerinde kendi aklı olan bir sertlik vardı.

Helen ise soğukkanlı, sakin ve Sacramento City'den yaptıkları seksen millik yorucu yürüyüşün etkisiyle canlanmış görünüyordu. O ve Henry dört saat boyunca ıslık çalmış *ve oooh* çekmişlerdi. Ve o ve beceriksiz çocuğun başka bir ortak noktası daha vardı. İkisi de dişlerini fırçalamayı ve günde üç kez gargara yapmayı seviyordu. Henry, Helen'in kendisi için tarif ettiği Franklin Planner'ı görünce ağzının suyu akmıştı.

Rafe kusacak gibi hissetti.

Tanrıya şükür, Henry Marysville'de evi olan bir kuzenini bulmaya gitti ve ertesi gün onlarla bağlantı kuracağına söz verdi.

Rafe ve Helen bir ahırın yanında atlarından indiler. Bir şeyler söylemeye başladı ama sonra ne söyleyeceğini unuttu. Helen zevkten mırıldanır gibi bir ses çıkararak ağır ağır geriniyordu.

Orgazm olduktan sonra mırılıyor mu?

Bu sabah güneş bir ateş topu gibi doğduğunda önlüğünü giymeyi reddetmişti. Rafe onun kavurucu sıcakla ilgili mantığına itiraz edememişti ama Henry ilk porno filmini izleyen bir ergen gibi bütün gün onun tişörtüne bakıp durmuştu. Rafe kendi kendine, Henry'nin aynı anda hem bakıp hem ıslık çalıp *hem de ooohm* çekmesinin kesinlikle bir koordinasyon gerektirdiğini düşündü.

"Testosterondan nasibini almış her erkek kadın kokusu almadan önce elbiseni giy," diye emretti sinirli bir sesle.

Ayakkabısının bağını bağlamak için eğildi, böylece ona yuvarlak hatlı poposunun güzel bir görüntüsünü verdi. "Buna sen de dâhil misin?" diye omzunun üzerinden meydan okudu.

"Hem de fazlasıyla."

Ahırın duvarına yaslandı ve ayak bileklerini tembelce çaprazladı. Gözleri, kalkık kaşlarından toz kaplı çizmelerine kadar kızın vücudunda gezindi.

"Beni fazla zorlama Helen," diye ögüt verdi ipek gibi. "Başa çıkabileceğinden çok daha fazlasını elde edebilirsin."

Amerika'da yetenek olabilir ama Helen'de yoktu.

İki atı ahıra, Helen'i de bir otele park ettikten ve böylece kalan altınlarının önemli bir kısmını kullandıktan sonra Rafe, çok sinirlenen erkeklerin yıllardır yaptığı şeyi yaptı. En yakın bara gitti.

Şimdiye kadar, küçücük otel odalarına yerleşmiş olan Helen muhtemelen ıslık çalma ve *ooohming*'den gargara ve formlara geçmişti. İki gün boyunca atının her vuruşunda göğüslerinin hareket etmesini izledikten sonra, formlara da dayanabileceğini sanmıyordu. Göğüsleri tam olarak sallanmıyordu, diye kendini düzeltti. Sallanıyorlardı. Ve bu daha da kötüydü. Bir süre sonra kendini kendi atının üzerinde aynı ritimde sallanırken buldu.

Yakın bir zamanda, Vargas'ın o mükemmel göğüslerine tapınarak yaklaşık iki saat geçirmeyi planlıyordu.

Onlara bakardı. Uzun bir süre. Onları elleriyle tartar, avuçlarına sığmaları için şekillendirir ve yeniden biçimlendirirdi. Onları öpmeye ya da dudaklarıyla dokunmaya uzun, çok uzun bir süre direnirdi. Sadece meme uçlarını yuvarlayarak ve parmak uçlarıyla oynatarak sert, ağrıyan noktalara getirdiğinde, sadece onu emmesi için yalvardığında, sadece mırıldandığında İşte o zaman onu ağızına alırdı. Önce sert, sonra yumuşak. Islak. Evet, ıslak. Sonra-

"Zehiriniz nedir bayım?"

Rafe karşısında dikilen asık suratlı barmene gözlerini kırptırdı, sonra da fantezilerinden kurtulmak için başını sertçe salladı. *Bu kadın beni kesinlikle çıldırtıyor.* "Bir viski. Hayır, double olsun."

Barmen arkasındaki rafta duran ince etiketli şişeyi atlayıp yerdeki fıçıya uzandı. Muhtemelen rotgut.

"Olmaz dostum. Bunu ben alacağım," diye ısrar etti, işaret ederek.

"Belki de işini başka bir yerde yapmalısın, yağcı."

Hakaret bir şimşek gibi içinden sekti. Bu gece bu kedere ihtiyacı yoktu. "Ver şu lanet viskiyi bana."

Barmen doğruldu ve gözlerini, siyah takım elbiseli, mavi brokar yelekli, bıyıklı, sıırım gibi bir adamın -muhtemelen barın sahibi- onu küçümseyerek baktığı köşeye dikti. Sonunda havalı adam başını salladı.

Barmen arkasına dönerek Rafe'in altın tozundan iki büyük parmak dolusu aldı ve iyi içkiyi isteksizce teneke bir bardağa dökerek öne doğru kaydırıldı. "Şuraya götür," diye emretti, uzak taraftaki bir köşeyi işaret ederek. "Barda Meksikalılara yer yok."

Rafe kaskatı kesildi ve yanlarındaki silahlara uzandı.

"Ben olsam bunu yapmazdım, *bayım*," dedi barmen. Rafe omzunun üzerinden bakınca on dokuzuncu yüzyıldan kalma iki fedainin kendisine doğru geldiğini gördü.

Şansını tartan Rafe odanın arka tarafına geçti. Ama bu hiç hoşuna gitmemişti.

Çoğu Meksikalı ama bazıları Şilili, Hawaili ve yerli Kaliforniyalı olan yaklaşık iki düzine erkekten oluşan bir gruba katıldı. Duvara yaslandılar, kaba masalarda oturup monte oynadılar ya da salonun diğer tarafından gelmeye cesaret eden İspanyol fahişelerden birkaçıyla konuştular. Görünüşe göre "yabancıların" diğer tarafa geçmesine ancak fahişe olmaları halinde izin veriliyordu.

Odanın en ucundaki yükseltilmiş sahnede bir grup gürültülü bir şekilde çalışıyordu; kemancı, iki gitarist ve bir trompetçiyle rekabet halinde çığlıklar atıyordu. Madencilerden bazıları sarhoş bir halde "Hangtown Girls" şarkısına eşlik ediyordu.

*Hangtown kızları tombul ve pembe,
Saçları lüle lüle, son derece rahat,
Boyalı yanaklar ve yosunlu boneler-
Onlara dokunursan eşek arısı gibi sokarlar.*

Madenciler hemen başka bir versiyona başladılar, bu seferki daha da gürültülüydü:

*Hangtown kızları meraklı yaratıklardır.
Dindar vaizlerle evleneceklerini
düşünürler,
Özelliklerini göstermek için kafalarını geriye
attılar. Hangtown kızları.*

Rafe yanında duran Meksikalı ata kaşlarını kaldırdı. Ona İspanyolca olarak Hangtown kızlarının az ve kibirli olduğunu söyledi. Sonra sırtarak İngilizce kaba bir şeyler ekledi.

Şarkıcılardan daha yüksek ses çıkarmaya çalışan orkestraya bir kez daha bakan Rafe, Felicia Mantero'nun o gece bir opera aryası seslendireceğini duyuran bir tabela fark etti.

Aynı adama Pablo'nun tarifine uyan birini görüp görmediğini sordu. Adam "Hayır" diye mırıldandı ama arkadaşı Pablo ve Sancho adında birinin o sabah aceleyle kasabadan ayrıldığını söyledi. "İdam ve çalıntı atlarla ilgili bir şeyler söylediler."

Rafe dehşetle inledi. "Nereye gittikleri hakkında bir fikrin var mı?" "Kuzeye, sanırım. Belki Rich Bar'a. Bilmiyorum, gerçekten."

Harika! Daha fazla ata binme. Bu sefer durup biraz araştırma yapacağım. Pablo'ya yetişene kadar-

Yanan sıvıdan büyük bir yudum alan Rafe, sahne sahibinin grubun çalmayı bırakmasını ve adamların bir an için sessiz olmasını işaret ettiğini görmek için sahneye baktı. "Uh Bir duyuru yapmam gerekiyor," dedi mavi brokar yelekli gergin adam, bir şeye kızmış gibi görünen kalabalığa bağırmaya çalışarak. "Size söylemek zorunda olduğum bir talihsizlik ... uh

. şey, Felicia bu gece şarkı söyleyemeyecek. Sanırım biraz rahatsız."

Sözleri daha ağzından çıkmadan öfke körükleriyle karşılandı.

"Saray'a gidebilirdik, seni solucan."

"Felicia'ya sahip olduğunu hiç sanmıyorum. Bu bir kandırmacaydı." "Evet, hadi şu piçi ayak parmaklarından asalım."

"Artık kadın gibi süslenmiş erkeklerle dans etmeyeceğim. En son Buford'u partnerim olarak aldığımda sürekli geçirdi."

"Şu Meksikalı kızlardan birine ne dersin? Şarkı söylemek ve sevişmek onlara doğal geliyor."

"Felicia'yı istiyoruz. Felicia'yı istiyoruz. Felicia'yı istiyoruz. . ." Sarhoşlar slogan atmaya ve ağır çizmelerini toprak zemine vurmaya başladılar.

Kurnaz ev sahibi sahneden inip arka kapıdan dışarı fırladı. Grup tekrar başladı, öncekinden daha gürültülü.

Rafe omuzlarını kanvas duvarın ahşap desteğine yasladı. Yıkanmamış yüzlerce insanın pis kokusuna karşı gözlerini kapattı.

bedenler, müziğin, kumarın ve şimdi de bağırışların kulak tırmalayan gürültüsü ve etrafını sardığını hissettiği ırksal önyargının yürek yakan acısı.

"Biraz paranız var mı, *bayım*? Eğer altınınız varsa Calina size iyi vakit geçirtebilir."

Gözlerini yavaşça açtığında, ellerini ince kalçalarına dayamış, cevabını bekleyen genç bir İspanyol fahişesi gördü. O kadar yakın duruyordu ki, adamın burnuna gül parfümünün kokusu geliyordu. Kirpikleri siyah yapışkanla doluydu, dudakları kıpkırmızıya boyanmıştı ve çürük kaşkorse bluzu bir omzundan o kadar sarkıyordu ki göğsünün yarısı açıktaydı.

On dört yaşlarındaydı.

"*Chica*, evine, *annenin* yanına git," diye azarladı onu karışık bir İspanyolca ile. "Bebeklerle oynamalısın, erkeklerle değil."

"*Bebé*," diye karşılık verdi ona, kırık bir İngilizceyle, "artık *annem* yok ve *babam* beni on iki yaşımıdayken elli pesoya bir yabancı denizciye sattı. O kadar da kötü bir hayat değil. İyi yemek yiyorum. Yumuşak bir yatakta uyuyorum. Tek yapmam gereken gözlerimi kapatıp on dakika boyunca burnumu tutmak."

"Öyle mi? Gecede kaç kez gözlerini kapatıp burnunu tutmak zorunda kalıyorsun?"

Omuz silkti. "On beş ya da yirmi."

"Kahretsin!" Bu kızı geri döndürmeye çalışırken hiçbir ilerleme kaydedemeyecekti.

"Peki, bu gece Calina ile oynayacak paran var mı?" Daha da yaklaştı ve bluzunun aşağıya kaymasına izin verdi, böylece gömleğinin ön tarafına bastırılmış olgunlaşmamış bir göğsün tamamını görebildi. Ellerinden biri boynuna dolandı ve bir öpücük için onu aşağı çekmeye çalıştı.

Onu tiksintiyle uzaklaştıramadan keskin bir tıslama duydu. Calina'nın başının üzerinden baktı.

Helen.

Oh, harika! Şimdi ortalık karışacak. Onun burada ne işi vardı? Ona odada kalmasını söylemişti.

Yeni yıkanmış kızıl saçları ense kısmından bir dantel şeridiyle bağlanmıştı ama yumuşak bukleler yanaklarına ve omuzlarına dökülüyordu. Yüzü, serpiştirilmiş çilleriyle, taze ve hafif bronzlaşmış bir şekilde parlıyordu. Askeri botlarını ve üzerinde gevşekçe sallanan çirkin yeşil elbisesini giymişti ama ona herhangi bir kadından daha güzel geliyordu. Ve daha değerliydi.

Kalbinin etrafında bir mengene varmış gibi hissediyordu ve zar zor nefes alabiliyordu. Aşağı baktığında, vücudunu bir Küba purosundan daha sıkı saranın aslında Calina olduğunu fark etti. *Lanet olsun!* Kendini onun boğazından kurtarmaya çalışırken, Rafe Helen'in dikkatini çekmeye çalıştı. Birkaç adam yaklaşmış ve ona bir şeyler söylüyorlardı ama Helen onlara soğuk davranıyordu.

Rafe'e bir kez daha bakan Helen'in kahverengi gözleri acıdan kocaman oldu ve yaşlarla dolmaya başladı. Ama sadece bir an için. Öfke anında kontrolü ele geçirdi. Çenesini kaldırdı, topuğunun üzerinde döndü ve dışarı fırlamaya hazırlandı.

Ama şamatacı madenciler yolunu kesti. "Hey, çocuklar, buraya bakın. Yeni bir şarkıcımız var. Felicia'ya ihtiyacımız yok. Hayır efendim. Şu kızıl saçlı kırsığa bir bakın." Tiz itirazlarına aldırmadan onu sahneye doğru geçirdiler.

Rafe onun peşinden gitmek için hareketlendi ama Meksikalı *senyorita* bir şekilde bir bacağını baldırına dolamıştı ve Rafe'in ayağı takıldı, neredeyse ikisi de pis zemine düşüyordu. Sonunda Rafe onun yapışan ellerinden ve bacaklarından kurtulduğunda, Helen şarkı söylemesi için sahneye itiliyordu.

"Ben şarkı söyleyemem," diye isyan etti. "Siz erkekler beni dinleyecek misiniz? Ben şarkıcı değilim."

"Ne yapabilirsin, tatlım?"

Bu soruyu çok sayıda kahkaha takip etti.

"Şu Elena denen kıza biraz benziyor, değil mi?" diye tahmin yürüttü bir adam. "Yani şu tirbuşon gibi dönen mi?" diye cevap verdi bir diğeri.

Ve bu kalabalık için şarkı söylemekten çok daha cazipti.

"Şarkı mı, tirbuşon mu? Ne olacak hayatım? Hadi başlayalım," diye homurdandı yüzünün yarısı kesik izleriyle kaplı, yaklaşık 1.85 boylarında bir dağ adamı. Muhtemelen bir keresinde bir boz ayıyla boğuşmuştu.

Rafe, Helen'in kısa kollarından birinin yırtık olduğunu fark etti ve gözleri kalabalığın içinde çılgınca, yalvarırcasına onu aradı. Sıkışan kalabalığa doğru zorla ilerlemeye çalıştı ama nafile, daha önce karşılaştığı iki fedai önünde durdu. İçlerinden biri havladı, "Sana daha önce söylenmedi mi? Odanın bu tarafında yağcılar yok. Dışarı!"

Rafe geri çekildi.

Belli ki şarkı söylemeyeceği için, erkekler şimdi Helen'in dans etmesini talep ediyorlardı; bu da Helen'in hepsini tirbuşonla çevirmesinin başlangıcıydı.

Rafe durumu hızla değerlendirdi ve ön kapıdan çıkmaktan başka çaresi olmadığına karar verdi.

Helen onun gidişine baktı ve gözlerine inanamadı. Gerçekten de onu bu çeteye terk ediyordu. Peki, ne bekliyordu? Daha birkaç dakika önce ona önemli bir haber vermek için bu cehennem çukuruna gelmişti ama onu Meksikalı bir sürtükle öpüşürken görmüştü.

Titremesini durdurmak için alt dudağını ısırdı ve gözlerindeki yaşların taşmasına izin vermedi. Hissettiğinden daha büyük bir cesaretle iğrenç adamlara seslenmeye çalıştı. "Hepiniz bir dakikalığına susup beni dinler misiniz?"

Müzik yavaş yavaş durdu ve bağırışlar alçak bir gürültüye dönüştü. Tek ses kumar masalarındaki bozuk paraların şingirtisiydi.

"Benim adım Helen Prescott. Şarkı söylemem ve tirbuşon çevirmem. Utanmalısın-"

Arkasında bir hışırtı duydu ve Rafe'in çadırın kapağının altından sürünerek geçtiğini gördü. *Tanrıya şükür!*

"O yağcı orada ne yapıyor? Biri ona haddini bildirmeli."

"Evet, hadi gösterelim onlara ne yapacağımızı."

"O benim kocam, sizi mankafalar," diye bağırdı Helen.

"Kocas mı?" diye haykırdı pençeli yüzüyle kocaman bir dağ gibi adam. Yere bir tomar tütün tükürdü ve etrafındaki tüm madencilerin çizmelerine sıçrattı. Kimse aldırıyor gibiydi. "Ne tür bir beyaz kadın pis bir Meksikalıyla evlenir?"

Rafe onun yanına geldi ve elini onunkiyle birleştirdi. Onu cesaretlendirmek için hızlıca sıktı.

"Geldiğiniz yoldan ikimiz de çadırdan çıkabilir miyiz?" diye fısıldadı.

Başını salladı ve kalabalığı temkinli bir şekilde izledi. "Zaman yok. Anında peşimize düşerler."

"Buradan çıkış yolumuzu vurabilir misin?"

Yine başını salladı. "Sayıları çok fazla. Hayır, onları başka yöne çevirmeliyiz."

"Nasıl?"

Ön tarafta birkaç adamın tabancalarını çıkardığını ve çadırın sahibi olduğu anlaşılan adamın yakınlarda durup ellerini ovuşturduğunu gördü. "Kahretsin, her an çadırımı parçalayacaklar," diye sızlandı.

Helen gelinciğe küçümseyen bir bakış attı. Onların güvenliği için endişelenmiyordu.

Sadece onun özel mülkü.

"Dans edebilir misin?" Rafe aniden sordu. "Ne? Şimdi mi? Sarhoş olmalısın."

"Yeterince değil, tatlım," dedi ve gruptan tanımadığı bir Meksika ezgisi çalmalarını istedi. Orkestra berbattı ama şarkı boğucu bir İspanyol ritmi taşıyordu.

Yavaş, baştan çıkarıcı bir ritimle vücudunun etrafında dönmeye başladı. Kalçaları sallanıyor, parmaklarını şaklatıyor, ona saldırmaya hazır, erkeksi bir yırtıcı gibi bakıyordu.

Hafifçe geri çekildi.

Seyirciler bunun iyi planlanmış bir hareket olduğunu düşünerek kahkahalarla güldüler.

Rafe onun gözlerini tuttu ve iki elinin çarpık parmaklarıyla işaret ederek onu yaklaştırmaya çağırdı.

Donup kaldı. *Yapamadı. Yapamazdı.* Rafe ona kollarını açtı.

"Bunu yapamam," diye zayıfça itiraz etti, isteksizce onun kucağına adım atarken bile. "Gerçekten. İyi bir dansçı değilim."

"Tatlım, bu adamlar senin dansının kalitesini zerre kadar umursamazlar. Ayrıca, yapacağımız dans evi yıkacak."

Onu sertçe kollarına çekti ve kollarını boynuna doladı. İki elini de sıkıca belinin iki yanına yerleştirdi.

Ona şüpheyle baktı. "Peki bu ne tür bir dans olabilir?" "*Lambada.*"

Onu yakınına çekti. Çok yaklaştırdı. Göğüsleri göğsüne bastırdı. Karnı adamın kasıklarına dayanıyordu. Yavaş ritmi yakalayan Rafe sallanmaya başladı, sonra kalçalarını onunkilerle birlikte oynattı.

Kalabalık duruldu.

Meksikalı müzisyenlerden biri "*Arriba!*" diye seslendi ve diliyle yüksek bir ses çıkardı. Yine de bunu düşünecek zamanı yoktu. Endişelendiği kişi Rafe'di.

"Ne tür bir dans dedin sen?" diye boğuldu.

"*Lambada*. Yasak dans." "O da ne?
Hiç duymadım."
"Tıpkı ... gibi." Rafe gülümsedi. "...kirli dans."

OceanofPDF.com

Bölüm On Dört

At üstünde ön sevişme mi? Ardından . . . ! Yippee ki yay! . . .

"Sadece sevişiyormuşuz gibi yap."

"Özür dilerim," dedi boğuk bir fısıltıyla.

"*Lambada* . . . Penetrasyon olmadan sevişmek gibi. Rahatlayın ve bırakın vücudunuz sizin yerinize konuşsun."

İçine girmeden sevişmek mi? Aman Tanrım!

Yavaşça bir o yana bir bu yana sallanıyorlardı. Hmmm. Dans etmek için fazla zamanı olmamıştı ama bu gerçekten hoştu. *Sallan ve dön. Sallan ve dön.*

"Sanırım işi kavradım," dedi. "Güzel.

Şimdi gerçek bir *lambada* için."

"Ne? Ooomph. Kes şunu."

Onu geriye doğru eğdi, böylece vücudunun üst kısmı kolunun üzerine savruldu ve göğüsleri kışkırtıcı bir pozla yukarı kalktı. Adamın üst kollarına tutunmaktan ya da yere düşme riskini göze almaktan başka çaresi yoktu.

Kalabalık cesaretlendirici tezahüratlarla çılgına döndü.

"*Arriba!*" diye bağırdı Meksikalı gitarist, tıpkı daha önce yaptığı gibi, bu sesin ardından da bir yuhalama sesi çıkardı.

"Ne ... yapıyorsun ... sen ... Ne yapıyorsun?" diye sordu Rafe boğuk bir sesle. "Dalıyorum. Tanrım, Louise! Daha önce hiç dalmadın mı Helen?"

Rafe

pislik ona gülüyordu.

"Çöz beni. Hemen şimdi," diye talep etti.

Sırıttı ve dans ritminin tek bir vuruşunu bile kaçırmadan onu dik tuttu. Düzeldiklerinde ve geleneksel yavaş dansa geri döndüklerinde

"Rafe, hadi gidelim buradan. Dans etmekte iyi olmadığım çok açık."

"Kimsenin şikayet ettiğini duymadım."

Aslında, maden arayıcıları ayaklarını yere vurup alkışlıyor ve bu gösteriden büyük keyif alıyorlardı. Ve Meksikalı müzisyen o aptal "*Arriba!*" bağırışını tekrarlayıp duruyordu. Helen kendini kötü bir film senaryosunun içine düşmüş gibi hissetti.

"Ayrıca, henüz gidemeyiz," dedi Rafe ona aceleyle, iki derin dalışın arasında. "Henry ve kuzeniyle dışarıda buluştum. Otelden eşyalarımızı almayı ve atları getirmeyi kabul ettiler. Hazır olduklarında arkada iki düdükle işaret verecekler."

"Oh, Tanrım!"

Hâlâ normal yavaş dans pozisyonunda olan Rafe, her iki avucunu da cesurca Helen'in kalçalarına yerleştirdi ve ona dansın "daha kirli" hareketlerini öğreterek onu kendisine karşı ileri geri yönlendiriyordu.

Kızın ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. "Çek ellerini kıcımdan, seni ahmak."

"Sana kirli olduğunu söylemiştim." Ağzı mizahla kalktı. "Hadi Helen, gevşe biraz. Gözlerini kapat. Sadece sen ve ben varmışız gibi davran. Vücudunu işin içine sok."

Kızın tepki vermesine fırsat vermeden, bir elini tutarak onu kendisinden uzaklaştırdı, ardından kolunun altında altı tur döndürdü, hepsi de müziğin ritmine uygundu. John Travolta bundan daha iyisini yapamazdı. Dönme hareketinden sersemlemiş bir şekilde çıktığında kendini öylesine sıkı bir kucaklaşmanın içinde buldu ki, muhtemelen adamın fermuarından karnında yiv izleri kalacaktı.

Göbekten göbeğe, kalçalarını erotik bir çemberin içinde bir bütün olarak döndürdü. Artık nefes alışları bile uyum içindeydi. Bu gerçekten sevişmek gibiydi.

Ve Helen tezahürat yapan madencileri, sahneye fırlatılan sikkeleri ve altın külçelerini, hatta on dokuzuncu yüzyıl ortamını bile unutmaya başladı. Sadece Rafe, o ve müzik vardı. Ve yasak dans.

Birbirlerinin vücutlarının ritmini öğrendikçe aralarında vahşi bir cinsel enerji alevlendi. Artık ona hareketleri göstermek zorunda değildi. O kendi hareketlerini başlatıyordu. Adam onu kendine yakın tuttuğunda, kalp atışlarının onunkilere çarpışını hissetti. Adamın aç, soluk mavi gözleri onunkileri kavradığında, başka tarafa bakamadı. Boynunun dibindeki nabzın sıçradığını gördü ve onu böyle etkileyebildiği için heyecanlandı.

"Helen."

Sadece o yumuşak dilli kelime neden oldu a
karıncalanma dalgalanma aracılığıyla aşırı hassaslaşmış
vücudunu.

Bir ayağını elbiseyle kaplı bacaklarının arasına soktu ve ona bir meydan okuma işareti yaptı.

Arsızca, onun sessiz meydan okumasını kabul etti ve dalgalı Latin temposunda onun kalçasına doğru ilerledi.

Onun zevk dolu nefesi onun ödülüydü.

Sonunda, göğsünü kızın sırtına dayayarak onu kaşık tarzında çevirdi. Sol kolunu kızın beline doladı ve sağ eliyle kızın sağ elini yukarı doğru tutarak, seks eylemini taklit edercesine kalçalarını tatlı, skandal bir daire şeklinde birbirine doladı.

Neredeyse dizlerinin bağı çözülüyordu.

Erkek çaresizliğini gösteren kısık, hırıltılı bir ses çıkardı ve kızın omzunu şakacı bir şekilde ısırarak onu çadırın arkasına doğru dans ederek yürümeye itti. Boynunun yan tarafını öptükten sonra onu kaba bir şekilde yere itti.

"Ne?"

"ğimdi!" diye seslendi ve kadın, Henry'nin çadırın öbür tarafından ıslık çaldığını Gehvetli bulanıklığı içinde fark etti.

Gerçeğe ve elindeki tehlikeye geri döndüğünde, brandayı kaldırdı ve arkasından bir kargaşa duyduğunda altına girmek üzereydi. Rafe iki tabancasını da sahneye hücum etmek üzere olan kalabalığa doğrultmuştu.

"Git!" diye bağırdı. "Hemen arkanda olacağım."

Kararsızca alt dudağını ısırды ama itaat etti. Henry onu aceleyle kuzeninin tuttuğu atlara götürdü ve birkaç uyarı sözcüğü mırıldanarak ata binmesine yardım etti. Yıllar gibi gelen birkaç uzun saniye boyunca beklediler. Sonra üçünün de telaşla sıçramasına neden olan bir silah sesi duyuldu.

Hemen ardından Rafe yara almadan dışarı çıktı. "Havaya ateş ettim," diye açıkladı hızlıca atına atlarken. Henry'nin kuzenine başıyla selam verdikten sonra Henry'nin elini sıkmak için uzandı. "Sana ne kadar teşekkür etsem *azdır*, *amigo*," dedi kalın bir sesle.

"Ben de," dedi Helen ağlamaklı bir sesle. Rafe'le birlikte atlarını çevirip dörtlüla kasabanın dışına, kuzey yönüne doğru giderken Henry'ye bir öpücük kondurdu. Arkasına baktı ve kızgın madencilerin çoktan kasabaya dolmuş olduğunu gördü.

Çadırın arkasından ve yanlarından. Henry ve kuzeni gölgelerin içinde eridi.

Kasabanın dışına çıktıklarında Rafe atını bir an için yavaşlattı ve onun atının yanına bindi. Hafifçe soluyarak ona baktı, yüzünde ateşli bir ifade vardı. Parlayan gözlerinde ve gergin çenesinde öfke vardı -muhtemelen onun emirlerine karşı gelerek salona geldiği için- ama başka bir şey daha vardı.

Hiçbir uyarıda bulunmadan uzandı ve bir elini kızın ensesine dolayarak onu kendine çekti. Sonra onu sertçe öptü, dudaklarını morarttı ve yasak dansları yüzünden hâlâ uğuldayan vücuduna şiddetli bir  zlem titremesi gönderdi. Öpücük sadece bir an sürdü ama mesaj açıktı.

Bu gece.

Emin olmak zorundaydı. Parmak uçlarını dudaklarına dokundurarak "Ne?" di y e fısıldadı.

Gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Bu gece intikam zamanı, *mi cara*."

Atını kalçalarıyla dürterek tekrar ilerledi. O da aynısını yaptı.

"Son gecemize kadar bekleyeceğini sanıyordum," diye zayıfça itiraz etti.

"Fikrimi değiştirdim." Yaramazca gülümsedi. "Ama önce durmak için güvenli bir yer bulmalıyız. O sarhoş madencilerin bizi takip edeceğini sanmıyorum ama yine de risk alamayız."

O da başını salladı, tehlike konusunda aynı derecede endişeliydi. "Rafe, salona gelmemin nedeni bazı adamların otelin salonunda, odamızın dışında konuşuyor olmalarıydı. Melek Haydut'un kasabada olduğuna dair söylentiler duymuşlar. *Onu* aramayı planlıyorlardı - d l  almak için. Tehlike olduğunu düşündüm."

Dikkatle dinledi. "O zaman Marysville'den ayrılmamız için daha fazla neden vardı. Ayrıca, bu gece Pablo'nun Sancho'ya katıldığını öğrendim. Daha kuzeye taşınmuşlar."

  ekti. "Sence sorunlarımız hiç bitecek mi?"

Ona şeytani bir bakış fırlattı. "Tatlım, o sorunlardan biri bu gece sona erecek."

"Bunu durduğumuzda konuşuruz."

"Hayır, yapmayacağız Helen. Konuşma, alay etme ve sürekli ereksiyon olma zamanı bitti."

"Sürekli har . . . Oh, her zaman beni şok etmeye çalışıyorsun."

Başını sertçe salladı. "Hayır, yapmıyorum. Seni hazırlıyorum. *Hazırlanırken* de şunu düşün. O atın üzerindeki geniş bacaklarınızı hayal ediyorum. Atın yürüyüşünün her ritmik dönüşünde eyerin yumuşak tüylerine ... ve açık kıvrımlarına ... ve şişen-

"Kes şunu! Kes şunu!" diye haykırdı.

"Ve altındakinin ben olduğumu hayal etmeni istiyorum." Onun baştan çıkarıcı sözlerini duymamaya çalıştı ama nafile.

"Şimdiden ıslandın mı, Helen? Bana yalan söyleme. Dansımızın seni de en az benim kadar tahrik ettiğini biliyorum. Hâlâ o zonklamayı hissediyor musun?"

"Neden böyle konuşuyorsun?" diye bağırdı. "Ben her gün erkeklerle uğraşıyorum. Kaba dilin benim için yeni bir şey olduğunu mu sanıyorsun? Yine de senden bunu beklemiyorum."

"Kaba mı? Sevişmemizden bahsetmem kaba mı? Helen, eğer bunları bir yabancıya söyleseydim, bu hakaret olurdu. Hatta taciz. Ama bu sen ve ben. Bir erkek ve bir kadın. Eğer bu senin zevkine uymuyorsa, tamam, ama bunu sapkınlık ya da korkutma olarak gösterme. Sözlerimin seni hiç heyecanlandırmadığını dürüstçe söyleyebilir misin?"

İnledi. "Bana işkence etmek hoşuna mı gidiyor?"

"Bu ön sevişme, tatlım. Var olan en lezzetli işkence. Bir saat kadar sonra durduğumuzda, seni o kadar tahrik ve ateşli istiyorum ki, elli adımda tenimi kabartacaksın."

Muhtemelen şu anda bunu yapabilirim.

Atına gıdıkladı ve yavaşça dörtmala koşmaya başladı. Onun atı da kısa sürede ona yetişti. Adam yavaşlamadan önce yaklaşık yarım saat hiç konuşmadan at sürdüler.

"Nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim. O kadar yorgun değilim ve atım muhtemelen başka bir yere gidebilir-" "Helen, Helen, Helen. Kastettiğim bu değildi." Uzandı ve bir avucunu uyluğunun üzerinde gezdirdi.

Ayak parmaklarından kasıklarına ve oradan da beynine bir elektrik akımı yayıldı. İniltisini bastırmak için bir elini ağzına götürdü.

Güldü. "Bebeğim, birlikte çok iyi olacağız."

"Böyle konuşmandan hoşlanmıyorum."

"Neden?" diye sordu şaşkınlıkla başını eğerek.

Çenesini kaldırdı ve karanlıkta bile çok fazla şeyi açığa vuracağından korkarak yüzünü ona çevirdi.

"Prissy, bol elbisen göğüslerine mi sürtünüyor?" Kalbi küt küt atmaya başladı ve cevap vermeyi reddetti.

"Meme uçların sert mi? Emilmek istiyor musun? Sert mi yoksa yumuşak mı seviyorsun? Islak mı kuru mu? Ne istersen yapacağım. Her şeyi. Engel yok."

Nefesi kesildi. Vücudundaki her sinir ucu onun küstah, erotik sözlerini dinliyor ve hassasiyeti artıyordu.

"Bir zamanlar sadece bir erkeğin göğüsleriyle oynamasıyla boşalabilen bir kadın tanıyordum. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

Onun sözlerini bastırmaya çalıştı.

"Helen," diye mırıldandı çatlak bir sesle, kontrolden çıkmış halini de ele veriyordu. "Gerçekten ne istediğimi biliyor musun?"

"Hayır, bana söyleme."

Kadının sertliği karşısında sıırttı. "Bir an için dizginlerini bırakmanı ve bana bakmanı istiyorum. Sonra, göz teması kurarken, kendi göğüslerini kaldırmayı istiyorum. Ve uçlarına dokun. Sadece bir saniyeliğine. Hepsi bu kadar."

Helen şok olmuştu. Bu sefer gerçekten şok olmuştu.

En şok edici şey ise baştan çıkarılmış olmasıydı.

Helen, itaat ederek kendini ve Rafe'i gerçekten utandırmadan önce atını dörtlale koşturdu.

Bir keresinde onu yakaladı ve "Çıplak ata binmeyi düşünmezsin herhalde?" diye sordu.

"Gerçekçi ol!" diye tersledi.

Bir saat sonra yoldan sapıp dik bir dağa çıktılar. Bir süredir uzaklarda gök gürlüyordu ve fırtına kopmadan önce kamp kurmaları gerekiyordu. Sonunda, sarkan geniş bir kaya çıkıntısına geldiler.

Rafe yüksek sesle, "Burası genellikle mağaraların olduğu bir yer," diye tahmin yürüttü. "Ben keşfederken sen burada kal." Kısa bir süre sonra geri döndü ve ona kendisini takip etmesini işaret etti. "Mükemmel bir yer. Sadece bize ve atlara yetecek kadar yer var."

Rafe yakacak odun toplamak için dışarı çıkarken, Helen küçük, alçak tavanlı mağaranın arka tarafındaki atları ovmaya başladı. "Odanın" rutubeti ve yaklaşan fırtınanın esintisiyle birlikte havada kesin bir soğukluk vardı. *Yoksa olacaklardan korktuğum için mi?* Her halükarda, büyük bir ateş iyi olurdu.

Çırayı mağaranın ağızına yakın bir yerde yakmaya başladı, böylece duman dışarı çıkabilecekti. Bu arada Rafe beş kez daha girip çıktı, yan tarafa yığıldığı kırık uzuvları kucak dolusu taşıyordu. Son seferinde şiddetli yağmur yüzünden sırlıklam olmuştu.

"Helen, bak bakalım heybelerden birinde sabun bulabilecek misin?"

Çıra parçalarıyla beslediği ateşten başını kaldırıp baktı. Nefesini tutarak, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Rafe sırlıklam gömleğiyle birlikte botlarını ve çoraplarını çoktan çıkarmıştı. Saçlarından yüzüne ve göğsüne su akıyordu. Pantolonunun fermuarını açmak üzereydi.

Adam kıkırdadı, görünüşe göre onun telaşını anlamıştı. "Yağmurda yıkanacağım."

"Oh." Sabunu buldu ve ona uzattı. Tanrım, şimdiden siyah boxer'ına kadar inmişti. Ateşin ışığı şık vücudunu, geniş omuzlarını, sert karın kaslarını, düz karnını ve dar kalçalarını, güzel uzun bacaklarını ve dar ayaklarını vurguluyordu.

"Bana katılmak ister misin?" diye sordu boğuk bir sesle, onun dikkatle incelediğinin farkındaydı.

Ve neredeyse çıplak olmasından hiç de utanmıyordu.

Başını sallayarak gözlerini kaçırdı, adama verdiği tepkiden rahatsız olmuştu. *Otuz dört yaşındayım ve bir erkek tarafından telaşlandırılıyorum. Tanrı aşkına, ben bir ordu binbaşısıyım, etrafım erkeklerle çevrili. Bu beni neden bu kadar etkilesin ki?*

Adamın şortunu çıkarıp mağara girişine doğru ilerlediğini duydu. Dışarı çıkmadan hemen önce, "Hemen döneceğim," dedi. Kadının başını kaldırmayı reddettiği ağır bir duraklama oldu ve adam ekledi: "Battaniyeleri bizim için hazırla Helen. Sana ihtiyacım var. . gerçekten çok ihtiyacım var."

O zaman başını kaldırdı ama tek gördüğü, adamın çıplak vücudunun arka kısmının yağan yağmura doğru ilerlediği idi.

Rafe uzun bir süre ortalıkta görünmedi ve Helen ateşi daha da yükseltirken birkaç dakikada bir köşeye yığılmış battaniyelere baktı. Rafe'in ona zaman tanıdığını biliyordu, eğer gerçekten bir şey yaparsa

Onlar için yatak, onun cevabı olacaktı. Sevişip sevişmeme seçimini onun kucağına bırakıyordu.

Yapmalı mıyım? Sadece bu soru bile zaten aşırı tahrik olmuş vücudunda bir şalteri indirdi. Yapmak istedi. Evet, kesinlikle istiyordu.

Peki ya Elliott? Helen caydırıcı bir unsur olarak nişanını hemen bir kenara bıraktı. Rafe'le ne olursa olsun ya da ne olmazsa olsun, Helen Elliott'la evlenmeyecekti. İyi bir adam olmasına rağmen onu sevmediğini artık biliyordu. Evlilik, sağlam bir yuva ve çocuk hayalleri kurmaktan kendini alamıyordu ama sevgisiz bir evlilikte bunların hiçbir anlamı olmayacaktı.

Kontrol mü? Ne Rafe üzerinde ne de o çok yaklaştığında kendim üzerinde kontrolüm var. Helen bu kadar çaresiz hissetmekten hoşlanmıyordu. Kendine duygulardan çok mantığa dayalı bir hayat kurmuştu. Eğer bu sefer çözülmesine izin verirse

-Bu tek gecede kendini yeniden düzene sokabilecek miydi? Muhtemelen hayır. Yine de . . . Bir erkekle kontrolünü gerçekten kaybetmek nasıl bir şey olurdu? Rafe ile? Bu cazip olasılık karşısında içine dolan ezici istek dalgası karşısında bir an için gözlerini kapadı.

Ondan hoşlanmıyorum bile. Bu tam olarak doğru değildi. Rafe'i tanıdıkça, onu tanımadığını daha iyi anlıyordu.

Sevgi. Helen, *buradaki en büyük unsurun bu olduğu* sonucuna vardı. Ya Rafe'ye aşık olduysa? Ya onu zaten seviyorsa? İşte bu tehlikeli bir ihtimaldi. Gelecekleri yoktu. İdealleri, geçmişleri, hayalleri çok farklıydı.

Çocuk istemiyor.

Tek gecelik bir kaçamak, hepsi bu. Bu yeterli olur muydu? Tabii ki yeterli olmazdı. Ama alternatifi neydi? Bilmemek. Hiç deneyimlememek. Risk almamak.

Helen teslimiyet dolu bir kahkaha atarak ayağa kalktı ve battaniyeleri silkeleyerek ateşin yanına serdi. Daha sonra eyerleri yastık olarak kullanmak üzere daha yakına taşıyacaktı.

Düşünceli bir şekilde, elbisesinin önündeki düğmeleri boynundan karnına doğru çözmeye başladı.

"Helen." Adı Rafe'in dilinden karanlık, dumanlı bir yakarış gibi törpülenerek çıktı.

Başını kaldırıp baktı ve adamın mağaranın girişine yaslanmış, yüzünde vahşi bir ifadeyle onu izlediğini gördü.

"Durma." Kollarını göğsünde kavuşturmuş, bekliyordu. Sertleşmiş ereksiyonu ona duyduğu arzusun görsel kanıtıydı. Teninin her yeri koyu renkti, bu da İspanyol mirasını hatırlatıyordu. Giysilerinin modern süsleri olmadan, tıpkı olmakla suçlandığı vahşi, umutsuz haydut gibi görünüyordu. Bir desperado.

Rafe'in kalbi bir matkap gibi atıyordu. Sıcak nefes ciğerlerini yakıyordu. Bu uzun zamandır beklediği andı. Rüyası. "Durma," diye tekrarlardı niyet ettiğinden çok daha sert bir sesle.

Helen korkmuş bir geyik gibi donup kalmış, kahverengi gözlerini kocaman açmıştı. Onu avcı olarak mı görüyordu? Bir tehdit olarak mı?

Sakin ol, sakin ol, dedi kendi kendine, derin nefesler alarak. *Frene bas. Öfkeli açlığınla onu korkutacaksın.*

"Benim için soyunur musun Helen?" diye sordu nazikçe. "Çok yavaş."

Tereddütle başını salladı ve bir düğmeyi daha açtı. Sekiz tane daha vardı. "Son olsun bebeğim. Seni *çok kötü* istememi *sağla*."

Başka bir düğme. Bu seferki göğüs hizasındaydı. Yeşil elbisesinin kumaşı, krem beyazı teni ve saçılmış çilleriyle bir an için görünecek şekilde ayrıldı.

Ona hemen dokunmazsa patlayacakmış gibi hissediyordu. Bunun yerine yumruklarını sıktı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Wanton." Başka bir düğme.

Ahlaksız mı?

Göğüslerinin iç kıvrımı ortaya çıkmıştı. İçinden bir ürperti geçti.

Bekledi.

"Tenini hisset. Sıcak mı?"

Onunla göz temasını kesmeyi reddederek bir düğme daha açtı, ardından iki elinin parmak uçlarını çıplak karnına bastırdı. "Kavurucu." Adam kısa bir *k a h k a h a* attı. Helen utangaçlığını kaybediyordu.

Güzel.

Aceleyle iki düğme daha açtı ve soru sorarcasına ona baktı. "Ne istediğimi biliyor musun Helen?"

Acı acı gülümsedi. "Oh, evet."

O da gülümsedi. "*Sadece* bu değil, bebeğim. Hayır, daha fazlasını istiyorum... çok daha fazlasını." Kız bir kaşını kaldırdı.

"Tatlım, sana daha önce hiçbir erkeğin yapmadığı şeyler yapmak istiyorum. Sana daha önce hiç hissetmediğin şeyleri hissettirmek istiyorum."

"Şimdiden daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissediyorum," diye itiraf etti. "Bakire değilim Rafe, ama sanki ..." Kelimeler için mücadele etti. "Sanki ... şey ... gibi hissediyorum.

. bu ilk kez oluyor." Garip

bir şekilde, o da öyle

yaptı.

Üzerindeki elbiseyi silkerek kalçalarına kadar indirdi.

Vücudu hareketsiz kaldı ve zihni bomboş kaldı.

Elleri yanlarına düştü. Yüzü alev alev yanmasına rağmen adamın gözlerine meydan okurcasına bakıyor, kusurlarını bulması için ona meydan okuyordu.

Hiç kimse yoktu.

Ateş gibi saçlarıyla bir tanrıçaydı. Teni kremsi bir pürüzsüzlükteydi; tanıdığı pek çok kadın gibi porselen ya da koyu bronzlukta değil, saf bir kıvılcık şeftali tonundaydı. İnce boynu, şimdiye kadar gördüğü en muhteşem göğüslere doğru uzanıyordu. Vargas göğüsleri. Kabarık aureoller ve ahududu tonunda çakıl uçlarıyla kaplı fildişi renginde mükemmel küreler. Bir keresinde ona söylediği gibi, şampanya göğüsler.

Ve hepsi bu değildi. Kıvrımlı kalçalarına doğru genişleyen dar bir beli vardı. Düz karnı, diliyle keşfetmeyi arzuladığı girintili çıkıntılı bir göbeği çerçevesiyordu. Elbisesi geri kalanını gizliyordu ama bekleyebilirdi. Şimdilik bu kadarı yeterliydi. Neredeyse çok fazlaydı.

Ona doğru gitmeye başladı. Bekleyemedi.

Duraksayan bir el kaldırdı. "Daha önce benden ne yapmamı istediğini hatırlıyor musun?"

Kaşlarını çattı. Bırakın ondan daha önce yapmasını istemiş olabileceği bir şeyi, kendi adını bile hatırlayamıyordu. "Ne zaman?"

"Bu gece. Bu gece erken saatlerde." Ellerini yavaşça

kaldırdı. Ve adam hatırladı. *Vay anasını!*

Her iki avucunu da göğüslerinin altına yerleştirdi ve onları biraz kaldırarak daha şehvetli bir göğüs dekoltesi yarattı. Sonra ellerini yukarı doğru, göğüslerini geçecek şekilde hareket ettirdi ve ... *aman Tanrım!* ... önce bir işaret parmağını, sonra diğerini yaladı. Ve kendi meme uçlarına dokundu.

Kadın gözlerini kapadı ve inledi.

O da gözlerini kapadı ve inledi.

Üç hızlı adımda onun önündeydi ve onu kollarının arasına aldı.

Neredeyse yere yığılıyor, adamın omuzlarına tutunuyordu.

Ağzı onunkini açgözlülükle kapladı, dudaklarını itici diliyle açmaya zorladı.

Öpücüğe aynı açlıkla karşılık vererek onu daha da derine çekti.
Nazik olmak istiyordu ama nasıl olacağını unutmuştu. Usta bir aşığı hak ediyordu. Kontrolden çıkmıştı.

Beyni *"Hız tümseği zamanı"* dedi. Beyin ölümü gerçekleşmiş vücudu *"Kapa çeneni"* dedi. *Indianapolis'e gidiyoruz.*

Elleri kadının sırtında, omuzlarından kalçalarına kadar gezindi.

Bastırıyordu.

Yoğurma. Keşfetmek.

Parmakları sarsılarak adamın omuzlarını kavradı.

Yavaşla biraz.

Dilini tekrar kızın ağzına soktu, sonra geri çekti.

Yavaşla biraz.

Aptal dili onunkini takip ederek ağzına girdi.

Yavaşla biraz.

Adam okşadı ve kadın da onu takip etti.

Yavaşla biraz.

Onun ağzı, onun dili. Onun ağzı, onun dili. Derin, inanılmaz öpücük hiç bitmedi. Kaygan bir yakınlığın akıcı hareketine dönüştü. Birleşme.

Yavaşla yoksa bu iş başlamadan bitecek.

Sonunda beyni diğer organına ulaştı. Ya öyle ya da arterleri testosteronla tıkanmış.

Hafifçe yana eğildi. İki eliyle yüzünü kavrayarak alnını onunkine dayadı ve nefes nefese kaldı.

Helen'in elleri, sakinleşene kadar kasılmış bir şekilde adamın omuzlarını kavrayıp açmaya devam etti. Sadece göğsünün kabarması ve küçük bir inilti devam eden kargaşasına ihanet ediyordu. Eğer adam testosteron krizindeyse, Helen kesinlikle hormon cennetindeydi.

Mırıltının üzerinde konuşabildiğinde Rafe dudaklarını onunkilere değdirdi. "Hanımefendi, bir erkeğin kontrolünü nasıl kaybedeceğini biliyorsunuz."

"Ben mi?" diye kuşkuyla sordu. "Kontrolden çıkan benim."

"Öyle misin?" Sırıttı. "Güzel."

"Daha fazla beklemek istemiyorum."

"Ben de bilmiyorum bebeğim." Derin bir nefes aldı. "Ama yapacağız." Her iki elini de avuçlarının içine aldı, parmak uçlarını öptü, sonra kollarını iki yana açtı. Daha iyi görebilmek için geri çekildi, sonra inledi. "Üç kez öpmenin yetmeyeceğini biliyordum."

"Ne için yeterli?" diye ciyakladı adam son üç düğmesini açıp elbiseyi kalçalarından sıyırıp ayaklarının dibinde dalgalanmaya bırakırken.

"Sana duyduğum bu vahşi ihtiyacı tatmin etmek için." Bir elinin parmak uçlarını vurgulamak için kızın kırmızı buklelerinin üzerinde gezdirdi.

İç çekti.

Yumuşak ipek ve kadının iç çekişi onu daha fazlasını yapmaya çağırıyordu ama kendini tutmaya çalıştı. Bu hiç de kolay olmadı. "Uzan," diye mırıldandı ve tökezleyerek ıslak giysi yığınının yanına gitti. Sonunda, sakarlığına rağmen cüzdanını buldu ve folyoya sarılı üç paketi çıkardı.

Battaniyeye döndüğünde, Rafe üç prezervatifi bir kenara fırlattı ve bir an için Helen'in onu bekleyişini seyretti. Sırt üstü yatmış, kollarını başının üzerine atmış, çıplak vücudu

-Görkemli bir şekilde çıplak, güzel vücudu onu bekliyordu. Sevişmek için.

Helen ile sevişeceğim. Bunca yıl ve onca rüyadan sonra Helen'la sevişeceğim.

Helen sanki kendi bedeninin dışında duruyormuş gibi hissetti. Bu kıvranan yaratık o olamazdı. Bu, alçakgönüllülüğü ve çekingenliği olmayan bir kadındı. Teni tahrik edici bir şekilde parlıyordu. Morarmış dudakları aralandı. Göğüsleri okşanmak için tatlı bir özlemle ağrıyordu. Merkezinde biriken sıcak sıvı davetkârdı. Hayır, bu bir fantezi olmalı.

Ama Rafe bir illüzyon değildi. Hayır, tepesinde duran, rüyalarının cevabı gibi ona bakan adam etten, kemikten ve saf bir erkekti. Onun için duyduğu arzuyu gördü. Sadece ereksiyonunda değil, mavi gözlerindeki ateşte, kabaran göğsünde ve sıkıp sıkıp çözdüğü yumruklarında da.

Bunu ona yapabilecek gücüm var. Çok hoşuna gitmişti. Onları saran cinsel güçten hiçbir şey anlamıyordu ama hayatında ilk kez açıklamalar umurunda değildi.

Kollarını yukarı kaldırarak onu kendine doğru çekti. Onun keskin göğüs kıllarının hassaslaşmış göğüslerini aşındırmasının, dişlerinin omzunun kıvrımını yeniden ısırmasının, kalçasının bacaklarının arasına girmesinin verdiği lezzetli acının tadını çıkardı. Her bir hissi izole etmek, her bir nüansın tadını çıkarmak istiyordu ama her şey çok hızlı gerçekleşiyordu. Bir okşama diğerine karışıyordu. Daha önce hiç yaşamadığı zevkler, adamın dokunduğu her yerde, vücudunun her tarafına yayılıyordu.

Çok fazlaydı ve neredeyse yeterli değildi.

"Seni çok istiyorum," diye fısıldadı, saçlarını yüzünden çekerken ve bir kulak memesini dişlerinin arasına alıp çekiştirirken.

"O zaman al beni," demeye başladı ama adamın dili kulağının iç kıvrımlarında erotik şeyler yapıyordu. Islak uç yolunu izledi, sonra gidebildiği kadar içeri daldı. Defalarca aynı şeyi tekrarladı. *Kulak seksi*, diye düşündü Helen ve bedeni cinsel ritme tepki vermeseydi kıkırdayacaktı. *Aman Tanrım!* Hiç düşünmeden bacaklarını ayırdı ve adamın kalçasına doğru hareket etti. "İstiyorum ..." diye mırıldandı.

"Biliyorum tatlım. Yakında," diye söz verdi Rafe ve bir dirseğine dayanarak onun vücuduna hayranlıkla baktı.

Yüzünü başka tarafa çevirdi, birdenbire onun seksini ne kadar arzuladığını görmekten rahatsız oldu. Adam çenesini geriye doğru eğerek onu kendisine bakmaya zorladı. "Arkanı dönme Helen. Seni neyin heyecanlandırıldığını göster bana."

"Her şey beni heyecanlandırıyor, seni aptal."

Sırıttı. "Gerçekten mi? Bunun gibi mi?" Parmak uçları bir göğsün etrafında dairesel bir desen çizdi, zirveye gittikçe yaklaştı. Sonunda başparmağıyla ileri geri tıngırdattığında, kadın sırtını eğdi ve arzuyla inledi.

"Ne?"

"Bu yeterli değil," diye mırıldandı.

Gözlerinde bir anlayış parıltısı belirdi ve başını eğdi. Meme ucunu ıslanana kadar diliyle yaladı, sonra ciddiyetle emmeye başladı. Önce yumuşak, sonra daha sert ve daha hızlı. Ağzının her dayanılmaz çekişinde göğüsleri şişiyor ve zonkluyordu. Meme ucundaki her çekiş bacaklarının arasında yankılanan bir tınıya neden oldu.

Başını bir kez kaldırıp bakmakta olduğu göğsü inceledi ve kadın tısladı: "Sakın durayım deme."

Boğuk bir erkek sesiyle, "Hayatta olmaz!" diye cevap verdi ve diğer göğsüyle ilgilendi, diliyle fiskeledi, dişleriyle sıyırdı, sonra derin derin emdi.

"Oh ... oh ... oh, evet!"

Bu sırada eli aşağıya, düz karnının üzerine indi. Parmakları onu ayırdı, kayganlığını keşfetti, şişmiş hazineyi buldu. Adam oraya dokunduğunda çığlık attı.

Geri çekildi. "Seni incittim mi?"

"Hayır." Uyarılmışlığının boyutu karşısında kendini mahcup hissetti.

"Sonra ne olacak?"

"Seni çok fazla istiyorum," diye itiraf etti.

Prezervatiflerden birine uzanırken gülümsemesi çocuksu bir zafer edasıydı. "Oh, Helen, beni asla çok fazla isteyemezsin. Ve inan bana, benim seni istediğimin yarısı kadar bile değil."

Paketi karıştırırken gergin parmakları bir türlü düzgün çalışmıyordu. Sonunda dişleriyle yırtarak açtı ve tek eliyle düzeltti. Bacaklarının arasında yuvarlanarak özür diledi, "Özür dilerim. Daha fazla bekleyemem."

"Pardon?" diye nefes nefese kaldı adamın sertliğini ilk hissettiğinde. "Biraz daha devam edersem duman olup gideceğim."

Gülmeye çalıştı ama sesi boğuk çıktı. Her iki avucunu da kalçalarının altına yerleştirerek onu kavislendirdi ve darlığının içine doğru hafifçe girmeye başladı. Utanç verici bir şekilde, vücudu istemsiz bir doruk noktasının dalga dalga etrafında kasıldığında ancak girmişti.

Ağlamaya başladı.

"Şşşt," dedi, "boşalma şeklini seviyorum. Utanmana gerek yok."

"Çok erken," diye boğuldu.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Uzattığı kollarından destek alarak, tamamen içine girene kadar kendini daha da derine bastırdı.

Ağlamayı kesti ve gözlerini kırıştırarak ona baktı. *İnanılmazdı!*

Onu doldurdu, içine soktu, sonra iç kıvrımları onun boyutuna uyacak şekilde kayarken daha da genişlemiş gibi görünüyordu. Kendini tutmak için dişlerini sıkıyordu. Kaslı kollarında damarlar göze çarpıyordu. Nefes almakta zorlanıyor gibiydi.

İlk kez neredeyse sonuna kadar çekip sonra tekrar soktuğunda, onu sarsan şiddetli zevkten gözlerinin yuvalarından fırladığını düşündü.

İkinci kez hazırды. Bu sefer şok olmayacaktı. Ayaklarını yere dayadı ve kalçalarını onun vuruşunu karşılamak için kaldırdı.

Nafile bir çaba. Direnmesine rağmen, o çırpınan kalbinde patlayan roketler onu ateşe verdi. Şimdiye kadar, gözleri muhtemelen göz kapaklarının arkasında meyveli slot makinelerinden biri gibi dönüyordu. Kirazlar ve ananaslar ve portakallar ve ...

"Karşı koyma," diye ikna etti Rafe.

Ona denediğini söylemeye çalıştı ama kafasının içinde meyve salatası dans ediyordu.

Rafe'in vuruşlarının sayısını unutmuştu. Akıl almaz bir tutkunun sancıları içinde başı bir o yana bir bu yana dönüyordu. Çırpınıyor ve yalvarıyordu. Bir keresinde kendi nabız gibi atan göğüslerine dokunmuş olabileceğini ya da belki Rafe'in ellerini kendisine yönlendirmiş olabileceğini düşündü. Emin değildi.

Rafe'in durumu da daha iyi değildi. Gözleri kapalıydı, koyu renk kirpikleri kızarmış teninde mükemmel siyah yelpazeler oluşturuyordu. Ayrılmış dudaklarından sert nefesler kaçıyordu. Omuzlarını ve boynunu geriye doğru atarak tatmin olmak için çabaladı.

Ve onun içine her itişinde, kasık kemiği ıslak kıvrımlarındaki o şişmiş uyarılma düğümüne baskı yapıyor, onu daha da yükseğe, daha da yükseğe, inleyen, sarmal bir his tufanına doğru götürüyordu.

Bacaklarını daha da açıp bir yay gibi gerildi, sonra vücudunu sarsan coşku dalgalarına teslim oldu. Vücudundaki her sinir ucu parçalayıcı bir orgazmla patladı. Spazm üstüne spazm Rafe'in sertliğini kavradı.

Erkeksi bir hırıltıyla Rafe de doruk noktasına ulaştı. Sertçe pompalayarak son bir hamle yaptı, sonra refleksif titremelerle kadının içinde sarsıldı.

İkisi de birkaç saniyeliğine kendilerinden geçmiş olmalıydılar çünkü Helen kendine geldiğinde Rafe ağır bir şekilde onun üzerine uzanmıştı. Kalpleri birbirlerine karşı hızla çarpıyor, sonra yavaş yavaş normal bir hıza iniyordu.

Sonunda Rafe başını kaldırdı. Onun güleceğinden ya da birlikte ne kadar iyi olduklarına dair bir yorum yapacağından korkuyordu. Hatta belki de panosu hakkında bir şeyler söyleyecekti.

Bunun yerine, merakla ve ciddiyetle ona baktı.

"Sanırım seni seviyorum," dedi, sesi duygusallıktan çatlıyordu. "Tanrı yardımcım olsun ama sanırım seni seviyorum."

On Beşinci Bölüm

Dil ereksiyonu mu? Hadi ama! Gerçekten mi?

Rafe Helen'a baktı, iri kahverengi gözleri şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Rafe, ne olduğunu bilmiyorum-"

"Şşşt," dedi parmaklarını dudaklarına bastırarak. Aceleyle yaptığı itiraftan şimdiden pişmanlık duyuyordu. "Sadece bunun benim için ne kadar özel olduğunu bilmeni istedim. Senden karşılık vermeni istemiyorum, o yüzden kendini fazla kaptırma. Muhtemelen sadece bir replikti."

Parmak uçlarını ağızıyla değiştirdi ve dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. Tanrım, onu öpmeyi seviyordu.

Onun alt dudağını ısırıldı.

"Ah!" diye haykırdı. Doğrulup elinin tersiyle ağızını sildi ve kan olup olmadığını kontrol etti. Kan yoktu ama olabilirdi. "Bunu neden yaptın?"

"Öyle miydi?" Dizlerinin üzerine çöktü ve öfkeyle adamın göğsünü itti.

Neredeyse ateşin içine düşecekti, özellikle de gözleri kadının sallanan göğüslerine dikilmişken. "Delirdin mi sen? Ne oldu?"

"Çizgi mi? Çizgi miydi?" Gülümsemeye başladı.

"Sakın sırtıyım deme." Ayağa kalktı ve bir şekilde battaniyelerden birini çıplak vücuduna koruyucu bir şekilde sarmayı başardı. Bu hiç anlayamadığı kadınsı bir hünerdi. Bütün kadınlarda vardı. Muhtemelen Roma toga günlerine kadar uzanıyordu. Evet, şimdi görebiliyordu. Bir tanrıça bir yüzbaşıyı alnındaki asma kuruyana kadar beceriyor, sonra da bir çarşafı mütevazı bir şekilde örtünme ihtiyacı hissediyordu.

"Sırtıtmıyordum," dedi sırtarak ve kalan battaniyenin üzerine tekrar uzandı. Başını boynunun altında kavuşturduğu kollarına dayayarak Helen'in somurtarak odun yığınının doğru ilerleyişini izledi. Helen'in hareket etmesini izlemek *gerçekten* hoşuna gidiyordu. Meme uçlarının hâlâ sert olup olmadığını merak ediyordu.

Ve onun o kırmızı bukleleri... Kahretsin, her şey o kadar çabuk olmuştu ki, *orayı* gerçekten keşfedecek zamanı olmamıştı. Ama şimdi çok zamanı vardı. Aklına ani bir düşünce geldi. "*Keşfetmek*" *mi dedim?* Oh, evet, Marco Polo, kalbini ye. Yarım kürelerinin her enlem ve boylamını keşfetmeyi planlıyordu. Kuzey Kutbu. Güney Kutbu. Ekvator.

"Çok iğrençsin," dedi, sanki aklını okuyabiliyormuş gibi ona ters ters bakarak. Hırslayarak küçük bir kütük aldı ve sönmekte olan ateşin üzerine fırlattı. Kıvılcımlar her yere uçuştı. Bir tanesi neredeyse onu hassas bir noktasından vuruyordu - Ekvatoruna çok yakındı. Kızın fark edip etmediğini görmek için ona baktı.

Vardı ve o da çok endişeli görünmüyordu. Kadınlar!

Anla artık!

"Hayır, Helen, bu bir replik değildi," diye kabul etti, onu yeterince kızdırdığına karar vererek. "Bu sözleri daha önce hiçbir kadına söylemedim." *Ve bir daha bu kadar dikkatsiz olmayacağımdan emin olabilirsiniz.*

"Yapmadın mı?"

Yukarı baktı. Oh, harika! Yine geyik gözleri. "Dinle, söylediklerimi unut. Farzet ki-"

"Unutmak mı? Unutmak mı?" diye bağırdı. "Kadınlar böyle şeyleri unutmaz."

Doğru ya! "O zaman bu kadar abartmayın. Evlilik teklif ettiğim falan yok. Çitler ve bebekler önceden de benim tarzım değildi, şimdi de değil."

Helen irkildi. "Seninle evlenmek istediğimi hiç söylemedim," dedi küçük bir sesle, çenesini kibirli bir şekilde kaldırarak.

Kahretsin, doğru şeyi söyleyemiyor gibiydi. Ve şimdi onu da aşağılamayı başarmıştı. Ama dili bir türlü çözülüyordu. "Güzel. Çünkü evlilik pazarlığı açık olmayan bir konu."

Ona attığı bakış bir kızılağacın kabuğunu soyabilirdi. "Bu bir avukat konuşması mı, yoksa-"

"Helen, baştan başlayalım." Rafe doğruldu ve iki elinin parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Bu çok saçma-"

"Yoksa bağıllıktan korkan bir adamın konuşması mı?"

"Aynen öyle."

"Hangisi?" "İkisi de."

"Hah! Cluck-cluck."

"Benim bir tavuk olduğumu mu söylüyorsun?"

Onu, alt anatomisine takılıp kalan anlamlı bir değerlendirmeye süzdü.

"Sen her şeyi yaparsın ama çükünü kaldıramazsın."

Dudaklarında bir sırtış belirdi ama onun bağdaş kurarak yere çöktüğünü görünce aniden durdu. *Olamaz!* "Ne?" diye sordu kuşkuyla.

"Meditasyon yapacağım."

Ooohm'a mı *gidiyor? Şimdi mi? İşlerin çok düzgün gittiğini biliyordum.* İnledi. "Ah, Helen, buraya gel. Şimdi meditasyon yok. Hadi tekrar sevişelim. Ben beceriksiz bir aptalım ama bunu telafi edeceğim."

"Çok üzgünüm. Merkezimi bulmak için düşünmeye ihtiyacım var."

"Bebeğim, merkezinize gittim ve gayet iyi. Sözüme güven."

Yüzü pembenin nefis bir tonuna döndü ama bu kez onun yemine gelmeyi reddetti. Bunun yerine, tam teşekküllü bir ilahiye başladı. *"Ooohm, ooohm, ooohm, ooohm."*

"En azından şu battaniyeyi çıkarabilirdin," diye homurdandı. "Eğer başımı ağrıtacaksan, meme uçlarına biraz bakarak bunu telafi etmeliyim."

"Ooohm, ooohm, ooohm, ooohm. . . ." Ateşin karşısında ona dönük olmasına rağmen, gözleri boş, dümdüz karşıya bakıyordu.

Bu onu gerçekten rahatsız ediyordu. Kadının bu kadar kısa sürede ateşli bir seksten soğuk bir kayıtsızlığa geçebilmesinden hoşlanmıyordu. Özellikle de vücudu hâlâ ateş içindeyken. Tamam, bu oyunu iki kişi oynayabilirdi.

"Ooohm, ooohm, ooohm, ooohm."

Kendini hippie-dippie lotus pozisyonuna getirdi ama bu o kadar da kolay değildi. Dizleri çatırdıyor ve bacakları simit gibi katlanmak istemiyordu. Sonunda, birkaç küfürden ve uyluk kaslarını biraz zorladıktan sonra başardı ve alevlerin üzerinden ona baktı.

Kadın şaşkınlıkla ona bakıyordu, konsantrasyonu bozulmuştu.

Güzel!

"Ne yapıyorsun?"

"Meditasyon. Merkezimi buluyorum." Yere baktı, sonra tekrar ona döndü.

"Hâlâ orada," diye göz kırparak onu bilgilendirdi.

Kadın küstahça dudak büktü ve *ooohlamaya* devam etti. Adam da ona katıldı, bu onu çok üzdü.

"*Aaahm, aaahm, aaahm, aaahm, ...*" diye mırıldandı, sırf onu kızdırmak için kasıtlı olarak nakaratları kaçırdı.

"*Ooohm, ooohm, ooohm, ooohm, ...*" dedi ama başardığını söyleyebilirdi. Sinirlenmişti.

"*Aaahm, aaahm, aaahm, aaahm, ...*" gerçekten uzun, sıkıcı bir süre devam etti. Yaklaşık bir dakika. "Bu çok rahatlatıcı Helen," diye yalan söyledi. "Bunu daha sık yapmalıyız."

"*Ooohm, ooohm, ooohm, ooohm. . . .*" Sanki transa geçmiş gibi gözlerini ona dikmiş bakıyordu.

Bunu yapamazdı. Tempo çeşitliliğine gitmeye karar verdi. Kadın *oooh* dediğinde, adam araya bir *aaahm* soktu. "*Oooohm, aaahm, ooohm, aaahm, ooohm, aaahm ...*"

"Şunu keser misin?" diye tersledi.

"Neden? Karmanı mı bozuyorum?"

"Hayır. Sadece aptalca konuşuyorsun." Sonra onu tekrar susturdu ve zombi suratını açtı. "*Ooohm, ooohm, ooohm ...*"

Meditasyon yapmaktan yorulmuştu. Keşfetmek istiyordu. "Şimdi form yapmaya ne dersin? Çıplak formlar. Evet, sanırım bunu başarabilirim."

Bir *ooohm* bile demedi. Aslında, onu duymamış gibi davrandı. Belki de duymamıştı. Belki de duyuları için daha büyük bir şoka ihtiyacı vardı.

"Peki Prissy, sana dilimi ereksiyon haline getirebildiğimi söylemiş miydin?" Kızın çenesi şaşkınlıkla düşmeden önce keskin bir nefes alışını duydu.

Artık *oooh* yok.

"Acınacak haldesin."

"Evet." Sırıttı.

"Yalan söylüyorsun."

Kaşlarını oynattı. "Öyle mi düşünüyorsun?" Bir parmağını ona doğru salladı. "Neden buraya gelip rhumba yapmıyorsun ve öğrenmiyorsun?"

Dudakları kıpırdadı. Sonra hafif bir kıkırdama ve ardından kendiliğinden gelen bir kahkaha duydu.

Hallelujah!

Battaniyeyi vücuduna daha sıkı sararak ayağa kalktı ve beceriksizce ateşin onun tarafına doğru yürüdü. Onu üzerine çekmeyi çok istemesine rağmen ellerini iki yana açmaya zorladı.

"Eee?" dedi ona ters ters bakarak. "Peki ne?"

"Göster bana, seni aptal."

"Ne? Ön sevişme olmadan anında dilimin sertleşmesini mi bekliyorsun?" dedi kıs kıs gülerek.

Onun ereksiyonunu işaret etti. "*Bu* duruma ayak uydurmakta hiç zorlanmıyor gibi görünüyor."

"Hiç klas değil. Benim dilim daha rafine bir enstrüman. İhtiyacı var . . . Belki o togayı bırakırsan-" "Toga mı?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Battaniye. Kefen. Çadır. Her neyse."

Adamın gözünü kırpmasına fırsat vermeden kıvrımların yere düşmesine izin verdi ve onları bir kenara fırlattı.

Ve Rafe'nin dili gerçekten de üç beden büyümüş ve kendi aklına sahipmiş gibi görünüyordu. Nutku tutulmuştu.

Helen, Rafe'in nutkunu tutmaktan muazzam bir zevk alıyordu. Rafe nefes nefese kalırken Helen ona baktı, Rafe'in çıplak vücudunu takdir eden gözleri kocaman açılmıştı. Tanrım, keşke şu anda panosu yanında olsaydı diye düşündü. Kadın çıplaklığıyla başlayarak Rafe'in nutkunu tutmanın elli yolunu not almak isterdi.

Tanrı yardımcım olsun ama sanırım seni seviyorum, diye içinden Rafe'i taklit etti. Sonra, *muhtemelen sadece bir replikti*. O pislik onu kandıramazdı. Onu seviyordu, tamam.

Sanırım ona bir ders vermesi gerekecekti.

Vücudunun üzerinde adım atarak, kalçalarını çerçevelemek için her iki ayağının iç kısmını kullandı. "Söyle," diye emretti.

"Dil sertleşmesi."

"O değil." Onunla sözlü münakaşaya girmekten hoşlandığını söyleyebilirdi. Hödük!

Ayak başparmağıyla onun ereksiyonuna dokundu.

Battaniyenin üzerinden bir metre kadar havaya fırladı. "Vay anasını!"

Vücudundan geçen titremenin aşırı zevkten kaynaklandığından emindi. Bu kadar cesur, sınır tanımaz ya da heyecanlı olabileceğini hiç hayal etmemişti. Ya da aşık.

Açıkça eğlenerek, bir ayağını göğsüne dayayarak onu geri itti. Saldırgan olmak eğlenceliydi. "Söyle."

"Hayır." Yine sırtıyordu.

"Evet," diye ısrar etti ve ayağının pedini kullanarak meme uçlarından birini daire içine aldı.

Kalbi neredeyse göğsünden fırlayacaktı. "Belki de fikrimi değiştirdim."

"Beyler! *Bu* sözlerin geri alınamayacağını bilmiyor musunuz?" "Kim demiş?"

"Bu yazılı olmayan bir kural. Şimdi söyle, lanet olsun." Ayağını aşağı çekti.

"Helen," diye uyardı. Dışlerinden tuhaf, gıcırdayan bir ses çıkıyordu. Kendini tutmaya çalışıyor olabilirdi. İyi ki birileri öyleydi. Marysville'de yaklaşık üç mil geride kendininkini kaybetmişti. Muhtemelen ilk dalışta.

Adam onun bir sonraki hamlesini tahmin edemedi -*kendisi* de bir sonraki hamlesinin ne olacağını bilmiyordu- dizlerinin üzerine çöktü ve adamın kalçalarının *üstüne* oturdu. Adamın uyarılmışlığı karnına baskı yapıyordu.

Rafe'in gözleri yuvalarında birkaç tur döndükten sonra, "Orospu çocuğu! Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Sadece birazcık," diye mırıldandı öne doğru eğilerek. Göğüsleri adamın göğüs kıllarını sıyırdı, sonra şişti ve tatlı bir acıyla titremeye başladı. Onunla her zaman yaptığı gibi dalga geçmek istiyordu ama kendini sarhoş gibi sersemlemiş ve kafası karışmış hissediyordu.

Sıcak nefesi dudaklarına değecek kadar yaklaştığında, "Ee, dilin nasıl tatlım?" diye sordu.

"Yuttum." Onun dudaklarına karşı gülümsedi.

Ve çok iyi hissettirdi. Gülümseyen bir öpücük. Hoşuna gitmişti. O da onun dudaklarına gülümsedi.

Onu belinden yakaladı ve tekrar oturur pozisyona getirmeye zorladı. Tanrım, koyu teni, parlayan gözleri ve öpülmek için yalvaran sert dudaklarıyla çok yakışıklıydı. Adam onu geri çekince bunu yapmak için tekrar öne doğru eğildi. "Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye bağırdı.

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Bilmiyorum. Unuttum. Oh, ben hatırlıyorum. Kelimeleri söylemeni istiyorum. Tekrar." Hissettiği kadar şişkin olup olmadıklarını görmek için dudaklarını yaladı. Rafe'in gözleri hevesli bir ilgiyle dilinin izlediği yolu takip etti.

"Beni ikna et," diye mırıldandı.

"Nasıl?" Başını sorgulayıcı bir şekilde eğdi. "Dokun bana."

Parmak uçlarını düz erkek meme uçlarının üzerinde gezdirdi. "Hoşuna gitti mi?" diye sordu. Adamın yüksek sesle içine çekmesinden bundan çok hoşlandığını anlayabildi. Sonra parmak uçlarını ağızıyla değiştirdi ve ona sahip olduğu gibi onu emdi.

Kalbi gümbür gümbür atarak ve yumruklarını iki yanında sıkarak karşılık verdi. Söz yok.

"Peki ya bu?" Daha da alçaldı ve kısa bir süre için onu avucunun içine alarak hafifçe okşadı.

"Kesinlikle," diye boğuk bir sesle konuştu.

O sırada mağaradaki tek ses arka plandaki yağmur, çıtırdayan ateş, yer değiştiren atlar ve Rafe'in hırıltılı nefes alışığıydı. Rafe'in sıcak tenini ellerinin altında hissetmekten, tahrik olmuş ve onu isteyen erkek kokusundan zevk alıyordu. Elleri, ağız ve tenini aşındıran teniyle, güzel ayak parmaklarından buruşuk alnına kadar onun bedenine tapıyordu. Ve her zaman, bazıları İspanyolca olan tatlı, ateşli cesaretlendirici sözler fısıldadı. Bazıları o kadar açıktı ki kızın her yeri kızardı.

Gözlerini adamın yüzüne kaldırdığında, yüz savunmasız ve açıktı. Ani bir sezgiyle bu adamı derinden incitebileceğini fark etti. Tanrı'ya şükür, tek istediği ona zevk vermektir.

"Benim sıram," diye homurdanarak onu yüzüstü yatırdı. "Seni görmek istiyorum," diye itiraz etti.

"Şşşt. Sonra görüşürüz. Önce keşfetmek istiyorum." "Keşfetmek" dediğinde adamın sesindeki şeytanı duydu. Omzunun üzerinden ona bakmak için başını kaldırdı ama adam saçlarını geriye çekerek boynunu ortaya çıkardı ve dişleriyle hafifçe ısırarak yüzünü battaniyeye geri dönmeye zorladı. "Benim sıram, benim yolum, tatlım. Yavaş ve sakın."

Yavaş ve kolay mı? Oh, evet! Bu noktada hormonlarım zaten hızlı ve öfkeli olmaya programlanmış durumda.

Önce kulağını öptü, diliyle -ne de olsa yutmamıştı- daha önce ona yaptığı o harika şeyleri yaptı. Seks eylemini taklit eden ıslak, çırpınan hareketler, battaniyenin içine batacakmış gibi hissetmesine neden oldu.

"Hoşuna gitti mi?"

"Evet."

"Peki ya bu?"

"Tanrım,
evet."

Sert avuç içleri ve sıcak dudaklarıyla vücudunun incelemeyeceği bir santimi bile yoktu. Omurganın kıvrımlarında çok zaman geçirdi. "Her zaman bir kadının sırtının küçük kısmının en erotik tahrik edici olduğunu düşünmüşümdür ... ta ki göğüslerini görene kadar" dedi ona. Ve onun kendisi için yeni bir erojen bölge ortaya çıkardığını kabul etmek zorunda kaldı.

Kelebek dövmesinin izini sürdü ve dudaklarını dövmeye bastırdı. "Bu benim sana vurduğum damga," dedi boğuk bir sahiplenmeyle.

Sonra ona başka bir erojen bölgeyi, dizlerinin arkasını gösterdi. O zamana kadar titreyen bir et yığınının dönüşmüştü. Serbest kalmak için inledi ama adam sadece güldü ve bir eliyle sırtını tuttu. Dizlerinin arkasındaki kıvrımı sıyırdığında, bacaklarından yukarı, yukarı, yukarı elektrikselsel bir zevk akımı geçti. Dili okşamayı tekrarlattığında, içinde vahşî ve korkutucu derecede yoğun bir şey serbest kaldı.

Yaklaşan doruk noktasının ilk spazmında, onu sırt üstü çevirdi ve bir göğsünü ağzına aldı. Ağrıyan ucunu, bacaklarının arasından dışarıya doğru dalgalanan dalgalarla eşleşen bir ritimle çekti. Kadın çığlık atmaya çalıştı ama boğazı kapandı. Emme gücünü artıran Rafe bir elini karnının üzerinde gezdirdi, nemli buklelerin üzerinde sıçradı, sonra ona dokundu.

Yıldızları gördü.

Kadın bacaklarını kapatmaya çalıştığında, adam bir diziyle bacaklarını açık tutarak onu kışkırtıcı parmak uçlarına maruz bıraktı.

"Artık yok, artık yok, artık yok," diye hıçkırdı ve adamın göğsüne vurdu.

"Sakin ol, sakın ol," diye yalvardı her seferinde kalçaları saldırıya karşı gerildiğinde. "Benimle savaşmayı bırak. Rahatla."

"Sakinleşmek mi?" diye ciyakladı şaşkınlıkla, bileğini yerinde tutmaya çalışıyordu. O itaat edene kadar ellerini tuttu. Sonra tekrar egzersize başladı.

Tekrar ve tekrar. Azgın bir uyarılma. Sınıra kadar. Sonra dur. Rahatla. Tekrar başla.

Sonunda zirveye ulaşp paramparça olduğunda, yüksek perdeden gelen ciyaklamayı duydu ama bunu kendisiyle, var olduğunu hayal bile edemeyeceği yasak zevkler için yalvaran bu çırpınan, kambur, arsız kadınla zar zor bağdaştırabildi.

Orgazmının doruğundayken Rafe boğuk bir sesle, "Bana bak," dedi.

Ağır göz kapaklarını araladı ve adamın dizlerinin üzerinde, kadının geniş bacaklarının arasında durduğunu gördü. Kadının dizleri bükülmüş, kalçaları adamın kalçalarına dayanmıştı. Titreme dalgaları onu sarsarken bile, adam iki elini kalçalarına koyarak onu daha yükseğe ve daha geniş bir alana kaldırdı.

"Hayır," dedi onun niyetini anlayarak.

"İzin ver ..." Başını eğerek ağzıyla kızın saçlarını bir yandan diğer yana okşadı, sonra dilini erimiş kayganlığa karşı kullanarak onu sıvı ateşe çevirdi.

Acı verici derecede yoğun bir doruk noktası daha oluşmaya başladı. Çırpındı. Çırpındı. Tufanla savaştı.

Artık ona rahatlaması için yalvarmıyordu. Heyecanının arttığını gösteren alçak, erkeksi sesler çıkarıyordu.

Sonra pozisyonlarını ayarladı ve kadının içine girerek onu doldurdu. Kadının vücudu onu değişen dalgalanmalar ve şiddetli kenetlenmelerle karşıladı.

Çığlık attı.

Kükredi.

"Çok ateşli!" diye haykırdı. "Çok iyi!"

"Oh . . . Oh!"

"Nazik olmak istedim."

"Sakın cüret etme."

Neredeyse geri çekiliyordu ve buğulu, ağlamaklı gözlerle ona baktı. "Bana ne istediğini söyle."

"Sen," diye fısıldadı.

Adam kızın içine öyle sert ve derin daldı ki kız battaniyeden fırladı. Bacaklarını adamın beline doladı ve kulağına "Kontrolü kaybediyorum" diye bağırdı.

Kıkırdadı. "Mesele de bu zaten."

"Korkarım."

"Seninleyim. Birlikteyiz."

Bu yüzden kendini tuttu ve daha önce hiç çıkmadığı bir yolculukta ona yol göstermesine izin vererek, vuruşa vuruşa onunla eşleşti. Seks ve biyolojinin ötesinde, bedenin ruhla birleşmesine.

Sırt üstü yattı, hâlâ onun içindeydi ve bir süre hızını onun ayarlamasına izin verdi. Daha yavaş. Daha derine. Onun üzerindeyken göğüslerine dokundu ve kadın onun etrafında eridiğini, onu zevkiyle yağladığını hissetti.

"Sen harikasın... harikasın... harikasın. Hiç hayal etmemiştim ..."

"Söyle," diye yalvardı.

Tereddüt etti. İstemediğini anlayabiliyordu. Ama yaptı. Onun için. "Seni seviyorum."

Gözlerini kapattı ve ezici sarmallara teslim oldu.

Onu tekrar sırt üstü çevirdi ve dizlerini göğsüne bastırdı. "Sıkı tutun, bebeğim. Bu son gerginlik." Kasları gerilmiş kollarına dayanarak daha kısa, daha sert darbelerle içine girdi. "Şimdi!" diye bağırdı ve kadın onun genişlediğini, sonra da içine boşaldığını hissetti.

Kalbi hızla çarpıyor, kulakları çınlıyor ve vücudundaki her sinir ucu titriyordu. Sonunda, sonunda, sonunda... İç kıvrımları dalga dalga kasılmaya başladı ve Rafe'in erkekliğini orgazmıyla birlikte hapsetti.

Uludu - saf tatminin çiğ, erkek sesi.

Ve katıksız, katıksız bir coşkuyla bir anlığına kendinden geçti.

Çevresini tekrar fark edebilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti. Rafe muhtemelen felç olmuş bir halde, ağır bir şekilde onun üzerinde yatıyordu. Sırtını toprak zemine dayamıştı, battaniyelerinden bir metre uzaktaydı. Göz kapaklarından birini kaldırdığında, yanağından birkaç santim ötede bir atın toynağını gördü. Başını kaldırdığında F. Lee'nin aristokrat burnuyla ikisine baktığını ve muhtemelen "Aptal homo sapiens!" diye düşündüğünü gördü.

Rafe nefes almak için yutkunarak başını kaldırdı. "Sanırım hiperventilasyon geçiriyorum." Onu hafifçe öptü ve gülümsedi. "Kahretsin, çok iyiydim."

Gülümsemesine karşılık verdi ve "Kahretsin, çok iyiydik" diye düzeltti. "Ri-i-ight!" O anda dondu kaldı, sanki sersemlemiş gibiydi.

"Ne?"

"Az önce dövmemi mi yaladın?" "Özür dilerim."

Kadın başını kaldırdı ve Rafe omzunun üzerinden baktı. F. Lee'nin dili Rafe'in sağ kalçasında geniş bir gezinti daha yaptı.

"Aman Tanrım!" Rafe mağaradaki yeni yerlerini özümsemeye başladığında haykırdı. "Buraya nasıl geldik?"

Omuz silkti. "Sen 'şoför'dün."

Rafe yuhaladı. "Oh, hayır! Bunu benim üzerime yıkamayacaksın." Bir kolunu omzuna dolayarak onu kendine çekti. "Eğer sana bir daha Prissy dersem, dilimi karate ile kes."

Onun göğsüne sarıldı. "Ereksiyon olduğunda mı?" diye sordu tatlı tatlı.

Boğulur gibi bir ses çıkardı. "Bunu unutmama asla izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Asla."

"Bakalım şu heybelerden birinde bir pepperoni pizza ve bir Coors bulabilecek miyiz?" dedi. "Açlıktan ölüyorum." Ayağa kalkarken bacakları neredeyse altından çekiliyordu. Zayıflığından dolayı utangaç bir şekilde sırttı ve onu yukarı çekmek için elini uzattı.

Kalın saçları dağınıktı. Mavi gözleri tembel bir sahiplenmeyle onun vücudunu tarıyordu. Dudakları tutkunun etkisiyle gevşemişti. Koyu teninde çürükler ve ısırık izleri vardı. Özünde, az önce seks yapmış ve gerçekten iyi vakit geçirmiş bir adama benziyordu.

Onu seviyordu.

"Neden gözlerin yaşlı, *aşkım*?" diye sordu, onu ayağa kaldırıp kucağına çekerken.

Yüzünü ellerinin arasına alarak, "Tekrar söyle," diye fısıldadı.

Anlayışla derin bir iç çekti. Belli ki rahatsız olmuştu. Kız acı içinde kıvrandı ve onun kollarından kurtulmaya çalıştı.

Onu sıkıca tuttu. "Sakın söylediğim ya da yaptığım her şeyi yanlış yorumlamaya kalkma. Bunların hepsi benim için yeni ve-"

"Ve sen benim için her şeyin aynı olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi hıçkırarak.

"Helen," dedi abartılı bir sabırla, "sen şarapsın, ben de bira. Sen granolasın, ben Froot Loops. Sen elmasın, ben jalapeño biberiyim. Sen kızarmış tavuksun, ben de acılı sosis. Sen-"

"Bahane arıyorsun, Rafe," diye tersledi. "Ayrıca, çok iyi Meksika sosislisi yaparım."

"Öyle mi?" Yorgun bir şekilde gülümsedi. "Bitirmeme izin vermedin. En önemli şey sizin bebek olmanız ve benim ... şey, olmamam."

Evet, her zaman yollarına *çıkan o* önemli engel vardı. Omuzları çöktü.

"Şimdi, bana karşı sertleşmeden önce bitirmeme izin ver. Sadece farklı olduğumuzu söylemeye çalışıyorum ve ikimiz de sahip olduğumuz bu inanılmaz kimyanın ötesini düşünmüyoruz ve bu sorun değil, ama-"

"Lafı dolandırmayı bırak, Rafe." Hiç şüphesiz gelecek olan reddedilmeye karşı kendini hazırladı.

"Seni seviyorum," dedi, şaşkın ve savunmasız ve harika, harika, h a r i k a olan puslu gözlerle ona bakarak. "Alt

. . . Seni seviyorum," diye fısıldayarak itiraf etti.

Kalbi göğsünde neredeyse patlayacak kadar genişledi ve yanağından aşağı büyük bir gözyaşı süzüldü. "Muhtemelen bu sözleri yarın geri almaya çalışacaksın," diye suçladı, gülümsemeye çalıştı ama başaramadı.

"Muhtemelen," diye kabul etti ve çenesindeki gözyaşını öptü.

Hemen ardından bir gözyaşı daha geldi.

"Ben de seni seviyorum. Tanrı şahidim olsun, gerçekten seviyorum," dedi kasvetli bir şekilde.

"Bu yüzden mi göğüs kıllarıma banyo yaptırıyorsun?" diye şakalaşırken gözyaşları birbiri ardına yüzüne akıyordu.

Başını salladı, sonra titredi. "Bize ne olacak?"

Onu ateşin yanına götürdü ve battaniyelerden birini toga tarzında etrafına sardı. "Bir şekilde halledeceğiz, söz veriyorum. Sana kahramanın olacağımı söylememiş miydin?"

"Lütfen, yine şarkı söylemeyecek misin?"

"Hayır, önce seni besleyeceğim. Gücünü toplaman için," dedi ateşin üzerine birkaç odun dizerken. "Sonra ..." Ona muzip bir sırıtış fırlattı.

"Sonra?" diye sordu.

"O zaman Marco Polo oynayacağız." Göz kırptı. Kız kıkırdadı ve kahkahayı patlattı.

"İlk ben gideceğim tabii ki."

"Elbette," dedi kuru bir sesle. "Pusulaya ihtiyacım olacak mı?" Adam kıkırdadı. "Hayır, sadece çapamı takip et."

"Hmmm," dedi, yanaklarındaki son nemi de silerek. "Belki de geminin pruvasındaki figüran ben olabilirim. Bilirsin, şu beline kadar uzanan dolgun hatunlardan biri."

"İşte ruh bu, sevgilim. Güvertelerinizi de temizleyebilirim."

"Şey, bilmiyorum. Bu, bayrağınızı çekmemden önce mi sonra mı olacak?" "Bu oyunu daha önce de oynamıştın," diye çocuksu bir tavırla suçladı.

Ateşin karşısında sıcak bir gülümsemeyle birbirlerine baktılar. Heybelerden birinden yiyecek bir şeyler çıkarıyordu.

Rafe'in onu daha iyi hissettirmek için konuyu değiştirdiğini biliyordu. Muhtemelen onun da en az kendisi kadar kafası karışmış ve korkmuştu.

Belki de her şeye rağmen işler yoluna girecekti.

On Altıncı Bölüm

Kaptan Kanca ve Tinkerbelle ... rol oynamak çok eğlenceliydi! ...

"Son dans zamanı, tatlım."

Helen kendini çok sıcak ve uyuklu hissediyordu. Tüylü battaniyenin altına daha da sokuldu ve gözlerini açmayı reddetti.

"Uyan, küçük Suzy," dedi tüylü battaniye. "Yol için bir tane daha." Helen uykusunda kıkırdadı. *Ne rüya ama!* İşte oradaydı

Hollywood setinde, tüylü kazağı göğsüne şehvetli bir şekilde sürtünen Fred Astaire ile vals yapıyordu. Hayır, Patrick Swayze'ydi ve Catskills'de kirli dans ediyorlardı. Belki de kazak giymiyordu ve ona Suzy diye sesleniyordu, tıpkı o eski şarkının adı gibi.

Ama Patrick'in neden siyah saçları ve mavi mavi gözleri vardı? Ve, oğlum, dalabiliyordu!

Rüyadan rüyaya sürüklenerek biraz daha uyudu. Şimdi küçük bir kızdı ve babası ona bir köpek yavrusu veriyordu. "Teşekkür ederim, babacığım."

"Ben senin baban değilim," dedi babası.

Zavallı adam! Çocukluğu boyunca ona bir evcil hayvan vermemek babasına hep acı vermişti ama sürekli üslerden üslere taşınıyorlardı.

"Ne sevimli bir köpek yavrusu! Ne kadar sevecen!" diye kıkırdadı. Sevimli, oynak hayvan onun karnını yalıyordu.

Sevimli, kıpır kıpır hayvanın esnerken "Ben köpek değilim" diye homurdandığını düşündü. Ya da belki de "Sana sevimliliği göstereceğim" demiştir.

Tekrar derin uykuya dalmak için rüyalarından vazgeçmeden önce, *rüyaların güzel yanı da bu*, diye düşündü. *Battaniyeler dans edebilir ve yavru köpekler konuşabilir.*

Birkaç dakika sonra yeni bir rüyaya girdi. Bu kez kucağında bir bebek tutuyordu. "Oh, tatlı bebek!" diye mırıldandı.

"İşte şimdi bir yerlere varıyoruz," diye homurdandı bebek derin bir sesle. Erkek bir bebek olmalı.

Helen siyah saçlı bebeğe baktı ve gözleri yaşlarla doldu. Seveceği bir çocuk! Bir daha asla yalnız kalmayacaktı. Hayalleri gerçek olmuştu. Parmaklarını bebeğin şaşırtıcı derecede gür saçlarında gezdirdi ve onu kucağına aldı. Bebeğin ağzı göğsüne yapışmış, kök salıyordu.

Vay be! Bu bebeğin biraz emiş gücü var. Ve dişleri.

Dişleri mi?

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ah, bebeğim!" diye haykırdı.

"Sen mi aradın?" Rafe sırttı ve kendini onun vücuduna doğru kaydırды. Dirseklerini başının iki yanına dayayarak onun üzerine uzandı ve ağzını onun ağzına doğru indirmeye başladı.

Göğüslerinin dolgun ve gergin olduğunu, adamın göğsüne bastırıldığını fark etti. Bacaklarını ayırdı ve adamın tüylü kalçalarına şehvetli bir şekilde süründü. Ateş sönüp köz haline gelmişti ve mağaranın açıklığından şafak ışığı süzülüyordu. Belli ki bu "rüya" bir süredir devam ediyordu.

"Neyin peşindesin, Rafe?" diye alaycı bir ciddiyetle sordu.

"Keşfetmek." Adam kızın alt dudağını ısırdı. "Uyanmadın. Ben de sensiz başladım."

"Oh. Özel bir şey kaçırđım mı?"

"Muhtemelen. Sanırım her şeye yeniden başlasam iyi olacak, ha?" Ve öyle de yaptı.

"Güverteyi henüz temizlemediniz sanırım?"

"Hayır, ama bayrağı kaldırdım." Göstermek için kendini ona yasladı.

"Ne bayrak ama!" dedi kuru bir sesle.

"Ne kürekmiş ama!" diye karşılık verdi, göğsündeki tüyleri kızın göğüslerine sürterek.

"Küreklere asıl, matie." "Demir al."

"Sancak tarafındaki bir balina mı?"

"Hayır, dili sertleşmiş bir balina."

"Seni aptal!"

"Bana Kaptan Kanca de."

"Senin kaptan olacağını kim söyledi?"

"Şu anda *bu* teknenin dümeninde ben varım."

"Daha sonra dümene geçebilir miyim?" diye sordu tatlı bir sesle, "kancasını" iki eliyle kavrayarak.

"Aye-aye, Tinkerbelle," diye boğuk bir ses çıkardı.

O zaman şaklabanlık yapmayı bıraktılar ve bu kez sevişmeleri yavaş, dokunaklı bir karaktere büründü. Helen, Rafe'in bu üçüncü seferin, modern uygarlığa geri dönüp doğum kontrolü korumasına sahip olana kadar sonuncusu olacağına tamamen niyetli olduğunu söylemesine gerek kalmadan anlamıştı.

Bu yüzden onun bedenini nazik okşamalar ve uzun öpücüklerle besledi. Ve mırıldanmaya devam etti, "Son kez, son kez, son kez ..."

"Rüyalarında, rüyalarında, rüyalarında ..." diye karşıt düşüncelerini bastırarak, onun ustalıklı bakımlarının tadını çıkardı.

O ve Aziz Augustine'in pek çok ortak noktası vardı.

Birkaç saat sonra Rafe dışarıda atları eyerliyordu.

Kahvaltıyı çoktan yapmışlardı; yağlı domuz pastırması, az pişmiş fasulye, bayat ekmek ve berbat kahveden oluşan doyurucu bir yemek. Beverly Wilshire'da bir Pazar brunch'ının tadı daha iyi olamazdı.

Helen hâlâ mağaradaydı, şüphesiz gargara yapıyor ve meditasyon yapıyordu ama Rafe'in bugün umurunda değildi. Hayır, kendini yumuşak hissediyordu ve gülümsemeden duramıyordu. Hatta bir keresinde kendini ısıklık çalarken yakaladı, ta ki F. Lee ona o "sakın ha" bakışlarından birini atana kadar. Tercümesi, "Isıklık çalarsan, gaz alırım." Rafe ısıklık çalmayı bıraktı.

Sonunda Helen, içinde erzaklarının bulunduğu heybeyi taşıyarak dışarı çıktığında o da gülümsüyordu. Ve o da gülümsemeyi bıraktı.

Asi kızıl saçlarını geriye tarayıp at kuyruğu yapmış ve bir kumaş parçasıyla bağlamıştı. Kamuflaj pantolonunun üzerine çirkin yeşil bir elbise giymişti çünkü ikisi de kuzeye giderken maden kamplarından uzak durmaya devam edemeyecekleri konusunda anlaşmışlardı. Yanaklarındaki bıyık yanıkları ve dudaklarındaki şişkinlikten başka bir şey olmayan temizlenmiş yüzü, yaklaştıkça ona hayranlıkla bakıyordu. Kadının boynunda koyu bir morluk ve kolunun üst kısmının yumuşak iç derisinde bir başka morluk gördü. Gizlenen yaraların altında çok daha fazlası vardı.

Biliyordu çünkü daha önce her birini tek tek incelemişti.

-Ve bir o kadar da kendi vücudunda.

Kalbi bir an çarptı, sonra göğsünün içinde bu kadına duyduğu sevgiyle kabardı. O kadar güzeldi ki.

Adam kadını seviyordu. O da onu sevdi. Bir mucize.

Ama ona gülümsediği o anda bir şey endişe verici bir şekilde netleşti. Helen'in onun bir daha sevişmeme kararını kabul etmesine imkân yoktu.

Heybeyi adamın ayaklarının dibine bıraktı ve dudaklarını kaldırarak ona kısa bir öpücük verdi. "Günaydın," diye fısıldadı gırtlığından ve kalçaları sallanarak atına doğru yürüdü. Hemen ıslık çalmaya başladı.

Helen görevdeki bir kadındı. Ve o da hedefti.

Yüzünü buruşturdu. "Helen, bazı yeni temel kurallar koymalıyız."

"Oh," dedi, çoktan eyere binmişti. "Kurallardan hoşlanmadığımı sanıyordum." "Sevmiyorum ama bazen gerekli oluyorlar. Şimdi olduğu gibi."

"Boynunda bir morluk var."

Sabır için sessizce beşe kadar saydı. "Helen, beş tane morluğum var ve bunlardan biri seni şok edecek bir yerde."

"Gerçekten mi? Ben mi yaptım, sen mi yaptın?"

"Ne yapacağım? *Orada* kendime bir aşk ısırtığı mı vereyim?" Sırıttı.

"Konuyu değiştirmeyi bırak. Bu ciddi bir konu. Dün gece harikaydı. İnanılmazdı. Ama biz geleceğe dönene kadar tekrarlanamaz. Olamaz işte."

"Ve?"

"Ve işbirliğinize ihtiyacım var."

"Sanırım işbirliği yapıyorum," dedi imalı bir şekilde.

"Helen, lütfen. Bana yardım et. Sen beni baştan çıkarmadan bu zaten yeterince zor olacak."

"Seni baştan çıkarıyor muyum?"

"Her zaman. Bu yüzden bazı kurallar koymamız gerekiyor."

"Ne gibi?"

"Seks yok."

"Seksi tanımla."

Yüksek sesle bir bıkkınlık sesi çıkardı. "Cinsel ilişki yok. Çıplak vücut yok. Birlikte yatmak yok." Düşündükçe bile tahrik olmaya başlamıştı.

ne yapmayacakları hakkında.

Kaşlarını çattı, sonra ıslıl ıslıl gülümsedi. "Bununla başa çıkabilirim. *Başka* yollar, bilirsin."

Başka yolları hayal etmemeye çalışarak atına fazladan heybe bağlamakla meşguldü. Helen'i kararlılığına ikna edecek kelimeleri bulmak için mücadele etti. Lanet olsun, o bir avukattı. Kelimeler onun için zor olmamalıydı, ama karşısındaki rakip dilini nasıl sertleştireceğini bildiğinde zor oluyordu.

"Helen, bunun *başka bir* yolu da yok. Ben kendimi biliyorum. Bu iş burada bitmeyecek."

"Kadınlara karşı cinsel dürtülerini kontrol edemiyor musun?"

"Gerçekten iyi bir kontrolüm var, bebeğim. Diğer kadınlarla. Seninle değil."

Onun memnuniyet gülümsemesini görmezden geldi ve açıklamaya çalıştı. "Aziz Augustine'in dediği gibi, perhiz işe yarar, ölçülü olmak işe yaramaz. Başka bir deyişle, ereksiyonun beyni yoktur."

"Aziz Augustine *böyle* mi demiş?"

"Tam olarak bu kelimelerle değil," dedi sırtarak. "Ama haklıydı. Bir gezintiye çıkmayı planlamıyorsanız atı dörtnala koşturmayın."

Güldü. "Aziz Augustine'in eserlerini bildiğine inanamıyorum." "Hey, sana söyledim, annem bir diktatördü. Diğer çocuklar Doktor Seuss masalları. Bizde azizlerin hayatları var."

Düşünceli bir şekilde çenesine vurdu. "Aziz Augustine, 'Tanrım, beni saf ve iffetli kıl ama henüz değil' demesiyle ünlü değil miydi?"

"Yani?"

"En sevdiğin aziz olmasına şaşmamalı!" diye kükredi. "Ama doğum kontrol sorunlarına dönersek... Neden yapamadığını anlamıyorum... şey, her zaman yapabilirsin, uh ..."

"Benden 'müjdeden önce gitmemi' mi istiyorsun? Eski güzel coitus interruptus mu?"

Başını salladı. Yüzü aşağılanmışlıktan kıpkırmızıydı. "Hayır."

"Neden olmasın?"

"Birincisi, muhtemelen unuturum -sizin beynimi bulandıran bir yönteminiz var- ya da son dakikada 'canı cehenneme' derim -bu da sizin beynimi bulandırmanızla ilgili. Ama en önemlisi, bu yöntem kusursuz değil."

Sert bir şekilde reddettiği için yüzünü buruşturdu. "Tamam, yani gerçek seks yok, *başka* seks yok ve aynı battaniyeyi paylaşmak yok diyorsun. Başka kural var mı?"

"Dokunmak yok."

Gözleri şokla irileşti. "Hiç mi?"

"Bu şekilde olmalı, bebeğim. Ve öpmek de yok."

Ona, kadınların erkekleri suçlu hissettirmek için kullandıkları o yaralı bakışlardan birini attı.

O yaptı.

Dudaklarından kahkahalar fışkırdı ve gözyaşları yüzünden aşağı akana kadar devam etti. Gözyaşlarını silerek, atını yavaşça dörtlüyle koşturdu ve tepeden aşağı inerek ondan uzaklaştı. Adam tepenin dibinde ona yettiğinde, kadın hâlâ gülüyordu.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Sen. Ah, Rafe, haftalarca, belki de daha uzun süre tekrar sevişemeyeceğimizi düşündüğüne inanamıyorum. Bu imkansız."

"İşbirliği yaparsan olmaz."

İnanmayarak bir kaşını kaldırdı.

"Düşündüğünden daha güçlüyüm."

"Göreceğiz." Ağzı bir Cheshire kedisi gülümsemesine dönüştü. "Peki, kuralları kabul ediyor musun?"

"Elbette," dedi, abartılı bir masumiyetle gözlerini kırıştırmak.

Yalan söyledi ve Rafe bunu çok iyi biliyordu. *St. Augustine, aşağıya biraz ağır mühimmat gönderseniz iyi olur. Başı çok ama çok büyük belada olan bir adamım.*

Seks ve tehlike... Ne kombinasyon ama! ...

Dört gün sonra, Feather Nehri'nin en kuzeyindeki kasaba olan ve o yılın başlarında altın gölü söylentileri üzerine kurulmuş bir maden kampı olan Rich Bar'a doğru yola çıktılar.

Helen'in sinirleri neredeyse kırılma noktasına kadar gerilmişti. Rafe onunla sevişmeye karşı koyma çabalarında ne kadar zorlu olduğunu kanıtlamıştı. Diğer şeylerin yanı sıra, her acı dolu gecede onu ateşin diğer tarafında uyumaya zorluyor, onu lanetliyordu.

Rafe için de kolay olmamıştı. Birkaç kez, kurtların uluması Helen'i gecenin bir yarısı uyandırmıştı. Gözlerini açtığında, Rafe'i ateşin karşısında, bembeyaz dudaklarıyla ona aç gözlerle bakarken buluyordu.

Ancak her ikisini de en çok yoran şey yorucu yolculuktu. İkisi de kuzeye doğru ilerlerken dağlara tırmanırken karşılaştıkları engebeli araziye tahmin edememişti.

Her gün zorlu bir yolculuk yaparak Rough and Ready, Lousy Level, Helltown, Gouge Eye, Dead Man's Bar, Whiskey Flat ve Slumgullion Gulch gibi renkli kamplardan geçtiler. Hepsinde bir benzerlik olduğunu fark ettiler: Kumarhaneler ve genelevler, her maden kasabasında yağmurdan sonra mantar gibi bitiyordu; hepsinde de çadırlar, kaba tahta binalar ve hiç eskimeyen kıpkırmızı patiskalar vardı.

Gün boyu kızgın güneşin altında altın aramak gibi yıpratıcı bir işe katlanan madenciler, geceleri kamp ateşinin üzerinde aynı tavaları kullanırken görülebilirdi. Ve genellikle *günün yemeği* çingiraklı yılan ya da "çalı balığı" olarak adlandırılan bu lezzetin yanında hiç bitmeyen fasulyeler olurdu.

Her gün öğleden sonra kamp kuruyorlardı, böylece Rafe geçtikleri pek çok derede altın arayabiliyordu; bu dereler neredeyse tepeden tırnağa altına aç maden arayıcılarıyla doluydu. Rafe şimdiye kadar yaklaşık elli dolar değerinde küçük bir torba altın tozu biriktirmeyi başarmıştı. Çok değil ama cesaret vericiydi.

Birden fazla kez, gerçek Amerikalılara ait olan altını çalmaya çalışan kirli bir Meksikalı hakkındaki mırıldanmalar yüzünden başka kamp yerleri aramak zorunda kalmışlardı. Helen birkaç kez karşı koymak ve yobazlarla savaşmak istemişti ama Rafe savaşlarını akıllıca seçmeleri konusunda ısrar etmişti, sayıca çok az oldukları savaşları değil.

"Ayrıca, ben buna alışkınım bebeğim," dedi tekrar tekrar.

Helen umutsuzca onun için savaşmak, yıllar boyunca çektiği ve hâlâ çekmekte olduğu tüm acıları silmek istiyordu.

Şimdilik sadece tehlikeli derecede dar olan patikayı düşünebiliyordu. Rich Bar'a giden beş millik patikada ilerliyorlardı.

-Bir tarafında tehlikeli bir uçurum bulunan dik bir yokuş boyunca uzanan dar bir patika. Atları tek bir yanlış adım atsa, neredeyse dik olan uçurumdan yüzlerce metre aşağı, kum rengi bir kanyona düşeceklerdi.

Rafe arkasından cesaretlendirici sözler söylemeye devam etti. "Sadece biraz daha, tatlım. Sakın pes etme. İyi olacaksın."

Dönüp ona bakamadı bile. Zaten cevap da veremiyordu, çenesi o kadar sıkılmıştı ki.

"Dümdüz karşıya bak," diye öğütledi Rafe. "Yan tarafa bakma."

Bu yüzden Helen önlerinde uzanan, sadece sekiz yüz metre uzunluğunda ve otuz metre genişliğindeki küçük vadiye odaklandı. Feather Nehri, *Las Plumas*, güzel köknar ağaçlarından oluşan yüce dağların çevrelediği vadinin tabanında kıvrıla kıvrıla ilerliyordu.

Sonunda, küçük kasabanın kenarında ortaya çıkan patikanın dibine ulaştılar. Kasvetli kampa kasvetli bir hava hakimdi. Yüksek dağların bu derin girintisine çok az güneş ışığı ulaşıyordu.

Sağdaki ve soldaki madenciler aletlerini bırakıp bakakaldılar. Bunun iki yeni gezgini görünce yaşadığı şok mu yoksa nadir bulunan bir meta olan kadın mı olduğundan emin değildi.

Helen o kadar kötü titriyordu ki attan inemiyordu. Rafe hızla geldi ve onu attan indirip kollarına aldı.

"Kahretsin Helen, özür dilerim. Bu kadar tehlikeli olacağını bilseydim asla gelmezdim." Onu sıkıca tutuyordu, bir eli ensesindeydi, yüzünü kabaran göğsüne bastırıyordu, diğer eli sırtında geniş gezintiler yapıyordu. "Titremeyi kes tatlım, lütfen. Geçti artık."

Rafe dört gündür ilk kez ona sarılmıştı ve o da utanç verici bir coşkuyla ona sarıldı. Titremesi durduğunda bile kollarını Rafe'in beline doladı ve onun sıcak bedenini hissetmekten zevk aldı.

Hafifçe geri çekildi. "Seni seviyorum, Rafe."

"Biliyorum tatlım. Ben de seni seviyorum."

"Ama şu anda ben de senden nefret ediyorum."

Yüzünü buruşturdu. "Seni suçlamıyorum, sanırım." "Ve en kötü kısmı ne biliyor musun?" "Ne?"

"Eve gitmek için o lanet patikadan geri dönmeliyiz."

Ya geçmişte sıkışıp kalmışlarsa? . . .

Bir hafta sonra, hâlâ Rich Bar'da sıkışıp kalmışlardı ve Rafe hiç de mutlu bir kampçı değildi. "Fasulyeden nefret ediyorum. Kırmızı patiskadan nefret ediyorum. Pirelerden ve bitlerden nefret ediyorum. "Sweet Betsy from Pike" şarkısından nefret ediyorum. Tütün çiğnemekten nefret ediyorum. Bekarlıktan nefret ediyorum." şikayetlerinden sadece birkaçı.

Birçok nedenden ötürü kendisi de pek neşeli hissetmiyordu.

Pablo yok. Görünüşe göre, kardeşi Carlos Indiana House'da barmen olarak çalışmasına rağmen henüz gelmemiştir.

Altın aramak yok. Rich Bar'da yabancıların altın aramasına karşı bir yasa vardı ve Rafe Meksika kökenli olduğu için yabancı sayılıyordu. Ancak Pablo gelene ve değerli koşum takımı ile paraşütleri alana kadar Rich Bar'dan ayrılıp başka kazılara gidemediler.

Seks yok. Evliymiş gibi davrandıkları ve bu nedenle Empire Otel'de aynı yatağı paylaşmak zorunda kaldıkları için bu konu özellikle gergin bir hal almıştı. Rafe sürekli dişlerini gıcırdatmaktan çenesinin ağrıdığını iddia ediyordu ve Helen neredeyse günün yirmi dört saati *oooh* çekmeye başlamıştı.

Paraları yoktu. Sacramento'da kazandıkları ve Rafe'nin yol boyunca yaptığı maden arama çalışmalarıyla biraz daha artan yetersiz altın stokları, fahiş konaklama ve yiyecek fiyatlarıyla birlikte hızla azalıyordu. Rafe, bir hukuk bürosu kurma çabaları başarısız olunca yerel bir kumarhanede monte satma işini kabul etmek zorunda kalmıştı çünkü kimse Meksikalı bir avukatı işe almak istemiyordu.

Lucky Dollar Saloon'da "garson" olarak işe girmeyi düşünüyordu, ki bu da pahalı içkileri dağıtırken bir grup şehvet düşkününü erkeğin dekolte bir elbiseyle kendisini süzmesine izin vermek anlamına geliyordu. Bu yüzden Rafe'den akşam yemeği için Indiana House'a gelmesini istemiştir.

Kadın masanın karşısında teneke kahve fincanıyla oynayan adamı inceledi. Her zamanki madenci kıyafeti olan kırmızı pazen gömleği, jartiyeri ve ev yapımı pantolonunu giymiştir. Otelden ayrılmadan hemen önce tıraş olmuştu -Tanrım, onu tıraş olurken izlemeyi seviyordu- ve pürüzsüz cildi sadece gözlerinin altındaki koyu endişe halkalarını ve gözlerindeki kasvetli donukluğu vurguluyordu.

Bir elini uzatıp masanın üzerindeki elini kapattı.

"Dokunmak yok, unuttun mu?" dedi boğuk bir sesle, çenesini kaldırıp ona bakarak. Aynı anda elini çevirdi ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi. Bakışları birbirine kenetlendi ve kadının bileğindeki nabız onunkine karşı güçlü bir şekilde attı.

"Rafe, Jack Fulton benden Lucky Dollar'da çalışmamı istedi. Ücret olağanüstü olacak."

Elini kenetlerinden çekip çıkardı. "Ne yapıyorsun? Tirbuşon mu çeviriyorsun?" Kadın geri çekildi. "Garsonluk."

"Hayır."

"Ama Rafe, parayı kullanabiliriz ve-" "Hayır."

Ona buz gibi baktı.

Helen, Rafe'in gururunun tehlikede olduğunu biliyordu. Ona kendi başına bakabilmek istiyordu. Ama gurur sadece bir yere kadar gidebilirdi.

"Belki de Rich Bar'dan bir süreliğine ayrılmalı ve hak talebinde bulunabileceğim başka bir yere gitmeliyiz. Carlos'a, kardeşine paraşütlere ne kadar ihtiyacımız olduğunu söylemesi için haber bırakabiliriz."

"Bunun iyi bir çözüm olmadığını biliyorsun."

"Lanet olası bir genelev için çalışmıyorsun." Yüzü öfkeyle kızarmıştı.

"Burası genelev değil. Burası bir bar ve garsonluk yapmanın yanlış bir tarafı yok."

"Gerçekçi ol! Burası bir bar olabilir ama Rosalinda ve Irene orada ne halt ediyor sanıyorsun?"

Rosalinda Carlos'la evliydi. O ve Irene, beş yüz erkeğin yaşadığı koca kasabadaki yarım düzine kadın arasındaydı.

Rafe daha yumuşak bir sesle, "Onlar fahişe, tatlım," diye devam etti, "Jack senin için de aynısını planlıyor. Şimdi değilse bile, eninde sonunda."

Helen kızardı. O da bundan şüphelenmişti. "O zaman iniş alanına geri dönelim. Muhtemelen biraz kanvas malzeme ve hafif bir iple bir paraşüt yapabilirim."

"Delirdin mi sen? Ev yapımı bir paraşütle uçurumdan atlamamın imkanı yok. Ve sen de öyle."

Derin düşüncelere dalmış bir halde parmak uçlarını masanın üzerine vurdu. "Rafe, geleceğe dönemeyebileceğimizi hiç düşündün mü? Eve dönemeseydik ne yapardık?"

Onun sorusunu birkaç saniye ciddiyetle düşündü, sonra gülümsedi. "O kadar hızlı sevişirdik ki kasabayı kasırğa vurdu sanırlardı. Her şekilde sevişirdik, hatta daha da fazlasını yapardık. Çoklu orgazmda yeni bir dünya rekoru kıardık. Muhtemelen bir hafta içinde havaya çıkar, sonra tekrar aşağı inerdik."

Dirseklerini masaya dayadı ve çenesini avuçlarının içine aldı. "Peki ya doğum kontrolü?"

Çaresizce omuz silkti. "Öyle hissediyorum ki, ellerimi senden uzak tutamayacağımı biliyorum. Muhtemelen kulaklarımızdan bebekler fışkırırdı. En az bir düzine." Ürperdi. "Aklım almıyor."

Bu ihtimal karşısında onun kadar dehşete düşmemiş olan kadın genişçe gülümsedi. "Pablo'yu ve paraşütleri unut. Burada kalalım."

Yüzü bembeyaz oldu. "Bu konuda şaka bile yapma." "Şaka yaptığımı kim söyledi?"

Helen'in elini tekrar tuttu ve dudaklarına götürdü, hafif bir öpücük kondurmadan önce dişleriyle parmak eklemlerini ısırdı. "Uslu dur, Helen. Söz vermiştin."

"Öyle mi?" Tanrım, dudaklarının tenine şakacı bir şekilde dokunması bile aklından her türlü uygunsuz düşüncenin geçmesine neden oldu. Adamın elini çekiştirdi ve bu jeste karşılık vererek parmak eklemlerini ısırp öptü ve dilini hızlıca yaladı.

Sertçe nefes verdi.

Kadın sertçe nefes aldı.

Tehlikeli bir oyundu ve ikisi de bunu biliyordu.

Rafe masaya doğru eğilmeye başladı, dudakları gittikçe onunkilere yaklaşıyordu.

"Siz ikiniz hiç durmadan sevişmiyor musunuz?" diye gürleyen bir kadın sesi şanslı bir zamanlamayla sözlerini kesti. Lanet olsun! Ne zamandır evliyim demiştiniz?"

Neredeyse 1.80 boylarında, iri kemikli ve ağır çizmelerine kadar madenciler gibi giyinmiş genç bir kadın, bir sandalyeyi masalarına kadar sürükledi ve arkadan üzerine oturdu. Babası yemek yedikleri otelin sahibi olduğu için sadece "Indiana Kızı" olarak bilinen Mary Stanfield onlara dostça gülümsedi. Geçtiğimiz hafta onlarla iyi bir arkadaş olmuş, dağdan aşağıya doğru beş millik yürüyüş boyunca yaşadıkları dehşetten keyif almıştı. Geçen bahar, sırtında elli kiloluk bir un çuvalı taşıyarak aynı tehlikeli patikadan aşağı inmişti.

"Sizin için ne yapabilirim?" dedi Rafe ve Helen ellerini birbirinden ayırırken gülerek. "Bugün menüde Hangtown kızartması var."

"Hangtown patates kızartması nedir?" Helen ellerini masanın altında kucağına koyarak sordu. Rafe'in öpücüğü yüzünden hâlâ titriyorlardı. Rafe'in de aynı şeyi yaptığını ve sonra göz kırptığını gördü.

"Hangtown kızartmasını hiç duymadın mı? Tanrı aşkına! Nerelerdeydin? Kızarmış yumurta, domuz pastırması ve istiridye karışımıdır. Bana kalırsa, boş bir mideyi dolduracak kadar güzel bir yemek."

"İstiridye!" diye bağırdı.

"Hayır, Helen'le benim istiridyeye ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum," diye ekledi Rafe dalgın dalgın. "Ben her zamankinden alacağım. Geyik eti bifteği ve kahve."

"Patatesimiz bitmiş."

"Sorun değil. Bana biraz daha ekmek ver."

"Hiç alabalık var mı?" Helen sordu.

"Alabalık var. Feather'ın bize verdiği tek bir şey varsa, 'çıban hariç', o da iyi bir balık kaynağıdır. Tanrım, bazen uykumda o pullu yaratıkların kokusunu alıyorum."

"O zaman ben alabalık alayım. Ve kahve de."

Yemeklerini ve özel olarak ikram edilen yaban mersinli tartı teslim ettikten sonra Mary tekrar yanlarına oturdu. "Zeb'in arazisi için onunla bağlantı kurmanızı önermem hakkında bir daha düşündünüz mü?"

Helen, Zebediah Franklin'in her zamanki gibi sarhoş bir şekilde horlayarak oturduğu köşeye baktı. Görünüşe göre yaşlı adamın dağların tepesinde gelecek vaat eden bir arazisi vardı ama karısı altı ay önce öldükten sonra bu araziyi terk etmişti.

"Pablo gelene kadar Rich Bar'dan ayrılamayacağımızı biliyorsun," diye hatırlattı Helen Mary'ye. Ona geçmişleri hakkında çok fazla ayrıntı vermeden genç haydutun önemli bir malları olduğunu söylemişlerdi.

Mary omuz silkti.

"Ayrıca," diye ekledi Rafe, "Zeb'in iddiası muhtemelen şimdiye kadar başka biri tarafından üstlenilmiştir."

"Dağlarda o kadar yüksekte çalışmak isteyen çok fazla adam yok. Duyduğuma göre çok ıssız bir yermiş."

"Yani buranın bir Meksikalının bile safkan Amerikalıların herhangi bir itirazı olmadan hak talebinde bulunabileceği kadar uzak ve tehlikeli olduğunu mu söylüyorsunuz?" Rafe alaycı bir tavırla konuştu.

"Bana böyle öfkeli bir tavırla yaklaşma," diye tersledi Mary. "Benim o kürkü kurallarıyla hiçbir ilgim yok."

"Kurallardan bıktım," diye mırıldandı Rafe.

"Ben de." Helen Rafe'e gizli bir gülümseme fırlattı. Rafe inledi.

Mary Helen'e, "Şu ucuz romanlardan biraz daha aldım," dedi. "Yank dün Smith's Bar'daki dükkânından getirdi onları."

Sokaktan silah sesleri geliyordu ama bu alışılmadık bir şey değildi. Silahlar her zaman ateşlenirdi. Ancak bu kez bir kadının çığlıkları silah seslerine eşlik etti ve adamlar caddeden aşağıya, Indiana House'un önünden geçerek kasabanın dışına doğru koşmaya başladı. Madencilerden biri bağırdı: "Meksikalı bir yağcı Frank Bollings ve ortağı Hiram Flagg'i öldürdü. Linç edilecekleri kesin."

Bunu daha fazla silah sesi izledi.

Rafe ve Helen birbirlerine temkinli bakışlar fırlattıktan sonra Mary ve heyecanlı madencilerin peşinden koşmak için ayağa kalktılar. Helen daha önce Rafe'e takıldığını, geçmişte kalmanın o kadar da kötü bir fikir olmayabileceğini nasıl ima ettiğini düşündü. Şimdi fikrini değiştirmişti.

Rafe bir kolunu onun omzuna doladı ve onu kendine çekti. "Belki de eve gitmeliyiz. Belki de ev yapımı bir paraşütle uçurumdan atlamaya razı olabilirim. Belki de geçmişin bu cehennem çukurunu terk etmenin zamanı gelmiştir."

Ne yazık ki, çok geç olduğunu kısa süre sonra öğrendiler.

On Yedinci Bölüm

Bebekler en katı kalpleri bile yumuşatır ...

Tiz bir ılık havada çınladı ve devam etti.

Mary, i burkan ılığın etkisiyle kalabalık caddede onlarla birlikte koştı. Zeb bile sarhoşluk sersemliğinden uyanmış, arkalarından koşturuyor, geğirmeler arasında, "Belki de zina yaptığımız için bizi cezalandırmaya gelen hainlerdir," diyordu.

"Kapa eneni, seni yaşlı budala," diye karşılık verdi Mary. "Sen benim uzun zamandır yaptığımdan daha fazla zina yapmadın. Eğer bir ceza verilecekse, bu Yüce Tanrı'nın ibriğinden gelecek ve emdiğın tüm mısır likörleri için olacak."

"Cehennem anları! Bu kadar yüksek sesle konuşmak zorunda mısın Mary? Kalalarım süt yayığının dibi gibi."

"Eğer her zaman bu kadar huysuz olmasaydın-"

"Aman Tanrım!" Helen ılık attı, kısa bir süre durdu. Önünde beliren dehşete inanamıyordu.

Lucky Dollar'daki Meksikalı fahişe Rosalinda, biri patronu Jack Fulton, diğeri de Empire Otel'i'nin sahibi Curtis Bancroft olmak üzere iki adam tarafından tutuluyordu. Vahşi gözlü genç kadın kanlar içindeydi ama görünüşe göre hiçbir yarası yoktu. Sırayla ılık atıp ağlıyor, sonra da öfkeli maden arayıcılarına hakaretler yağdırıyordu. "Ay, *Diós mío!* Sizi piçler! Kocamı öldürdünüz. Hepinizin canı cehenneme. Oh, Carlos! *Mi esposo!*"

Kocası, Pablo'nun kardeşi Carlos yerde yatıyordu. Göğsüne isabet eden ölümcül kurşun yarasından kan akıyordu. Yerde onun yanında

iki beyaz adamdı, muhtemelen Hiram Flagg ve Frank Bollings, yüzleri, boyunları ve göğüsleri çok sayıda bıçak yarasıyla kaplıydı.

Rosalinda elinde kanlı bir bıçak tutuyordu.

Arka planda, Carlos ve Rosalinda'nın yaşadığı branda çatılı kulübenin yakınında, sekiz yaşlarında kuru gözlü Meksikalı bir çocuk duruyordu ve küçük kollarında ağlayan, neredeyse çıplak bir bebek tutuyordu.

"*Que pasa?* Burada neler oluyor?" Rafe adamları kenara iterek öne çıktı. Hâlâ iki adam tarafından tutulan Rosalinda'ya seslendi.

Çılgın gözleri Rafe'e dikilmiş, linç çağrısı yapan bu kana susamış adam kalabalığının içinde potansiyel bir can simidi olduğunu fark etmişti. İspanyolca ateşli bir açıklama yaptı, bir ara ayaklarının dibindeki iki beyaz adama tükürdü. Bu madencilerin yumruklarını kaldırarak yaklaşmalarına neden oldu. Rafe elleriyle işaret ederek onu ana dilinde sorguladı.

Son olarak Rafe kalabalığa, "Bu iki adamın evine zorla girdiğini ve ona tecavüz etmeye çalıştığını söylüyor" dedi.

"Bir fahişeye tecavüz edemezsin. Bunu herkes bilir," diye bağırdı bir adam.

Rafe bu gülünç açıklamayı görmezden geldi. "Adamların sarhoş olduğunu söylüyor. Kocasıyla yataktaymış. Adamlar içeri daldığında iki çocuğu yerdeki bir paletin üzerinde uyuyormuş."

O zaman Bay Bancroft konuştu. "Bu iki adamı öldürmek için bir bahane olamaz." Madenciler de aynı fikirdeydi ve "Fahişeyi linç edin" diye slogan attılar.

"Size hatırlatmak isterim ki Bay Bancroft, burada üç ölü adam var. İki değil," dedi Rafe soğuk bir sesle.

Bay Bancroft'un yüzü kıpkırmızı kesildi ve dudakları somurtkan bir kaşla inceldi. Rafe tarafından düzeltilmekten hoşlanmıyordu. Meksikalı olduğu için olabilir miydi?

"Carlos adamlardan gitmelerini istediğinde reddettiler," diye çevirmeye devam etti Rafe. "Carlos iki çocuğuyla birlikte evinden ayrılmayı reddetti, böylece bu adamlar *istemediği* karısına tecavüz edebileceklerdi. İşte o zaman hiçbir uyarı ya da tahrik olmadan onu vurdular."

Sözleri kalabalıktan birçok bağırışa neden oldu.

"Bu onun sözü."

"Kim demiş bir orospu hiç gevşemez diye?"

"O sadece pis bir Meksikalıydı. Bir kürkçü. Gerçek bir Amerikalı gibi değildi. Jezebel'in Hiram ve Frank'i bıçaklamaya hakkı yoktu. Onlar iyi adamlardı.

İyi Amerikalılar."

Helen, Hiram ve Frank ile tanışmıştı. Ona göre bu iki adam tam bir pislikti. Mary onun yanında tiksinti dolu bir ses çıkardı, belli ki onun fikrini paylaşıyordu.

"Rosalinda adına konuşan sen kimsin?" Mary'nin babası Bay Stanfield konuştu. İyi kalpli, dürüst bir adamdı ama belli ki ilkel zaman ve mekânının bir ürünüydü.

Rafe meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Ben onun avukatıyım. Elbette bu ülkede bir Meksikalının bile yargılanmaya hakkı var. *Amerikan* usulünün bu olduğunu sanıyordum."

Madencilerden bazıları bu meydan okumadan hiç hoşlanmadı ve homurdanan tehditleri daha da arttı.

"Belki de onu da ipe çekmeliyiz," dedi kırmızı suratlı bir New England'lı kalın Boston aksanıyla. "Aslında, kasabadaki tüm bu yağcılardan kurtulalım. Her zaman altınlarımızı ve kadınlarımızı çalıyorlar. Belki de hepsine bir ders vermemiz gerekiyordur."

Bay Bancroft delice bir durumda aklın sesi olmaya çalışarak, "Şimdi, şimdi, bunların hiçbirine izin vermeyeceğiz," dedi. "Rosalinda'yı İmparatorluğa geri götürelim. Hapishanemiz olmadığı için onu otel odalarımından birine kapatırız. Yarın madencileri toplantıya çağırır ve davaya karar verecek bir jüri seçeriz. Kanunlara göre."

"İstersen onun avukatı olabilirsin," diye ekledi Bay Stanfield, Rafe'i küçümseyerek. "Ve evet, bizim de yasalarımız var. Burada bile." Kalabalığı gözden geçirdi. "Öyle değil mi beyler?"

Hoşnutsuz kalabalık kısa sürede dağıldı ve ağlayan kadınla onu tutsak edenleri "hapishanesine" kadar izledi. Mary de onlarla birlikte kadının "hücrelerine" kapatılmasına yardım etti. Üç cesedi gömmek üzere bir araba geldiğinde, Rafe ve Helen tek başlarına durmuş, dehşet içinde birbirlerine bakıyorlardı.

Pek de yalnız sayılmazdı. Küçük Meksikalı çocuk kulübenin yanında donmuş bir halde durmuş, bir kalçasında tehlikeli bir şekilde tuttuğu bebeğin ağır yükü altında bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Bebeğin ağlamaları, bitmek bilmeyen uzun bir inleme dizisine dönüşmüştü.

Helen yanlarına gitti ve önlerine çöktü. "Yardım edebilir miyim?" diye sordu yumuşak bir sesle, bebeğe uzanarak.

Bebeği daha da sıkı kavradı ve bebeğin tekrar çığlık atmaya başlamasına neden oldu. Tüm bu süre boyunca, kocaman siyah gözleri sanki bebeğe bakıyordu.

Düşman. Çocuktaki tek duygu belirtisi alt dudağının titremesiydi.

Helen bebeğin kirli başını okşadı ve hıçkırıklarını yatıştırmaya çalıştı ama nafile. "Şşşt," diye mırıldandı, "her şey yoluna girecek. İşte böyle, hayatım." Bebeğin cılız yüzü kızardı ve daha da yüksek sesle çığlık attı.

"Lanet olsun!" Rafe mırıldandı ve ayaklarını isteksizce sürüyerek onlara doğru yürüdü. Bebeği hemen kendisine teslim eden çocuğa İspanyolca bir dizi kelime söyledi.

"Ona ne söyledin?" Helen sordu.

"Ona çocuğu teslim etmesini yoksa kıcına tekmeyi basacağımı söyledim." "Oh, söylemedin!"

Rafe nefesinin altından, kâbusta bile bebeklerden kaçılamayacağına dair kötü bir şey söyledi.

"Neyin var?" Helen on beş dakika sonra, Rafe onu omzuna yaslayıp sırtını ustaca sıvazladığı halde bebek ağlamaya devam edince endişeyle sordu.

"Beni takip edin," dedi ve başını eğerek küçük derme çatma eve girdi.

Toprak bir zemin, ev yapımı ipten bir yatak, iki sandalyeli kaba bir masa ve yerde Meksika bezinden bir kilim bulunan on metreye on metrelik bir yapıydı sadece. Yemeklerini dışarıda pişirmiş olmalılar çünkü soba ya da şömine yoktu.

Helen'e "Bak bakalım bebeğin altını bezlemek için biraz sabun, su ve temiz bir bez bulabilecek misin?" diye emretti. Adının Hector olduğunu tereddütle açıklayan çocuğa, bebeği Empire'da annesi tarafından emzirilinceye kadar bir şeker emziği hazırlamasını söyledi.

Rafe bebeği yavaşça yatağa yatırdı ve minik kalçalarının iki yanına bağlanmış kirli bezi çözdü. Bebek bir kızdı. Tiksintiyle homurdanarak kokuşmuş bez parçalarını bir köşeye fırlattı. Bebeğin ağlamaları yumuşak hıçkırıklara dönüşürken, gözlerini Rafe'e dikmiş, Rafe de onun kirli, çökük karnına üflüyor ve yumuşak İspanyolca sözcükler mırıldanıyordu. "Sus, *niña*. Şimdi sus." Helen, Rafe'ye içinde bir parça pamuklu kumaş bulunan teneke bir leğen ve bir çömlek kâse uzattı. Yumuşak, keskin Sabun. Küçük tarafından Biraz, Rafe Yıkanmış ve hala Koyu ipeksi saçlarından mükemmel ayak parmaklarına kadar inleyen bir çocuk. İşi bittiğinde keskin bir nefes aldı. "Şuna bir bak."

Küçük kızın solgun teni pire ve sivrisinek ısırıklarıyla kaplıydı ve poposu pişik yüzünden çiğdi.

"Ve o da hasta. Teninin rengi doğru değil." "Ne olduğunu düşünüyorsun?"

Umutsuzca başını salladı. "Bilmiyorum. Belki sarılık. Belki daha kötüsü. Kaburgaları neredeyse dışarı çıkmış."

Rafe'in tavsiyesi üzerine Helen merhemini almak için otel odalarına geri döndü. Etrafta bir doktor aradı ama kasabada hiç doktor olmadığını öğrendi. Kısa bir süre sonra geri döndüğünde, kapı aralığında durdu ve inanamamaktan donakaldı. Kalbi neredeyse parçalanacak kadar genişledi ve önündeki manzara karşısında gözleri yandı.

Rafe yatakta oturmuş, sırtını başlığa dayamış, usulca bir İspanyol ninnisi söylüyordu. Bebek bir koluyla göğsüne yaslanmış, büzülmüş dudaklarında tuttuğu Çeker kaplı bez parçasını ritmik bir Çekilde emiyordu. Hector diğer tarafına sarılmış, derin bir uykuya dalmış, sıska kolunu Rafe'nin beline atmış, can havliyle ona tutunuyordu. Uykusunda gözyaşları kirli yüzünde beyaz izler bırakıyordu.

Rafe onu ilk kez fark ederek başını kaldırdı ve gözleri uzun bir an boyunca kilitlendi.

"Bunun bir anlamı yok," dedi sonunda. Yüzü ifadesizdi ama sesi boğuktu.

"Nasıl olur da . . Seni anlamıyorum, Rafe. Yani, çocuklarla arası bu kadar iyi olan bir adam nasıl olur da kendi çocuklarını istemez?" diye haykırdı.

"Çocuklarla aram iyiye, bunun nedeni hayatım boyunca etrafımın onlarla çevrili olması. Başka seçeneğim yoktu," dedi acı bir şekilde. "Ama kendi geleceğim için aynı seçimi yaparsam lanetleneceğim."

Sıcak hava Helen'in ciğerlerini boğdu. Onu hatalı olduğuna ikna edecek hiçbir kelime bulamadı.

Kız bebek içini çekti ve derme çatma emzik, melek yayı Çeklindeki sevgili ağzından düğtü. Sonra refleks olarak minik yumruğunu Rafe'in parmağının üzerine kapatıp kavradı. Dudakları uykulu bir yorgunluğa gömüldü, çökük göğsü hırıltılı bir şekilde inip kalkıyordu.

Rafe bebeğe baktı ve dudakları şefkatle kıvrılırken bir parmak eklemine bebeğin tüylü yanağında gezdirdi. Hemen kendini yakalamış gibiydi. Helen'e bakarak, "Bunun bir anlamı yok," diye tekrarladı.

Ama Helen günlerdir ilk kez umutluydu. Ve Rafe'i o anda sevdiğinden daha fazla sevemezdi.

Bela onları akbabalar gibi takip etti. . .

Bebek ertesi gece öldü.

Rosalinda'yı dört gün sonra astılar.

Helen daha sonra Mary ile birlikte Indiana House'da oturmuş, çektiği çileden dolayı titriyordu. "Nasıl yapabildiler? Korkunçtu!"

"Sana gitme demiştim," dedi Mary huysuzca, omzunu sıvazlayarak. Mary'nin ana yemek alanının dışındaki küçük oturma odasında oturuyorlardı. "Ayrıca Rosalinda işe yaramaz bir sürtüktü. Senin merhametini hak etmiyor."

"Mesele bu değil," dedi Helen. "Geçtiğimiz birkaç gün içinde sen ve ben Rosalinda'yı iyice tanıdık. Haklısınız. Kaba, ahlaksız, hiç sevimsiz bir insandı. Bebeği öldüğünde bu kadar duygusuz olduğuna inanamadım."

"Evet. Tek söylediği 'Ölse daha iyi' oldu. Kadın bir yılanın karnından daha alçaktı."

Helen başını salladı. "Öyle bile olsa, bu kadar küçük bir kanıtla bir kadını ya da bir erkeği asacak bir toplumu anlayamıyorum. Dün Madenciler Komitesi önünde yapılan 'duruşma' bir kanguru mahkemesinden başka bir şey değildi."

Mary omuz silkti. "Adamınızın avukatlığının çok süslü olduğunu söylemeliyim.

Onunla ne kadar gurur duyduğunu görebiliyordum."

"İyi iş çıkardı, değil mi?" Helen gülümsedi. "Jürinin bir Amerikalıyı öldüren herhangi bir Meksikalıyı mahkum etmeye yatkın olması onun suçu değil. Tek ilgilendikleri kutlama yapmak için en yakın bara koşmaktı."

Mary sert bir sesle, "Şimdi sana bir uyarıda bulunmama izin ver, tatlım," dedi. "Ben olsam böyle konuşmazdım. İnsanlar davaya karıştığı için kocana zaten kızgın. Ve Meksikalılara karşı olan hisler yükseliyor. Onları daha fazla kızdırma. Her şey bitti ve sen kendi geleceğini düşünmelisin."

Helen zorlukla yutkundu ve kapıya doğru baktı. Rafe yakında dönecekti. Kısa bir süre önce, o ve Zeb çocukla birlikte eski evine gitmişlerdi.

kalan kişisel eşyalarını almak için eve gitti. Köhne kulübe, jürinin kararından önce bile dört madenci tarafından neredeyse anında ele geçirilmişti.

"Şimdi Hector'a ne olacak?"

"Şey, tam olarak bilmiyorum." Mary başını kaşıdı. "Nedense Zeb'e çok bağlandı. Sanırım onu büyükbabası gibi görüyor. Zeb yıllar önce iki oğlunu ve bir kızını koleradan kaybetti ve Effie öldüğünden beri çok yalnız. Kim bilir! Tanrı bazen gizemli yollarla çalışır."

Helen, "Belki Pablo geldiğinde Hector'u da götürür," diye teklif etti. "Ne de olsa o çocuğun amcası."

"Belki," dedi Mary kuşkuyla.

Hector son birkaç gündür Rafe, Helen ve Zeb ile birlikte tek bir otel odasında kalıyordu. Zeb ve Hector'un nasıl gruplarının bir parçası haline geldiklerini tam olarak hatırlayamıyordu. Öylece oluvermiş gibiydiler.

Çocuk o sabah annesinin öldüğünü görmemişti ama olan bitenin farkındaydı. Hiç ağlamazdı ve nadiren konuşurdu, ancak çoğunlukla Amerikalı erkekler tarafından himaye edilen genelevlerde büyüdüğü için akıcı İngilizce konuştuğunu öğrenmişlerdi. Tek duygu gösterisi, bu çılgın dünyadaki tek dayanağı olan Zeb'e inatla sarılmasıydı.

Helen'in kasvetli düşünceleri Rafe'nin ortaya çıkması ve Zeb ile Hector'un da hemen arkasından gelmesiyle bozuldu. Ve Helen, Hector gibi Rafe'in de bu günlerde pek duygu göstermediğini fark etti.

Bebeğe bağlanmıştı -Maria onun adıydı- ve Helen bebeğin ölümünün onu derinden etkilediğini biliyordu. Ama hiçbir zaman ağlamamış ya da bu konuda konuşmamıştı, kasabanın dışındaki kayalık bir yamaçta onun küçük mezarını kazarken bile.

Gün boyunca Rosalinda'nın davasına dalmak ve geceleri Monte'yle uğraşmak, kederiyle başa çıkma yoluydu. Hepsi boşunaydı. Rosalinda ölmüştü ve para kaynakları neredeyse tükenmişti.

Ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. Adam kaskatı kesilmiş ve tepkisiz kalmış olsa da, kollarını adamın beline doladı ve ona sıkıca sarıldı. Ancak adam biraz gevşeyip kan dolaşımını kestiğine dair bir şeyler mırıldandığında onu serbest bıraktı. Adam onun kendisini teselli etme çabasına acımasızca gülümsedi ve poposunu avuçlayarak samimiyetle ovdu.

"Ra-afe!"

"Hâlâ orada olup olmadığını kontrol ediyordum."

En azından mizah anlayışı geri gelmişti, onun aleyhine olsa bile.

Mary kıkırdadı ve Hector da kıkırdadı, bu ondan duyduğu ilk eğlence sesiydi. Zeb bilgece ekledi, "Bir erkek kimin patron olduğunu göstermek için günde en az bir kez karısının kıcını çimdiklemelidir. Babam hep böyle derdi."

Mary kıkırdarak eğildi ve Zeb'in sırtına bir şaplak indirdi.

Yaşlı adam irkildi. "Tanrım, kızım, bütün vadideki en gürültülü sese sahipsin. Senin şu heriften bile daha kötü. Adı neydi onun? Hank mi?"

"Hank" değil. Yank. Ve o benim adamım değil."

"Hah! Seni azgın bir boğa gibi takip ediyor. Sana o sarı, on sentlik romanları veriyor. Evet, onun senin dostun olduğunu söyleyebilirim. Seni köşeye sıkıştırmak için doğru anı bekliyor."

O anda hepsi güldü ve içinde bulundukları kasvetli durumu bir anlığına unuttular.

Şimdi hepsi ortak olacaktı. Yap ya da öl! . .

O akşam geç saatlere kadar Helen oturup Rafe'in kumarhanedeki mesaisini bitirmesini bekledi. Fener ışığında Mary'nin on sentlik romanlarından biri olan *The Maiden and the Knave*'i okumaya çalıştı, ancak birçok endişesi yüzünden dikkati çok dağılmıştı. Zeb ve Hector yerde, fazladan battaniyelere sarınmış, mışıl mışıl uyuyorlardı.

Rafe evden getirmişti.

Helen'ın Rafe'le gelecekleri hakkında konuşması gerekiyordu. Başlarına o kadar çok şey o kadar çabuk geliyordu ki. Belki şimdi iniş alanına geri dönmeyi kabul ederdi. Ama Pablo ne olacaktı? Ya paraşütler? Yorgunluk kısa sürede onu ele geçirdi ve sadece bir dakikalığına uzanmaya karar verdi.

Kapının gürültüyle vurulmasıyla uyandığında gün ışıdı bile. Yaptığı ilk şey yatağın sol tarafına bakmak oldu.

Rafe yok.

Aman Tanrım! İştten hiç dönmedi. Bir şey olmuş olmalı. Aman Tanrım!

"Şu Indiana Kızı," dedi Zeb, yerdeki paletin üzerinde halsizce doğrulup.

"Helen, aç kapıyı. Benim, Mary."

Helen kapıyı açtı. "Ne oldu? Ne oldu?"

"Kocanız. Yaralanmış. Kendinizi telaşa kaptırmayın. O ölmedi."

Öldü mü? Bu düşünce Helen'in aklına hiç gelmemişti. Helen giyindi ve Mary ile birlikte aceleyle Indiana House'a gitti. Geride kalmaları yönündeki uyarılarına rağmen, Zeb ve Hector da onları takip etti.

Yolda Mary ona, "Onu Lucky Dollar'ın arkasında bulduk. Çok kötü dayak yedi ama sen hiç endişelenme. Babam ve ben kırık kaburgalarını bağladık ve kanını temizledik."

"Kan mı?" Helen ciyak ciyak bağırdı.

Mary umursamaz bir tavırla elini salladı. "Çoğunlukla burnuna aldığı bir darbe yüzünden. Birkaç dişi dökülmüş ama hiçbirini kaybetmemiş. Yine de bir sürü çürük var."

Bu güven verici. "Bunu kim yaptı?" Helen buz gibi sordu.

"Tam olarak bilmiyorum ve kocanızın da bildiğini sanmıyorum. Dün gece çok karanlıktı."

"Ama neden?"

"Ona bir ders vermek için ve Meksikalı olduğu için sanırım. Müptela adamların kavga için fazla nedene ihtiyacı yoktur."

Helen öfkeyle kaydadı. Sümüklü yobazlar!

"İkinizin Rich Bar'dan ayrılmanız gerektiğini biliyorsunuz, değil mi? Burası sizin için güvenli değil."

Helen başını salladı. Belki de bu, Rafe'i eve dönmeleri gerektiğine ikna edecek itici güç olabilirdi.

Mary sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, "Tabii biraz kuzeye gitmen gerekiyor," diye ekledi.

Helen, Mary'nin bir sonraki sözlerinden hoşlanmayacağını hissederek ürperdi.

O yapmadı.

"Dün Sacramento City'den bazı adamlar geldi ve kocanın bir kanun kaçağı olduğunu iddia ettiler - sanırım Angel Bandit - ve senin de Elena adında kirli bir güvercin olduğunu." Helen'e kuşkuyla baktı. "Bu konuda bir şey bildiğini sanmıyorum?"

Helen'in çenesi düştü ve kahkahalarla, muhtemelen histeriyle ulumaya başladı. Mary ile kol kola girip Rafe'in götürüldüğü odaya girdiklerinde hâlâ gülüyordu.

"Harika! Ben ölüyorum ve o gülüyor," diye mırıldandı Rafe, göz kapakları uykuyla ya da bilinçsizlikle savaşmak için çırpınıyordu.

Helen yatağın yanında oturan Bay Stanfield'a baktı. "Acısını dindirmek için ona birkaç damla viski verdik," diye açıkladı utangaç bir tavırla.

"Birkaç topak!" Mary haykırdı. "Bana bütün sürahiye boğazından aşağı boşaltmışsın gibi geldi."

Helen yatağa yaklaştı ve kahkahası kesildi. Bay Stanfield, Rafe'in iç çamaşırları hariç tüm giysilerini çıkarmıştı. Dehşet içinde Rafe'in alnından baldırlarına kadar vücudunun büyük bir kısmının kesikler, çürükler ya da şişliklerle kaplı olduğunu gördü. Kaburgalarının etrafına sıkı keten şeritler sarılmıştı.

Rafe inledi.

O anda Helen bir karar verdi. Elbette verebileceği tek karar buydu. Rafe'i iyileşmesi için bir yere götürmeliydi, geleceğe dönmek için doğru zaman gelene kadar güvende olacağı bir yere.

"Zeb," dedi, kapı aralığında arkasında duran ve şapkasını elinde çeviren yaşlı adama dönerek. Son birkaç gündür Rafe'e karşı hissetmeye başladığı sevginin tanığı olan gözyaşları gözlerini buğulandırdı.

"Yessum?" Zeb bir adım öne çıkarak cevap verdi.

"Rafe ve bana dağlarda sizinle birlikte çalışma teklifiniz hala geçerli mi?"

Zeb'in romatizmalı gözleri ani bir umutla parladı. "Tanrı'ya şükürler olsun! Kesinlikle öyle."

"O zaman bir süre hep birlikte altın arayıcıları olacağız gibi görünüyor. Ortaklar."

"Beni kurtarmanız için sizi Tanrı gönderdi," dedi Zeb şiddetle. "Effie'nin Tanrı'yla konuşacağını biliyordum ve o da sizi gönderdi, bundan eminim."

Helen onun kaprisli sözlerine gülümsedi.

Hector, Zeb'in elini çekti ve ikisi de Helen'e baktı.

Helen sadece bir an tereddüt etti. "Neden olmasın! Evet, Hector da bizimle gelebilir."

Dostluk havası içinde, Rafe'in hafifçe horladığı yatağa döndüler. En azından, bir tanesini kırana kadar horladığını düşünüyorlardı.

gözünü açtı ve yarılmış dudağının arasından sırtmaya çalıştı. Helen'e elini uzattı ve Helen onun acınası durumu karşısında ağlamasını güçlükle bastırarak yatağa, yanına oturdu.

"Hâlâ yakışıklı bir şeytan mıyım?" diye alay etti. En kötü dövüşlerinden sonra hırpalanmış bir Rocky gibi görünüyordu.

"Oh, evet."

Bir elinin parmaklarını ona doğru kıvrarak yaklaşmasını işaret etti. Yüzü ona yaklaştığında fısıldadı, viski nefesinin dumanıyla neredeyse onu devirecekti, "Zeb sana iddiasının adını söyledi mi?"

Rafe'in gözlerindeki parıltıya dikkat ederek başını yavaşça salladı.

"Melek Vadisi," dedi ona daha çok boğulur gibi bir kahkaha atarak. "Bu kader olmalı."

Yanağına yumuşak bir öpücük kondurdu ve alnındaki bir tutam saçını fırçaladı. Kanla keçeleşmişti.

"Helen, dilim bir tuhaf oldu."

"Muhtemelen içkiden uyuşmuştur."

"Hayır," dedi, başını sallamaya çalıştı ama acı verici bir çabayla inledi. "Sanırım dilimde bir sertleşme var."

Helen gözyaşlarının arasından güldü. "Sayıklıyorsun."

"Hayır, değilim," diye karşı çıktı Rafe. "Gel ve benimle uzan Helen. Dilimi kontrol etmeni istiyorum."

Elini onunkinden çekti ve kendini yataktan aşağı bıraktı. "Uslu dur, Rafe."

"Artık hepimiz ortağız, değil mi?" Rafe eliyle onu, Zeb'i ve Hector'u da içine alan bir hareket yaparak sordu.

"Evet," diye kabul etti.

O zaman gözleri ciddiydi. "Ortağım mısın, Helen?"

Sorunun sadece kelimelerden öte anlamları olduğunu biliyordu ama düşünmek için zamana ihtiyacı yoktu. "Evet."

On Sekizinci Bölüm

Burası cennet olabilir mi? . .

Dört uzun gün boyunca sık ağaçlı Sierra Nevada dağlarına tırmandıkça tırmandılar.

Kuş uçsa sadece bir günlerini alırdı ama çam kokulu, bazen geçit vermeyen arazide yol yoktu. Ne kadar yükseğe tırmanırlarsa hava o kadar soğuyor ve inceliyordu. Medeniyetten uzaklaştıkça maden arayanların sayısının neredeyse sıfıra inmesine şaşmamalı.

Zeb, "Hiç endişelenmeyin," diye onları rahatlatmaya devam etti. "Göreceksiniz, burası Californey'deki en güzel yer. Angel Vadisi gerçek bir cennet."

Helen çevrelerinin ihtişamından çok etkilenmişti. Çam ağaçları anıtsal yüksekliklere kadar yükseliyordu. Asırlık yalnızlığın güvenliğinde, geyikler şaşırtıcı bir şekilde yakınlarda duruyor, uzaklaşmadan önce durgun gözlerle onların ilerleyişini izliyordu.

Ama nasıl bir ekibiz biz! Helen başını hüznle sallayarak düşündü. Önce, inatçı katırına küfreden ve tüküren yaşlı bir maden arayıcısı.

Tükürüyor! Zeb içkiyi bırakmıştı ama aynı derecede içler acısı bir alışkanlık olan tütün çiğnemeye devam ediyordu. *Yeech!*

İkincisi, Rich Bar'dan uzaklaştıkça düşünceli sessizliği katman katman eriyen sekiz yaşında Meksikalı bir çocuktü. Hector'un sürekli ve genççe konuşması hepsini şaşırtmıştı. Bu dirençli çocuğun anne babasını ve küçük kız kardeşini yeni kaybettiğini asla bilemezsiniz. Çocuk her küçük hayvandan büyük keyif alıyordu; yosunlu kayalardan yukarı bakan minik kertenkeleler, sayısız kır çiçeğinin arasında uçuşan pastel renkli kelebekler ve tatlı meşe palamutlarını kemiren şımarık sincaplar.

Üçüncüsü, F. Lee atını cezalandırıcı yokuşu metanetle tırmanan, hırpalanmış, çileden çıkarıcı, muhteşem bir Los Angeles avukatı. Bir gözü şişmiş ve neredeyse tamamen kapanmıştı. Alt dudağı yarılmıştı ve kan sızıyordu. Helen her mola yerinde kaburgalarını kontrol ediyor ve bandajları daha sıkı sarıyordu. Ancak, yolculukları boyunca, gergin çenesi ve ara sıra mavi dili, dövülmüş vücudu için dayanılmaz bir işkence olması gereken şeylere verdiği tek tavizdi.

Ve son olarak da o. Muhtemelen akli başında, akli başında bir subay, bildikleri kadarıyla Freddy Krueger olabilecek bir yabancıyla ve en küçük bakışıyla kalbini eriten daha da tehlikeli bir erkekle vahşi doğaya atlıyor.

Gülümsedi. Kısa bir süre önce yokuş aşağı inmeye başlamışlardı ve sürüş daha kolaydı.

"İşte orada! İşte orada!" Zeb bağırdı ve katırını tekmeleyerek eğimli patikanın kalan kısmından aşağıya doğru mahmuzladı. Hector midillisiyle hızla arkasından dörtmala koştu.

"Aman Tanrım!" Helen ve Rafe aynı anda haykırdı.

Tıpkı Zeb'in övündüğü gibi cennet gibiydi. O ve Rafe birbirlerine kuşkuyla baktılar.

Zeb'in derme çatma kulübesi, dört tarafı Sierra Nevada'nın yemyeşil mavi köknar ağaçlarıyla çevrili küçük bir vadinin dibinde yer alıyordu. Kulübenin etrafı Effie'nin ormandan getirdiği rengârenk çiçekler ve çalılarla çevriliydi. Evin arkasında yabani otlarla dolu küçük bir bahçe göze çarpıyordu.

En sağda, yüksek zirvelerden gelen erimiş karlar dağ kanallarından aşağıya doğru dalgalanarak küçük, pitoresk bir lagüne dökülüyordu. Mavi havuz daha sonra evin yaklaşık yirmi metre uzağında vadiyi ikiye bölen bir dereye karışıyordu.

Daha küçük olan bir başka konut ise dağın yamacına inşa edilmiş, ön tarafında sadece kayalar görünen, çatısı tahta ve brandadan yapılmış bir kulübeydi. Muhtemelen orijinal kulübeydi ama şimdi derme çatma bir ahır olarak kullanılıyordu.

Rafe atını yavaşça ileri doğru itti. Helen onun yanına doğru ilerledi.

"Burası Effie'yle on yıl önce kendimiz için inşa ettiğimiz çiftlik evi."

Zeb hüzünlü bir sesle onlara doğru yürüdü. Onun katırı ve Hector'un midillisi dere kenarındaki yumuşak otların üzerinde otliyordu. Hector çoktan koşuşturmaya başlamış, çocuksu bir hevesle her şeyi incelemeye koyulmuştu. "Bu yeni bir

Çocuklarımız öldükten sonra bizim için bir başlangıç oldu. Şu anda fazla bir şey olmadığını biliyorum ama özellikle Altına Hücum başladıktan sonra daha büyük bir yer inşa etmeyi hayal ettik." Onlara baktı, belli ki onay bekliyordu.

"Bu harika, Zeb. Sen ve Effie burada çok mutlu olmalısınız."

Gözleri doldu ve büyük kırmızı bir mendili burnuna dayayarak yüksek sesle korna çaldı.

Helen sağ bacağını atın sırtından kaydırıp ve yere bastı. Vücudundaki her kas isyan ediyordu ve Rafe'in nasıl hissettiğini sadece hayal edebiliyordu. Ona döndü. "Attan inip kaburgalarını tekrar kontrol etmeme izin versen iyi olur."

Cevap vermeyip dudaklarını birbirine bastırmaya devam edince Helen daha da yaklaştı, kafasında küçük alarm zilleri çalmaya başladı. Rafe'in koyu ten rengi grimsi beyaza dönmüştü ve gözleri donuklaşmıştı. Helen endişeyle Rafe'in koluna dokunduğunda, teninden ateş gibi bir sıcaklık yayıldı.

"Hareket edemiyorum," diye homurdandı ve öne doğru yığıldı. "Şoka girmiş olmalı," diye bağırdı Zeb'e.

O ve Zeb bir şekilde Rafe'i attan indirip kulübeye sokmayı başardıktan sonra, Rafe bir duvarın içine yerleştirilmiş tozlu karyolanın üzerine baygın bir şekilde yığıldı. Angel Vadisi'ndeki yeni hayatlarına pek de umut verici bir giriş olmamıştı.

Bekarlık berbat bir şey! . . .

Bir ay sonra, Rafe sıcacık yatağında sırt üstü uzanmış, ev yapımı yorganı beline kadar çekmişti. Zeb ve Hector dereye gitmiş, gece balık tutmaya çalışıyorlardı. Alacakaranlıkta, o ve Zeb on dokuzuncu on iki saatlik yorucu altın arama günlerini bitirmişlerdi. Şimdiye kadar toplamda sadece üç yüz dolar altın tozu biriktirmişlerdi - 2015 değerinin yaklaşık yirmi beşte biri.

Ama Rafe hâlâ umutluydu.

Sözde hala iyileşme sürecindeydi - bu yüzden erkenden yatağa çekildi - ama pastoral ortamlarının tadını çıkarıyordu, genellikle evinden sadece polis sirenleri ve korna sesleri duyan bir şehir çocuğu için gerçek bir değişimdi. Los Angeles'taki evi. Gözlerini kapatarak gecenin sesini dinledi; bir esinti

Ağaçların arasından fısıldayan sesler, cırcır böceklerinin cıvıltıları, çakalların ve kurtların ulumaları, ara sıra bir baykuşun ötüşü ya da bir yaban kedisinin çığlığı, geyiklerin kızışması ve her zaman fokurdayan dere.

Garip bir memnuniyetle gözlerini açtı ve derin derin içine çekerek çam, odun dumanı ve Helen'in kokularının tadını çıkardı. Çoğunlukla Helen'in fenerle aydınlatılmış kulübede hareket edişini, akşam yemeklerini toparlayışını izliyordu - mantar dolgu pişmiş dağ bıldırcını, sirke sosuyla süslenmiş yabani hindiba, taze ekmek ve hatta tatlı olarak kuru elmalı tart. İlkel çevrelerine iyi uyum sağlamıştı.

Öte yandan, derisinin yüzeyinin hemen altında kaynayan her zamanki şiddetli ateşi hissetti. Yaralarından kaynaklanmıyordu; Angel Vadisi'ne varışlarından sonraki bir hafta içinde yediği dayaktan kurtulmuştu. Bu ateş, Zeb'in kulübesine vardıkları ve Helen'in pratiklik uğruna on dokuzuncu yüzyıldan kalma elbisesini bir kenara bırakıp kamuflaj pantolonu, dar yeşil ordu tişörtü giydiği ve *sütyen takmadığı* günden beri kontrolden çıkmıştı.

Mükemmel Vargas göğüsleri bir bileme aleti gibi gözlerini alıyordu. Her zaman.

Demir çaydanlığın içindekileri kontrol etmek için şöminenin üzerine eğildiğinde sallanıyorlardı.

Akarsuyun kenarında durup ona altın aramak için nasıl daha iyi bir yol bulabileceği konusunda sürekli tavsiyelerde bulunurken kalçaları kıpırdamadan duruyordu. Dırdırları ve kalçalarına kadar gelen buz gibi soğuk su bile ona olan ihtiyacını azaltmamıştı.

Gecenin bir yarısı sırtına dağlama demirleri gibi baskı yapıyorlardı. Zeb ve Hector evli olduklarına inandıkları için ateşin yanındaki derme çatma paletlerde uyuyorlardı. O ve Helen, her ikisi için de çok küçük olan büyük yatağı paylaşıyorlardı.

Mağarada geçirdikleri gecenin ve mükemmel sevişmelerinin görsel bir hatırlatıcısıydılar. Tekrar onun içinde olmayı, onu sevdiğini fısıldadığını duymayı, doruğa ulaştığında adını haykırışını ağzına almayı umutsuzca istiyordu.

Ama prezervatifi yoktu, kesin doğum kontrol yöntemleri yoktu ve Helen'i hamile bırakma riskini göze alamazdı, *alamazdı*.

Helen ona, "Gidip dişlerimi fırçalayacağım," diye haber verdi.

Güzel! Belki de gargara yaparken çıkardığı gıcırtılı ses bu zor durumdan kurtulmasını sağlar. Adam gözlerini kırpmadan ona baktı. "Belki sen de orada meditasyon yapmalısın,

tatlım." *Evet, gargara ve oooh'lar benim kepçeme bir engel koymalı.* "Belki ben de sana katılırım. Mağarada seninle meditasyon yaptığım zamanı hatırlıyor musun?" *Çıplak.*

Pembe bir kızarıklık yüzüne ve boynuna yayıldı. Muhtemelen göğüslerine de yayılmıştır. Ve daha aşağıya. *Burada kaybediyorum, St. Augustine. Bu bekarlığın en iyi yol olduğuna emin misin? Belki biraz şakalaşsak sorun olmaz? Belki kıyafetlerimizi çıkarmazsak, öpüşebilir, okşayabilir ve-*

"Oh, şey, bu gece meditasyon yapmak için muhtemelen çok geç," diye araya girdi Helen umursamazca. Yüzünde bir yumurta kızartabilirdi.

Teşekkürler, Auggie.

Helen hâlâ dışarıda gargara yaparken Zeb içeri girdi. Birkaç saniye içinde farklı bir gargara sesi duydu ve Hector'un Helen'e katıldığını fark etti. *Tanrım!*

"Rafe ... uhm ... söylemek istediğim bir şey var," diye kekeleydi Zeb, uzun iç çamaşırlarına kadar soyunup şöminenin yanındaki tahta zemine birkaç battaniye serdi.

"Öyle mi?" diye şüpheyle sordu.

"Görüyorsun, son zamanlarda ne kadar gergin olduğunu fark etmeden edemedim. Ve bir erkeğin dürtüleri olduğunu biliyorum-"

"Sürücüler mi?" Rafe ağzından kaçırıldı.

"Evet," dedi Zeb, tüylü gri başını sallayarak. "Bir erkeğin suları senin yaşındayken asla durmaz. Her neyse, sadece bilmeni istedim. Hector, kafası bu palete çarptığında hemen uykuya dalar. Benimse uykum ağırdır. Tanrım, evlat, söylemeye çalıştığım şey, gece boyunca yatak iplerinin gıcırdadığını duymam konusunda endişelenmene gerek yok. Sadece git."

Rafe gülmeye başladı ve kısa bir süre sonra Helen yanına girdiğinde göğsü hâlâ titriyordu.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu, yatakta ondan uzak durmaya özen göstererek. Gece ritüeli her zaman aynı şekilde başlardı - gülünç denecek kadar titizdi - ama sabaha kadar bir çardaktaki asmalar gibi onun üzerine tırmanırdı. Ve çardak daha fazla dayanamazdı. Her zaman uykusunda ne yaptığının farkında olmadığını söyleyerek kendini savunurdu ama bazen onun da şüpheleri olurdu.

Yaklaştı ve kızın kulağına fısıldadı. "Zeb bu gece benimle erkek erkeğe bir konuşma yaptı."

"Ah?" diye fısıldadı, taze nefesi onun dudaklarına çarpıyordu.

Şok dalgaları tepki olarak kişisel sismografına doğru hareket etti. Richter sertleşme ölçeğinde yaklaşık on nokta beşi gösteriyordu.

"Zeb, bir erkeğin 'dürtüleri' olduğunu ve suları akmaya başladığında, bir erkek ve karısının sadece 'ona gitmesi' gerektiğini söyledi."

Ağzı bir gülümsemeye dönüştü.

Kulaklarında kan uğuldadı ve "ölçeği" bir iki kademe daha yükseldi.

Eğer bir gülümseme bunu yapabiliyorsa, bana dokunmasa iyi olur.

"Peki ya bir kadının dürtüleri? Zeb onlardan da bahsetti mi?" Biraz daha yaklaştı, dokunmuyordu ama vücut ısını hissedebileceği kadar yakındı. Ve geri kalan her şeyi hayal edebiliyordu.

"Sürücün var mı?" diye inledi, kadının cazibesine karşı gözlerini kapatarak.

Kadın cevap vermeyince sonunda ona doğru yan döndü ve tek gözünü açtı. Kız ona öyle bir özlemle bakıyordu ki, savunmasının çöktüğünü hissetti. *Yardım edin!*

"Rafe, seni çok istiyorum. Hadi sevişelim." Ona doğru hareket etti, bir eli yüzünü okşuyor, bir bacağını kalçasına atıyordu. Rafe daha göz kapaklarının ardındaki yıldızları göremeden, kadın onun çıplak göğsüne yumuşak öpücükler kondurmaya başladı.

Teslimiyet hırıltısıyla onu sırt üstü çevirdi ve baştan çıkarıcı bedeninin üstüne, bacaklarının arasına yuvarlandı. Gecelik ve boxer'ı onları birbirine bağlayan tutkunun önünde hiçbir engel oluşturmuyordu. Kendini onun merkezine yasladı ve ıslaklığını hissetti. O anda neredeyse doruğa ulaşıyordu.

Yumuşak bir çığlık gece havasında süzüldü, sonra kesildi. Önce kendisinin ya da Helen'in inlemiş olabileceğini düşündü. Ama uykusunda inleyen Hector'du. Ağlama sesi tıpkı bir bebeğinkine benziyordu, Rafe'in Los Angeles'taki çocukluk evlerinin ince duvarları boyunca defalarca duyduğu bir sinyaldi bu. Sorumluluğa, tatsız görevlere ve bitmek bilmeyen sorunlara bir çağrı. *Bebekler.*

Bir sarsıntıyla kendini Helen'in üzerinden kaldırdı ve yatağın yanında durdu. Pantolonunu çekerek kararlı bir şekilde ona baktı, titreyen elleri iki yanında yumruk olmuştu.

"Nereye gidiyorsun?"

"Buz gibi bir yüzüş için," dedi nefes nefese. "Eğer geri dönmezsem, Pasifik Okyanusu'na kadar yüzdüğümü ve hâlâ taş gibi sert olduğumu ve seni istediğimi bileceksin."

"Oh, Rafe."

"Oh, Rafe'leri sonraya sakla, bebeğim. Kaçındığım her lanet gün için para alacağım bir hesap günü gelecek. Ama şimdi değil."

"Ama ya zamanımız hiç gelmezse?" diye mırıldandı adam kapıdan çıkmadan hemen önce nefesinin altında. Ama adam onu duydu.

Bunu bana yapmazsın, değil mi Tanrım? Hey, Aziz Augustine?

Rafe ne Tanrı'nın ne de Aziz Augustine'in ona ilahi bir güvence verdiğini duydu. Kendi başımaydı.

Zil tarafından kurtarılan ... uh, ayı ...

Ertesi sabah Helen ve Hector kulübenin ortasındaki kaba meşe masada oturdular. Helen, Effie'nin uzun zamandır ihmal ettiği arka bahçesinden kurtarmayı başardığı havuçları soyuyordu. Sebzeler ve biraz yabani soğan, günün ilerleyen saatlerinde pişirmeyi planladığı devasa alabalığın -en az on sekiz inç uzunluğunda- suyunda pişirildiğinde çok lezzetli olacaktı.

Çocuk tabletinden aldığı bir kâğıt parçasının üzerine eğilmiş, özenle alfabenin harflerini yazıyordu. Konsantre olurken dili dudaklarının arasından dışarı çıkıyordu. Sekiz yaşındaki çocuk akıcı bir şekilde İngilizce ve anadili olan İspanyolcayı konuşabilmesine rağmen, ona hiç okuma yazma öğretilmemişti. Zeb ve Rafe'nin ısrarları üzerine Hector için günde iki saatlik dersler başlatmıştı. Bu işten son derece keyif alıyordu.

Aslında ev işlerinden aldığı tatmine o da şaşırmıştı. Normalde Helen, bir erkeğin işini aynı derecede iyi yapabilecekken, bir kadın işi olan küçük evle ilgilenme ve yemek pişirme işlerine mahkum edilmesine gücenirdi. Ama ev işlerinin her dakikasını seviyordu.

Kulübeye sanki bir kaleymiş gibi bakıyordu. Yaklaşık yirmi metre karelik tek kişilik odadaki tek mobilya, işkence odası olarak düşünmeye başladığı devasa gömme karyola ve meşe

masa ve ona uygun banklar. Yan tarafta iki tane ev yapımı sandalye vardı - üç ayaklı sehpa görevi gören kesik dallı kütükler ve Effie'nin değerli, kolsuz sallanan sandalyesi.

Bir şömine bir duvarı kaplıyordu. Tek ışık açık kapıdan ve alışılmadık iki pencereden geliyordu. Cam yoktu ama Zeb karşılıklı duvarlara iki pencere açmış ve içlerini renkli şişeler ve cam kavanozlarla doldurmuş, boyunlarının arasını da kille doldurmuştu. Kadın Zeb'e bu kadar çok cam eşyayı nereden bulduğunu sorduğunda, Zeb bunların daha önce konyak, turşu ve likör için kullanıldığını söylemişti. Bunun karısının fikri olduğunu ve güneş parladığında ortaya vitray etkisi çıktığını da eklemişti.

Effie'nin dokunuşu ilkel konutun diğer alanlarında da kendini belli ediyordu: El dikimi kıpkırmızı patiska perdeler *-başka bir renk var mıydı?* Helen merak etti; nefis yorganlar; Zeb'in bu amaçla yaptırdığı ahşap bir rafta sergilenen birkaç parça porselen; kaba taş döşemenin üzerine atılmış bez kilimler.

Helen başını çevirdi ve Hector'un onu yakından izlediğini gördü. "Buradan asla ayrılmak istemiyorum," dedi şiddetle. "Burası artık benim evim."

"Elbette öyle tatlım," dedi elini okşayarak.

"Siz ve Bay Rafe bir ara ayrılacaksınız," diye suçladı. "Evet," diye kabul etti, "ama sizi terk etmeyeceğiz."

"Sen gittiğinde, ben Bay Zeb ile kalacağım. Ona Büyükbaba diyebileceğimi söyledi." Sesi belirsizlik gözyaşlarıyla titriyordu.

"Göreceğiz ama şimdilik endişelenmeni gerektirecek bir şey yok." Zeb'in işini düzeltti, sonra da onu kapıdan dışarı çıkardı. O ve Zeb o öğleden sonra tavşan avına çıkacaklardı.

Şöminenin yanındaki çömlekte duran ekşi mayayı kontrol etti. Mary ona bir miktar maya vermişti ve her gün biraz un, şeker ve su ekleyerek çalışmasını sağlıyordu. Dikkatli olursa sonsuza kadar dayanırdı. Ayrıca Effie'nin kır çiçeklerinden bir aranjman seçti ve onları boş bir viski şişesine koydu. Çiçekler ve "şişe pencerelerinden" gelen renkli ışık, kulübe için sıcak, ev gibi bir atmosfer yarattı.

Daha sonra, altın kazma işinde Rafe'e yardım etmeyi planlayarak dereye doğru ilerledi. Rafe küçük vadinin en solundaki buz gibi suda boylu boyunca uzanmış, tek başına çalışıyordu. Zeb ve Hector çoktan gitmiş olmalı. Genelde bir maden ocağında üç yetişkin adam çalışırdı.

Günde yüz kova toprak döküyorlardı ama kulübede yapılması gereken başka işler de olduğunu bildikleri için burada biraz ağırdan almaları gerekiyordu.

Madencilerin birçoğu daha sofistike maden arama yöntemleri kullanıyordu - uzun tomlar, beşikler ya da savak kutuları - ama bunlar için en az yarım düzine adamın emeği paylaşması gerekiyordu. Basit kaydırma - kazılmış çakıldan oluşan bir tavaya su eklenmesi ve suyun ve daha hafif malzemelerin üstten dökülmesi ve altın gibi daha ağır kütlelerin dibe çökmesi için döndürülmesi - bir veya iki kişilik altın kazma operasyonu için hala işe yarayan asırlık bir arama yöntemi idi.

Alışılmadık derecede sıcak bir Ekim güneşi Rafe'in terden parlayan çıplak sırtına vuruyordu. Ara sıra elindeki kazmayı kaya çıkıntısına doğru sallamayı bırakıyor ve omuzlarını dikleştirerek ayağa kalkıyordu.

Helen, Zeb'in yakınlarına attığı bir kürek ve tavayı aldı ve bölgeyi taradı. Küreği ve tavası havada, botları ve her şeyiyle soğuk dereye adım attı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Rafe onu yeni fark ederek sordu.

"Sana yardım edeceğim."

"Hayır, gelmiyorsun. Daha fazla yaklaşma," diye uyardı. "Oh, hayır, oh, lütfen, tişörtünü ıslatacak bir şey yapma."

"Dürüst olmak gerekirse, tek yönlü bir zihnin var. Kas eritme çalışmasının ortasında hâlâ düşünebiliyorsun-" Sağ botu yosun kaplı bir kayaya takıldı ve ayakları altından çıktı. Sığ suya sırtüstü düştü.

Islak saçlarını omuzlarına savurarak hava almak için sıçrayarak ayağa kalktığı anda Rafe'in kahkahalarla gülmesini bekliyordu. Ama Rafe aval aval bakıyor, sırılsıklam göğsünü seyrediyordu.

Aşağıya baktığında, soğuk akıntıda sertleşmiş olan göğüs uçlarına kadar yapışan kumaşın göğüslerini net bir şekilde ortaya çıkardığını gördü. "Şimdi, Rafe," dedi geri çekilerek.

"Orospu çocuğu!" diye bağırdı, tavasını ve kazmasını bir kayanın üzerine fırlatarak. "Bahse girerim Aziz Augustine bile bu kadar baştan çıkarılmamıştır." Ona doğru uçarcasına bir sıçrayış yaptı ve ikisi de dereye düştü. Karla soğumuş sular ne adamın ne de kızın aynı hızdaki uyarılmasını engelleyebildi.

Sınırlarını zorlayan bir deli gibi Rafe onun dudaklarını ve boynunu öptü. Elleri çılgınca göğüslerinin üzerinde, sırtında dolaştı, onu avuçladı

kalçalarına. "Dokun bana . . . Oh, lütfen . . . Oh, evet, böyle," diye yalvardı, sonra kadın dokunduğunda neredeyse çığlık atıyordu.

Suyun içinde yuvarlandılar, sıçradılar, suya düştüler, gülerek ve öpüşerek yukarı çıktılar ve konuşmaya çalıştılar ama sadece kopuk kelimeler çıkarabildiler. Rafe'in ağzı tişörtüyle birlikte Helen'in göğsüne kapandığında Helen bir çığlık attı ve yumruklarıyla onun sırtına vurdu. "Lanet olsun sana! Seni bu kadar çok istememe neden olduğun için sana lanet olsun."

Ayağa kalktı, onu kendine çekti ve onu ne kadar çok istediğini göstermek için kendini ona sürttü. Bacaklarını onun beline doladı ve kulaklarını yaladı, bu sırada adam kıyıya doğru yürüyor, ona karşı uygulamayı planladığı intikam sözcüklerini tıslıyordu. Ancak adam, kadının beklediği gibi onunla birlikte çimenli kıyıya inmek yerine aniden durdu.

"Ne?" diye sordu, ona bakmak için başını geriye çekerek. Adam onu hâlâ bacakları beline dolanmış bir şekilde taşıyordu.

"Shhhh. Kımıldama." Geri çekilerek suya girdi ve onu ayağa kaldırarak diğer kıyıdaaki geniş kayanın üzerine çekti. Ancak o zaman bakışlarını, gürültülü bir patırtının koptuğu kulübeye doğru takip etti. Kapıda kocaman bir boz ayı belirdi, ağzında alabalık yemeği vardı.

"Buraya gelirken yanında silah getirdiğini sanmıyorum," diye sordu. Kadın başını salladı. "Kulübede."

Rafe elindeki kazmaya baktı. Bin kiloluk bir canavara karşı çok işe yarayacaktı.

Ayı tekrar ortaya çıktı ve bu sefer üzeri un ve Effie'nin kaz tüyü yastıklarının tüyleriyle kaplıydı. Burnundan pekmez damlıyordu.

Bir saatten fazla bir süre boyunca kayanın üzerine tüneyerek, Big Ben'in kulübenin içini darmadağın etmesini çaresizce izlediler. Tek umutları açlığını giderecek kadarını bulması ve insan yiyeceği aramaya gelmemesiydi. Ya da Zeb ve Hector'un bu tehlikeli sahneye geri dönmemesini.

Sonunda hayvan dışarı çıktı, arka ayakları üzerinde durdu ve çok kısa mesafeden onları izleyerek güçlü bir kükreme çıkardı. Boz ayı onlara saldırıp saldırmamayı düşünüyor gibiydi ki ormanda başka bir hayvan kükredi -Benzer ama çok daha tiz bir böğürtü. Muhtemelen eşiydi. Ayı onlara son bir kez baktı ve dört ayak üzerine düşerek gün batımına doğru tırıs la uzaklaştı.

Helen o zamanki yakın sevişmelerini düşündü, tabiri caizse bu akıllara durgunluk veren gösterinin bir öncesiydi.

Disney vahŖi doğa filmi. "Bu benim için iyiydi. Ya sen?" diye espri yaptı.

Rafe önce ona bakakaldı. Sonra bir kahkaha patlattı ve onu sıcak bir kucaklamayla yanına çekti. "Tatlım, bir gün bunu torunlarımıza anlatacağız." Aptalca sözleri karŖısında hemen sertleŖti. "yle demek istemedim," diye dzelitti hemen, "torunlar hakkında yani. Sadece Ŗunu demek istemiŖtim. -"

Helen yorgun bir sesle, "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum, Rafe," dedi. Belki de her Ŗeye rağmen birlikte olmamaları gerekiyordu.

Belki de Rafe tamamen ıslaktı. Evet, bu fikir hoŖuna gitti.

On Dokuzuncu Bölüm

Aile bağları gerçekten de bağlayan bağlardır.

Ertesi akşam her şey normale dönmüştü. Kulübe nispeten temizdi ve kimse yaralanmamıştı. Zeb kendilerini şanslı saymaları gerektiğini söyledi.

Helen içini çekti, tedirgin düşüncelerini bir kenara bıraktı ve okumaya devam etti, "Ve kızılderilinin oku kötü kalpli caninin kalbine doğru gitti ve sefil hayatını sonsuza dek sona erdirdi." Yerini işaretlemek için sayfaya bir kurdele parçası koydu ve *Mohikanların Sonuncusu* kitabını kapattı.

Hector, Rafe'in kucağına gömüldüğü masanın karşısından uykulu bir sesle, "Daha fazla," diye yakındı.

"Bugünlük bu kadar yeter tatlım," dedi ve yıpranmış deri cildi Zeb'in diğer üç değerli kitabı olan İncil, Edgar Allan Poe'nun *The Purloined Letter*'i ve Charles Dickens'ın *Oliver Twist*'iyle birlikte rafa koydu.

Rafe kucağında çocukla ayağa kalktı ve nazikçe, "Helen bu gece başka yok dedi, hepsi bu," diye uyardı.

Hector iniltili bir protesto sesi çıkardı ve Rafe'nin boynuna sokuldu. Rafe çocuğu şöminenin yanındaki paletine yatırdı ve çocuk hemen uykuya daldı. Helen'in karşısındaki masaya dönerek son kahvesini yudumladı. Zeb, Effie'nin sandalyesinde ileri geri sallanmaya devam ediyor, yanmayan piposunu üflüyordu -Rafe onu iğrenç çiğneme tütününden vazgeçirmeyi başarmıştı- ve kulübedeki tek ses sallanan koltuğunun *gıcirtısı, gıcirtısı, gıcirtısı* ve ara sıra çıkan ateşin tıslaması ve çıtırtısıydı.

Helen sessizliği bozmak istercesine, "Burası parlak bir avukat için pek de heyecan verici bir gece hayatı değil," dedi.

Rafe esnedi - altın aramak için yorucu bir gün daha geçirmişti.
-Dirseklerini masaya dayadı ve çenesini destekledi. Ona şefkatle baktı.
"Hoşuma gitti."

"Çocukken çok televizyon izler miydin?" diye sordu, zihnini farklı bir yöne zorlayarak.

"Hayır. Sana söyledim, annem zorbanın tekiydi. Her zaman çalışırdı, bazen günde iki iş yapardı ve-"

"Ne tür işler?"

"Çoğunlukla evlere temizliğe gidiyorum. Beverly Hills'te." Kıkırdadı.
"Elden düşme çok güzel kıyafetlerimiz vardı," diye hatırladı, burnunu kırıstırarak. "Gucci makosen ayakkabılar. Polo gömlekler. Versace kotlar. Hatta bir keresinde Tom Cruise'dan deri bir bomber ceket bile almıştım."

"Gerçekten mi?"

"Evet, yerel devlet okullarına çok iyi uyum sağlıyorduk. Diğer çocuklar şık Levi'ler giyerken biz tasarımcı kıyafetleri giyerdik. Bu *çok* hoşumuza gitti."

"Muhtemelen dövüşmeyi ilk o zaman öğrendin."

"Evet."

Dudakları eğlenerek kıkırdadı. "Bana annenden biraz daha bahset." "1.80 boylarında. Polyester pantolon giyer, gerçi biz çocuklar tişörtle onu *bundan vazgeçirmeye* çalıştım. Bütün gün ayakta durmaktan ayakları ağrıyor, bu yüzden kalın tabanlı ortopedik ayakkabıları yanından hiç ayırmıyor. O bir enerji topu, her zaman bir şeyler yapmak zorunda. Çok bağırır ama kötü bir şekilde değil-"

"Belki de bağırması gerekiyordu. Siz çocukların arasında sesini duyurabilmek için bir tür hayatta kalma becerisi."

"Muhtemelen. Her neyse, annemin isimlerimizi söyleme şekli bloklar öteden duyulabilirdi. 'RA-FAY-ELL SAN-TEE- AGO!' diye bağırıldığında ya deli gibi kaçardım ya da kıcıma tekmeyi yerdim."

Karşılıklı gülümsediler.

"Peki ya baban?"

Yüzü gerildi. "Babam istediği gibi geldi ve gitti. Anneme bir bebek daha verecek kadar uzun kaldı, sonra da gün batımına doğru uçup gitti. Sanırım annemin ağladığını gördüğüm tek an babamın çekip gittiği andı. Şimdi öldü ama birkaç yıl önce o piçin Meksika'da da bir karısı ve ailesi olduğunu duymuştum." Biraz zorlukla yutkundu,

"Orospu çocuğunun tekiydi. Gittiğinde biz çocuklar çok sevinmiştik."

Helen gözyaşlarına karşı koydu. Masanın öbür ucuna uzanıp Rafe'in elini tutmak istedi ama bir şekilde onun bu hareketi acıma olarak algılayacağını biliyordu. "Bana kardeşlerinden bahset."

Umutsuz bir teslimiyetle omuzlarını yuvarladı. "Ben en yaşlısıyım. Sırada Juanita var. Otuz üç yaşında, proje okullarından birinde öğretmen." Yüzünü buruşturarak ekledi: "Juanita'yla anlaşıyoruz. Çocukken beni hep döverdi, bir yetişkin olarak da hala beni eleştiriyor. Her neyse, kendi büyüttüğü üç çocuğu var. Kocasını beş yıl önce bir silahlı saldırıda öldürdü."

Helen bu korkunç habere tepki vermeye fırsat bulamadan Rafe devam etti: "Sırada Antonio var. Tony şehir dışında bir polis dedektifi. Otuz iki yaşında ve bekâr. Kadınlar onun Adam Levine'e benzediğini düşünüyor ve o da bunu sonuna kadar kullanıyor."

"Sıradaki?"

"Inez otuz yaşında, L.A.P.D.'de polis memuru. Bugünlerde pek popüler bir iş değil," diye belirtti, belli ki polisin bugünlerde sürekli kötü basına maruz kalmasına atıfta bulunuyordu. "Bekâr ve benim gibi öyle kalmayı planlıyor." Helen sorgularcasına başını eğince, "O da benim gibi bir sürü bebek bakıcılığı yapmak zorunda kaldı," diye açıkladı.

Kaşlarını çattı, Rafe'in ailesi hakkında her zaman hayal ettiğinin aksine bir imaj edinmeye başlamıştı. "Hmmm. Sen bir asi, bir çete üyesi izlenimi veriyorsun ama erkek ve kız kardeşlerinin kanun ve düzenle ilgili kariyerleri var."

Omuz silkti. "Bazılarımız öyle, ama hepimiz de zor zamanlar geçirdik. Annem kır saçlarının her birini hak etti."

"Tamam, üç etti. Beş kardeşin daha var, değil mi?"

Başını salladı. "Luisa yirmi sekiz yaşında ve beş çocuğu var. Sosyal yardım alıyor, ancak bazen anneme temizlik işlerinde yardım ediyor. LuLu -bu arada bu lakattan nefret ediyor- boşanmış ve evde yaşıyor."

Rafe'in gözlerinde beliren bir öfke parıltısı Helen'ı Luisa hakkında daha fazla ayrıntı istememesi konusunda uyardı.

"Annem ve ben çoğu ay faturalarını ödemesine yardım etmek zorunda kalıyoruz. Kocasını onu bir yığın borçla terk etti. Ayrıca astım hastası bir bebeği var. Umarım LuLu yakında başka bir koca bulur da yakamdan düşer. I

"Hazır bir aile kurmak isteyen zengin ve uygun bir bekar tanıdığınızı sanmıyorum."

Onun sadece şaka yaptığını biliyordu, yoksa yapıyor muydu? "Devam et."

Ayağa kalkıp gerindi, tekrar esnedikten sonra Zeb'i uyandırmak için yanına gitti.

"Ne? Ne?" Zeb telaşlandı. "Hikâyenı bitirdin mi?" diye sordu Helen'a.

Zeb ayaklarını sürüyerek dışarı çıkarken Rafe ile birlikte güldüler. Rafe bir kez daha esneyerek yatağa oturdu ve botlarının bağcıklarını çözmeye başladı, o da Hector'un üzerine bir yorgan attı ve ateşe çok yakın olmamasına dikkat etti.

Rafe'e döndüğünde, o çoktan botlarını ve çoraplarını çıkarmış, gömleğini giymeye başlamıştı.

"Öyleyse, ailenizle işinizi bitirin. Luisa'ya kadar düşün."

Yüzünü ona çevirdi. "Sırada Eduardo var. Yirmi altı yaşlarında. Eddie sürekli iş değiştiriyor. En son itfaiyeci olduğunu duymuştum. Ondan önce kamyon sürmüş, postanede çalışmış, disk jokeyliği yapmış ve daha onlarca şey. Hatta bir -buna inanmayacaksınız!- erkek orta sayfa güzeli." Ona bir kaşını kaldırdı. "Kendini bulmaya çalışıyor."

"Evli mi?"

"Hayır, ama bir süredir aynı kızla nişanlı. Kızın ailesi onu pek istikrarlı bulmuyor. O da değil."

"Evde mi yaşıyor?"

Başını iki yana salladı. "O ve yirmi yaşındaki en küçük kardeşim Ramon, Long Beach'te bir daireyi paylaşıyorlar. Ramon, ayaktakımı olmadığı zamanlarda UCLA'ya gidiyor."

Ayaklanma hakkındaki sorularını sonraya saklamaya karar verdi. "İki kişiyi dışarıda bıraktın."

"Fark edeceğini düşünmemiştim," diye inledi. Tişörtüne kadar inmişti, onu da hızla başının üzerine çekti. Pantolonunun düğmelerini açmak üzere ayağa kalktı. "Helen, Helen, Helen," diye uyardı, "umarım beni soyunurken izlemeyi düşünmüyorsundur. Dünkü felaketten sonra, daha fazla günaha girebileceğimden emin değilim."

Felaket mi? Sevişmemizi felaket olarak mı görüyor? Acısını görmemesi için başını öne eğdi.

Rafe arkasından yaklaştı ve poposunu çimdikleyerek kulağına fısıldadı, "Sadece takılıyorum, Prissy."

Omzunun üzerinden tekrar baktığında, adam çoktan yatağa girmiş ve yorganı beline kadar çekmişti.

"Bitir," diye emretti.

"Emredersiniz, hanımefendi." Selam verdi. "Jacinta yirmi üç yaşında, hemşire. J.C. onun her şeyi bildiğini düşünüyor. Gerçekten. Dünyanın en büyük çok bilmiş. Benden bile beter. Hemşirelik okulundan geçen yıl mezun oldu ve yakında yüksek lisansa gitmeyi planlıyor." Kaşları çatıldı. "Şimdiye kadar çoktan başlamış olabilir. Acaba parayı bulmuş mudur?"

Rafe'in geleceğe döneceklerini hatırlatması onu sarstı. Helen şaşkınlıkla, uzun zamandır eve dönmeyi düşünmediğini fark etti. Bu nasıl olabilirdi?

"Ve sonuncusu Carmen. Onu kasıtlı olarak atladım." Carmen'in adını söylediğinde Rafe'in sesi yumuşadı. "Carmen yirmi iki yaşında. Dünyanın en güzel gülümsemesine sahip. Bunu bilmem gerekirdi. Bana sekiz bin dolarlık ortodonti faturasına mal oldu."

Helen, sızlanmalarına rağmen Rafe'in bu kız kardeşe özellikle yakın olduğunu söyleyebilirdi.

"Carmen bir dansçı. Kendimi bildim bileli, neredeyse beşikten beri, Carmen dans ediyor. Her türlü dans, ama en kötüsü step dansıydı. Tanrım, oh, Tanrım! O lanet tap ayakkabılarını saklamak için yüzlerce kez tehdit ettim. Mutfak masasından buzdolabına kadar step dansı yapardı. Banyoya kadar step yapardı. Çöpü çıkarırken step yapardı. Bazen hala rüyalarımda o tık tık tık seslerini duyuyorum."

Bu görüntü karşısında kıkırdamadan edemedi. "Peki, Carmen sana dalmayı öğreten kişi mi?"

Kaşlarını ona doğru salladı. "Hayır, o Barbie Bimbolini'ydi. Bana dalmayı ve birkaç şey daha öğretti."

"Yalancı," diye yuhaladı. "Tanrım, sen daha orijinal olamaz mıydın?"

Bimbolini?"

Ona karşı burnunu kırıstırdı. "Her neyse, Carmen artık pek step dansı yapmıyor. Modern dansla ilgileniyor ve L.A. Dans Kumpanyası'na yeni girdi. Şu anda Avrupa turnesinde. Tabii ki ekstra masraflar için beş bin dolara ihtiyacı vardı ve tahmin edin kime koştı?"

"Oh, Rafe, ailen harika görünüyor!"

"Ha?" Kadının iltifatı onu şaşkına çevirdi. "Delirmiş olmalısın. Sana sadece iyi şeyleri söyledim. Onlar bir avuç çatlak, gürültücü, müdahaleci, talepkar

Sülükler. Evimizde bir sloganımız vardı: Nefes alırsan, bir tur kaybedersin. Sözüme güvenin, onları sevmezsiniz. Hayır, kesinlikle sevmezsiniz."

"Rafe, ben zaten onlardan hoşlanıyorum."

Adam ona sert bir bakış attı. "O zaman sen delisin." "Ve ben seni seviyorum."

Gözlerini kapattı ve dudakları sessizce hareket etti. Daha iyi bilirse dua ettiğini düşünecekti. Hatta onun Aziz Augustine'den bahsettiğini duyduğunu bile düşündü.

Dualarına cevap vermeye ve onu tahammülünün ötesine itmemeye karar verdi. "Dışarı çıkıp biraz form tutacağım ve meditasyon yapacağım," dedi.

"Evin yakınında kalın," diye uyardı.

Kapı aralığından dönüp ona baktı. Rafe iki kolunu ensesinde kavuşturmuş, sırtarak yatak başlığına yaslanmış yarı oturuyordu. Vücudunda hâlâ yediği dayaklardan kalma morluklar vardı. Elleri sıkı çalışmaktan nasır tutmuştu. Yakışıklı haydutla sevişmeyi, onu yeniden bedeninde hissetmeyi, öpücükler ve okşamalarla ona kendisi için ne kadar önemli olduğunu göstermeyi, aralarında günden güne büyüyen bu zayıf bağı güçlendirmeyi her şeyden çok istiyordu. *Ama yapamam.*

"Hadi uyu" dedi. *Belki yarın bir grev günü olur ve eve dönebiliriz. Belki o zaman bize dayattığın bu cinsel işkenceye son verebiliriz. Belki o zaman birlikte bir gelecek planlayabiliriz.*

Birlikte mi? Gelecekte de birlikte olacak mıyız? Helen birden telaşlanarak merak etti. Rafe evlilikten, birlikte yaşamaktan ya da herhangi bir bağlılıktan hiç söz etmemişti. Aslında, defalarca, asla evlenmeyeceğini ya da çocuk sahibi olmayacağını açıkça belirtmişti.

O gece Helen meditasyon yapmakta ve formlarını uygulamakta zorlandı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, zihnini bir türlü uyum durumuna getiremiyordu. Rafael Santiago konsantrasyonunu bozuyordu.

Haydutların oynadığı oyunlar . . .

"Bize iki hafta daha maden arama süresi veriyorum. O zamana kadar grev yapamazsak eve döneriz," dedi Rafe ertesi sabah ona. "Ekim'in dokuzundayız.

Şimdi. Son teslim tarihimiz yirmi üç Ekim. Tamam mı?"

Bu ani açıklama karşısında irkilerek, "Neden? Yani, neden şimdi vazgeçiyorsun?" diye sordu.

Omuz silkti. "Gerçeklik, tatlım. Doğa koşullarına karşı bir yarış içindeyiz. İki ay daha geçerse kışı kar altında geçirme riskimiz var. Kışın güneye göç başladığında Rich Bar bile yakında boşalmaya başlayacak."

Helen, yağmur mevsimi başladığında kuzeydeki kazı alanlarının kış için hemen hemen kapandığını biliyordu ve bu Ekim sonundan Aralık başına kadar herhangi bir yerde olabilirdi. Yollar bataklığa dönüşürdü. Akarsular taşar ve sanal bataklıklara dönüşürdü. Ve yükseklerde kar ölümcül bir tehditti.

"Bu işe karışan tek kişi ben olsaydım, büyük olasılıkla bir servet elde edene kadar kalırdım ya da bu uğurda ölürdüm," diye devam etti Rafe, "ama sana bunu yapmayacağım, tatlım." "Zaten neredeyse sekiz haftadır buradayız," diye savunmaya geçti. "Kahretsin, Angel Valley'de tek başımıza bir ay."

"Ve hala altın yok, koşum takımı yok, paraşüt yok ve geleceğe dönmek için acil bir umut yok," diye belirtti kendisi söylemeden önce.

Rafe'i dereye kadar takip etti ve yürürken onun hayata karşı paralı asker tavrının neden boşluklarla dolu olduğunu uzun uzun açıkladı. "Biliyor musun Rafe, fare yarışında olmanın en kötü yanı, kazansan bile sadece başka bir fare olman."

Rafe kazmasını, küreğini ve birkaç teneke tavayı bir araya getirerek Helen'i duymamaya çalıştı.

"Dahası," diye devam etti Helen, "köpeklerle yatmak hakkında ne derler bilirsiniz. Pireler ortaya çıkar. Bunu farelere uyarlayın. Eğer farelerle birlikte koşarsan, bir sürü haşarat yersin." Adamın cevap verip vermemesine aldırmadan söylenmeye devam etti.

Bölgeyi taradı ve bugün ekipmanını derenin hafifçe genişlediği ve kıyılarında bazı ilginç kayaların bulunduğu yeni bir noktaya kurmaya karar verdi.

Helen'in tüm eksiklikleri ve paradan aile değerlerine ve hayatın anlamına kadar her şey hakkındaki harika, üstün felsefeleri hakkındaki uzun soluklu konuşmasını görmezden gelmeye çalıştı.

Helen sessizliğe gömüldüğünde başını kaldırıp baktı. Ellerini kalçalarına dayamış, sabırsızca ayağını yere vuruyordu.

tavsiyesini kabul etti. Alev alev yanan saçları at kuyruğu şeklinde arkadan bağlanmıştı ve tepesinde geniş kenarlı bir şapka vardı. Yüksek paraşütçü botlarının içine bağlanmış kamuflaj pantolonunu ve beline soktuğu yeşil tişörtünü giyiyordu.

Kadının baştan çıkarıcı kıvrımları onu şehvetli bir mıknatıs gibi kendine çekiyordu. Helen'i oracıkta yakalamayı ve yüzündeki o kibirli ifadeyi yaklaşık iki bin öpücükle silmeyi ciddi ciddi düşündü.

"Ne dediğimi duydun mu?" Bir binbaşı gibi ayağını yere vurdu ve düşük rütbeli bir eri azarladı.

Kadının küçümseyici ses tonundan ya da ayaklarını yere vurmasından hiç hoşlanmamıştı.

Birlikte dereye girdiklerinde misilleme yapmaya karar verdi. Zeb ve Hector daha fazla kürek ve tava taşıyarak yaklaşıyorlardı. Onlar duyamayacak kadar yaklaşımadan önce Rafe, "Geleceğe döndüğümüzde alacağım ilk şeylerden biri ne olacak biliyor musunuz?" dedi.

"BİR BMW MI?"

"Bu da ikinci şey." Çenesine hafifçe kelepçe vurdu. "İlk olarak, kendime bir Magic Marker alacağım ve tatlı vücudunun her yerindeki noktaları birleştireceğim."

"Noktalar mı?"

"Evet, tam şuradan başlayarak tenini kaplayan o sevimli küçük çiller." Parmak ucunu sağ göğsünün üzerine, meme ucunun hemen üstüne koydu.

"Ah." Ağzı bir iç çekişle açıldı.

Adamım, oh, adamım, onun sadece dokunuşuna verdiği tepkiyi sevdi. Ve daha da iyisi, ayağı derenin yatağına sıkıca basmıştı. Artık dokunmak yok.

"Sonra buraya kadar." Parmak ucunu kadının beli ile göbek deliği arasındaki bir noktaya kadar takip etti.

Boğazının derinliklerinden kedi yavrusu gibi bir ses çıkardı. Kızın boğazının derinliklerinde küçük bir kedi yavrusu gibi ses çıkarmasından gerçekten ama gerçekten hoşlanıyordu.

Ve hala suyun altında ayak tıkırtısı yok.

"Buraya doğru." Parmağı daha da aşağı indi ve pantolonunun paçasının hemen üzerinde durdu. Kadın refleks olarak midesini içine çekti. Hayatı buna bağlı olsa bile ayağını hareket ettirebileceğini sanmıyordu. *Kahretsin, ben iyiyim.*

"Ne yapıyorsunuz?" Hector onlara doğru sıçrayarak sordu.

"Oyun oynuyoruz," diye boğuk bir ses çıkardı Rafe.

Kahretsin, başım belada. "Ben de oynayabilir miyim?"

Hector yalvardı. "Lütfen, lütfen, lütfen?"

Rafe yardım için Helen'a baktı.

Dudaklarına fermuar çekme hareketi yaptı.

"Oh, kahretsin!" Rafe nefes nefese kaldı. "Dinle Hector, bu Helen ve benim oynadığımız yetişkin oyunuydu. Seninle daha sonra oynayacak bir çocuk oyunu bulurum."

"Oh, tamam," dedi çocuksu bir hoşnutlukla.

"Gidip bana diğer küreği getirir misin?" Rafe o zaman sordu.

Hector diğer kıyıya doğru gitti.

Helen onun yanından geçerken kalçalarını sallayarak onunla alay etti. Ve lanet olsun, iki ayağının da birbirine vurduğuna yemin edebilirdi.

"Bu iki hafta çok yavaş geçecek," diye seslendi arkasından. "Öyle mi düşünüyorsun?" Kadın uzak kıyıda durmuş, elindeki kulaktan kulağa sırtarak bandoyu yenmek için ayak. Sonra ıslık çalmaya başladı. Islık çalmaya!

Altına Hücum Kadınları sayısında olabilir.

Helen öğleden sonra geç saatlerde, "Gidip yemeğe başlasam iyi olacak," dedi.

"Bahse girerim iç organlarımla hırıltısını duymuşsundur." Zeb, Rafe'in sert ana kayadan gevşettiği toprağı kürekle kazdığı yerden kıkırdadı. Sonra da çakılları daha sonra kazmak üzere kovalara boşalttı.

Kısa bir öğle yemeği molası dışında sekiz saattir aralıksız çalışıyorlardı. Kolları çakıl ve su dolu tencereyi tekrar tekrar döndürmekten uyuşmuştu. Avuç içi su toplamıştı. Sırtı bir daha asla düzelmeyebilirdi. Uyluk kasları, günün büyük bölümünde içinde bulunduğu doğal olmayan çömelme pozisyonundan dolayı çığlık atıyordu. Belki de kulübeye giden yolu sürünerek çıkmalıydı.

"*El niño*'yu yanına alsan iyi olur," diye önerdi Rafe, uzun saplı kazmasına yaslanmış, nefes nefese kalmıştı.

Hector'un omuzları yorgunluktan çökmüştü ve yalvaran gözlerle ona bakıyordu. Her ne kadar diğerleri kadar çok ya da sürekli çalışmamış olsa da, küçük bir çocuk için uzun bir gündü.

Helen onun uzun saçlarını karıştırdı. "Belki biraz daha havuç bulmama yardım edebilirsin."

Gözleri bu erteleme karşısında minnettarlıkla parladı. Sonra sözleri kafasına dank etti. "Yine havuç! Yeech!"

Hepsi güldü.

"Hey, havuçlar bile bana iyi geliyor," diye araya girdi Rafe. "Ben de en az Zeb kadar açım. Midem sanki ikiye bölünmüş gibi hissediyorum."

Gözlerini gölgelemek için kullandığı geniş kenarlı şapkasını çıkardı ve bir ön kolunu alnında gezdirdi. Ter, kıllarla kaplı yüzünden aşağı damlıyordu - o sabah tıraş olmamıştı - ve çıplak tenini, askılarla tutturulmuş düşük askılı askeri pantolonunun bel bandına kadar bir parlaklıkla kapladı. Helen büyülenmiş bir halde, bir damlanın köprücük kemiğinin ortasından düz bir çizgi halinde, çıkıntılı karnının üzerinden geçerek göbeğinin boşluğuna doğru süzülüşünü izledi.

"Helen," diye uyardı.

Gözleri utançla yukarı fırladı.

Güldü. "Utanmana gerek yok. Kamuflaj pantolon ve jartiyerden başka bir şey giymeden karşımda dursaydın ben de aval aval bakardım. Aslında, sanırım bir keresinde *Playboy*'da böyle bir fotoğraf görmüştüm. Silahlı Kuvvetlerin Kızları, sanırım serinin adı buydu."

"Sen-"

"İğrenç mi? Aslında tatlım, çıplak poz vermene gerek yok. *Playboy*. Seni olduğun gibi kabul edeceklerdir."

Aşağı baktı ve terden tişörtünün göğüslerini ve karnını yeşil bir Saran Wrap tabakası gibi kapladığını gördü. Normalde bol olan askeri pantolonu da dere boyunca ileri geri yaptığı yürüyüşler nedeniyle kalçalarına ve bacaklarına yapışmıştı.

Rafe ona göz kırptı ama kadın onun yemine karşılık veremeyecek ya da zekice bir cevap düşünemeyecek kadar yorgundu. Neyse ki Rafe, karşılıklı olarak çok belirgin olan cinsel özelliklerinin cazibesini bir kenara bırakmaya karar verdi.

Rafe Zeb'e, "Tanrım, şu anda soğuk bir bira içebilirim," dedi. "Ekim ayı için bu kadar sıcak olduğuna inanamıyorum."

"Kızılderili yazı," diye açıkladı Zeb, "ama bir gecede değişebilir. Elindeyken iyi günlerin kıymetini bilmelisin. Kötü günlerin geleceği kesin." Yaşlı adam endişeyle kaşlarını çatarak berrak gökyüzüne baktı.

Eğlenmeye mi gidiyorlardı? Eğlenmek de neydi? Oh, Tanrım! . . .

Yemekten sonra Rafe tökezleyerek yatağa gitti ve yatak başlığına yaslanıp Helen'in her gece yaptığı okuma ritüelini bekledi. Hayatı buna bağlı olsa bile masanın karşısında dik oturamazdı. Göz kapakları yorgunluktan sarkmıştı.

"Bugün ne kadar kazandık?" Rafe Zeb'e sordu.

Yaşlı adam piposunu ağzından çıkardı ve Hector'u kucağına oturttu. Çocuk, Zeb'in son birkaç hafta içinde bir parça sert ağaçtan yonttuğu kaba bir tahta atla oynuyordu.

"Yaklaşık iki kilo diyebilirim." Zeb kafasında hesapladı. "Bugün her zamanki tozun yanı sıra biraz pul ve birkaç küçük külçe vardı. Fena bir gün değildi."

Rafe, 1850 kuruyla bunun beş yüz dolardan fazla ya da gelecekte on iki bin dolardan fazla edeceğini biliyordu. Zeb'le yarı yarıya bölüştükten sonra kendi payını Helen'le paylaşıp bile bu yeterli değildi. Kendisini borçtan kurtarmak ve ailesini sırtından atmak için geleceğe en az yüz bin dolarla dönmesi gerekiyordu. Ancak o zaman Helen ile bir gelecek için herhangi bir plan yapabiliirdi. Bu son olasılık karşısında içini çekti ve sunacak bir şeyleri olduğundan emin olana kadar Helen'le bir gelecek düşünmeyi bile reddetti.

"Bir şey mi söyledin?" Helen masaya oturarak sordu. Odanın loşluğuna rağmen, açık kitabının yanına yerleştirilmiş fenerin ışığı Rafe'e Helen'in yeni ovulmuş yüzünü mükemmel bir şekilde gösteriyordu. Rafe Helen'a bakmaktan hoşlanıyordu.

Güneşe maruz kalması berrak teninde daha fazla çil oluşmasına neden olmuştu. Onları sevmişti. O, Hector ve Zeb de aynısını yaptıktan sonra lagünde yıkanmış ve temiz saçları nemli, kontrol edilemez tirbuşonlara dönüşerek her yere yayılmıştı. Onları da sevmişti.

Kadın ona endişeyle baktı ve "Bir şey mi dedin?" diye tekrarladı.

Seni seviyorum, diye sessizce mırıldandı ama boğazındaki yumruyu yutarak yüksek sesle, "Sadece bu gece kitap okuyup okumayacağını merak ediyordum," dedi.

Helen başını salladı, dudakları duyguyla aralanmıştı ve Helen onun hangi sözlerine tepki verdiğini biliyordu.

"*Sí, sí, sí,*" diye araya girdi Hector. "Hikayeyi bitirmek zorundasın."

"Başlamadan önce," dedi Zeb, endişeyle öksürerek, "sana söylemem gereken bir şey var."

Rafe ve Helen birbirlerine önseziyle baktılar. "Rich Bar'a bir yolculuk yapmam gerekecek." "Ne?" diye bağırdı Rafe ve Helen aynı anda. "Neden?"

"Sizi telaşlandırmak istemem ama o ayı sandığımızdan daha fazla zarar verdi. Bir aydan fazla yetecek kadar un ve neredeyse hiç tuzlu domuz eti kalmadı."

"İdare edebiliriz." Helen paniklemeye başladı.

Zeb başını salladı. "Endişelendiğim mevsim değil. Kış için topladığım av hayvanlarını korumak için tuza ihtiyacın olacak. Geri döndüğümde ciddi bir av yapmam gerekecek."

"Sanırım hepimiz gidebiliriz," dedi Rafe tereddütle, bunun Helen'le belirlediği son tarihe ciddi bir şekilde engel olacağını biliyordu. Rafe konuşurken Helen ona baktı ve onun da zaman unsurunun önemini anladığını gördü. "Belki iki hafta bekleyebiliriz. Sonra Helen ve ben oradan eve devam ederiz."

Hector'un iri gözleri birinden diğerine kayd, belli ki tüm bu planların neresinde olduğunu merak ediyordu.

Zeb çocuğun omuzlarını okşadı ve "Hayır, yarın gitmem gerekiyor. Kötü hava koşullarına yakalanma riskini göze alamam. Hector benimle gelecek, siz ikiniz de burada kalıp tabiri caizse kaleyi koruyacaksınız."

"HAYIR!" Rafe ve Helen aynı anda cevap verdiler, gözleri dehşet içinde kilitlendi.

Tek başına! Gözlerden uzak bir kulübede! Testosteronum şimdiden zilyon kilovat yanıp sönerken! Yok artık!

Onlar daha fazla itiraz edemedi Zeb devam etti. "Bu taraftan olmalı. Seni hâlâ o Melek Haydut olarak arıyor olabilirler. Ve eğer seni götürürlerse, Rafe - hayır, hayır, hayır, bunun mümkün olmadığını düşünme - o zaman Helen, tirbuşon yapabileceğini düşünen birkaç yüz kadın düşkünü madencinin merhametine kalır."

"Tirbuşon nedir?" Hector sordu.

Zeb'in göğsü neşeyle gümbürdedi. "Bir dans," diye yalan söyledi.

"Ne kadar süreliğine gidiyorsun?" Helen endişeyle alt dudağını ısırarak sordu. Gözleri dehşetle açılmıştı.

Zeb piposunun sapını dişlerine vurdu. "Dört gün gidiş, dört gün de dönüş olarak hesapladım. Beklenmedik gecikmeler için bir ya da iki gün daha ekleyin,

ve en fazla on gün diyebilirim."

"On gün!"

"En iyi yol bu, biraz düşünürseniz göreceksiniz. Bu şekilde, siz ikiniz hak talebinde bulunmaya devam edersiniz ve belki de bir grev bile yapabilirsiniz. Olabilir."

Rafe'nin şu anda hayal edebildiği tek darbe, Aziz Augustine aracılığıyla Tanrı'dan gelen ve bulutların arasından Bill Cosby'nin sesiyle "Bekârlık, bekârlık, bekârlık" diye seslenen ilahi bir mesajla birlikte gökten inen bir şimşekti.

"Bir şey daha var," diye ekledi Zeb. "Bu bana kıştan önce seni kontrol etmek ve Pablo'nun gelip gelmediğini öğrenmek için son bir şans verecek. Mary'nin gelirse seni arayacağını söylediğini ve o koşum takımıyla çadırı buraya göndereceğine söz verdiğini biliyorum, ama öyle ya da böyle şimdiye kadar neler olduğunu bilersen daha rahat uyursun. Ben de madencilerin ikinize karşı tutumunu rapor edebilirim. Evet, en iyi yol bu."

Rafe ve Helen teslimiyetle inlediler.

"Ayrıca," diye bitirdi Zeb kocaman bir gülümsemeyle, "siz iki gencin doğru dürüst bir balayı geçirecek zamanı olmadı. Effie, bir erkek ve kadının bulutlu günler gelmeden önce güneş ışığında çıplak bir şekilde eğlenmek için mahremiyete ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Eğlence mi?" Helen kekeledi.

Çıplak mı? Rafe düşündü.

"Oh, Tanrım!" Helen haykırdı.

Oh, Tanrım! Rafe ürperdi.

Rafe tüm bu zaman yolculuğu macerasının ve önümüzdeki on günün bir tür ilahi sınav olup olmadığını merak etmeye başladı.

Evet! Kafasının içindeki bir ses öyle dedi.

Yirminci Bölüm

Bir bayanın nerede durduğunu bilmesi gerekir. Bir erkek sadece skoru bilmek ister.

Şafaktan hemen sonra Zeb ve Hector yola çıkmaya hazırlandılar. Yaşlı adam onlara son dakika talimatlarını verdi. "Daha fazla odun kesmene gerek yok, Rafe. Effie öldükten sonra acımı dindirmek için yeterince odun kestim. Bize iki kış yetecek kadar odunumuz var."

Rafe başıyla onayladı. "Atları gündüzleri otlatmaya devam edip geceleri ahıra mı koymalıyım?"

"Evet, ama şu F. Lee'yi yabani yoncadan uzak tutsan iyi olur. İyi bir rüzgar vakası yaratıyor."

"Bir de bana sor." Rafe yüzünü buruşturdu.

"Ve ben olsaydım, derenin aynı bölgesinde çalışmaya devam ederdim. O nokta hakkında iyi hislerim var. Rengi güzel."

Rafe cevap vermeden önce Zeb Helen'e döndü. "Ben dönene kadar ikinize yetecek kadar un vardır. Size gösterdiğim şekilde oltaları atın ve ateş ederken ara sıra tuzlu domuz eti ile doldurmak için alabalıklarınız olacak. Bu sabah erkenden dışarı çıktım ve sana bir dizi tavşan getirdim. Kök mahzeninde asılı duruyorlar."

"Ve her zaman biraz daha havuç kazabilirsin. Belki biz dönmeden önce hepsini kullanırsın," diye umutla ekledi Hector.

Helen güldü ve hepsinin sevgilisi haline gelen küçük çocukla göz hizasına gelecek şekilde eğildi. Çocuk kocaman çikolata gözleriyle ona baktı ve Helen onu kollarının arasına çekerek sıkıca kavradı. "Şimdi uslu dur," diye fısıldadı.

Hector bu açık sevgi gösterisinden duyduğu rahatsızlıkla geri çekildi.

Rafe onun elini sıktı, sonra da alttan alta, "Zeb'e iyi bak. Sana ihtiyacı var."

Hector Rafe'e sorgulayan gözlerle baktı. "Öyle mi?" "Kesinlikle."

Hector geniş bir gülümsemeye boğuldu.

"Yeterince altın tozu aldığından emin misin, Zeb?" Rafe endişelendi.

"Bende çok var. Daha fazlasını almak istemiyorum, yoksa madenciler peşimden gelip arazimize atlayacak."

Ve yola koyuldular, Zeb omzunun üzerinden Rafe'e seslendi, "Tüfeklerimden birini bıraktım. O ayı geri gelirse senin tabancaların beş para etmez."

"Bu güven verici bir düşünce," dedi Helen.

Günün geri kalanı şaşırtıcı derecede iyi geçti. Helen meditasyon rutinini uygularken Rafe bütün sabah tek başına kazı işiyle uğraştı, sonra kulübeyi topladı, bahçeyi ayıkladı ve birkaç çamaşır yıkadı. Ekmek, kahve ve artık balıktan oluşan basit bir öğle yemeğinden sonra Rafe kazmaya geri döndü ve Helen şöminedeki ölü külleri bir çömleğe süpürdü. Zeb'in talimatlarına göre onları döndüğünde sabun yapmak için saklıyordu. Ayrıca başka bir çömlekte de ilkel bir kabartma tozu türü olan inci külü ya da saleratus yapımında kullanılacak küller vardı.

Memnuniyetle ısıklık çalarak tavşanlardan birini güveç için doğradı, mantar, yabani soğan, maydanoz ve evet, son havuçlarla birleştirdi ve ateşin arkasındaki bir kancada yavaşça pişmeye bıraktı. Sonra ayının şans eseri kaçırdığı ekşi maya karışımına biraz un, su ve bir tutam şeker ekledi ve hamuru masanın üzerinde yoğurdu. Çok geçmeden, sıcak kömürlerin üzerinde pişen iki somunu vardı.

"Ev işlerini" bitiren Helen, Rafe'ye yardım etmek için dereye doğru yürüdü. "Nasıl gidiyor?"

"Tamam." Geniş bacaklarını dizlerine kadar suyun içine sokmuş, kıyıda oturuyordu. Birkaç saniyede bir öne eğilip tenceresine biraz daha su ekliyor, sonra da dibinde sadece ağır bir madde kalana dek suyu çalkalayıp duruyordu.

"Muhtemelen bugün birkaç ons daha aldım." Helen bir tavayı daha çakılla doldurdu ve bildik rutini izleyerek onun yanına oturdu. İlk başta, sadece birlikte çalıştılar.

Sessizlik.

Rafe sonunda konuştu. "Eminim baban senin için endişeleniyordur."

"Sanırım öyle, gelecekte kaybolduğumuzu varsayarsak." Başını sorgulayıcı bir şekilde eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Belki de o zaman ve şimdi ayrı, ikili bir hayat yaşıyoruzdur, ama sanmıyorum. Elbette bunu hissederiz. Kahretsin, zamanın o zaman da şimdiki gibi aynı hızda geçip geçmediğini bile bilmiyoruz. Ya da bedenlerimizi bulup bulmadıklarını. Ya da herhangi bir şey."

"Hmmm. Hiç bu şekilde düşünmemiştim." Tavasından buğday büyüklüğünde üç altın tanesi çıkarıp arkasındaki çuvala koyarken bir yandan da bu farklı senaryoları düşünüyordu. "Helen ..." diye başladı, sonra kendini durdurdu.

"Ne?"

"Merak ediyordum da... Elliott ne olacak?"

"Peki ya o?" Rafe'in ani suskunluğuna ya da tavasını döndürmeye devam ederkenki kasvetli tavrına anlam veremiyordu. Bir an için büyülenmiş gibi Rafe'nin ellerini, ustalıkla hareket eden uzun parmaklarını izledi. Nasırlarına ve kirlerine rağmen gerçekten güzel ellerdi.

"Hala onunla evlenecek misin?"

Rafe'nin sorusu onu sarstı. "Evlenmek mi? Elliott'la mı? Rafe, kendimi hâlâ başka bir adama bağlı görseydim seninle asla sevişemezdim. Hayır, Elliott'la evlenmeyeceğim."

"Güzel."

İyi mi? Bu ne anlama geliyordu? Helen'in kalbi her türlü olasılıkla genişledi. "Neden sordunuz?"

"Nedeni yok," dedi Rafe ve sonra ona gülümsedi; sıcak, anlamlı bir gülümsemeydi bu, kadının duygularını öpüyordu.

"Bana babandan ve çocukluğundan bahset," diye ısrar etti Rafe. "Eğlence evi ailem hakkında içimi döktüm. Biraz ödeşmeyi hak etmiyor muyum?"

"Benim hayatım sizinkine kıyasla sıkıcıydı. Annem orta sınıf bir San Clemente ailesinden geliyordu. Yüzündeki o kibirli ifadeyi sil. Ne düşünürsen düşün, ben zengin değilim. Büyükbabam ve büyükannem, annem ve babam evlendikten hemen sonra öldüler, biz de aile evinde yaşadık."

"Dönüm dönüm, sanırım."

"En azından. Aslında, ağaçlarla çevrili bir sokakta oldukça küçük bir arsa üzerinde. Güzel bir ev, beni yanlış anlamayın ama kesinlikle bir malikane değil."

"Bu rahatlatıcı." "Bu kadar alaycı olmayı bırak."

"Tamam. Devam edin. Orta sınıf Amerika'da, Kunduz'a Bırak Sokağı'nda yaşıyordunuz ve ... ?"

"Terbiyeli ol." Koluna bir tokat attı. "Annem ben doğduktan kısa bir süre sonra kansere yakalandı. Yavaş ilerleyen bir türdü ama çoğu zaman hastaydı. Ben sekiz yaşındayken öldü."

Rafe elindeki tavayı bıraktı ve bir kolunu kızın omzuna atarak onu boynuna doğru çekti. Başının üstünü öptü ve "Özür dilerim," dedi.

"Önemli değil. Uzun zaman önceydi," dedi ve sonunda uzaklaştı, yine de onun yatıştırıcı kucaklamasını hissetmek hoşuna gitmişti. Tenceresini tekrar eline aldı. "Her neyse, babamın askerlik kariyerine hiç niyetlendiğini sanmıyorum ama annem öldükten sonra huzursuz, yönsüz görünüyordu. Sanırım askerlik ona hiç sahip olmadığı bir zamanda düzen ve anlam verdi. Ben liseden mezun olana kadar yedi farklı ülkede on dört üste yaşadık." Yüzünde ona karşı şefkatli bir ifade olan Rafe'ye baktı. "Hey, o kadar da kötü değildi. Hatırlasana, pahalı arabalar kullanıyorduk ve lüks tatillere çıkıyorduk."

"Evet," dedi, muhtemelen daha önce bu yaşam tarzına duyduğu kıskançlığı hatırlayarak. Sonra sesine zorla neşeli bir ton kattı. "O zamanlar seni tanımıyor olmam çok kötü. Sana eşlik etmeleri için kardeşlerimi gönderebilirdim. Hatta onları evlat edinebilirdin."

Bu görüntü karşısında sırtıttı. "Muhtemelen onları kollarımı açarak karşılardım. Seni de öyle. Kız kardeşlerinize Barbi koleksiyonumu gösterirdim. Kardeşlerin de babamın kütüphanedeki minyatür savaş alanındaki teneke askerlerini severdi-"

"Kütüphane mi? Kütüphaneniz mi var? Kahretsin, bir de misafir odanız var mı?" Bir hıçkırık sesi çıkardı.

"Peki sen beni nasıl eğlendirirdin?" diye sordu imalı bir şekilde.

"Doktorculuk mu oynardık? Ya da şişe çevirmece? Ya da el yordamıyla mı?"

"Grope?"

"Bunu ben u y d u r d u m ," diye itiraf etti u t a n a r a k . "Kulağa hoş geliyor, değil mi?"

Güldü. "Çok yaramaz bir çocuk olmalısın."

"Denedim. Peki, neden Stonewall'a gittin de gösterişli, yüksek sınıf bir özel üniversiteye gitmedin?"

"Çünkü babam oraya gitti" diye cevap verdiğinde ardından gelecek alaylara karşı kendini hazırladı.

İki kaşını da ona doğru *kaldırdı* ve kaşları alaycıydı.

"Ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim yoktu," dedi savunmacı bir tavırla. "Sanki babam için bir şeyden vazgeçiyormuşum gibi değil. O da beni hiç zorlamadı."

"Bundan emin misin?" "Ne ima ediyorsun?"

"Kendini bu kadar kızdırma, tatlım. Sadece babanı memnun etmek için gerçekten çok uğraşıp uğraşmadığını merak ediyorum."

Cevap vermeyi reddetti.

"Peki ya sanatın?"

"Sanatımı nereden biliyorsun?"

"Grant Hall'daki bir sergide bazı resimlerinizi görmüştüm. Gerçekten çok iyiydiler Helen. Böyle bir yeteneği olan herkes bunu kullanmalı. Benim gibi kaba saba bir şehirli bile bunu görebilir."

"Sanatçı olmanın öğretmenlik dışında bir geleceği yok. Ve ben asla öğretmenlik yapmak istemedim."

"Geleceğin yok mu? Para kazanmak gibi mi?" Alay etti. "Bu hiç sana göre değil. Bir ... babanın ağzından çıkabilecek bir şey gibi geliyor?"

Yüksek sesle nefes verdi. "Ben bir karar verdim ve onunla yaşıyorum. İşte böyle."

"Hâlâ resim yapıyor musun?"

"Nadiren. Zamanım yok."

Onu dikkatle inceledi, çok fazla şey görüyordu.

"Konuyu değiştirelim."

"Neye?"

"Biz."

Sertleşti ve bankta ondan biraz uzaklaşarak aralarına birkaç metre mesafe koydu.

"Rafe ..." Doğru kelimeleri aradı ve sadece "Seni seviyorum," diyebildi.

"Uh huh. Ben de seni seviyorum bebeğim. Ne olmuş yani?" Hâlâ ona şüpheyle bakıyordu, sanki her an üzerine atlayıp kıyafetlerini yırtmasını bekliyormuş gibi.

Baştan çıkarılmıştı.

"Geri döndüğümüzde bize ne olacak?" Garip bir şekilde, geleceğe döneceklerinden hiç şüphe duymamıştı. Sadece ne zaman ve nasıl dönecekleri merak konusuydu.

Rafe irkilerek yavaşça, "Ne olmasını istiyorsun?" diye sordu.

"İşte bu hiç duymadığım bir cevap. Saf hukuk dili. Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Birlikte bir geleceğimiz olduğunu düşünüyor musun?"

"Evet." Cevabı çok çabuk geldi. Kadın

kaşlarını kaldırdı.

"Ah, Helen, bilmiyorum. Pek çok şeye bağlı. Altın-"

Ürperdi. Paraya bağlıysa nasıl bir gelecekleri olabilirdi ki?

"-ve rüyaların-"

Bebekler.

"-ve ailem, ve baban-" "Babam mı?"

"Tatlım, gerçekçi ol. Baban albaydan ayrılmana sevinmeyecek ama zavallı bir İspanyol avukatla arkadaşlık etmene çok kızacak."

"Oh, bu tamamen yersiz. Babam önyargılı değildir. Kendini aşağılamandan ve ırk kartını herkes için bir kıstas olarak kullanmandan bıktım."

Omuz silkti. "Ben sadece seni karşılaştacağın muhalefete hazırlamaya çalışıyorum."

"Rafe, hala soruma cevap vermedin. Bizim için nasıl bir gelecek görüyorsun? Tüm engelleri unut. Eğer senin istediğin gibi olsaydı, nasıl olurdu? Çıkacak mıydık? Birlikte mi yaşırdık? Ya da . . . ?" O kelimeyi söyleyemedi. Konuyu zorlayan tarafın kendisi olması zaten çok utanç vericiydi. "Evlenmek mi?" Rafe ona kasvetli bir şekilde baktı. "Vay be! Gerçekten zorluyorsun

Bugün büyük bir tane."

Çenesini meydan okurcasına kaldırdı. "Sadece nerede durduğumu bilmek istiyorum."

"Haklısın sevgilim," dedi şefkatle, "ama şu anda senin için cevaplarım yok. Evlilik düşüncesinin beni çok korkuttuğunu kabul ediyorum ama seninle birlikte olmak istiyorum. Ve hayır, bir ergen gibi seninle çıkmak istemiyorum."

Bir anlık mizahla, Rafe'in onu bir Cumartesi gecesi sinemaya götürdüğünü hayal etmeye çalıştı. Bir açık hava sineması, bahse girerdi.

"Sırtımayı kes," diye homurdandı
Rafe. "Yani, çıkmak istemiyor
musun?"

"Hayır. Benimle yaşamayı düşünür müsün?" Adamın gözlerindeki özlem kadının nefesini kesti. Onu bu kadar önemseydiği için kendini kutsanmış hissediyordu. "Evim yok, sadece bir dairem var. Elbette altın bulursak işler değişir ama ..." Tekrar omuz silkti. "Benimle yaşamak ister misin?"

"Belki." Bu olasılık onu heyecanlandırmamıştı. Rafe'den istediği şey geçici bir anlaşma değildi.

Kederli bir şekilde iç çekti. "Helen, biz farklı şeyler istiyoruz."

Bu doğrudu. Boğazındaki yumrudan kurtulup konuşabildiğinde usulca sordu: "Benden bir bebek sahibi olmak o kadar kötü bir şey mi olurdu?"

Altın tavasını bir kenara bıraktı ve iki dirseğinin üzerine yaslanarak üzüntüyle onu inceledi. "Hayır. En kötüsü de bu. Kulağa gittikçe daha çekici geliyor."

Kanı sevinçten çılgınca çalkalandı. Tenceresini suya bıraktı ve ona doğru ilerlemeye başladı.

Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Bırak da bitireyim. Seni o kadar çok istiyorum ki kendimi kendimle pazarlık yaparken buluyorum. Belki bir bebek o kadar da kötü olmazdı. Evet, bir çocuk -bizim çocuğumuz- farklı bir deneyim olurdu. Eğer sana sahip olmak için gereken buysa, muhtemelen her şeyi yaparım. Ben de böyle düşünüyorum. Çocuğunuz için böyle bir baba ister miydiniz?"

Başını iki yana salladı.

"Ve ondan sonra ne olacağından kesinlikle eminim. Bir bebekle bitmezdi Helen. Daha fazlasını istersin. Seni mutlu etmek için kabul ederdim ve sen farkına bile varmadan ben-"

"Kapana kısılmış," diye bitirdi onun yerine.

"Haklı mıyım?" diye sordu. "Resmi tüm doğru renklerle boyuyor muyum?"

"Benim hakkımda çok fazla varsayımda bulunuyorsun. Rafe, konuşurken elini tutmama ya da sana dokunmama izin ver. Bu senin mesafenı koruyarak tartışamayacağın kadar önemli."

"Yok artık!" Güldü. "Bana dokunursan her şey biter. Her şeyi kabul ederim. *Her şeyi!*"

Gülümsedi ve yine de yana kayarak parmaklarını onunkilerle birleştirdi. Adam kısık, tıslayan bir ses çıkardı ama geri çekilmedi.

"Seni uzlaşacak kadar istemeyeceğimi nereden çıkardın?" dedi.

"Uzlaşma mı? Bir kadın uzlaşma dediğinde, genellikle bir erkekten farklı bir şey kasteder. Ben bir avukatım. Bu tür şeyleri bilirim."

Onun elini sıktı. "Eğer sen beni memnun etmek için bebek sahibi olmaya razı oluyorsan, ben neden seni memnun etmek için bebek sahibi olmamaya razı *olmayayım*? Aşk iki yönlüdür, biliyorsun."

Rafe hareketsiz kaldı. "Sen mutlu olmazdın." "Ben de sensiz mutlu olamazdım." "Peki cevap ne?"

"Sen bir avukatsın. Ben askeri bir liderim. Cevap çok açık." Bir an düşündü. "Pazarlık mı?"

"Evet."

"Bana bir çıkmaz gibi geliyor."

"Hayır, kulağa bir başlangıç gibi geliyor," diye fısıldadı daha da yaklaşarak. "Ne yapıyorsun?" diye boğuldu.

"Pazarlık."

"Uh uh. Bu pşmek. Müzakereciler pşmez. John Kerry'nin Putin'i öptüğünü hiç duydunuz mu? Kesin şunu! Kurallarımı unutma Helen. pşmek yok. Açıkça söyledim-"

"Kapa eneni, Rafe." Dudakları hafifçe onunkilere değdi. "Pazarlık yapmanın ilk kuralı kuralları unutmaktır."

"Bu kıı kırık bir ordu kuralı olmalı," diye mırıldandı, tekrar yere düştü ve boğuk bir teslimiyet lanetiyle onu üstüne çekti. Bacakları hâlâ baldırlarına kadar suyun içindeydi. "*Bunu* hiçbir hukuk metninde görmedim. Arabulucuyu p. Hayır."

"Sus," diye yalvardı onun ağzına karşı.

"Oh, Tanrım, oh, Tanrım, seni özledim." Rafe inledi, vücudunu onunkinin üzerinde ayarladı. Teslimiyet çok tatlıydı.

Bir eli belinin arkasında, diğer i ensesinde, son haftaların bastırılmış tutkusuyla onu derinden öptü. Gözlerini kapattığında, göz kapaklarının ardında patlayan renklerden oluşan bir kaleydoskop gördü.

Direnmeliydi.

Direnemezdi.

Rafe'nin şehvet delisi beyni vicdanını yok etmek için çok uğraştı ama kaybetti. Zar zor. Yukarıda Aziz Augustine ve Tanrı'nın net bir görüntüsü vardı.

Şeytan'la ahlaki bir çekişme oynuyor. *Onun üzerinde.*

İyi adamlar kazandı, kıl payı.

Helen'i üzerinden kaldırıp yana yatırdı. Boynunu okşayarak nazikçe, "Şimdi olmaz bebeğim," dedi.

İnledi.

Ve yarış beyni yüksek vitesse geçti. Görünürde damalı bayrak yoktu.

İnleyerek ona doğru eğildi ve iki elini kollarının üzerine koydu.

Kendini tutmasına rağmen başını hafifçe kaldırdı ve dili dışarı fırlayarak adamın dudaklarını yaladı.

En sevdiği vücut parçası neredeyse pantolonundan fırlayacaktı. "Rafe." İçini çekti.

Hızla kaybediyordu. *Hey, Tanrım! Auggie! Destek için bir melek sürüsü çağırırsan iyi olur.*

Aniden ayağa fırlayan Rafe, soğuk akıntıya atladı ve oturdu. Şok onu neredeyse öldürüyordu. Sonra sığ akıntıya tamamen uzandı ve suyun altında ona kadar saydı. Sırılsıklam ve testosteron darbeleriyle ayağa kalktığında sol tarafa baktı. Helen kıyıda oturmuş, sanki az önce vücudunda bir patlamaya yol açmamış gibi umursamazca altın arıyordu.

Ona doğru sıçradı ve kazmasını kaptı, ikisi arasına biraz mesafe -ve zor, zihin uyuşturan bir iş- koymayı planlıyordu. İşte o zaman kadının görüldüğü kadar soğukkanlı ve sakin olmadığını fark etti. Nefes alış verişi düzensizdi ve elleri tavanın etrafında titriyordu. Daha da kötüsü, göğüs uçları tişörtün altında belirgin bir şekilde ortaya çıkmıştı.

Helen ölümcül bir düşmandı.

Baltası ve küreğiyle tepinerek uzaklaştı. İşte o zaman en kötü şeyi yaptı. Islık çalmaya başladı.

Bunu ona şeytanın yaptırdığından emindi.

Büyük bir avcı değildi.

Helen'in onu birkaç kez akşam yemeğine çağırmasına rağmen Rafe gün batımına kadar çalıştı. Çabaları sonucunda küçük zulasına yaklaşık yarım kilo toz ve pul eklemeyi başardı. Kötü bir gün değildi ama saplantılı çabalarının ilham kaynağı altın değil Helen olmuştu. Sonunda aletlerini bir kenara bıraktığında

olduğu yere uzanıp uykuya dalmayı ciddi ciddi düşündü. Vücudu yorgunluktan uyuşmuştu - tabii ki amacı buydu.

Her ihtimale karşı, banyo yapmak için yorgun argın lagüne doğru ilerledi. Yolda Helen'in derme çatma çamaşır ipinden birkaç temiz giysi aldı. Su işkencesine maruz kalmak üzere olan bir mahkûm gibi buz gibi suya girdi. "Br- r-r-r!" Bu kesinlikle bir işkenceydi. Vücudunun isyan etmeyi düşünen kısımları bile ürpererek mücadeleyi bıraktı.

Artık Helen'le yüzleşebileceğini düşündü ve kirli giysilerini taşıyarak kulübeye doğru yokuşu tırmandı. Kapıyı açar açmaz birinci basamağa geri fırladı.

Helen ateşin önünde, elinde sabunlu su dolu bir leğenle alçak bir taburede oturuyordu. Zeb'in düz kenarıyla bacaklarını tıraş ediyordu. Üzerinde sadece tişörtü ve onun siyah ipek boxer'ı vardı.

Rafe sessiz bir Meryem Ana duası etti ve doğruca yatağa yöneldi. "Önce yemek yemek istemiyor musun?"

Bir iniltiyle yüzüstü yatağa düştü. "Kahvaltıda fazladan yerim," diye mırıldandı yor g a n a doğru. Neyse ki hemen uykuya daldı.

Ertesi sabah, şiddetli yağmurun sesiyle uyandı. Üzülmek yerine sessiz bir şükür duası etti. Yağmur altında bile olsa yorucu bir gün daha geçirecekti. Çamurlu ve sefil bir gün olacaktı. Bu koşullar altında Helen tarafından tahrik edilmesine imkân yoktu. Değil mi?

Yanlış!

Helen onunla çalışmak için ısrar etti. Ve ne bardaktan boşanırcasına yağan yağmur, ne buz gibi dere, ne de kayan çamur, ıslak bir tişörtle onu seyretmekten aldığı zevki azaltamadı.

Sadece bir saat sonra küreğini yere attı.

"Nereye gidiyorsun?" Helen sordu.

"Zeb'in usturasını keskinleştirmek için."

"Neden?"

"Boğazımı kesmek için."

Ateşin yanında oturmuş, güzel ve kuru bir şekilde Zeb'in İncil'ini okuyor ya da okumaya çalışıyordu.

Helen kök mahzeninden ölü bir tavşan taşıyarak içeri girdiğinde -kafasının içinde bir kıs kıs gülme duyuyordu-. Sıvalı saçlarından gıcırdayan botlarına kadar sırlıslıklamı. İncil'i bir kenara bıraktı ve ileri geri sallanarak

saçlarını kuruladı, botlarını çıkardı ve tişörtünün eteklerini kaldırdı. Derisinin altında saatli bir bomba varmış gibi hissediyordu - tik, tik, tik.

"Neden şimdi biraz meditasyon yapmıyorsun?" diye önerdi.

"Bu sabah meditasyon yaptım."

"O zaman gargara yap, ısıklık çal ya da gerçekten rahatsız edici bir şey söyle." Sırıttı ve üst dudağındaki bir damla yağmuru yaladı.

"Tavşanlardan bıktım," diye homurdandı, sallanan sandalyeden aniden kalkarak. "Sanırım gidip Zeb'in oltalarını kontrol edeceğim."

"Korkak," diye seslendi arkasından.

Bir saat sonra onu dereye kadar takip etti, adam soğuktan titreyerek kıyıya yığılmıştı.

"Kulübeye geri dön," dedi elini onun omzuna koyarak. "Artık seninle alay etmeyeceğim. Hatta bu gece Zeb'in paletinde uyuyacağım." Adam bir şey söylemeyince, "Bir şey yakaladın mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Henüz kontrol etmedim," diye gülerek itiraf etti.

"Ah, Rafe!" İç çekerek onun yanına çöktü. Bir kolunu onun sert omzuna doladı. "Seni çok seviyorum."

"Evet, büyük aşk değil mi?" dedi sefilce, sonra ona sırıttı. "Beni öldürüyorsun, bebeğim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başını salladı ve başını onun omzuna yasladı. "Bundan sonra senin için işleri kolaylaştıracam. Söz veriyorum."

"Hah!" Ona şüpheli bir bakış fırlattı. "Artık o tişörtle ortalıkta dolaşmayarak başlayabilirsin."

"Oh."

"Kafamın içinde dans eden şampanya göğüsleri hayal ediyorum."

"Sanırım bunun şekerleme olması gerekiyordu."

"Her neyse."

Başını ona doğru salladı. "Şimdi iyi misin? Neden yukarı gelip biraz tavşan çorbası içmiyorsun?"

Yüzünü buruşturdu. "Çok yakında zıplamaya başlayacağım."

"Pamuk kuyruğa dönüşmediğin sürece," dedi adam ayağa kalkıp onu ayağa kaldırmaya yardım ederken.

"Kesinlikle pamuk değil."

"Ah, sen!" Dirseğini şakacı bir şekilde adamın böğrüne sapladı. Tavşan, tavşan, tavşandan en az onun kadar bıkmıştı. Kolunu onun koluna dolayarak Bugs Bunny sesiyle, "N'aber doktor?" diye şaka yaptı.

"Ne olduğunu çok iyi biliyorsun, sevgilim."

Tatlı, arkadaşça bir andı. Helen bu duyguyu, onları sarıp sarmalayan sevgiyi bağrına basmak istedi. O anın hatırasını zamanın ötesine saklamak istiyordu ki gelecek karanlık günlerde tekrar tekrar hatırlayabilsin.

Yağmur durmuş ve öğleden sonra güneşi bulutların arkasından görünmeye başlamış olmasına rağmen karanlık zaman çok çabuk geldi.

Bir ziyaretçileri vardı. Yine. Ama bu sefer Koca Ben yanında karısı Koca Bertha'yı da getirmişti.

Helen ve Rafe koşarak uzaklaştılar, dereyi geçtiler ve bir ağaca tırmandılar. Tabii ki ikisi de yanlarında silah getirmeye zahmet etmemişti. Birlikte bir ağacın dalına tırmanarak -bir ağaç bu iki canavarı korkutmazdı- hayvanların kulübeye yaklaşmasını izlediler. Sosyetik Ben, kapıyı çalmaya bile gerek duymadan, jant kapağı büyüklüğündeki pençesiyle kapıyı itti ve deri menteşelerinden çekip çıkardı. Bertha, muhtemelen "Yürü be kovboy!" anlamına gelen bir şeyler homurdanarak, uysalca arkasından yürüdü.

Yüksek sesle höpürdetme sesleri duydular.

Rafe kuru bir sesle, "Sanırım artık tavşan yahnisi yemek konusunda endişelenmemize gerek yok," dedi.

"Umalım da tatlı olarak *crème de la people istemesinler*."

"İyi ki altın torbamı kazı alanında bırakmışım," dedi Rafe. "Yoksa muhtemelen onu da yerlerdi."

"Böyle bir zamanda parayı düşünmek tam sana göre." "Ne düşünmemi istiyorsun? Ağaçta seks mi?"

Ona hızlıca kaşlarını çattı. "Eminim ki hala

Bu."

"Tatlım, hep *bunu* düşünüyorum, özellikle de elin kasıklarımın üzerindeyken."

Hızla yere baktı. "Seni sıçan! Bilmiyorum." Eli adamın kalçasının üzerindeydi.

"Yeterince yakın."

Uzun bir süre -yaklaşık on beş dakika- iki ayı içeride dolaştı durdu. Kıymıklanan tahtaların sesini duyduklarında Rafe, "Sence yatağımızda yiyiştiriyor olabilirler mi?" diye şaka yaptı.

"En azından birileri bunu iyi kullanıyor."

Bu kez onu dirseğiyle dürtten Rafe oldu. "Terbiyeli ol, yoksa sana Tarzan'ın Jane'le birlikte bir kola asılarak nasıl yaptığını gösteririm."

"Sanırım bu Tarzan'ın X-rated versiyonu."

"Süper-X."

"Hâlâ espri anlayışına sahip olmana sevindim."

"Bu mu yani? Daha çok ölüm döşeğindeki saçmalıklara benziyor." "Seni seviyorum, Rafe."

"Ben de seni seviyorum, Helen." Kısa bir sessizlik oldu. "Peki, tişörtünü çıkarmaya ne dersin? Eğer öleceksem, son dileğim göğüslerinle ziyafet çekmek."

Gömleğinin eteklerine uzandı.

"Deli misin sen?" diye bağırdı. "Sadece şaka yapıyordum."

Koca Ben arka ayakları üzerinde durup onlara öfkesini haykırırken, küçük vadide güçlü bir kükreme dalgalandı. Onlar sohbet ederken, iki ayı kulübeden çıkmış olmalıydı.

Bertha çoktan kırmış olduğu eğimli ahşap kapıdan kök mahzeninden çıkıyordu. Görünüşe göre Bertha'nın sosyal nezaketi de yoktu. Bir pençesinde Zeb'in onlar için bıraktığı derisi yüzülmüş iki tavşanı taşıyordu. Diğer eliyle de bir parça tuzlanmış domuz eti tutuyordu.

Ben, Bertha'ya sanki Linda Lovelace ona ikramda bulunuyormuş gibi baktı.

Helen ve Rafe'e son bir kez bakan Ben ve Bertha ağaçların arasına daldılar. Rafe iç çekerek, "Bir daha asla ama asla o kulübeden silahsız çıkmayacağız," dedi.

Üç saat sonra, büyük bir temizlik çalışmasının ardından, hasarı değerlendirdiler. Kırık bir masa. Az yiyecek. Parçalanmış battaniyeler. Ayı pisliği.

"Vay canına! Burası hâlâ ayı gibi kokuyor," diye yakındı Rafe.

"Rafe, gidip biraz avlanman gerekecek." Helen şu anda yiyecek bulamamaktan ciddi şekilde endişe ediyordu, özellikle de Zeb ve Hector en az yedi gün daha dönmeyecekleri için.

"Ne gibi?"

"Tavşan. Geyik. Geyik. Bilirsiniz, vahşi av hayvanları."

Güldü. "Helen, şimdiye kadar yakaladığım tek vahşi av hamamböcekleriydi. Tabii bazıları tavşan kadar büyüktü."

Sabırsızlıkla ayağını yere vurdu.

"Helen, bir geyiğin neye benzediğini bile bilmiyorum. Bu hayvanlar *Alaska: The Last Frontier*?"

"Hayır, o bir geyik."

"Tanrım! Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Sen iyi bir nişancısın. Sorun yaşamazsın."

"Siz de iyi bir nişancısınız, Bayan Eşit Haklar. Neden gidip Bambi'yi vurmuyorsun? Ben kalıp altın arayacağım."

"Tamam ama ava çıkarsam, öldürdüğüm her şeyin bağırsaklarını çıkarıp derisini yüzmek zorundasın."

"Ne? Oh, lanet olsun, ava gideceğim. Ama Bambi'yi öldürmeyeceğim, bunu hemen söyleyeyim. Bir tavşanla başa çıkabilirim sanırım. Belki bir geyik bile. Ama asla Noel Baba'nın yardımcılarının birinin gözlerinin içine bakıp ateş etmeyeceğim."

"O ren geyiği, seni aptal."

"Ren geyiği. Normal geyik. Aynı aileden."

Şöminenin üstünden bir tüfek kaptı - neyse ki Big Ben onu yememişti - ve Daniel Boone'un da muhtemelen bir kadın tarafından ölesiye rahatsız edildiğine dair bir şeyler mırıldanarak hışımla gitti.

"Kahramanım!" dedi alaycı bir kahkahayla. "Bunu duydum," dedi dışarıdan.

Helen bir tüfek sesi duyduğunda on dakikadan az bir süre geçmişti. Sonra sessizlik.

Kalan kırık tabak çanağı süpürürken durdu. "Bu kadar çabuk neye ateş ediyor olabilir?" diye yüksek sesle düşündü, sonra, "Aman Tanrım! Rafe kendini vurmuş olmalı."

Kapıdan çıkıp avluya koştu, sonra kayarak durdu. Ağzı neredeyse yere düşecekti.

Rafe on puanlık bir geyiği dere boyunca sürüklüyor, birkaçı onun adını taşıyan mavi kelimelerle küfür ediyordu. Kadın yanına geldiğinde Rafe ona ters ters baktı ve ölü geyiği sürüklemeye devam etti; geyiğin açık gözlerinin arasında bir kurşun deliği görünüyordu ve kulübeye doğru yokuş yukarı sürükleniyordu.

"Gerçekten bir geyik mi vurdun?"

"Evet. Şimdi mutlu musun? Bambi'yi vurdum."

"O Bambi değil. Bu akşam yemeği."

Ona sert bir kaş çattı. "Sanırım kusacağım."

"Oh, Rafe, aptal olma. Hayatta kalmak için oyun öldürmek bir gerekliliktir. Bunu eğlence olsun diye falan yapmadın-"

"Eğlenceli mi? Hayatımın geri kalanında Bambi ve ren geyikleriyle ilgili kabuslar göreceğim - Tanrım, ren geyiklerinin boynuzları var, değil mi?"

"Boynuzlar değil, boynuzlar," diye düzeltti.

"Bambi'yi ben vurmam. Bu daha da kötü. Rudolph'u vurdum. Burnuna bak. Kırmızı."

"Bu kan."

"Harika! Şimdi gerçekten kusacağım."

Leşi ön kapının yanına bıraktıktan sonra Rafe'in sırtını sıvazladı. "Neden gidip elini yüzünü yıkamıyorsun?"

"Ben yatmaya gidiyorum," diye açıkladı. "Eve gitme vakti geldiğinde beni uyandır. Bu hayatım boyunca yaptığım en kötü şey. Daha doğrusu uzun zamandır yaptığım en kötü şey."

Güldü. "Sana hiç kahramanım olduğunu söylemiş miydim?" diye seslendi Rafe'nin ardından.

Kapının ortasında durdu, derin bir nefes aldı ve sonra arkasını döndü. Mavi gözleri geniş, savunmasız ve sorgulayıcıydı.

"Bu, bir hanımefendinin şövalyesini ejderha öldürmeye göndermesi gibi bir şey," diye açıkladı çabucak, "ama sen onun yerine bana bir geyik öldürdün." Ona sıcak bir şekilde gülümsedi. "Kahramanım benim."

"Senin kahramanın, ha?" Lezzetli ağzından yayılan sırıtış en sert kalbi bile eritebilirdi ve onunki şimdiden onun için tereyağı kadar yumuşaktı.

Başını salladı, boğazındaki yumru yüzünden konuşamıyordu.

"Güzel," dedi boğuk bir sesle. "Aşkımın jetonunu sonra alırım." Kulübeye gitmek için tekrar döndü ve omzunun üzerinden, "Ve sakın bana eşarp teklif etmeyi düşünme," dedi.

Onun aklında ne olduğunu çok iyi biliyordu.

Yirmi Birinci Bölüm

Fanteziler: seks açlığı çeken erkek için yiyecek . . .

Ne de olsa **Rafe** yatağa gitmedi. Helen'in kemiklerinin üstüne de atlamadı. Üç saat boyunca geyiğin bağırsaklarını çıkarmasına, karkasın derisini yüzmesine, sonra da hayvanı biftek, pirzola, rosto ve diğer iğrenç şeyler halinde kesmesine yardım ettikten sonra, o aşk duygusunu kaybetmişti.

Helen, kanın etten akıp gitmesi için karkası bir eğimin üzerine göbek üstü nasıl yerleştireceğini biliyordu. Ona göğüs kafesini yararak göğüs boşluğunun nasıl açılacağını ve eti kirletmemesi için mesanenin nasıl çıkarılacağını göstermişti. Sanki bunlar Los Angeles'ta ihtiyaç duymayı beklediği becerilermiş gibi! *Tanrım!*

"Bütün bu saçmalıkları yapmayı nereden öğrendin?" diye sordu, etkilenmemişti. "Hayatta kalma okulu. Bunu da mı öğrenmedin?"

"Benden farklı bir hayatta kalma okuluna gitmiş olmalısınız. Eğitimcim çekirge ve sümüklü böcek yemeyi çok severdi. Rudolph'u kesmekten hiç bahsetmedi."

"Şu Rudolph olayını bırakır mısın?"

Bir süre sonra Rafe biraz daha araştırma yapmak için dereye geri döndü. Henüz öğleden sonra olmuştu. Havada kararlı bir serinlik olmasına rağmen, taze esintiyi derin derin içine çekti.

O sabah yağın yağmur dere kenarını çamurlu hale getirmişti ama yine de oturdu ve daha önce kazdığı çakıl yığınının bir tavayı karıştırmaya başladı. Sıkıcı, tekrarlayan hareketler ona düşünmek için zaman kazandırdı ve günün olaylarını gözden geçirirken içinden sıcak bir memnuniyet duygusu geçti.

Helen'e avlanmak zorunda kalmaktan şikâyet etse de, bir amacı gerçekleştirmenin ve çabalarının ürününü görmenin verdiği bir tatmin vardı. Muhtemelen erkeklik gururuyla ilgili bir şeydi -kadınını geçindirmek, masaya yemek koymak, bu tür saçmalıklar. Avukatlar çoğu zaman evrak işleriyle uğraşırdı. Elbette, bir davayı kazanmak güzel bir duyguydu ve siciliyle gurur duyuyordu ama bu tamamen farklı bir telaştı.

Hoşuna gitti.

Helen kulübeden çıkınca, eline bir çapa alıp Effie'nin eski bahçe arsasını kararlı bir zevkle işlemeye başlamasını izledi. Helen her şeyi zevkle yapardı, sevişmeyi bile. *Hayır, hayır, hayır, şimdi bunu düşünmeyeceğim.* Hala ıslak olan toprağı işlemeye başladı ve her gerinip toprağı eşelediğinde, adam onun arka tarafına iyice baktı.

Ve içindeki canavar tekrar başını kaldırdı.

Helen belinden eğildi ve biraz ... aldı. *Oh, Tanrım, daha fazla havuç! Harika! Rudolph ve havuçlar. Düzenli bir ziyafet.*

Ve Helen'la arkadan sevişmenin nasıl olacağını hayal etti. Belki açık havada bile. Evet, orada tepinebilir ve şöyle diyebilirdi: "Ben erkeğim, sen benim kadınımsın. Ben avcıyım, sen benim avımsın. Soyun ki seni çamurlu bir bahçede becerebileyim."

Yüksek sesle güldü, ama zihni hızla yol alıyordu. Gözünün önüne parlak güneşli bir tarla ve Helen'in önünde elleri ve dizleri üzerinde durduğu net bir görüntü geldi. Tabii ki çıplak. Omuzlarını nazikçe ezilmiş, güzel kokulu çiçeklere doğru itecek ve içine girdiğinde adını haykıracaktı.

"Rafe!"

Gözlerini kırptırdı.

Helen elinde bir sepetle ona doğru yürüyor ve bağıırıyordu: "Rafe! Rafe! Rafe!"

Bilin bakalım ne buldum?"

Morali düzeldi. "Altın mı?"

"Saçmalama. Hayır, biraz şalgam buldum."

Morali bozuldu.

"Diyetimize eklemek için biraz daha ot ve yenilebilir bitki bulup bulamayacağıma bakmak için ormana gidiyorum."

Çiçeklerle dolu bir tarlada dört ayak üstünde seninle sevişmenin yanında, yenilebilir yabani otlar benim için ilk onda yer alır. "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum,

Helen, özellikle de ayılar yakınlardayken."

"Uzağa gitmeyeceğim ve yanıma bir silah alacağım. Merak etmeyin. Beni istersen lagünün hemen ötesinde olacağım."

Oh, seni iyi istiyorum.

"Biraz yabani soğan bulabilirsem," diye gevelemeye devam ediyordu Helen derenin karşı kıyısından, "bu akşam yemekte ciğer ve soğan yiyebiliriz."

Gözlerini kısmıştı. Onun ne hakkında fantezi kurduğunu tahmin etmesi mümkün değildi. Tahmin edebilir miydi?

Bir erkek azgınlıktan ölebilir mi? . . .

Rafe dört gün boyunca Helen'in cazibesine direnmeyi başardı. Helen onu açıkça baştan çıkarmaya çalışmadı ama Rafe çılgılık atan, tatmin olmamış bir testosteron kitlesiydi. Helen'in bol bir flanel gömlek ve bol bir pantolonla durup kahvaltıda ne istediğini sorması, "Geyik eti mi, yoksa geyik eti mi?" Rafe'yi harekete geçirmeye yetmişti.

Zeb ve Hector iki ya da üç gün içinde dönmüş olurlar. Eminim o kadar dayanabilir.

"Peki, balı almama yardım edecek misin?" Helen ekmek ve *-başka* ne olabilirdi ki? Helen bir gün önce ona yakındaki bir ağaçta bir arı kovanı olduğunu söylemişti. *Helen'in bir planı vardı - Helen'in her zaman bir planı vardı* - onun arıları ağaçtan kovması ve kendisinin de ağaca tırmanarak peteği alması.

"Taze pişmiş ekmeğin üzerinde tadı gerçekten güzel olur," diye ikna etti. "Biraz ekşi mayam kaldı."

Hiç taze bal yemiş miydi? Balı severdi. Evet, şimdi tadını alabiliyordu. Bir parça ekmeğin üzerine sürülüyor. Çiseleyen . . . *Oh, hayır, işte yine başlıyorum.*

. Helen'in göğüslerine. Çıplak tabii ki. Belki de ağaçta bal peteği alıyordur. Evet, ağaca tırmanmış, çıplak. Ve elinde balmumu şeyle aşağı indiğinde, göğsünden aşağı bal damlıyor, göğüslerinin üzerinde, ahududu uçlarıyla o tatlı şampanya göğüsleri. Ve dedi ki, "Rafe, sevgilim, ellerim dolu. Şu yapışkan ş e y i yalayarak çıkarabilir misin?" Ve Rafe de çıplaktı, tabii ki, ve gerçekten yardımseverdi

beyefendi, onu ağacın gövdesine doğru kaldırır ve dilini lezzetli zirveleri kucaklamak için kullanır. Hatta biraz bal onun üzerine damlıyor.

"Rafe, yine hayal kuruyorsun."

Mızıkçılıkla ilgili bir şeyler homurdandı ve sürekli azgınlığının kanıtını görmemesi için arkasını döndü. Şehvetin ölümcül olup olmadığını merak etti.

"Balı taşımama yardım eder misin?"

"Tamam."

Tanrım, bu bir hataydı!

Arıları yanan, zift dolu, kurumamış yaprak dökmeyen dallarla ağaçtan kovdular ve sadece bir ya da iki sokmayla kurtuldular. Rafe etrafta dolaşan ama tehditkâr görünmeyen sürüye göz kulak oldu. Ve Helen ağaca kolaylıkla tırmandı, yaklaşık yirmi metre kadar yükseldi.

Çıplak değildi ama Rafe'in aşırı aktif libidosu için bunun pek önemi yoktu. Flanel tişörtün içindeki gergin göğüsleri, kamuflaj pantolonun içindeki kıvrımlı poposu kanını kaynatmaya yetiyordu. Hayır, hayır, hayır. Mırıldanmayı unut. Kanı tam anlamıyla bir opera söylüyordu.

Helen büyük bir bal peteğini yanında getirdiği bir parça muşambaya sardı ve ona doğru fırlattı. Yere serdi, onu bekledi ve arıları izledi. Arıların çok kızmaması için bir parça petek bıraktı. Sonra dikkatlice aşağı inen Helen, bugünlerde eğilimli olduğu o ani erotik fantezilerden birini başlattı.

Helen ormanda yaşıyor. Ağaçlardan sallanıyor. Elbette politik doğruculuk adına sadece sahte bir leopar derisi giyyordu. Kıkırdadı. Onlar Tarzan ve Jane miydi? Hayır, bu çok kolaydı. Kadın Tarzette'ti ve adam da maymunlar arasında yaşayan güzel kadını incelemeye gelen ünlü Harvard antropoloğuydu. Maymunların alışılmadık cinsel uygulamaları vardı ve o da bu konuda ilk elden bilgi edinmek istiyordu.

"Rafe, şu hayal kurmayı bırakıp bana yardım eder misin?" Helen tersledi. İki eliyle yerden yaklaşık üç metre yükseklikteki bir ağaç dalına asılı duruyordu. "Yakala beni," diye bağırdı.

Sırıttı. Hey, kız leopar postu giymiyordu ve adam da Harvard defterini taşımıyordu ama ne fark ederdi ki! Öldürmek için harekete geçti.

"Rafe . . . Ra-afe! Ne yapıyorsun?"

"Arı sokması olup olmadığını kontrol ediyorum." Flanel gömleğinin düğmelerini açıyor, kumaşı açıyor, göz hizasında göğsünü ortaya çıkarıyordu. Daha ziyade ağzı

Seviye. İç çekerek sert bir meme ucunu dudaklarının arasına aldı ve yalamaya başladı. Tadı baldan daha tatlıydı.

İnleyerek, yukarı kaldırdığı kollarının arasında boynunu geriye attı ve göğüslerini öne doğru itti.

Bir göğsünü parmakladı ve diğerini emdi. Kadının çizmeli ayağı istemeden ereksiyonuna sürtündü ve dizleri neredeyse büküldü. Boynunun arkasında bir karıncalanma hissi başladı, muhtemelen yaklaşan bir doruk noktasıydı ve

İğneleme mi?

"Orospu çocuğu!" diye bağırdı ve ensesinde arıların kamp kurduğunu fark etti. Çabucak Helen'e atlamasını söyledi. Onu yakaladı ve ganimetlerini kaptıkları gibi oradan çıktılar. Kulübeye geri döndüklerinde, kaçışlarına gülerken, Helen boynunu inceledi ve sadece birkaç sokma buldu. Ciddi bir şey yoktu.

Yine kıl payı kurtulduk!

Bazen bir wallbanger işe yarar.

O öğleden sonra durmadan çalıştı. Hatta misket büyüklüğünde birkaç külçe bile buldu, bu yüzden iyimser hissediyordu.

Eski bir Jerry Reed country müzik baladını söyleyerek, "She Got the Gold Mine, I Got the Shaft" dedi. Bir melodiyi taşıyamaması önemli değildi. Şarkı söylemek işine ritim katıyordu.

Hayat güzeldi. Biraz daha altın kazanmaya başlamıştı -şimdiye kadar birkaç bin doları vardı, çok değil ama bir başlangıçtı- aşıktı, yakında Helen'la geleceğe döneceklerdi, pili -ya da başka bir şey- bitene kadar Energizer tavşanları gibi sevişebileceklerdi.

Evet, hayat güzeldi.

Aziz Augustine onunla gerçekten gurur duyuyor olmalı. Bekârlıkla hiç beklemediği kadar iyi başa çıkıyordu. Belki başka bir hayatta keşiş olmuştu.

Gülümsedi.

Helen'a bir göz atana kadar.

Görünüşe göre yeni banyo yaptığı lagünden yukarı doğru yürüyordu. Üzerinde sadece bir tişört ve siyah ipek boxer vardı - gerçek bir

İç çamaşırına kadar parlayan saçlarını keten havluyla kurulamak için bir an durdu. Öne doğru eğilip kuruyan bukleleri silkeleyip parmaklarıyla kabarttığına, şortunun paçaları yukarı kalktı. Ve adam kadının dövmesini net bir şekilde gördü.

O zaman kaybetti. Gerçekten, gerçekten kaybetti.

Başını titreyen ellerinin arasına aldı. Özlem duyularını alevlendirmiş ve kanını eritmişti. Kasları şişti ve zonkladı.

"Prezervatiflerin canı cehenneme," diye öfkelenildi. Elindeki tavayı yere atarak Helen'e duyduğu ihtiyaçla suyun içinde debelenmeye başladı. Bir erkek ancak bu kadarını kaldırabilirdi. Eğer günaha girmek ruha iyi geliyorsa, o bir azıydı. Ama her erkeğin bir sınırı vardır.

Rafe ona yetiştğinde Helen kulübeye varmıştı bile. "Rafe, neyin var?" diye sordu endişeyle, havlusunu bırakarak.

"Hiçbir şey," dedi boğuk bir sesle ve onu belinden tutup kütük duvara doğru kaldırdı. Dudakları kızın dudaklarına sertçe indi ve uyarılmışlığı artarak onu akıllara durgunluk veren bir erimeye doğru sürükledi.

Yüzünü iki elinin arasına aldı ve anlamaya çalışarak onu biraz geriye itti. "Rafe, ne Aman Tanrım, yapma *bunu*!" Adam ateşli bir ritimle kadının kulağını dilliyordu. "Neler oluyor burada? Fikrini ne değiştirdi?" diye boğuk boğuk konuştu.

"Sen, bebeğim. Fikrimi değiştirdin." Kelimeleri yırtıp attı.

Bu arada, çılgın elleri şortunu çıkarmak ve çıplak kalçalarını avuçlamakla meşguldü. Pantolonunun fermuarını açmaya başladığında, "Kıçımı seviyorum" diye mırıldandı.

"Rafe, bir dakika dur ve düşün. Doğum kontrolüne ne dersin?"

"Eyersiz geliyorum, bebeğim. Sonuçlarına lanet olsun." Bir çılgınlıkla ereksiyonunu serbest bıraktı ve kızın daha fazla sorgulamasına fırsat vermeden içine daldı.

Eğer biraz yavaşlamazsa bu tarihteki en hızlı "şipşak" olacaktı.

Helen, Rafe'in geri dönüşüyle kafası karışmıştı. Ve son derece tahrik olmuştu. İç kıvrımları onun büyüklüğüne uyum sağlamak için değişti ve refleksif bir karşılamayla onun etrafında dalgalandı.

"Helen." Adını sanki bir rüya gerçekleşmiş gibi söyledi. Ağır ağır kapanan gözleri ona duyduğu ihtiyaçla vahşi ve ıslıl ıslıldı. "Bana yardım et," diye yalvardı gırtlaktan gelen bir sesle. "Sev beni."

"İstiyorum," diye fısıldadı, okşayıcı bir avuç içini onun yüzüne yerleştirerek.

Bacaklarını onun beline dolayan Helen, Rafe'i her ikisini de rahatlatacak vuruşlara başlaması için teşvik etti.

"Oh, kahretsin! Oh, lanet olsun. O-o-oh . . . Ben ... yapamam ... I . . ."
Adam kadının içinde daha da büyüdü. Hâlâ kıpırdamadan başını geriye attı ve boynunu ısırapla bükte. Gözleri sıkıca kapanmıştı ve alnında boncuk boncuk ter vardı.

Hareketleri kendisi başlatacaktı ama alt bedeni Rafe'in ağırlığıyla duvara sabitlenmiş, kazığa oturtulmuştu.

"Rafe, bana bak."

İlk başta gözlerini açmayı reddetti. Belki de açamıyordu. Sonunda açtığında, mavi gözleri odaklanmamış, yalvarır gibi göründü.

"Çekil, lanet olası! Şimdi!"

"Yapamam," diye homurdandı. "Sadece bekle."

"Hayır," diye haykırdı ve bir elini vücutlarının arasına uzatıp uyarılmayla ıslanmış kendi ipeksi buklelerini sıyırdı. Sonra parmak uçlarının arasına adamın sert seksinin tabanını aldı.

İniltili bir inilti çıkardı ve yanmış gibi sarsıldı ve dışarı çekti, sonra içgüdüsel olarak her seferinde bir acı verici milimetre geri gevşedi. Sürtünme o kadar yoğundu ki çığlık attı. Ya da belki de Rafe'di.

Ellerini Rafe'in omuzlarına götürdü ve Rafe'in tutkusunun oyunu yönetmesine izin verdi. Kalçalarını avuçlayarak, giderek daha kısa ve daha sert vuruşlarla içine girdi. Yüzünü onun boynuna gömdü ve yumuşak etini ısırdı. Adamın kalp atışlarının kendisinininkilere çarptığını hissetti.

"ŞİMDİ!" Rafe bağırdı ve ona son bir kez daha çarptı. Tohumunu serbest bırakırken iri vücudu onunkine karşı titredi. "HEL-EN!"

Başındaki kan boşaldı ve enfes bir hazzın karıncalanmaları tenini sardı, onu yukarı ve yukarı doğru büyük spiraller halinde fırlattı ve titremesine neden olacak kadar şiddetli bir dizi kasılmayla doruğa ulaştı.

İkisi de yere düştü, kemiksiz gibi görünen bacaklarının üzerinde daha fazla duramadılar. Karışık nefes alışları durgun havada sert ve gürültülüydü.

Yerde, adamın yanında yatıyordu, yüzü adamın göğsünü örten kırmızı fanilaya bastırılmıştı. Kollarını başının üzerine atmış, çıplak bacaklarını ayak bileklerine kadar inen pantolonunun içinde alabildiğine açmıştı.

Helen ilk başta Rafe'in bayıldığını düşündü ama ciğerleri baygın olamayacak kadar güçlü bir şekilde inip kalkıyordu. Sonra göğsünün derin nefes almaktan inip kalkmadığını fark etti. Hödük gülüyordu.

Kendisini onun görmesi gerektiği gibi gördüğünde aşağılanmışlık duygusu üzerine çöktü. En ufak bir cinsel ilgi belirtisinde ona neredeyse saldıran otuz dört yaşında hüsrana uğramış bir kadın. Bu sevişmeye neyin sebep olduğunu bile hatırlayamıyordu. Kendisiyle birlikte olması için ona yalvardığını sanmıyordu ama son birkaç gündür hayal kırıklığı seviyesi o kadar yüksekti ki yalvarmış olabilirdi.

Rafe gözleri kapalı, sessizce gülmeye devam etti.

"Seni pislik!" Kadın onu tiksintiyle itti ve doğrulmaya başladı. "Bu ne içindi?" diye sordu, gözlerini tembelce açarak.

Aynı anda, bir kolunu onun omzuna doladı ve onu tekrar aşağıya, üstüne çekti.

Kollarını başının yanında yere dayadı ve her iki kolunu da beline dolayarak onu olduğu yerde kilitleyen gülen alçağa ters ters baktı. "Çünkü bana gülüyorsun."

Onun boynuna sokuldu. "Bebeğim, sana gülmüyorum. Kendime gülmüyorum. Bir düşünsene. Az önce dünya E-T-E rekorunu kırdım."

"E-T-E?"

"Evet. Ereksiyondan boşalmaya kadar geçen süre-E-T-E. İnan bana tatlım, bu erkeklerin kazanmayı hedeflediği bir yarışma değil." Ağzı öyle sevgi dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı ki, kız ona gülse bile her şeyi affedebilirdi. "Ayrıca, eğer bu yeterince kötü değilse, en son ne zaman pantolonum ayak bileklerimde seviştiğimi bile hatırlamıyorum. İncelikten yoksunum Helen," diye bitirdi sözlerini, sanki bu dünyadaki en büyük suçmuş gibi. "Acınacak haldeyim."

O zaman gülümsedi. Zavallı, Rafe'i tanımlamak için kullanacağı bir sözcük değildi. "Kimin ustalığa ihtiyacı var ki? Wham-bam arada sırada iyidir."

"Şimdi *bana* gülen *sensin*. Helen, bu sefer gerçekten yatakta sevişmek istiyorum. Mağaralar, duvarlar ve sert zemin için çok yaşlandım. Beni bir hadıma dönüştürmeden üzerimden kolayca kalkabilir misin?"

Kıkırdadı. "Memnun etmeyi hedefliyorum." Ayağa kalktı ve yerdeki siyah boxer'ı hızla giydi.

Rafe inleyerek ayağa kalktı ve pantolonunun fermuarını çekti. Kızın uzaklaşmasına fırsat vermeden onu kollarına çekti, yüz ifadesi

ciddileşiyordu. "Seni seviyorum Helen," diye mırıldandı dudaklarını onunkilere indirirken.

"Ben de seni seviyorum," dedi onun ağzına karşı.

Öpüşmeleri kısaydı ama şefkatliydi ve ilk çalkantılı bir araya gelişlerinde göstermeye vakit bulamadıkları tüm duygularla doluydu.

Askeri seks mi? Bu yeni bir şeydi.

Daha sonra Helen, Rafe ile yatağa girmeye hazırlanırken Rafe, "Seni önceden uyarmalıyım. Seninle ilgili bir sürü fantezim var ve bunların her birini gerçekleştirmeyi planlıyorum."

Gözleri yukarı fırladı.

"Bu seni korkutuyor mu?"

Bir an düşündü, sonra başını salladı.

O zaman ona kollarını açtı ve Helen yatağa uçtu, onun çıplak tenini kendi teninde hissetmekten zevk aldı.

Yüzü ciddileşti ve onun üzerine doğru ilerleyerek ağırlığının çoğunu yüzünü çevreleyen dirseklerine verdi. "Uzun zamandır dindar bir adam değildim ama senin için Tanrı'ya şükrediyorum Helen. Yoluna çıkardığım tüm sorunlara rağmen sen bana verdiğin bir hediye gibisin."

"Ne kadar güzel bir söz!" Bir elini adamın ensesine koyarak onu kendine doğru çekti. Diğer de yüzünü okşadı, nazikçe. "Dindar olduğuna göre, sanırım bu beni dürüst bir kadın yapman gerektiği anlamına geliyor."

"Oh ho! Şimdi de cesur olan sen değil misin? Bir erkeğe evlenme teklif ediyorsun."

Yüzünü yana çevirdi. Bu onun için küstahça bir davranıştı.

İşaret parmağını kızın çenesine koydu ve yüzünü geriye doğru eğdi. "Helen, benimle evlenir misin?"

Gözleri yaşlarla doldu. "Evet."

"İlk kez bir vaizle ya da bir papazla karşılaştığımızda mı?" Başını salladı, sonra kaşlarını çattı. "Burada mı yoksa gelecekte mi?" "İkisinde de."

Karşılıklı olarak saf sevgiyle gülümsediler ve Helen o anda kendini kutsanmış hissetti.

Rafe Helen'a baktı, içini neredeyse taşıracak kadar dolduran yeni sıcaklık duyguları karşısında hayrete düşmüştü. Dudaklarını onunkilere değdirdi ve Helen iç çekti.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldadı. "Daha önce hiç kimseyi sevmemiştim. Bu kadar ... bu kadar ... hissedebileceğimi bilmiyordum."

"Harika mı?"

"Bu ve çok daha fazlası."

Kaşları çatıldı. "Ama Rafe, tüm bu duyguların bizi kör etmesini istemiyorum. Hâlâ sorunlarımız var-"

"Şşşt," dedi ve onun sözlerini bir öpücükle durdurdu. "Sorunlarımızı çözeceğiz. Sana daha önce de söyledim, bu çılgın zaman tüneline olmamızın ilahi bir nedeni olmalı."

"Gerçekten dindarlaşıyorsun, değil mi?" Güldü.

"O kadar da dindar değil." Kıllı göğsünü vurgulamak için kızın göğüslerine sürttü.

Kadın bu lezzetli işkence karşısında keskin bir nefes aldı ve adam sıırttı. "Şu son ciddi işi de göğsümden atmama izin ver-

" "Göğsünle yaptığın şeyi seviyorum," diye mırıldandı.

"Sözümü kesmeyi bırak," dedi dişleriyle alt dudağını ısırarak. "Daha önce olanlar bir anlık karar hatası olarak mazur görülebilir ama-"

"Bana bir hatadan daha fazlası gibi geldi," dedi sahte bir öfkeyle.

"Gerçekten bela arıyorsun, değil mi? Ama buna izin vermeyeceğim. beni erteledin. Dışarıdaki sevişmemiz hararetli bir telaş içinde, düşünmeden oldu. Ama şimdi ne yaptığımı biliyorum ve bu kumarı isteyerek oynuyorum."

"Peki ya bir bebek olursa?"

Midesi bulantıdan alt üst oldu. "O zaman bir bebeğimiz olacak."

Kahverengi gözlerini buğulandıran gözyaşlarını kırptırdı - muhteşem, hayranlık dolu kahverengi gözler. "Ama yapmamayı mı tercih ediyorsun?"

"Artık ne istediğimi bilmiyorum. Evet, biliyorum. Seni istiyorum. Ve paketle birlikte gelen başka ne varsa, şey ..." Omuz silktilti. "Sadece endişelenmeni istemiyorum. Tamam mı?"

Başını salladı.

"Şimdi asker, bir numaralı fanteziyle başlayalım," dedi ve havayı aniden değıştirdi. "Ben subayım ve sen de benim yeni acemimsin. Yapmalısın

her emrime itaat edeceksin. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim!" Bir kıkırdamayı bastırmaya çalıştı ama başaramadı.

"Selam vereyim mi?"

"Önce subay selam verir. Bunu biliyorsun," diye azarladı, sonra hafifçe başını kaldırıp yere baktı. "Evet, selam veriyorum."

Sırtını dikleştirerek göğüslerini adamın göğsünü aşındıracak şekilde kaldırdı.

"Ben de senin selamlama yöntemini seviyorum," diye mırıldandı, alçalan ağzıyla onu yatağa bastırarak. Alnını şefkatle öptü, yanağını dudaklarıyla süpürdü, sonra boğazının kıvrımındaki nabız gibi atan çukura doğru üfledi. Kadın daha fazlasını istiyordu ama adam bu sefer aşkın yavaş bir kutlaması olmasını istiyordu. "Sakin ol bebeğim, sakın ol."

Helen karşı çıktı, Rafe'e ters ters baktı. Sakin olmak istemiyordu. Onu istiyordu, hepsini. Soğukkanlılık yoktu. Duygularıyla savaşmak yoktu. İki eliyle yüzünü çerçeveleyerek onu dudaklarına çekti.

İlk öpücüğü o kadar yavaştı ki kadının nefesini kesti. İkincisi, dilinin dudaklarının ayrık dolgunluğunda gezinmesiyle başladı, sonra ağzının erotik girintilerini keşfetmek için içeri daldı. Bu öpücüğü, çırpınan karnının ve şişen göğüslerinin içinde hissetti. Bir iniltiyle kendini, sırayla yumuşak ve tatlı, sonra derin ve günahkâr derecede sıcak öpücüklere bıraktı.

Adam nefes almak için çırpınarak dudaklarını onunkilerden ayırdığında, kadın boğuk bir sesle, "Bir askeri tatbikat! Ne deniyordu ona?"

"Yağma." Boynuna doğru gülümsedi ve güneye doğru ilerledi. Yan tarafa dönerek aç gözleriyle kadının vücudunu inceledi, dokunmadan, sadece bakarak. "Hmmm. Sanırım biraz keşif yapmanın zamanı geldi."

"Düşman topraklarında keşif amaçlı bir araştırma mı?"

"Uh huh. İleride ilginç görünen sığınaklar görüyorum. Tepedeki şu iki nöbetçiye dikkat edin." Önce birini, sonra diğer gergin meme ucunu öptü.

"Her zaman nöbetçileri oper misin?" diye soluk soluğa bağırdı.

"Bu yeni bir askeri strateji," dedi kalın bir sesle, diliyle onu ıslattıktan sonra yakıcı nefesiyle kuruttu.

Dudakları, dişleri ve alaycı diliyle "sığınaklarını" keşfetmeye devam ederken "Ah," diye iç geçirdi, sonra "A-a-ah". Adam bir göğsünü okşarken ve diğerini ağzına alıp emerken, kadın onu saran vahşi ateşle titredi.

"Uh oh, ileride bir kum tuzağı görüyorum." Ağzı, daha fazla ilgi için can atan göğüslerini bırakıp göbeğine doğru ilerledi. Parmak uçları ve sivri diliyle göbeğini inceledi.

"Düşmanı buldun mu?" diye sordu titreyerek, kulaklarında kan uğuldarken ve duyuları özlemle çalkalanırken oyun oynamak giderek zorlaşıyordu.

Başını iki yana salladı. "Bu bir seraptı... çekici bir serap. Ama bak, ilerideki orman gizli tehlikeler barındırıyor olabilir." Diz çökerek kadının ayrılmış bacaklarının arasına girdi. Ereksiyonu ona olan aşkının güzel bir sembolü gibi göze çarpıyordu.

"Ne tehlikesi?" dedi soluk soluğa, adamın parmak uçlarının yumuşak bukleleri üzerindeki inanılmaz kışkırtıcı fırçasını hissederek. Bu inleme az önce ondan mı geldi, yoksa ondan mı?

"Sıcak lagünler. Belki de bataklık," dedi tutkuyla çiğ bir sesle, parmak uçlarını kadının kaygan ihtiyacına daldırırken. Utanması gerekiyordu. Bunun yerine, onun keşfeden parmakları için bacaklarını daha geniş açtı.

"En rezil yerlerinde çillerin olduğunu biliyor musun?" Yüzü buruştu.

"Çillerimden nefret ediyorum."

"Çillerine bayılıyorum," dedi ve gerçekten de skandal bir yerde olan çillerinden birini öptü.

"Kanallar," diye ekledi sonra. "Hain kanalları aramalıyız." Göstermek için uzun parmaklarını kadının saten kıvrımlarında gezdirdi.

"Seni istiyorum," diye inledi ve onu öne çekmek için kollarını uzattı.

Bir elini göğsüne koyarak ve nazik bir öpücükle onu geri çekilmeye zorladı. "Hayır, daha fazlası var. Gizli mağaralar, belki?" Bir parmağını, sonra diğerini kadının içine kaydırды.

Bir o yana bir bu yana kıvranmaya başladı, anlaşılmaz bir şekilde yalvarıyordu: "Şimdi ... lütfen ... oh, oh ... evet, hoşuma gitti ... lütfen ... RAFE! Hayır, beklemek istemiyorum. . . İstiyorum. RAFE!"

"Bir dakika sevgilim," dedi titrek bir sesle. "Bir şey görüyorum. Tehlikeli olabilir." Parmaklarını onun içinden kaydırды ve kadın itiraz edercesine bağırdı. "Şşşt," diye uyardı adam. "Ne olduğunu bilmek istemiyor musun?" diye sordu, ona daha yakından bakmak için başını eğerek.

"Hayır," diye tersledi.

"Şimdi, tatlım. Sabırlı ol. Ordunun hayatta kalma kurallarını unutma."

Hayatta kalma koduyla ilgili kaba bir şey söyledi.

Kıkırdadı, sonra kollarını dizlerinin altına doladı, onları kaldırdı ve gıdıklayıcı ve şaşırtıcı derecede erotik okşamalarla kırıksıklıkları keşfetti. Bu oyunu bir süreliğine bıraktı ve bir kez daha aşağı baktı. "Dediğim gibi tatlım, sanırım bir cephanelik keşfettim."

"Bir çöplük," diye mırıldandı.

"Mühimmat çöplüğü. Şuraya bakın. . . Aha, bir mermi."

Yere baktı ve ürperdi.

"Canlı olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu alaycı bir ciddiyetle.

"Sanırım patlamak üzere," dedi hınzırca. "Bu kadar askeri strateji ve oyun yeter. Ben ... istiyorum." Rafe onu diliyle test ettikten sonra hassaslaşmış etini dudaklarının arasına aldığı anda sözleri bir ürpertiyle kesildi.

"Kesinlikle ölümcül," dedi onun zonklayan merkezine karşı.

"Hayır!" diye haykırdı yaklaşan doruk noktasının ilk sarsıntıları üzerinde dalgalanırken. Sıvı zevk ondan sızdı. "Benimle gelmeni istiyorum."

Ona diliyle son bir fiske vurdu, sonra dik bir şekilde diz çöktü. Gözleri tutkuyla parlıyordu, dudakları ıslak ve ayıktı. Kadının elini çelik gibi ereksiyonuna götürerek çiğ bir şehvetle tısladı: "Al beni o zaman."

O yaptı.

Onu doldurduğu anda, hayal kırıklığıyla ağlayarak şaftının etrafında doruğa ulaştı. "Çok erken, çok erken."

"Hayır, mükemmeldi, *cara mia*. Mükemmeldi. Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum," dedi her acı veren vuruşta.

Kadın akıl almaz bir özelemlerle inlediğinde, adam dizlerinin üzerinde geriye çekildi, kadifemsi ucu kadının bedeninin ancak içindeydi. "Peki düşman boyun eğecek mi?" diye fısıldadı çift anlamla gizlenmiş bir yalvarışla.

"Her şeyi teslim ediyor," dedi Helen ve son hamlesi için kalçalarını kaldırdı. Rafe'in düzensiz haykırıışları onun çığlıklarını örttü.

Sonunda birbirlerinin kollarında tatlı aşk sözcükleri mırıldanarak yattıklarında Rafe, "Fantezimi beğendin mi?" diye sordu.

Helen, bir kadın takdirini tüm önemli yollarla göstermiş olsa bile, her zaman egosunun desteklenmesine ihtiyaç duyan bir erkeğe ne kadar da benziyor, diye düşündü.

"Bayıldım."

"Güzel." Sesinde kesinlikle muzip bir ton vardı.

"İyi mi?" *Şimdi neyin peşindeydi?*
"Evet. Çünkü sen de karşılık vereceksin." Kaşlarını ona doğru salladı.
"Karşılık vermek mi?"
"Burada bir yankı var mı?"
Onu omzundan kelepçeledi. "Açıkla." "Şey, bu sadece adil ..."
Ona şüpheli bir bakış fırlattı. Haydut!
". . . Bana gizli fantezini göstermen adil olur." Göz kırptı. "Dostum, oh, dostum, sabırsızlanıyorum."

OceanofPDF.com

Bölüm Yirmi İki

Kantrik seks değildi, ama yine de . . .

"Benim cinsel fantezilerim yok," dedi kibarca.

"Yalancı." Adam güldü.

"Şey, belki bir tane. Sadece küçük bir fantezi."

"Küçük bir tane mi? Küçük cinsel fantezi diye bir şey var mı?" Kaşlarını kaldırdı.

"Meditasyon

yapıyorum."

İnledi.

"Bunun aptalca olduğunu düşüneceğini biliyordum."

"Hayır, hayır, hayır. Ben v a r ı m ." *Tanrım, yoga seksi yapmak istiyor.*

"Lone Ranger'ı denemek istemediğine emin misin? Tonto olmana izin verirdim."

"Peki sen ne olurdun, maskeli adam mı yoksa at mı?"

"Hmmm. Emin değilim."

"Hayır, burada beni oyalamak yok, Rafe. Bu *benim* fantezim," diye ısrar etti Helen.

Bu yüzden, ateşi yaktı ve onun direktifine göre, kükreyen alevlerin önünde lotus pozisyonunda bağdaş kurarak oturan kişi oydu.

"Merkezinizi bulmaya çalışın."

"Sorun değil, bebeğim." Aşağıya doğru baktı, "merkezinin" canlanmasını izledi, ancak bu, iç huzurunu arttırmak yerine gerçekten engel oluyordu.

Helen yirminci kez, "Konsantre ol," dedi.

"Oh, evet, konsantre oluyorum, tamam. Gel buraya tatlım, sana konsantrasyonumu göstereyim."

"Terbiyeli ol."

Bir saniye kadar öyle yaptı, ta ki kadın kucağına, tam "merkezinin" üstüne oturup konsantre olma şansını yok edene kadar. Yine de kadın ona zihnini bedeninden nasıl çıkarabileceğine dair her türlü tavsiyeyi vermeye devam etti.

Ve o da ciddiye.

"Rafe, ellerini kıcımdan çek. Onları yere koymalısın, avuç içlerin yukarı bakmalı, gevşek ve rahat olmalısın. Ve hareket etme."

"İyi kısma ne zaman geçeceğiz?"

"Bu iyi kısmı."

"Oh." *Öğrenmesi gereken çok şey varmış!* Yine de onunla birlikte oynadı ve sevdiği kadın ereksiyonuna saplanmışken uzun süre -beş dakika- kıpırdamadan oturabildiğini görünce şaşırdı. Bu muhtemelen bir tür rekordu. Eve gittiğinde kardeşi Eduardo'nun *Penthouse Dünya Rekorları Kitabı*'na bakması gerekecekti.

Ama şimdi bunu düşünemezdi. Helen fantezisinin ikinci adımına geçmişti. Her ooohladığında, tüm temel sıcak noktalarında en inanılmaz titreşimleri hissetti. *Belki de fantezileri o kadar da uzak değildir. Belki de öğrenecek çok şeyi olan benim. Hmmm.*

Rafe'nin tahminleri çok geçmeden doğru çıktı ve büyük bir şaşkınlık içinde, sadece odaklanarak en sevdiği organının hareketini nasıl kontrol edebileceğini öğrendi. Uzaktan kumandayla araba sürmek gibiydi.

Ve Helen, Kegel egzersizi dediği bir şeyle onu içeriden sıkmak gibi zarif bir numara geliştirdi -Helen, ateşli seksin ortasında bile böyle teknik terimler kullanabilirdi, o tür bir harikaydı.

Evet, Helen'in fantezisi bir sürprize dönüşüyordu. Elbette kendi fantezilerini daha çok seviyordu ama bunu ona da söylemedi. Patlayıcı bir doruk noktası yaşamakla çok meşguldü.

Sonra dinlendiler -*Tanrı*'ya şükür!- ve artık geyik eti ve çiğ şalgam yediler. Masada oturmuşlar, battaniyelere sarınmışlar, usulca mırıldanıyorlardı. Hava çok serinlemişti.

"Geyik etinden çok sıkıldım," diye yakındı. "Çikolatalı kurabiye için neler vermezdim! Ya da çedarlı ve tavuklu bir burrito. Ya da mangalda pirzola. Ya da sucuklu, sosisli, mantarlı ve soğanlı ince hamurlu bir pizza."

Gülümsedi ve cık cık diye bir ses çıkardı. "Gerçekten böyle yemiyorsun, değil mi?"

"Tabii ki biliyorum."

"Bunların hepsi boş kalori."

"Evet." Ona karşı burnunu kırıstırdı. "Bootie kalorileri."

"Ha?"

"Doğrudan kışınıza giderler."

"Bunun için endişelenmene gerek yok. Çok güzel bir popon var."

Sırıttı. "Teşekkür ederim tatlım, aynı şekilde. Daha sonra kontrol etmene izin vereceğim."

O zaman ikisi de güldü.

Kısa bir süre sonra Helen utangaç bir ifadeyle ona baktı ve tereddüt etti. "Ne?"

"İnsanların sevişirken güldüklerini hiç bilmezdim," diye itiraf etti.

Adam başını ona doğru eğdi. "Seks eğlencelidir. Bu seni neden şaşırtsin ki?" Kadın kızardı.

"Oh, Prissy, seni çok güldüreceğim." Ve onun komik kemiğini gıdıklamaktan bahsetmiyordu.

Rafe masada Helen'in elini tuttu ve önemsiz şeylerden konuştular. Genellikle seksten sonra çene çalmayı sevmezdi. Sadece uykuya dalmak ya da eve gitmek isterdi. Helen'la seks yapmakla ilgili her şey farklıydı.

Farkı yaratan şey sevgi miydi?

Bu silahsızlandırıcı klişe karşısında başını sallayarak ayağa kalktı ve bir çift pantolon ve bot giydi. Doğa yürüyüşü yapmak ve biraz daha yakacak odun toplamak için dışarı çıkması gerekiyordu.

Birkaç dakika sonra Helen yatak çarşafalarını düzeltiyordu ki Rafe'in "Helen, buraya gel!" diye bağırdığını duydu. Çabuk gel! Buna inanamayacaksın."

Helen kapıya doğru baktı, Rafe'in yükselen ses tonundan telaşlanmıştı. Omuzlarına sıkıca bir battaniye sardı ve dışarı fırladı.

Kar yağıyordu. Hem de çok. Normal bir kar fırtınası.

Ve Rafe ay ışığında kollarını sevinçle açmış, dili kar tanelerini yakalıyordu. Anlaşılan Los Angeles'ta pek kar görmemişti.

"Harika değil mi!" dedi hevesle, kar tanelerinin saçlarına, göğsüne ve çıplak omuzlarına yerleşmesine izin vererek, soğuğa aldırmadan. Ona şunu hatırlattı

küçük bir çocuğun.

Kapının pervazına yaslanmış, bu muhteşem manzaranın tadını çıkarıyordu. Bu manzarayı sonsuza dek dondurabilmeyi diledi. "Geleceğe döndüğümde bu resmi yapacağım," dedi ona usulca.

"Evet. Adını ne koyacaksın?"

"Sevdiğim Adam'."

"Çok orijinal değil. 'Sierras'ta Kar' ya da 'Angel Vadisi'ndeki Vahşi Adam' gibi bir şey olmalı."

"Unvanımı daha çok seviyorum."

"Tamam," dedi kabul ederek ve kollarını ona açtı.

Ona doğru bir adım attı ve battaniyesini açarak ikisini de sıcaklığıyla sardı. Rafe öpücükleri ve gezinen elleriyle ikisinin de bedenini ısıttıktan sonra, kız ona çıplak halde nasıl kar melekleri yapılacağını gösterdi -evet, *aklını kaçıırıyordu*- ve Rafe de ona nasıl kar seksi yapılacağını gösterdi -evet, *ikisi de aklını kaçıırıyordu*.

Ertesi gün uyandıklarında, yorganların altına girdiklerinde daha da fazla kar yağdığını gördüler - on inç daha fazla ve hala yağmaya devam ediyordu. Birbirlerine baktılar ve aynı sonuca vardılar.

"Zeb ve Hector yakında dönmeyecek." "Karda mahsur kalacağız."

Karşılıklı gülümsediler. Görünüşe göre tanrılar onlara gülümsüyordu.

Ekmek ve baldan oluşan bir kahvaltıdan sonra -Rafe balmumundan şikâyet edip duruyordu- ona başka bir fantezi gösterdi. Balla ilgiliydi. Balın ne kadar çok yönlü bir yiyecek olduğunu hiç fark etmemişti.

Daha sonra Rafe sıkı sıkı giyinerek hayvanlara bakmak, aletlerini ve altın tozu torbasını toplamak için dışarı çıktı ve onları kulübeye getirdi. Kapıdan çıkarken kuru bir sesle, "Bu kadar kar yağarken daha fazla havuç kazamayacak olman çok kötü," dedi.

"Hâlâ ciğer ve soğan yiyebiliriz," diye seslendi arkasından.

"Hah! Eğer bana ciğer ve soğan yedirirsen, ben de sana ayak seksi yaptırırım."

Adam gittikten sonra uzun bir süre onun sözlerini düşündü. *Ayak seksi mi? Şaka yapıyordu tabii ki.*

O öğleden sonra, Rafe onun fantezilerinden birini daha denemelerini önerdi. "Başka fantezim yok. Gerçekten yok."

"Bir tane icat et o zaman."

Kafa derisinden kıvrılmış ayak parmaklarına kadar pembeleşerek - vücuduna toga tarzı sarılmış bir battaniyenin altında hâlâ çıplaktı - tereddütle, "Eh, sallanan sandalye var," dedi.

İkisi de önce Zeb'in kolsuz sallanan koltuğuna, sonra da birbirlerine baktılar.

Rafe yavaş, tembel bir sırtışa geçti. "Helen, Helen, Helen. Çok çabuk öğreniyorsun."

Bazen talih bize en tuhaf yollardan gelir.

Bir hafta boyunca kulübede mahsur kaldılar, sadece bedensel işlevlerini yerine getirmek, atları beslemek ve yakacak odun getirmek için dışarı çıktılar. Hiç sıkılmadılar. Seviştiler, konuştular, yüksek sesle kitap okudular, seviştiler, sırlarını paylaştılar, toynaklarını büyütecek kadar geyik eti yediler, Rafe'in sayısız -gerçekten sayısız- *fantezisini* ve kendisinin yeni filizlenmekte olan *fantezilerini* şımarttılar ve geleceklerini planladılar.

Tabii ki, onların pastoral araları eninde sonunda bitmek zorundaydı. Öyle de oldu, büyük bir patlamayla.

Big Ben kapıyı çaldı, çaldı ve çaldı.

İkisi de giyindi ve Rafe duvardan tüfeği alıp cephanesini kontrol etti.

"Onu öldürecek misin?" diye panik içinde bağırdı.

Onu acımasızca süzdü. "Atların peşine düşebilir. Ya da bizim."

"Peki ya karısı Bertha?"

Rafe ona kuşkulu bir bakış attı. "Ayılar evlenmez." "Nereden biliyorsun?"

"Beni rahat bırak Helen. Gerçekten bir Mack kamyonu kadar ağır bir hayvanı öldürmek istediğimi mi sanıyorsun?"

Başını yavaşça salladı. "Dikkatli ol." İki tabancasını kaptığı gibi onu takip etmeye başladı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" "Yardım etmeye geliyorum."

"Olmaz öyle şey! O tabancalar bir ayı için mantar tabancası gibi olur." "Geliyorum," diye iddia etti.

Ben Şimdi kulübenin diğler tarafında, bahçenin yanındaydı ve muhtemelen havuç aramak için toprağı kokluyordu. Sonra hâlâ koklayarak dere kenarına doğru ilerledi. Kar yağışı günler önce durmuştu ve güneş ılıktı ama yerde hâlâ bir karış kar vardı.

"Havaya ateş et. Cephanemi boşa harcamak istemiyorum," diye öğüt verdi Rafe. "Belki onu korkutup kaçırabiliriz."

"*BAM!*" Helen canavarın kafasının hemen üstünden ateş etti.

Hayvan ilk başta neredeyse Şaşkınlıkla kocaman başını onlara doğru çevirdi. Ağzından salyalar akıyor, sivriltilmiş piyano tuşları büyüklüğündeki sarı dişleri ölümcül ayrıntılarıyla göze çarpıyordu. Sırf hava atmak için arka ayakları üzerinde Şaha kalktı, yaklaşık üç metre kadar yükseldi ve ölüleri uyandıracak kadar yüksek sesle hırladı.

"Ayıların kışın kış uykusuna yattığını sanırdım," dedi korkuyla.

"Henüz kış gelmedi. Ayrıca, muhtemelen gece yarısı bir Şeyler atıştırmak istemiştir.

Biz."

"Çok komik. Belki bunu cinsel fantezilerinden birine dönüştürebilirsin."

"Belki," dedi suratsızca ve tüfeğini kaldırıp dikkatli bir Şekilde nişan aldı.

"Omzunu dene. Bir ayının kalbi omuz bölgesinde bulunur. Yapmak istediğiniz Şey omuzu kırmaktır, böylece mermi kalbe veya akciğerlere girecek ve orada sabitlenecektir."

Rafe homurdandı. "Sen gerçek bir bilgi kaynağısın."

"İğnelemenin sırası değil tatlım. Ateş et!"

Rafe tetiğı çekti ama tam o anda Ben, uzaktaki ormandan seslenen eşinin sesini duydu ve yana doğru sıçradı. Rafe sadece kulağını tıkadı.

Ancak ayı dengesini kaybetti ve küçük bir meşe ağacına çarptı. Öfkesini haykıran Ben kendini toparladı ve genç fidanın gövdesini geniş ağzının içine aldı, kökleri ve her Şeyiyle yerden çekene kadar salladı ve hırladı. Muhtemelen onların boynu olduğunu hayal ederek alıştırma yapıyordu.

"Tanrım!" Rafe haykırdı, bu kez Helen'in ikinci tabancasıyla tekrar nişan aldı. Dört ayak üzerinde kendilerine doğru ilerleyen canavarı omzunun üstünden vurdu. Uyuz kürkünde hemen kan belirdi. "Doğru yeri mi vurdum?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen biraz fazla yüksek."

Ben tekrar şaha kalktı, hırçın gözleri onlara odaklanmıştı ama kulakları ormandaki eşinin ısrarlı çığlığına dikildi. Bertha yardım istiyor olabilirdi ya da belki de sadece erkeği için endişeleniyordu. Her halükârda Ben, açıkça "Görüşürüz dostlar!" diyen güçlü bir kükreme çıkardı ve karda koşmaya başladı.

Helen ve Rafe önce birbirlerine bakakaldılar, sonra aynı anda nefes verdiler, ikisi de nefeslerini tuttuklarını fark etmemişlerdi. Rafe ona sarıldı ve ayının ağacı yerden söktüğü alana doğru yürüdüler. Etrafındaki kar, hayvanın devasa ağırlığı tarafından ezilmişti ve gevşek uzuvlar ve toprak beyaz karı kirlletiyordu.

Rafe ağacı kaldırmaya çalıştı ama çok ağır olduğunu fark etti. Kabuğunda derin diş izleri vardı. Az önce kaçtıkları şey karşısında karşılıklı dehşet içinde birbirlerine baktılar.

Elini bırakan Rafe devrilen ağacın diğer tarafına doğru yürüyerek ağacın durduğu çukuru inceledi. Hızlı bir nefes alarak dizlerinin üzerine çöktü ve neredeyse dua ediyormuş gibi gözlerini kapattı.

"Ne oldu?" diye bağırdı, adamın yüzünün solgunluğu karşısında telaşlanmıştı. Aceleyle öne atılarak onun yanına diz çöktü. Rafe'in yüzü titreyen ellerine gömülmüştü. Belki de bu, az önce atlattıkları tehlikeye karşı gecikmiş bir tepkiydi. "Tatlım, artık geçti," diyerek onu yatıştırdı.

Rafe başını kaldırdı ve yüzüne saf bir mutluluk yayıldı. "Hayır Helen, daha yeni başlıyor." Yerdeki oyuğu işaret etti ve Helen en az bir düzine devasa külçe gördü, kırmızımsı toprak sarımsı bir tozla doluydu. Devrilmiş ağacın uzun köklerine daha fazla külçe ve toz yapışmıştı. Rafe zafer işareti yaparak yumruğunu havaya kaldırdı.

Altın! Rafe sonunda servetine kavuşmuştu.

Onu kollarına aldı. Karların üzerinde dans etti. Onu öptü, ona sarıldı ve sevincini haykırdı.

"Artık eve gidebiliriz tatlım," diye sevinçle haykırdı Rafe. "Artık tüm dertlerim sona erdi."

Helen mutlu olmalıydı. Nedense ağlamaya başladı.

Eğer ona ciğer ve soğan servis ederse, o da ona servis edecekti! . . .

Ertesi öğleden sonra, küçük vadide yankılanan bir çığlık duyduklarında, kök mahzeninde, delikten ve yakın çevresinden topladıkları son altınları istifliyorlardı.

"HEL-LO-O-O-O!"

"Zeb!" dediler ikisi de aynı anda.

"Zeb'e grevimizden bahsetmek için sabırsızlanıyorum," dedi Rafe çocuksu bir şevkle.

Helen duvarları kaplayan bez torbaları taradı -150 kiloya yakın altın külçesi ve tozu. Rafe ona dünden beri defalarca bonanzalarının 1850 kuruna göre neredeyse kırk bin dolar, 2015 kuruna göre ise bir milyon dolar değerinde olduğunu söylemişti.

Başlarına gelen talih kuşu onu da heyecanlandırmıştı ama Rafe kadar değil. Helen, Rafe'in büyük bir hayal kırıklığı yaşayacağını düşünmeden edemiyordu. Her ne kadar onu sürekli dırdır etmekle eleştirse de, şimdi onun keyfini kaçırmak istemediğinden hiçbir şey söylemiyordu.

Rafe gülümseyerek parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve onu merdivenlerden yukarı çekti. Kulübenin diğer tarafına geçtiklerinde Zeb ve Hector dağın tepesindeki dik patikadan vadiye yeni çıkıyorlardı. Onları, Zeb'in katırının arkasına bağlanmış küçük bir sandıktaki tavukların gıdaklamaları tarafından boğulan bir süt ineği takip ediyordu. Yeni eklenenler çok pahalıya mal olmuş ve dağa tırmanmak çok zahmetli olmuş olmalıydı.

"Hector döndü," dedi Rafe ona anlamlı bir bakış atarak. Elbette Hector'un Zeb'le birlikte dönmesine sevinmişti ama onun dönüşü, Pablo'nun Rich Bar'a henüz gelmemiş olması gerektiği anlamına geliyordu. Dolayısıyla paraşüt de yoktu.

Ama bu endişe, yeniden bir araya gelmenin neşeli telaşı içinde şimdilik bir kenara bırakıldı. Kucaklaşmalar, el sıkışmalar ve herkesin aynı anda konuşması arasında Rafe ayılar sayesinde baltayı taşa vurduklarını söyledi ve Zeb onlara Rich Bar'dan ufak tefek dedikodular aktardı. Hector atları ahıra götürüp eyerlerini çözdü ve ahıra yerleştirdi, sonra da en sevdiği ağaçları, kuş yuvalarını ve diğer çocukluk zevklerini keşfetmek için yüzlerce farklı yöne koştu.

"Çok uzağa gitme," diye uyardı Rafe. "Ayılar hâlâ yakınlarda olabilir."

"Yarın gidip o boz ayıları yakalayacağım," dedi Zeb kendinden emin bir şekilde. "O lanet serserilerin bir çiftlikte dolaşmasına izin veremeyiz, özellikle de etrafta genç bir çocuk varken."

Helen itiraz etmek istedi ama Rafe koluna uyarıcı bir el koydu. Ne de olsa bu başka bir zaman ve kültüdü ve karışmaya hakları yoktu. Özellikle de yakında ayrılacakları için.

Kısa bir süre sonra, teneke fincanlardaki taze demlenmiş kahveyi, yeni pişirdiği bal sürülmüş ekmek dilimleriyle birlikte içtiler. Zeb yanında kahve çekirdekleri de dahil olmak üzere taze malzemeler getirmişti. Hector ballı ekmeğini dışarı çıkardı, balık oltalarını kontrol etmek istiyordu. Rafe masanın karşısında Helen'le yüzleşirken Zeb de sallanan sandalyesine geçti.

Rafe parmak ucuyla bal peteğinin üstünden geçerek ağzına daldırdı ve kızın bu hareketi gördüğünden emin oldu. Rafe ona göz kırptığında, onun da kendisiyle aynı şeyi hatırladığını anladı. Ve bu arılar değildi.

Hödük! Sevimli bir hödük, ama yine de bir hödük. Kız ona bir surat yaptı, o da sırttı.

Bu sırada Zeb, evde olmaktan duyduğu memnuniyetle yüksek sesle iç geçirdi. Ve sallanan sandalyesi *gıcırdadı, gıcırdadı, gıcırdadı*. Her *gıcırtıda* Rafe'in yüzündeki sırıtış daha da genişliyordu.

"Rocker'ın sesini sevmiyor musun?" Rafe düşündü. "Aklıma pek çok anıyı getiriyor."

"Kes şunu," diye tısladı.

"Ben mi? Ne yapıyorum ben?"

Zeb birinden diğerine baktı. Sonra dizlerini çırptı ve kahkahalarla güldü. "İkinizin yatak ipleriyle uğraştığınızı gördüğüme çok sevindim. Ben ve Hector size biraz eğlenmeniz için zaman tanısak, aranızdaki küçük tartışmayı çabucak çözeceğinizi biliyordum," diye kükredi Zeb.

"Sen de haklısın, Zeb. Helen kesinlikle oynamayı seviyor." Tatlı gülümsemelerinden biriyle onun gözlerini kamaştırdı. "Öyle değil mi tatlım?"

"Bu kadar yeter!" Elini masaya vurdu ve neredeyse sırasını devirecek şekilde ayağa kalktı. "Ben yemeğe başlayacağım." Rafe'e anlamlı bir bakış fırlattı. "Ciğer ve soğan yiyeceğiz. Yanında da havuç."

"Um um!" Zeb heyecanla karnını ovuşturdu. Rafe biraz yeşil görünüyordu.

Sonra onlara sırtını döndü ve yemeğe başlamak için demir çaydanlığı çıkardı.

"Tanrım, evlat, ayaklarını masanın üzerine koyarak ne yapıyorsun? Böyle bir şey yapsaydım Effie'm bana süpürgeyle vururdu."

Helen bakmak istemedi ama kendini tutamadı. Rafe botlarını çıkarmış ve bankı duvara dayamıştı. Arkasına yaslanmış, bacaklarını bileklerinden kavuşturmuş, masaya dayamış ve yün çoraplarının içinde ayak parmaklarını oynatıyordu. "Ciğer ve soğan mı dedin, tatlım?" Başparmağını uyarmak için fazladan salladı.

Ayak seksi!

"Ağzını kapatsan iyi olur, bebeğim. Bir sinek yakalayabilirsin."

En iyi haber en son geldi.

O akşamki yemekte Hector'un oltalardan birinden getirdiği alabalık, Zeb'in Rich Bar'dan fahiş bir fiyata satın aldığı küçük kızarmış patates (şu anda paraları yetmediğinden değil) ve yeni geniş ailelerinden gelen yumurta, süt ve kuru üzümle yapılan tatlı bir muhallebi vardı. Zeb utangaç bir tavırla, "Büyüyen çocukların süte ihtiyacı var ve benim de taze yumurtaya ihtiyacım var," diye açıkladı.

"Dünyanın neresinde bir inek buldun? Ve tavukları?"

"Amerika'dan gelen ve eve dönmek için altına ihtiyacı olan bir aile vardı. İyi ki ben yokken altın bulmuşsun, çünkü ben neredeyse bütün paramı harcıyordum."

Onun elini hoşgörüyü okşadı.

Zeb uykulu Hector'u kucağına aldı ve ateşin önündeki battaniyelerin üzerine sevgiyle yatırdı.

"Bana o geyiği nasıl vurduğunu biraz daha anlat. Ve ayıyı. Bana bütün hikayeyi tekrar anlat," diye teşvik etti Zeb. "Özellikle de altını. Altını ilk görüşünle ilgili konuşmanı dinlemeye bayılıyorum."

Rafe zaten Zeb'e üç kez anlatmıştı ama Helen onun maceralarından bahsetmekten hoşlandığını görebiliyordu. Geyik öldürme olayı bile yeniden anlatılırken onun için iğrençliğini biraz yitirmişti.

Rafe sözlerini bitirdiğinde kadın bankta onun yanına oturdu ve Rafe de bir kolunu gevşekçe bir omzuna atarak onu kendine çekti. Onları izleyen Zeb'in gözleri biraz yaşardı.

Helen, "Rich Bar'daki dedikoduları bize de anlat," diye teşvik etti.

Helen'e, "Mary'nin gönderdiği *Godey's Lady dergilerini* sana zaten verdim," dedi. "Onları Smith's Bar'daki Amerikalı'nın verdiğini ve böyle ıvır zıvırlara ihtiyacı olmadığını söyledi. O daha çok kendi romanlarını okurmuş."

Gülümsedi. "O ve Yank artık bir çift mi?"

"Tanrım, hayır. Geçen Şabat onu öpmeye çalıştığında gözü morarmıştı."

Hepsi güldü.

"Peki başka ne haberler var?" Helen dürttü.

"*Sacramento Transcript*'in bir kopyasını getirdim. İçinde bir sürü haber var. Tabii ki, herkes eyalet oluşunu kutluyor."

"Kaliforniya eyalet mi oldu?" Rafe hayretle sordu.

Etraflarında böylesine tarihi bir olayın gerçekleştiğini fark eden Helen'in içini bir ürperti kapladı. Rafe'in iri gözleri onun duygularını paylaştığını gösteriyordu."

"Evet. Biz birliğe katılan otuz birinci eyaletiz," diye devam etti Zeb. Yank'ın verdiği güzel kokulu tütünle piposunu yaktı. "Her neyse, Başkan Fillmore tasarıyı dokuz Eylül'de imzaladı, ama haber San Francisco'ya ancak on sekiz Ekim'de *Oregon* vapuru müjdeyi getirene kadar ulaşmadı. Eyaletin bir ucundan diğer ucuna kutlamalar yapılıyor. Tanrım, doğduğum günden beri hiç bu kadar mısır likörü içmemiştim."

Daha sonra onlara geçen ay boyunca rapor edilen tüm vuruşlardan bahsetti. Sullivans Creek'te on sekiz kiloluk bir külçe, Downieville'den nehrin hemen yukarısında yirmi beş kiloluk bir külçe ve Carson Hill'de on dört kiloluk bir külçe bulunmuştu. Sonuncusu yerde yatıyordu ve alınmayı bekliyordu. Zeb, yüzlerce mil öteden gelen maden arayıcılarının bu bölgelere akın ettiğini söyledi.

Rafe kaşlarını çatı. "O halde Melek Vadisi'ndeki bu grevin duyulmaması çok önemli."

"Anlat bakalım," dedi Zeb, üfleyerek. "O açgözlü heriflerin bir süre uzak duracağı kadar uzaktayım. Ama en ufak bir altın kokusu duyduklarında kemiğe sarılan köpekler gibi bu tatlı noktaya üşüşürler." Zeb usulca kıkırdadı. "Carson Tepesi hakkında anlatılanlara inanamazsın. Görünüşe göre bir madenci ölmüş ve zavallı ruhu gömüyorlarmış, ancak töreni yapmak için gelen vaiz biraz laf ebesiymiş. Hikayeye göre bazı madenciler

Vaizin anlattıklarını dinlerken huzursuz oldular ve maden arayıcılarının yaptığı gibi ellerindeki toprağı elemeye başladılar. Bir de ne görsünler, beyefendilerden biri "Renk!" diye bağıyor. Görünüşe göre tabut için kazdıkları çukurda altın varmış."

"Oh, Zeb, bunu uyduruyorsun." Helen inanamayarak kıkırdadı.

Zeb işaret parmağıyla kalbinin üstünü çizdi. "Yemin ederim. Tabii adamlar çukuru biraz daha kazana kadar cesedi gömemediler. Son istirahatın gerçekleşmesinden iki gün önceydi."

Rafe, Zeb'in hikâyesinden duyduğu ortak zevkle onun omzunu sıktı ve gözleri mizahla parladı.

Zeb'in ifadesi aniden değişti. Ayağa fırlayarak piposunu şöminenin üzerine koydu. "Tanrım, sana en önemli haberi vermediğime inanamıyorum. Size bir hediye getirdim." Dışarı fırladı ve kapının yanına bıraktığı heybeleri karıştırdığını duyular.

O ve Rafe, Zeb'in törenle kendilerine uzattığı nesneleri tanıdıklarında nefesleri kesildi. Neşeyle kıkırdadı.

Koşum takımı ve paraşütler.

"Nereden aldın bunları?" Rafe kirli ama sağlam olan kumaşı okşayarak sordu.

"Hector seninle döndüğünden beri Pablo'nun Rich Bar'a gelmediğini sanıyordum," dedi. "Sormaya korkuyordum."

Zeb'in yüzü fırtınalı bir hal aldı. "Oh, Pablo oradaydı, tamam. Piç kurusu! Küfür ettiğim için kusura bakma Helen, ama kendi akrabalarını inkar eden her adam bir kurbağa taburesinden daha alçaktır."

"Hector'un yeğeni olduğuna inanmıyor muydu?" Rafe sordu.

"Hayır, öyle değil. Sümüklü bir gençle ilgilenecek vakti olmadığını söyledi. O ve Sancho kolay yoldan zengin olma planları yapıyorlarmış, şüphesiz iyi insanları soyarak."

Helen uyuyan çocuğa bakarak, "Zavallı Hector," dedi. "Artık kimsesi yok."

"Aynı fikirde değilim. Hector bana sahip ve artık kesinlikle fakir değiliz."

Kaderin onları bu karşılıklı yarar sağlayan son için bir araya getirme şeklinden dolayı hepsi mutluluktan parıldıyordu. Hector Zeb'e eşlik etmek, Zeb de çocuğa bakmak için orada olmasaydı, Melek Vadisi'nden ayrıldığı için kendini suçlu hissedebilirdi.

Tüm yeni olaylar nihayet yerine oturduğunda Helen, aynı dalgınlıkla kahve fincanını inceleyen Rafe'i izledi. Onun dikkatle incelediğini hissedince başını kaldırdı. Mavi gözlerinde hem mutluluk hem de pişmanlık vardı. Helen de aynı şekilde hissetti.

"Eve gitmeye ne dersin bebeğim?" dedi boğuk, duygulara boğulmuş bir sesle.

Konuşamayacak kadar kendinden geçmiş bir halde başını salladı.

Home.

OceanofPDF.com

Yirmi Üçüncü Bölüm

Vedaları çok üzücüydü çünkü son vedalardı.

Üç gün sonra Helen ve Rafe bir daha dönmek üzere Angel Valley'den ayrılmaya hazırlandılar.

Heybeleri ve giysileri yetmiş beş kilo altın külçesi ve biraz da tozla doluydu. Geleceğe yolculuklarında üzerlerinde sadece külçe altın taşıyacaklardı -uzayda uçuşan altın tozu hayalleri Rafe'i dehşetten bembeyaz yapmaya yetiyordu- ama iniş alanına geri dönene kadar para harcamak için daha az dikkat çeken pullara ihtiyaçları vardı.

"Yanından geçtiğiniz hiç kimseye külçe göstermediğinizden emin olun. Külçeler kesin bir grev işaretidir. Ben ve Hector, güzel vadinizin istenmeyen ziyaretçilerle dolup taşmasını istemeyiz."

Zeb'in dönüşünden beri dere kenarındaki çukuru kapatmak için hararetle çalışmışlar ve servetin çoğunu ahırın altında özel olarak tasarlanmış bir yerde saklamışlardı. Zeb kararlı bir şekilde, "Artık maden aramayacağım," demişti. "Bu bana ömür boyu yetecek kadar çok. Ben ve Hector çiftçi olacağız." Zeb'in payının değeri 1850 standartlarına göre 50.000 dolara yakındı.

Rafe, Helen'in itirazlarına rağmen zulanın kendi payına düşen kısmını onunla paylaşmıştı. Helen külçelerin çoğunu koymak için giysilerinin iç kısımlarına cepler dikmişti. Rafe, kendi payının bir parçası olarak sakladığı on kiloluk bir külçeye özel bir sevgi besliyordu. Helen bazen Rafe'in o lanet olası kayayı okşayışını izlerken kıskandığını hissediyordu. Paraşütle atlarken onu nasıl taşıyacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ama Rafe taşıyacağına dair ona güvence vermişti.

Sonunda gitme vakti gelmişti.

Ağlamamaya çalıştı ama gözyaşları kova kova geldi.

"Benim için endişelenme," dedi Zeb ona sıkıca sarılarak. "Artık Hector benim yanımda."

"Ama burada yalnız kalacaksın." Hıçkırarak ağlıyordu.

Zeb'in romatizmalı yaşlı gözleri parladı. "Sen ve adamın burada yalnızken yalnız mıydınız?"

Rafe yanına gelip onu rahatlatıcı bir şekilde sıkarak yanına çekerken Helen kızardı. Onun da gözleri duygularla doluydu.

"Ayrıca," diye devam etti Zeb, "kuzeyde bir süredir gözüme kestirdiğim bir Kızılderili kadın var. Belki ... şey, belki ..." Utangaç bir tavırla başını eğdi.

"Ne kadar da kurnazsın!" Rafe gülerek elini sıkıca sıkarak için öne doğru eğildi. Sonra bir daha düşündü ve Zeb'i dostça bir kucaklamanın içine çekti.

Helen'in yüzünden daha fazla gözyaşı döküldü.

Tüm bu süre boyunca Hector, muhtemelen Helen ve Rafe'in onu sahip olduğu tek gerçek yuvadan uzaklaştıracaklarından korktuğu için Zeb'in kalçasına sıkıca tutunmuştu. Helen Hector'a veda öpücüğü verdi, gerçi bunu zaten yarım düzine kez yapmıştı. Sonra Rafe çocuğu kollarının arasına aldı ve kulağına bir şeyler mırıldandı. Hector başıyla onayladı ve sevgiyle Zeb'e doğru baktı.

Atlarına bindiler.

"Yazacak mısın?" Zeb sordu.

Nasıl cevap vereceğinden emin olamadan Rafe'e baktı.

"Yapamayız," dedi Rafe. "Keşke yapabilseydik. Açıklayamam Zeb ama gittiğimiz yerde bu imkânsız olurdu."

Zeb atlarına yaklaştı ve "Anlıyorum.

Aslında senin gerçekte kim olduğunu biliyorum."

"Öyle mi?" Zeb'le birlikte yaşadıkları haftalar boyunca bir şekilde bir şeyleri gözden kaçırmışlar mıydı? Rafe'ye baktı.

Rafe belirsizlikle yüzünü buruşturdu.

"Yessirree," diye fısıldadı Zeb. "Siz meleklersiniz. Tanrı tarafından viski reçeline hazır yaşlı bir adama yardım etmek için gönderildiler. Tanrı beni kurtarmanız ve bana yeni bir yaşam nedeni vermeniz için sizi gönderdi." Gözleri güzel vadiyi taradı ve bir sincabın peşinden koşan Hector'a takıldı.

bahçesinde, ayrılmanın acısını gençlik direnciyle çoktan bir kenara bırakmıştı.

"Melekler mi?" diye Rafe'yle birlikte haykırdı ve ardından sıcak bir gülümseme takındı.

Bu da iyi bir açıklamaydı.

İkisi de sadece on bir hafta içinde başlarına gelenleri düşünerek sessizce atlarını sürdüler. Helen'e göre iyi şeyler kötü şeylerden çok daha ağır basıyordu. Geçmişi geride bırakmak hiç tahmin etmediğı kadar zor olacaktı.

Sonra imkânsız olan gerçekleşti.

Kaliforniya'nın tepelerinden yavaşça geçerek güneye doğıru ilerliyorlardı. Sonbahar, zengin ormanları ve geniş ovaları pas, altın ve yanmış umberden oluşan kış paletiyle boyuyordu. Hava sertleşmişti.

Günlerini ata binerek geçirdiler, sohbetleri yumuşaktı, ileride verilecek önemli kararlardan kaçınıyorlardı. Geceleri yıldızların altında çadırlarında kamp kuruyor, vahşi bir açlıkla birbirlerine dönüyor, sanki bedenleri ve gırtlaktan gelen aşk sözcükleriyle birbirlerine, kendi başlarına çözemedikleri sorunları geleceğın halledeceğine dair güven veriyorlardı.

Dördüncü gün Rich Bar'a vardılar. Kış g çoktan başlamış, binlerce madenci daha kuru olan ovalara doğıru yola çıkmıştı. Bu yüzden Mary ile Indiana House'da bir gece kalıp dostluklarını tazeleyerek kendilerini güvende hissettiler. Zeb ve Hector'un güvenliğinden korktukları için iyi talihlerinden kimseye, Mary'ye bile bahsetmediler.

Ama Helen'in başka bir sırrı daha vardı ve günlerdir kafasını kurcalayan şeyi Rafe'e söylemeyi daha ne kadar erteleyebileceğini merak ediyordu.

Hamileydi.

Bu onun için mutlu bir zaman olmalıydı. Her zaman istediğı şey buydu, bir bebek. Ve bu muhteşem adamla paylaştığı aşktan doğıan bir ocuk. Bu onun tüm hayallerinin cevabıydı.

Ama Rafe'in değıl.

Aralarındaki paha biçilmez bağı biraz daha uzun süre korumak isteyerek açıklamasını ertelemeye devam etti. Ona söylediği anda ilişkilerinin değişeceğini biliyordu. Onun kendisine olan sevgisinden şüphe duymuyordu. Onu terk etmezdi. Ama aşkının bu teste dayanacak kadar güçlü olup olmadığını bilmiyordu. Ve daha da önemlisi, hayalini ona yüklemek istemiyordu.

İyi haberi onun için o kadar da iyi olmayabilir.

"Kasaba neredeyse terk edilmiş olsa da, bir pederimiz var ve babam önümüzdeki iki hafta boyunca burada çalması için Meksikalı bir grup tuttu," diye devam etti Mary. "Bu her şeyi yenmez mi? Kürkçülerin maden izni almasına izin vermeyen bir kasaba, İspanyol bir rahip ve Meksikalı bir müzik grubu için hoş geldiniz tabelası mı asıyor?"

Helen sarsılarak dikkatini topladı. Hep birlikte Indiana House'un yemek salonundaki bir masaya oturdular, Mary onları bir odaya bile götürmeden önce oraya götürmüştü.

Sonra kelimeler kafama dank etti.

"Peder!" Rafe, Helen'e anlamlı bir bakış atarak haykırdı.

"Peder!" Helen nefes nefese yankılandı.

"Evlenebiliriz," diye fısıldadı Rafe ve onu yanına çekerek başının üstünü öptü. Bir bankta yan yana oturdular. "Tanrıya şükür, artık seni dürüst bir kadın yapabilirim." Vurgulama amacıyla şakacı bir şekilde kızın poposunu çimdikledi. "Ruhumda *bu* günahla bir uçurumdan atlamak istemezdim."

Elini savurarak tısladı, "Uslu dur! Mary izliyor." Helen o anda Rafe'e sevgiyle gülümsedi, her ne kadar içinde sevinç ve suçluluk duyguları karışık olsa da. Sevinç, çünkü sevdiği adamla evlenecekti; suçluluk, çünkü aslında pek de dürüst bir kadın sayılmazdı.

Ona bebeği şimdi mi söylemeli?

Beklemeli mi?

"Dışarıda sekiz çocukla koşuşturan maden arayıcısını gördün mü?" Rafe Mary'ye soruyordu.

Helen sertleşti.

Mary ona, "Bu yeni posta müdürü," diye bilgi verdi.
"Tanrım! Sıradan bir bebek fabrikasına benziyordu." Rafe tiksintiyle ürperdi.
Helen haberin bekleyebileceğine karar verdi.

Dum-dum-dee-dum! . . .

Otuz Ekim 1850'de Helen Anne Prescott, Rafael Joseph Santiago ile Rich Bar, Kaliforniya'da bir çadır şapelinde evlendi. Tek tanıkları peder ve neden yeniden evlenmek istediklerini anlayamayan şaşkın Mary ve Yank'tı.

Rafe evlilik belgesini, Yank'ın ona dükkânından sattığı siyah takım elbisenin ceketinin içine sokuşturdu. Mary, Helen'e annesinin altın ipliklerle parıldayan ipeksi bir kumaştan yapılmış krem rengi elbisesini ödünç vermişti. Kenarları yeşil ve altın işlemelerle süslenmişti. Rafe'e göre, dünyada bundan daha güzel bir gelin olamazdı.

"Artık benimsin," diye mırıldandı boğuk bir sesle, Yank, Mary ve pederin arkasından düğün partisine doğru ilerlerken. Gerçekten evlendiğine ya da bundan bu kadar mutlu olduğuna inanamıyordu.

"Düğünden önce de senindim, Rafe." "Ama artık resmileşti."

"Yirmi birinci yüzyılda bunun yasal olup olmayacağından şüpheliyim." "Tekrar evleneceğiz. Memnun etmeye ne kadar hevesli olduğumu görüyor musun?"

"Fark ettim," dedi şüpheyle. "Ne istiyorsun?"

"Yiyecek, içecek ve dans faslını atlayıp iyi şeylere geçebilir miyiz diye merak ediyordum."

"Ne gibi?"

Kulağına birkaç açık "örnek için" fısıldadı. "RA-AFE!"

"Tanrım, annem seni çok sevecek."

Balayı muhteşemdi.

Aslında, tüm seyahatlerinin yorgunluğu ve sabah erkenden yola çıkma zorunluluğu nedeniyle partiden erken ayrılmışlardı.

Kimseyi kandıramadılar.

Helen, Rafe'in Indiana House'un tüm konuklarının ortasında onu baştan çıkarmak için gösterdiği bariz çabalar karşısında defalarca kızarmıştı. Yeni posta müdürü için bir karşılama etkinliği olarak iki amaca hizmet eden hoş bir parti olmuştu. Aslında kutlama hâlâ devam ediyordu. Açık yatak odasının penceresinden bandonun sesini duydu.

Rafe o günle ilgili pek fazla ayrıntı hatırlamıyordu. Ne yediği, ne içtiği ya da kiminle konuştuğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama Helen'le yaptığı yavaş dansı çok net hatırlıyordu.

Onu batırarak herkesi şok etmişti.

Ona çok ihtiyacı vardı. Onun için bu kadar önemli hale gelmesi korkutucuydu.

Üst kata çıktıklarında hem kendi hem de onun giysilerini hızla çıkarmış ve yatak odasının kapısının hemen içindeki bez halının üzerinde ona ne kadar büyük bir ihtiyaç duyduğunu göstermişti. Şimdi yatakta yatarken, çıplak ve doygun, onu tekrar istiyordu.

Yeni karısını görebilmesi için dolunaydan ve yanan bir düzine mumdan yeterince ışık vardı. *Karısı!* Kelimeyi dilinde yuvarladı ve usulca yüksek sesle söyledi: "Karım."

Dudaklarının bastırılmış bir gülümsemeyle seğirdiğini gördü. Cadı onunla alay ediyordu.

Saçının uzun bir tutamını parmağına doladı ve daha önce şampuanlamak için kullandığı sabunun gül kokusunu içine çekti. Aslında saçlarını yıkayan ve tarayarak kurulayan oydu, onu düğünlerine hazırlamanın tüm küçük yönlerinden büyük zevk alıyordu.

"Yine saçımı mı kokluyorsun?" dedi yarı uykulu gibi davranarak. "Evet, koklamamı istediğin başka bir yer var mı?"

Kıkırdadı ve gözlerini sıkıca kapattı. "Sen çok ..." "İğrenç mi?"

"Çok sevimli."

"Sevimli mi? Sevimli mi? Erkekler sevimli olmak istemez," diye homurdandı ve gül gibi kokan göğüslerini kokladı. *Sanırım bir çift alacağım*

sabun kalıplarını da yanımda getirdim. "Erkekler seksi, yakışıklı ve erkeksi olmak ister ve-"

"İltifat için balık avlamayı bırak, seni sürtük." Kesik göz kapaklarının arasından ona baktı ve üzerini örtmek için çarşafa uzandı.

"Yok artık!" diye güldü ve çarşafları yatağın ucuna doğru savurdu. "Henüz koklamayı bitirmedim." Burun gezintisi sırasında kadının kollarında bazı morluklar fark etti. Parmak izleri. "Kahretsin, canını mı yaktım?" diye sordu, mavimsi izlerin her birini öpmek için eğilerek.

"Popomdaki halı yanıkları acıdan sayılır mı?" dedi gülerek.

Onu çenesinin altından itti. "Dövmene çok yakışacaklar." "Hah!

Arkanda yün lifleri göremiyorum."

"O-o-oh! Bu bir davetiye mi?"

"Ah, sen!" Yüzünü kaldırdı ve onun dudaklarını şefkatle öptü. Yüzündeki ifade daha ciddi bir hal aldı. "Seni çok seviyorum, Rafe. Ne olursa olsun şunu bil ki, seni seviyorum ve bundan asla vazgeçmeyeceğim."

Önseziyle başındaki kan çekildi. "Neden böyle söylüyorsun? Ne olacağını düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey. Bugün benim düğün günüm ve önümüzde çok önemli şeyler var. Bir kere atlayış. Ne olacağından emin olamayız ve sadece bilmeni istedim ..."

Rahatladı ama sonra kararlı bir şekilde "Gelecekte birlikte olacağız" dedi.

"Beni ikna etmene gerek yok. Seninle evlendim, değil mi?"

"Evet, yaptın." Sesi çiğ ve duygu yüklü çıkmıştı. Sonra sıırttı. "Sence artık evli olduğumuza göre seks sıkıcı olacak mı?"

Kıs kıs güldü. "Şimdiye kadar oldukça ... hızlı oldu. Karar vermek zor. Belki de sen daha iyi ..."

"Alıştırma mı?" Adam onun üzerine çıktı ve dizleriyle kalçalarını araladı. "Bebeğim, hiç sormayacaksın sanmıştım."

Yavaşça ve kasıtlı olarak dudaklarını, omuzlarını, göğüslerini, karnını ve iç uyluklarını öptü. Bileklerini ve avuçlarını. Hatta ayak tabanlarını bile. Tekrar tekrar *ona* -karısına- taptı ve nazik öpücükler arasında aşk sözcükleri fısıldadı. Bazıları romantik, bazıları karanlık ve erotikti. İngilizce ve İspanyolca.

Gnledi, sızlandı ve Rafe'in gırtlaktan gelen sevgi sözcüklerine karşılık verdi. "Seni seviyorum, Rafe. Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum."

"Sen benim *korozonumsun*, kalbimsin. Seni sonsuza kadar seveceğim."

Parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve taktıkları altın bileziklerin üzerinde titreyen mum ışığına hayranlıkla baktı. Onları Yank'tan gizlice satın almıştı. şaşırtıcı bir şekilde, bu altın yüzükler onun için geleceğe taşımayı umduğu tüm altınlardan daha fazla şey ifade ediyordu. Onlar onun geleceğiydi.

Dirseklerinin üzerinde durarak kızın içine girdiğinde, kızın etrafında dalgalandığını hissetti. Gözlerini tatlı yanmaya karşı kapattı ve ürperdi, neredeyse ona getirdiğı sevinçten ağlayacaktı.

"Sevginin içime aktığını hissedebiliyorum," diye mırıldandı ilk darbesiyle.

"Ve seninki bana geri dönüyor," diye cevapladı adam geri çekilirken ve kadın

Kalçalar peşinden kalktı.

Her itişinde, dalgalanmalar yeniden başlayana kadar kendini onun içinde sert tuttu. Sonra durdu. "Söyle bana."

"Seni seviyorum."

Tekrar başladı. Sonra durdu. "Söyle bana."

"Seni seviyorum."

"Tekrar."

"Seni seviyorum."

Tekrar tekrar onu kontrol etti, hızını ayarladı, duymak istediğı aşk sözcüklerini ısrarla söyledi.

O gece sihirbaz gibiydiler, dünyalar kadar uzak, zaman ve mesafeyle insanlığın geri kalanından ayrılmış bir odada büyü yaratıyorlardı. Sadece onlar vardı. Büyünün etkisi altında yükseldikçe yükseldiler, cinselliğın yeni platolarına tırmandılar. Erkeğın uyarılması sihirli bir değnek, kadının kılıfı ise tılsımdı ama asıl büyü içlerine işleyen aşktaydı.

Sonunda salıverilmesini onun bedenine doğru ittiğinde, kadın onun yüzünü aşağı çekerek çığlığını ağzına aldı. Ve her ikisi de dönüp dururken vücudu onu sıcak bir şekilde kavradı. Mükemmel bir coşku içinde parçalanıyorlardı.

Bir anlığına, onlara sonsuzluk vizyonu verildi. Ve uyum.

Bebekler onu huysuz yapıyordu. . .

Ertesi sabah şafak söktükten sonra atları eyerlenmiş, Rich Bar'dan ayrılmaya hazırdı. Ve Helen Rafe'i bulamadı.

Kahvaltıyı yemek odasında yapmışlardı bile. Sonra o eşyalarını toplarken Rafe Yank'la dışarı çıkmıştı.

"Rafe'in nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?" Helen yemek masalarını silerken Mary'ye yaklaştı.

"Yank, Rafe'i kızılağaç korusunu görmeye götürmekle ilgili bir şeyler söyledi."

"Ağaçlar mı? Rafe ağaçları mı görmek istedi? Şimdi mi?"
diye haykırdı. Mary güldü. "Evet. Ben de bunun çok tuhaf olduğunu düşünmüştüm."

Birlikte verandaya çıktılar ve Rafe ile Yank'ın epeyce uzakta olmalarına rağmen kendilerine doğru yürüdüklerini gördüler.

O sırada posta müdürünün karısı Julie, bir kolunda bir bebek, diğerinde yürümeye başlayan bir çocuk olduğu halde yanlarına geldi. Julie Mary ile perdeler hakkında konuşurken Helen bebeği tutmayı teklif etti.

Helen gözlerini kapadı ve bebek teni ile talk pudrasının değerli kokusunun tadını çıkardı. İç çekerek, guruldayan bebeği omzuna aldı.

"Sanırım onlarla evlenince böyle oluyor. Sadece oyalanıyorlar."

Helen, Rafe'in alaycı sesiyle döndü ve onun bebeği kucağındaki görüntüsü karşısında irkildiğini gördü.

Hiç memnun değildi.

"Hadi şu gösteriyi yola koyalım," diye homurdanarak ondan uzaklaştı ve atına doğru yürüdü.

Onun sert ses tonu karşısında gözleri acıyla irileşti. Ama sonra bebeği annesine geri vermeden önce ona yumuşak bir öpücük verdi. Rafe'in arkasından yüzünü buruşturarak, "Hey, ağaçları izlemeye giden sendin," dedi.

"Dırdır, dırdır, dırdır." Yine onu izliyordu, ama artık bebeği kucağında tutmadığı için sevgiyle.

"Ben de seni seviyorum, seni aptal."

"Tatlı dille benimle iyi geçinemezsin, bebeğim." "Bahse var mısın?"

Yank ve Mary arkalarından kahkahayı patlattı. "Evlilik harika değil mi?" Rafe retorik olarak belirtti.

"Evet!" dediler.

Clueless! Adamın hiçbir şeyden haberi yoktu.

Üç gün önce Rich Bar'dan ayrıldıklarından beri Helen kasvetli ve ağlamaklıydı. Onu terslediğinden beri. Ama onu o bebeği kucağında, gözleri özlemle buğulanmış bir halde görmek büyük bir şok olmuştu. Öyle görünüyordu ki.

... bir bebekle çok doğru.

Lanet olsun! Lanet olsun! Lanet olsun! Lanet olsun! Helen ile arasını düzeltmek zorundaydı. "Tatlım, gece için durmak ister misin?" Saat öğleden sonraydı ama sabahın erken saatlerinden beri at sürüyorlardı. Yüzü bembeyaz ve bitkin görünüyordu. Başını salladı.

Rafe, on bir haftadan daha uzun bir süre önce üç tutsakla birlikte kamp kurdukları yere çok benzeyen küçük bir açıklıkta atından indi. Kollarını ona doğru uzattı ve o da atından indi.

Helen onun kucağından inmek için hamle yaptığında, adam kollarını onun beline doladı. Çenesini kaldırarak sordu: "Helen, sorun ne? Günlerdir huysuzsun. Eğer konu Rich Bar ise, kafanı kopadıysam özür dilerim. Seni o bebekle görünce-"

"Unut gitsin!" diye bağırdı ve atını dereye doğru sürerek adamın elinden kurtuldu.

Şaşkınlık içinde ona baktı. "Senin neyin var böyle? Kötü durumda olan bir kadın gibi davranıyorsun..." Aklına ani bir düşünce geldi ve yüzü aydınlandı. "... PMS."

Sert bir nefes aldı ve ona ters ters baktı.

"Adet görüyor musun?" diye sordu. Umudunu sesinden uzak tutamıyordu.

"Bu konuda bu kadar mutlu olmana gerek yok." "Helen, tam olarak mutlu değilim-"

"Yalancı!"

Öfkeden kaşlarını çatı. "Tam olarak mutlu değilim," diye tekrarladı, "ama senin ve benim sorunlarımızı çözmek için zamana ihtiyacımız var. Belki daha sonra bebekler uygun bir seçenek olabilir. En iyi yol bu. Gerçekten. Göreceksin."

"Bazen çok kalın kafalı oluyorsun," diye mırıldandı. "Uygulanabilir seçenek mi? Burada yasal özetlerden bahsetmiyoruz. İnsan hayatından bahsediyoruz. Ve sen, dostum, vazektomi yaptırdın. Üremenin gelecekte geçerli bir *seçenek* olmayacağını varsayıyorum."

Yüzünü buruşturdu, bunun onun işareti olduğunu biliyordu. En azından teklifi yapmak zorundaydı. "Ameliyatı her zaman tersine çevirebilirim."

Güldü ve bu hoş bir ses değildi. "Keşke bunu söylediğinde yüzünü görebilseydin. Yeşil. Kurbağa Kermit kadar yeşil." Ona bir kez daha ters ters baktı. "Seni kurbağa!"

Onu yakaladı ve omuzlarından tutarak yüzünü ona dönmeye zorladı. Gözleri yaşlarla doldu ve dudakları titredi.

Midesi bulandı. *Ona zarar vermek istemiyorum.* "Helen, bunu şimdi yapma. Birbirimizi daha yeni bulduk. Tüm bunları çözmek için zamanımız var. Sadece bu konuyu şimdi zorlama."

Gözlerinden yaşlar döküldü ve yüzünden aşağı aktı.

Kendisi de ağlayacak gibi hissetti.

"Haklısın." Kollarını onun boynuna dolayarak hıçkırığa hıçkırığa ağladı. "Sadece aptallık ediyorum. Daha çok zamanımız var."

Rafe o kadar emin değildi. O gece birbirlerinin kollarında uyudular ama sevişmediler. Bu kadar geç bir tarihte hamilelikle sonuçlanacak bir şeye ön ayak olmak istemiyordu. Helen da onun kendisinden bir bebek yapmak istemediğini biliyordu.

Şimdi değil. Henüz değil. *Oh, lanet olsun!*

Gelecekleri için plan yapmalıydı. En azından bu yönde bir adım atmıştı. Rich Bar'dayken Yank'a genç bir kızılçam ağacını nerede bulabileceğini sormuştu. Rafe altın külçelerini geleceğe vücudunda taşımanın işe yarayacağından emin değildi. Bu yüzden sigorta aradı. Geçmişte, gelecekte de varlığını sürdürecektir bir yer. Düşündü, düşündü, geleceğe kalacak ama hırsız ellerden uzak olacak bir saklanma yeri bulmaya çalıştı.

Bir kızılçam.

Yank, Rafe'in genç ağaca tırmanışını ve iki dalın arasına bir nesne yerleştirilişini ilgiyle izlemişti - en sevdiği on kiloluk külçe. Neyse ki Yank soru sormamıştı ve onlar gittikten sonra geri dönmeyeceğine söz vermişti. Yank şüphesiz Rafe'in kaçık olduğunu düşünüyordu ama nedense Rafe ona güveniyordu.

On kiloluk bir külçeyi geçmişte birinin bulabileceği bir yerde bırakmanın aptalca bir şey olduğunu düşündü. Yine de çok fazla insanın sekoya ağaçlarına tırmanacağını düşünemiyordu.

Evet, muhtemelen yaptığı aptalca bir şeydi.

Ya geleceğe geri döneceklerdi ya da yol kurbanı olacaktı.

Aptalca bir şey değildi.

Rafe bu sonuca ertesi gün iniş alanına yaklaşıp haydutlarla karşılaştıklarında varmıştı. Ignacio, Pablo ve Sancho değil. Ignacio ölmüştü ve diğer iki serserinin de Joaquin Murietta'ya katılmak üzere Meksika'ya gittiği söyleniyordu.

Hayır, bu Rafe'in baş düşmanı Melek Haydut ve onun azılı yardımcısı Elena ile birlikte yarım düzine kötü görünümlü alçaktı. Birkaç dakika içinde, atası onları toplamak için çok çalıştıkları her mübarek altın parçasından kurtardı. İyi ki haçını ve evlilik yüzüğünü çizmesine koymuştu ve Helen de aynı şekilde yüzüğünü almıştı, yoksa haydutlar onları da alacaktı.

Onlara giysilerini çıkarttırmışlar ve gizli ceplerini yırtmışlardı. Neyse ki Elena Helen'ı özel bir çıplak arama için çalılıklara götürdü ama bunu düşünerek yapmadı. Elena Helen'ın çıplak vücudunun sevgilisi Melek Haydut'un dikkatini çekmesini istemiyordu.

Bu adamın Rafe'in atası olduğuna hiç şüphe yoktu. Muhtemelen büyükbabasıydı. Yüz hatlarındaki acımasızlık dışında, Meksikalılarda bir anormallik olan mavi gözlerine kadar birbirlerinin tıpatıp aynısıydılar.

"Bunu yapamazsın," diye itiraz etti Rafe. "Sen benim ... büyükbabamsın."

"Deli misin sen?" diye sordu Melek Haydut. "Ben sadece otuz dört yaşındayım. Siz kaç yaşındasınız, *bayım*?"

Rafe tiksintiyle homurdandı. "Aynısı. Bu arada senin adın ne? Sana Angel diyemem."

"Neden olmasın?" Boğucu gözlerini Helen'e çevirip vücudunu takdirle inceledikten sonra, "Sence de melek gibi görünmüyor muyum güzelim?" diye sordu.

Metresi Elena, tefle sırtına vurarak, "O *putaya* bakarsan taşaklarını keserim Gabriel," diye bağırdı.

Aynı anda Helen, "Kendine bir hayat bul!" diye bağırdı.

Her iki kadın da birbirlerine anlayışla baktı. Dudaklarını "Erkekler! Sümsükler!" şeklindeki küçümseme ifadelerinden birini takındılar.

Konuştukları süre boyunca Melek Haydut'un çetesi ölümcül silahlarını Rafe ve Helen'e doğrultmuştu. Bunlar aptal kanun kaçakları değildi. Bu adamlar acımasız ve becerikliydi.

Rafe sabretmek için derin bir nefes aldı ve tekrar denedi. "Dinle Gabriel, (ikisinin *de* *adının melek olması bir tesadüf müydü?*) aramızdaki benzerliği görmelisin."

Haydut daha yakından baktı. "*Evet*, sende annemin mavi gözleri var. Köyümüzdeki insanlar ona cadı derdi."

"Lucia Sanchez tam bir kaltaktı," diye küçümseyerek yorum yaptı Elena.

"*Evet, evet, öyleydi*. Bir cadı ve bir kaltak. Ama bunu söylemek sana düşmez."

"Bak, bak," diye araya girdi Rafe, "annemin kızlık soyadı da Sanchez'di. Bu da senin benim büyükbabam olduğunu kanıtlıyor. O yüzden altınımı geri ver."

"Bu altın benim, *Senyor* Santiago. Buradaki tek soru yaşamanıza ya da ölmenize izin verip vermeyeceğim. Neden beni taklit ettiğinizi bilmek istiyorum. İtibarım fena halde zedeleniyor."

"Tirbuşon çevirme numaramın sırrını nasıl öğrendin?" Elena Helen'dan bunu talep etti. Sertleşmiş fahişe, açıkça boyalı kızıl saçları dışında Helen'a hiç benzemiyordu. "Peki bu gargara ve formlar da ne?"

Helen gülmeye başladı. Rafe önce onun çıldırdığını düşündü ama sonra durumun gülünçlüğünü fark etti. Dönüp dolaşıp bir grup serseriye, yanlış tanımlama ve iletişimsizlik komedisine geri dönmüşlerdi.

Gabriel geri çekilerek, "İkisi de kaçık," dedi.

Sonunda, bir saat süren tartışmalar ve karşılıklı hakaretlerden sonra, Melek Haydut ve metresi Elena, "ailenin iyiliği için" Rafe ve Helen'i cömertçe sağ bırakarak, haydut çeteleriyle birlikte tepelere doğru yola çıktılar. Ayrılırken "*Hasta la vista!*" diye bağırdılar.

Rafe ve Helen kamuflaj BDU'larını giymişlerdi ama geçmişe yaptıkları yolculuklarda topladıkları hiçbir şey yanlarında kalmamıştı. Silah yok. Silah yok.

Atlar. Altın yok.

Şaşırtıcı bir şekilde, Rafe kaybettikleri için yıkılmamıştı. Muhtemelen en başından beri kaderinde bu şekilde bitmek vardı. Ve Helen'a sahipti; en önemli şey buydu.

"Peki bebeğim, eve gitmeye hazır mısınız?"

Başını salladı.

Paraşütleri yere serip yırtık olup olmadığını kontrol ederken, "Tulum giymeden inmek zorunda kalacağız," dedi.

Bir gün daha bekleyebilirlerdi ama ikisi de kaçınılmaz olanı ertelemek istemiyordu. Rafe koşum takımını taktı ve paraşütü yeniden doldurdu. Uçurumun kenarına doğru yürürken, gördükleri ve yaptıkları her şeyi özümsemeye çalışarak geriye son bir kez baktılar.

"Ignacio, Sancho ve Pablo'yu asla unutmayacağım," dedi. "Onlar maceramızın katalizörleriydi."

"Ve Sacramento City. Kumar başarınızı ve alışılmadık bahislerimizi hatırlıyor musunuz?"

Sırıttı. "Ondan sonra Marysville'e gittik ve Henry ile buluştuk. Döndüğümüzde adını bir tarih kitabında aramamız gerekecek. Belki ünlü bir yazar olmuştur."

Bu düşünceyle dudakları kıvrıldı. "Mağarayı asla ama asla unutmayacağım," diye fısıldadı.

Gözleri onunkileri tutuyordu. Bunu söylemeye gerek yoktu. Sonra havayı değiştirdi. "Ama sana dalmayı öğrettim. Bu da bir şeydir. Sence döndüğümüzde sık sık dansa gider miyiz?"

Omuz silkti. "Eğer istersen. Ata binmeye gidecek misin?"

"Hayır! Çarpık bacaklı olmamı mı istiyorsun?" Kıkırdayarak bir kolunu onun omzuna doladı ve sıkıca sarıldı. "Hepsinden önemlisi, Mary, Zeb ve Hector vardı."

Dudakları iç geçirerek onayladı. "Ve kulübe. Kulübede baş başa geçirdiğimiz zamanlar."

Uzun bir saniye boyunca birbirlerine baktılar, hatırladılar.

Sonunda sertçe yutkundu. "Vakit geldi. Atla, bebeğim."

Helen ayağa fırladı, bacaklarını onun beline doladı, kollarını boynuna doladı. "Seni seviyorum, Rafe," dedi onun kulağına doğru.

"Ben de seni seviyorum bebeğim," dedi ve uçurumun kenarından aşağı adım attı.

Saniyeler içinde paraşütleri göksel bir bulut gibi üzerlerinde açıldı.

OceanofPDF.com

Yirmi Dördüncü Bölüm

Geri dönmüşlerdi, ama bekledikleri gibi değil.

Kafası karışan Rafe birkaç dakika boyunca kıpırdamadan yattı, gözleri kapalı, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Prissy Prescott koşum takımını yırtıp çıkışa yaklaştığında bir uçakta paraşütle atlamaya hazırlanıyordu. Onu kurtarmak için ileri atılmıştı - işte böyle bir adamdı, alev alev yanan bir kahraman - ve ikisi de boşluğa düşmüştü.

Vay anasını!

Hayattaydı; o halde iyi inmiş olmalılar.

Ama neden bu kadar bulanık hissediyordu? Ve kafasının içindeki o uğultu da neydi? Muhtemelen daha önce yaşadığı baş ağrısı, tüm migrenlerin anasına dönüşüyordu.

Artık düşünemiyordu. Çok fazla soru vardı. Daha sonra.

Peki ya Prissy? Hayatta kalmış mıydı?

Gözlerini zorla açtı. Her şey siyahtı. *Oh, kahretsin! Kahramanlara ne olduğunu gördün mü? Kör oldum. Lütfen Tanrım, bu olmasın.*

Ellerini çırpı ve paraşüt malzemesiyle kaplı olduğunu fark etti. Ne de olsa kör değildi. Kıkırdayan bir adam olsaydı kıkırdardı.

Teşekkürler Tanrım!

Kumaşı omuzlarının üzerinden attı. İşte o zaman yerde sırtüstü yatan komutanı Prissy Prescott'un üzerinde yattığını fark etti.

Pek mutlu görünmüyordu.

Ama bu senaryoda doğru olmayan bir şeyler vardı. Sanki daha önce oynanmış gibiydi. Zihninde anlamsız görüntüler belirdi: Meksikalı haydutlar, altın madencileri, تنها bir kulübe, Helen... Aman Tanrım! Helen ve o, *çıplak*, The Deed'i yapıyorlardı. Bu görüntüyü dondurmak istiyordu ama bir düşünceyi tutmaya çalıştığında başı zonkluyordu. Belki de oksijensizlikten beyni hasar görmüştü.

Kaybediyorsun dostum. Önce körlük. Şimdi de geri zekalılık. Yavaşla ve düşün.

Helen inledi ve sanki onun da başı ağrıyormuş gibi bir elini alnına götürdü.

"İyi misin?" diye sordu, uzattığı kollarının üzerinde hafifçe yükselirken.

"Hayır, iyi değilim, seni embesil. Bunun için askeri mahkemeye çıkacaksın, asker."

Ne? Bunu bana ikinci kez söylüyor. "Hey, ben senin hayatını kurtardım," dedi hakaret ederek.

Bunu ona daha önce de söyledim, söylediğimi biliyorum.

"Hayatımı mı kurtardın? Kaptan, o lanet olası uçaktan düşmeme siz sebep oldunuz," diye mantıksızca öfkeleni ve yüzü kararlı bir mor renge büründü.

"Tsk, tsk. Sözlerinize dikkat edin, *Binbaşı*."

"Oh ... oh ..." diye kekeledi hararetle, şüphesiz onu tanımlamak için doğru sıfatı arıyordu. "Bir yıl boyunca hapiste kalacaksın. Seni saldırıdan dava edeceğim. Bu fiyaskonun bedelini değersiz hayatının geri kalanında ödemeni kişisel görevim haline getiriyorum."

Kesinlikle ama kesinlikle bu sözleri bana daha önce de söylemişti. Aslında, tüm bu diyalog daha önce harfî harfine gerçekleşti. Kafamın içinde bir yankı mı var? Yoksa deliriyor muyum?

Rahatsız edici düşüncelerini görmezden gelerek ona sırtarak sordu: "Hepsi bu mu?" Az önce vücudunun belli bir kısmının serbest düşüşün *canlandırıcı* heyecanının sona erdiğini ve biraz *aşağı inme* zamanının geldiğini anlamadığını fark etmişti.

Aynı keşfi yaparken Helen'in ağzı şaşkınlıktan küçük bir "o" sesi çıkardı. Rüzgârda savrulan saçları anahtar deliğinden geriye doğru çekilmiş gibi görünüyordu ve çilleri solgun teninde tütün suyu gibi göze çarpıyordu. Ama Rafe'in tahminine göre neredeyse karşı konulmazdı. O

kaşlarını çattı ve ona şüpheli bir bakış fırlattı. Tuhaf bir şeyler olduğuna dair o da aynı hisleri mi taşıyordu?

Kalçalarını onunkilere göre ayarladı ve fısıldadı, "Her zaman yapmak istediğim bir şey var Helen. İlk tanıştığımız andan beri."

"Daha önce öyle demiştin."

"Öyle mi?" Eğildi ve onu öpmeye hazırlandı.

"Yerinizde olsam yapmazdım, Kaptan," dedi arkasından sert bir ses. "Tabii önümüzdeki bir ya da iki yıl boyunca parmaklıklar altında kalmak istemiyorsanız."

Rafe, Helen'in üzerinden yuvarlanıp oturur pozisyona geçti. Pentagon'u dolduracak kadar çok askere bakıyordu, silahlarını kaldırmış bir düzine askerden bahsetmeye bile gerek yoktu.

"Neden Meksikalı haydutlar değiller?" Helen onun yanına oturarak mırıldandı.

"Ne?"

O ve Helen karşılıklı olarak birbirlerine şaşkınlıkla göz

kıptılar. "Siz neden bahsediyorsunuz?" diye sordu.

Başını temizlemek istercesine salladı. "Bilmiyorum. Birden aklıma geldi."

"Helen! Tanrı'ya şükür iyisin," diye bağırdı subaylardan biri. Saflar, elini uzatıp onu ayağa kaldıran ve rahatlamış bir şekilde kucaklayan general - babası- için ayrıldı.

"Baba," diye ağladı ve kendini hatırlamadan önce bir anlığına yüzünü onun göğsüne gömdü. Birkaç saniye içinde askeri maskesini taktı. Ta ki başka bir yüksek rütbeli asker ortaya çıkana kadar - bu daha gençti, kırk yaşlarında. Helen onun kollarına koştu ve kayıp aşıklar gibi kucaklaştılar. Bu albay olmalı... nişanlısı.

Üçlünün bekleyen helikoptere doğru yürüyüşünü izlerken Rafe'in içini öfkeli, hiç de yersiz olmayan bir kıskançlık kapladı. Helikopter kafasının içinde duyduğu o vınlama sesini çıkarmış olmalıydı.

"Ne oldu tatlım?" diye sorduğunu duydu erkek arkadaşı yanağından öperken.

Helen'i öpmeye nasıl cüret eder? O benim karım. Rafe'nin aklı bir anda durdu. *Karın mı? Karısı mı?* Evet, beyin hasarı yaşıyordu.

"Bilmiyorum, Elliott. Her şey çok hızlı oldu. Aklıma gelmeye başladı ama çok... çok kafa karıştırıcı." Omzunun üzerinden tekrar Rafe'e baktı ve gözleri soru sorarcasına birleşti.

Babası bir kolunu omzuna atarak onu uzaklaştırdı. "Sonra konuşuruz. Önemli olan senin hayatta kalmış olman." Helen ve nişanlısı diğer bazı subaylarla birlikte bekleyen helikoptere tırmanırken, General Prescott yanında duran bir başka generale birkaç kelime söyledi. İkisi de Rafe'ye baktı ve yüzlerindeki ifade hiç de iç açıcı değildi.

Neredeyse anında, araç havalandı ve o yalnız kaldı. Pek de yalnız sayılmazdı. Diğer general ve bir manga serseri ona muhtemel bir hedef olarak bakıyordu.

"Genç adam, açıklaman gereken çok şey var," dedi general köpek eti gibi bir sesle. Birkaç askeri aracın öne çıkmasını işaret etti ve Rafe ayağa kaldırıldı.

Boka batmış durumdayım. Ve nedenini bile bilmiyorum.

Onun bir NE olduğunu düşündüler? . .

O akşam, askeri karargâhtaki bir konferans odasında sorgulandıktan sonra nihayet serbest bırakıldı. Hafızası tamamen geri gelmişti ve bir boğadan daha öfkeliydi, üsteki her beceriksiz subayı dava etmekle ve kendisine yapılan muamelenin hikayesiyle gazetelere çıkmakla ya da her ikisiyle de tehdit ediyordu.

Beş saat boyunca sorularıyla onu taciz etmişlerdi. "Binbaşı

Prescott'u neden uçaktan attınız?"

"Psikolojik rahatsızlıklar nedeniyle hiç tedavi gördünüz mü?"

"Bir memura yakışmayan davranışın ne anlama geldiğini biliyor musunuz?"

"Hiç yabancı bir hükümet için casusluk yaptınız mı?"

Aptalca sorular uzayıp gidiyordu. Bazı açılardan kışkırtıcıydı. Olaydan fiziksel olarak zarar görmediğinden emin olmak için onu askeri doktorlara muayene ettirmişlerdi. Ona iğrenç ordu yemeklerinden yedirmişler ve tuvaleti kullanmasına izin vermişlerdi. Vermemiş olsalardı, bunun için de dava açardı.

Kontrol için üs hastanesinde soyunduğunda botundaki eşyaları görmüştü. Her zamanki bıçak ve haç, ama iki tane daha.

Eşyalar da vardı: Alyans ve Helen Prescott ile 30 Ekim 1850'de evlendiklerini gösteren eski bir kâğıt parçası.

O anda her şey bir anda aklına geldi. İşte o zaman hafızası ve onunla birlikte kendisine yapılan muameleye duyduğu öfke geri geldi.

Helen'i, babasını ve muhtemelen Birleşik Devletler başkanını da görmek istemişti. Çılgın bir manyağa dönüşmüştü. O zaman psikiyatristleri çağırımlarına ve ona hiç sanrı görüp görmediğini ve tüm o psikopat saçmalıklarını sormaya başlamalarına şaşmamalı.

General Prescott odaya girdiğinde artık sivil kıyafetlerini giymiş, eve gitmeye hazırlanıyordu - Sam Amca onu bu yılki Ulusal Muhafız görevinden, çağrının ötesinde hizmet ve diğer tüm saçmalıklar için serbest bırakmaya karar vermişti.

General selam verdi. Rafe ve nezarethanedeki askerler de selama karşılık verdiler. General, "Rahat," dedi ve diğerlerinden odadan çıkmalarını istedi.

Prissy'nin babası bir adım öne çıkarak ona doğru yürüdü ve elini uzattı. Rafe isteksizce elini sıktı.

"Kaptan Santiago, kızım bana size teşekkür etmem gereken çok şey olduğunu söyledi."

Ne tür bir saçmalık bu şimdi? Daha fazla ordu zihin manipülasyonu mu? "Helen nerede? Onunla konuşmak istiyorum. Hemen!" Rafe odada volta atıyor, bu tımarhane üssünden kurtulmak için sabırsızlanıyordu.

Babası şapkasını masanın üzerine bıraktı ve elini kırpılmış gri saçlarında gezdirdi. Rafe, Helen'in gözlerine sahip yakışıklı bir adam olduğunu fark etti. Ve onun öfkesi... General onun küstah ses tonundan açıkça rahatsız olmuştu. "Binbaşı Prescott nişanlısıyla birlikte evine gitti," diye Rafe'e bilgi verdi. "İyileşmesi için şimdilik görevden alındı."

"İyileşmek mi? Helen yaralandı mı?" diye sordu.

General onun sıkıntısıyla başını kaldırdı ve soğukkanlı tavrı bir anlığına da olsa değişti. "Helen fiziksel olarak iyi ama hafızası geri gelmeye başladığında perişan oldu. Bunu bana açıkça belirtti.

. . aslında pek çok insan için -" diye gülümsedi anımsayarak- "onun kurtarıcısı olduğunuzu söyledi. Aslında sanırım sana kahramanım diyordu."

"Bunu Helen mı söyledi?" Rafe'in morali o gün ilk kez düzelmişti. "Evet, ama dediğim gibi, perişan haldeydi."

"Onu görmek istiyorum."

"Bu imkansız. Sadece kızımı kurtardığınız için size teşekkür etmek istedim. Üssü terk etti ve bence gelecekte onunla iletişime geçmeye çalışmazsanız herkes için en iyisi olur. Sadece iyi yapılmış bir iş için hepimizin minnettar olduğunu bilin. Sizi madalya için tavsiye edeceğim."

Generalin sertleşen vücudunu görmezden gelerek, "Lanet olası bir madalya falan istemiyorum," diye çıkıştı. "Helen'i istiyorum ve ona sahip olacağım."

"Hayır, Yüzbaşı Santiago, değilsiniz." Bu sözler üzerine general odayı terk etti ve Rafe evine gitmekte özgürdü.

Ev mi? Ev hangi cehennemde şimdi?

Neden hayatı hiç düzgün gitmedi?

Ertesi gün, Rafe çaresiz bir halde ofisinde oturuyordu.

Basın onun bir tür Rambo askeri kahramanı olduğu söylentileriyle peşini bırakmıyordu. Bir yayıncı ona kitap anlaşması teklif etmek için aramıştı. Matt Lauer onu *Today Show* için istiyordu. Annesi ve ailesi ilgi görmek için çırpınıyordu. Müşterileri, telefonlarına cevap vermediği için rahatsız oluyorlardı. Lorenzo endişeden ağlamak üzereydi.

En kötüsü de dün gece ve bugün Helen'e ulaşamamış olmasıydı. Helen de onu aramamıştı. Özel konutunun ve babasının San Clemente'deki evinin numaraları kayıtlı değildi. Askeri karargah özel bilgileri ifşa etmezdi. Kız kardeşi Inez ve erkek kardeşi Antonio'dan polis bağlantılarını kullanmalarını istemişti ama henüz ona ulaşamamışlardı.

"Ben mahkemedeyken aramadığına emin misin?" diye ellinci kez sordu Lorenzo'ya.

"Hayır, efendim. Size tüm aramalarınızın listesini verdim."

"Titremeyi kes. Kafanı ısırp koparmayacağım."

"Evet, efendim." Lorenzo'nun dişleri o kadar çok gıcırdıyordu ki zar zor konuşabiliyordu.

Sanırım ona biraz bağırdım, o da kendini azarladı. Sadece çok üzgünüm.

Aslında ofisi beklediğinden daha iyi çalışıyordu.

Doğum izninde olan sekreteri Phyllis Manno, Lorenzo'nun yarattığı karmaşadan bir anlam çıkarmalarına yardımcı olmak için bugün geri gelmişti.

"Bir felaket ... bir felaket," diye mırıldanmaya devam etti evrak yığınları arasında gezinirken. Sadece bir günlüğüne buradaydı, bu yüzden önümüzdeki ay için geçici bir eleman tutması gerekecekti. Lorenzo'ya geçen hafta ajansla iletişime geçmesi söylenmişti. Ama şimdi bunu düşünemezdi.

Rafe'in zaman yolculuğu -Lord, gerçekten zamanda yolculuk yaptığına inanamıyordu- geçmişte yaklaşık üç ay sürmüş olmasına rağmen, şimdiki zamanda sadece bir gün kaybetmişti. Bu, daha önce askeri üste geçirdiği iki güne ek olarak, ofisten sadece üç gün uzak kaldığı anlamına geliyordu.

İnanılmaz!

Telefon çaldı ve Lorenzo ya da Phyllis cevap vermeden önce telefonu açtı. "Alo." *Lütfen, Tanrım, Helen olsun.*

"Rafe, sen misin? Tanrım, Lorenzo sana mesajımı iletmedi mi? Bütün gün aradım."

Hayal kırıklığıyla iç geçirdi. Arayan kardeşi Ramon'du. "Şimdi ne olacak?"

"Hapisteyim."

"Kahretsin! Nerede?"

"Meksika. Tepelerde küçük bir köy. Bu yerel *polisler* deli, Rafe. Beni buradan çıkarmalısın."

"Tamam, yavaşla. Ne yaptın sen?"

"Ben hiçbir şey yapmadım. Sadece göçmen işçilerin sendikalaşmasına yardım ediyordum ve-"

"Kahretsin Ramon, seni bu konuda daha önce uyarmıştım. Ne zaman -" Sert bir sesin emirler yağdırdığını, ardından Ramon'un tartıştığını, sonra da yumruk ya da sert bir tokat gibi bir çatlama sesi duyunca konuşmayı kesti.

"Ramon . . . Ramon, orada mısın?" Rafe telefona doğru konuştu, şimdi panikliyordu.

Uzun bir süre sadece sessizlik oldu, sonra Ramon'un sesi tekrar geldi, bu sefer daha zayıftı. "Yardıma ihtiyacım var. Çok kötü."

"Bana nerede olduğunu ve suçlamaların ne olduğunu söyle." Ramon bilgileri hızla tükürdü.

"Saat üç oldu. Bulabildiğim ilk uçağa atlayacağım."

"Acele et."

"Yapacağım. Sakin ol, Ramon. Hiçbir şey söyleme. Sadece avukatın geldiğinde konuşacağını söyle."

Cevap alamadan telefon kapandı.

Rafe başını kaldırdığında Lorenzo ve Phyllis'in endişeyle kendisine baktığını gördü. "Yine mi Ramon?" Phyllis sordu.

Başını salladı. En küçük kardeşinin başı hep belaya girerdi. Ramon'un idealleri acı gerçeklerle çatışıyordu. Rafe ona bir ders vermek için birkaç hafta hapiste kalmasına izin vermeliydi ama Meksika hapishaneleri eğitim yeri değildi. Yirmi yaşındaki deneyimsiz bir çocuk için ölüm anlamına gelebilirdi.

"Annemi ara ve açıkla, olur mu Phyllis?" dedi endişesini bastırarak.

Başını salladı ve adam seyahati için ihtiyaç duyduğu şeyleri sıralarken not aldı. Meksikalı bağlantıları aracılığıyla halledilmesi gereken tüm ayrıntılar zihninde dönüp duruyordu. Rüşvet için bankadan hatırı sayılır miktarda para çekmesi gerekiyordu. Meksika'nın bazı bölgelerinde avukatlık hâlâ bu şekilde yapılıyordu. Uçak rezervasyonları. Pasaportlar. Ramon'un Amerikan vatandaşlığını kanıtlayan doğum belgesi.

Sonra Helen'i düşündü ve inledi.

"Lorenzo, en geç yarın akşam Ramon'la birlikte burada olmalıyım. Mesajlarımı alman benim için çok önemli. Telesekreterin kasetlerini değiştirmeye devam et, geçen sefer unuttuğun ve kasetin bittiği gibi değil. Özellikle - dikkatle dinliyor musun? - Helen Prescott'tan bir telefon bekliyorum. Eğer ararsa, ona Meksika'ya gitmek zorunda kaldığımı söyle. Numarasını bırakmasını ve en kısa zamanda ona geri döneceğimi söyle. Bunu hatırlayabiliyor musun?"

"Evet."

"Helen'e onu sevdiğimi söyle" diye eklemeye başladı ama bunun Lorenzo'nun yapmasını istediği bir iş olmadığına karar verdi.

Üç günlük yokluğu nedeniyle geri dönmesi gereken en az elli telefon görüşmesi vardı -müşteriler, arkadaşlar, aile- ama artık zamanı yoktu. Phyllis'ten ertesi günkü duruşmasını iptal etmesini istedi.

Kapı aniden açıldı ve kız kardeşi Inez kapıyı çalmadan içeri daldı. "Ramon'a olanları duydum. Ben de seninle geliyorum."

"Kesinlikle olmaz!"

Onu yana itmeye çalıştı ama kadın yerinden kıpırdamadı. Aslında, o da geri itti. Inez orta boyluydu, kömür karası saçları ve koyu, ışıltılı gözleri vardı. Minik bir ateş topuydu.

"Seninkiyle aynı uçakta rezervasyonumu yaptırdım bile. O yüzden dinle kardeşim. Beni istesen de istemesen de gidiyorum."

"Bu çok tehlikeli."

Ona kendine yapabileceği kaba bir şey söyledi ve Phyllis ile Lorenzo arka planda ağladılar. Derin bir nefes alarak işaret parmağını ona doğru salladı. "Ben bir polisim. O da benim kardeşim. Ben gidiyorum."

"Benim için Helen'in telefon numarasını kontrol etmen gerekiyordu," diye suçladı. "Nasıl oluyor da herkes benden bir iyilik istediğinde hemen atlamamı bekliyor ama ben bir şey istediğimde asla yapılmıyor?"

"Ramon senin sürtüklerinden birini bulmaktan daha önemli."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun, küçük kardeşim. Bahsettiğin kişi benim karım."

Odadaki herkesin nefesi kesildi. "Vay, vay. Bu olağanüstü kadınla ilgili her şeyi bana uçakta anlatabilirsin, kardeşim. Ayrıca ortağım senin için bilgi topluyor. Döndüğünde burada olacak."

Omuz silkerek teslim oldu ve Inez ona o milyon dolarlık gülümsemelerinden birini gösterdi. Erkeklerin sürüler halinde kapısına dayandığı türden. Etkilenmemişti; bunun ne kadara mal olduğunu biliyordu.

Yapması gereken son bir telefon görüşmesi vardı. Özel ofisine geçerek Eduardo'yu aradı ve ona belirli bir kızılçam ağacına nasıl ulaşacağını ve oraya sakladığı, muşambaya sarılı değerli bir eşyayı nasıl geri getireceğini tarif etti. Bunu yaptıktan sonra, Helen'in numarasını alıp almadığını öğrenmek için Antonio'yu aradı ama ulaşabildiği tek şey kardeşinin telesekreteriydi.

Ramon'un aramasından sonraki bir saat içinde Rafe kapıdan çıkmış ve yol boyunca başının etini yiyen kız kardeşiyle birlikte havaalanına doğru yola koyulmuştu. Beş saat sonra, Meksika'daki kasvetli bir hapisane hücresinde kardeşinin yanında oturuyordu. İkisi de tutukluydu.

Inez yerel bir otele kapanmış, American Express faturalarını biriktiriyordu. Faturaların bir kısmının onları kurtarmak için telefon görüşmeleri olacağını umuyordu.

Ve tek düşünebildiği, *Helen, neredesin? Seni özledim, bebeğim.*

Rafe neredeydi? . .

Helen iki gün boyunca uyuşturulmuştu.

Hafızası geri geldiğinde ve Rafe'in sanki yanlış bir şey yapmış gibi sorgulanmak üzere gözaltına alındığını öğrendiğinde çılgına dönmüştü. "Rafe'yi istiyorum. Rafe'yi istiyorum," diye bağırmaya devam etmişti. Ancak babası Rafe'yi serbest bıraktıracığına söz verdiğinde oturmuş ve çılgılık atmayı bırakmıştı.

"O asker neredeyse senin ölümünden sorumluydu," diye öfkelenmişti babası. "Onun askeri mahkemede yargılanmasını sağlayacağım."

"Helen, baban haklı," diye eklemişti Elliott. "Doğru askeri prosedürü uygulamadı."

Helen onlara "doğru askeri prosedür" ile neler yapabileceklerini söylediğinde her iki adam da irkilmişti.

Babasını ve diğer tüm rütbelileri yola getirdikten sonra Helen üs doktoru tarafından muayene edilmiş ve hamile olduğunu öğrenmişti. Bu da yeni tartışmalara yol açmıştı.

Önce Elliott'a elbette onun çocuğu olmadığını açıklamak zorunda kalmıştı. Aylardır seks yapmamışlardı. Çoğu zaman denizaşırı görevdeydi.

Helen "sadakatsizliği" için özür diledikten sonra, ki bunu zaman yolculuğuyla ilgili ayrıntıları ifşa etmeden yapmak zordu, düğünü iptal etmişti. Elliott bu konuda şaşırtıcı derecede iyi davranmış, ona yardım etmek için ne yapabileceğini öğrenmek istemişti. Elliott iyi bir adamdı.

Babası pek anlayışlı davranmamıştı. Nişanı bozması konusunda değil. "O haydut avukatla" olan ilişkisi hakkında değil. Hamileliği hakkında değil. Ordudan ayrılma planları hakkında değil. Aslında söylediği hiçbir şey babasının hoşuna gitmemişti.

Helen'in umurunda değildi. Rafe en önemli şeydi.

Helen yine babasına öfkelenmeye ve Rafe'e götürülmeyi talep etmeye başladığında, babası doktora işaret etmiş ve ona hamile kadınlar için güvenli olan bir sakinleştirici vermişlerdi. İki gün boyunca uyanmamıştı.

Şimdi, bir hafta sonra, Helen Rafe ile iletişim kurmayı imkânsız buluyordu. Onu bulamadığından değil. L.A.'deki ofis numarasını biliyordu ve defalarca aramıştı. Çoğu zaman Rafe'in **telesekreterine** ulaşıyordu ama bazen Lorenzo cevap veriyordu. "O hâlâ

Meksika, Bayan Prescott. Tüm bildiğim bu. Mesaj bırakmak ister misiniz?"

Helen, Lorenzo'nun mesajlarının hiçbirini yazmadığını ya da Rafe'e iletilmediğini hissediyordu. Yoksa neden onu aramasın ki?

Bit! İki zamanlı bit! . . .

Üç hafta sonra babası ona, "Seni neden aramadığını biliyorum," dedi.

"Öyle mi?" Helen umutla başını kaldırdı. Yere diz çökmüş, babasının evine gönderilen kutuları karıştırıyordu. Bunlar, orduda geçirdiği on iki yıl boyunca biriktirdiği tüm eşyaları temsil ediyordu. Şimdi ayakta duruyor, bekliyordu.

"Tatlım, sana zarar gelmesini istemiyorum," dedi usulca. "Gerçekten, sadece bu adamı geride bırakmanı istiyorum. Sen onun için fazla iyisin."

"Anlat bana," dedi buz gibi bir sesle.

Ona Los Angeles'taki bir Meksika-Amerikan gazetesinden bir gazete kupürü uzattı. Rafe'nin bir fotoğrafıydı. Tanıdığından farklı bir Rafe. İş kıyafeti giymişti. Güçlü bir avukat. Bir uçağa biniyordu. Yanında muhteşem, siyah saçlı bir kadın duruyordu. Adam kolunu kadının omzuna dolamış, onu kameralardan koruyordu.

Kalbi o anda dondu ve nefes alamadı. "Ne ... başlıkta ne yazıyor?"

Babası boğazını temizledi. "Paraşütle atlama kazasından bir gün sonrasının tarihi. Makalede Los Angeles'ın tanınmış Hispanik avukatı Rafael Santiago'nun Meksika'ya bir gezi için yola çıktığı yazıyor. Ve yakın zamandaki bir askeri operasyonun kahramanı olduğundan ve madalya için düşünüldüğünden bahsediyor."

Kelimelerin bir önemi yoktu. Kalbini parçalayan şey çiftin resmiydi.

Ne de olsa onu sevmemişti. Ona göre, sevişmeleri bir fasıladan, kısa bir ilişkiden ibaretti. Evlilikleri bile sahteydi.

Kupürü babasına geri uzattı. Bu haberi getirdiği için neredeyse ondan nefret edecekti. Yıllar boyunca geliştirdiği bir kontrole

gözyaşlarına teslim olmayı reddetti. Daha sonra bu ihaneti özümseyecekti ama şimdi değil. Babasının önünde olmaz.

"Hepsi bu kadar da değil Helen."

İrkildi. Daha fazla dayanabileceğinden emin değildi.

Ona başka bir kupür gösterdi, bu bir magazin gazetesinden alınmıştı. Eduardo Santiago adında genç bir adam, kardeşinin Kaliforniya dağlarında paraşütle atlama kazası geçirdiği gün bir kızılçam ağacında bulduğunu iddia ettiği devasa bir altın külçesini tutuyordu.

Demek Rafe değerli külçesini saklamış. Ve Rich Bar'a gidip altınını alacak zamanı buldu ama bana ayıracak zamanı yoktu.

Babası onu rahatlatmak için kollarını uzattı ama o başını eğdi. "Şimdi olmaz baba. Belki daha sonra bunun için seni affederim. Ama şimdi değil."

"Helen!" diye seslendi Helen sert adımlarla odadan çıkarken. "Nereye gidiyorsun?"

"Kendim için yeni bir hayata başlamak için," diye fısıldadı altın yüzüğü parmağından çıkarırken.

Ne olmuş yani evliliği yeniden başlamışsa! . . .

Aralık ayının başlarında, talihsiz paraşütle atlama kazasından üç ay sonra Helen, Sacramento'nun dışında kendisi için satın aldığı şehir evinde Noel süsleri hazırlıyordu. Her zaman hayalini kurduğu beyaz çitli küçük ev değildi ama yeni hayatından memnundu. Tam olarak mutlu sayılmazdı ama memnundu.

Babasının açıklamalarından sonra Helen günlerce evinin inzivasında ağlamıştı. Sonra da öfkelenmeye başlamıştı. Rafe bunu ona yapmaya nasıl cüret ederdi? Pislik herif! Kısa süre sonra kararlı hale gelmişti. Düşünmesi gereken bir bebeği vardı ve Rafe onun için yeterince iyi değildi - tıpkı babasının söylediği gibi.

Yeniden resim yapıyor, her günü teker teker ele alıyor ve hayatına devam ediyordu. Rafe'in hâlâ aklında olduğunu inkâr edemezdi ama ağlama nöbetleri konusunda daha iyiye gidiyordu.

"Bunu nerede istiyorsun?" Elliott ağacın yanında duran bir melek süsünü göstererek sordu. Aile yadigârı süslemelerden oluşan bir kutudandı.

Annesinden kalma.

Bir melek! Elliott'a onu kaldırmasını söylemeye başladı ama durdu. "Herhangi bir yere. Arka tarafa. Bunu hiç sevmemiştim."

"Ah." Ona endişeyle baktı. Kutuyu bir kenara bırakarak ayağına kalktı ve onu kollarından tuttu. "Düğün hakkında tereddütlerin mi var sevgilim? Yeni yıl arifesine neredeyse bir ay var. Emin değilsen iptal etmek için hâlâ vaktin var."

Başını iki yana salladı. "Hayır, ama kısa yoldan köşeyi dönmen beni rahatsız ediyor. Sana çok değer veriyorum Elliott, ama sana aşık olmadığımı biliyorsun. Bunu kendi bencil nedenlerim için yapıyorum. . . bebek için." Bir avucunu hala düz olan karnının üzerine koruyucu bir şekilde koydu.

"Seni ikimize de yetecek kadar seviyorum tatlım ve senin de beni sevmeye başlayacağına inanıyorum." Elliott ona sımsıkı sarıldı ve Helen başka bir erkeğin kollarına duyduğu özlemle neredeyse ağlayacaktı. Rafe'e duyduğu tutkuyu neden Elliott'a karşı hissedemiyordu? Neden? Bu hiç adil değildi.

Elliott hafifçe geri çekildi ve dişleriyle alt dudağını yokladı. "Babasına - Rafe'e- bebekten bahsedecek misin?"

"Bir gün. Şimdi değil."

Kaşlarını çattı.

"Katılmıyor musun?"

"Bilmeye hakkı var."

Başını salladı. "İstesem bile onu bulma şansım olmadı." "İki aydır denemedin," diye belirtti ve ekledi, "Buldun mu? Sen?"

"Hayır, yapmadım." Onun kıskançlığını görerek dudaklarından hafifçe öptü. "Ve seni seviyorum, Elliott. Bir gün ben de sana 'aşık' olmayı umuyorum."

"Hadi, şu ağacın süslemesini bitirelim," dedi boğuk bir sesle, onu yanına çekerek.

Ama Helen'in görebildiği tek şey ağacın arkasındaki dalların arasından görünen o lanet olası melekti.

Sonunda hapisten çıktı. . .

İnanılmaz bir paraşütle atlama kazasından kurtulduktan üç ay sonra, Rafael Santiago bir Meksika hapishanesinde hapis yatmaktan kurtuldu. İkincisi daha korkutucu bir olaydı.

Yirmi kilo zayıflamış, sakallı ve uzun saçlı Rafe, kız kardeşi Inez'in kullandığı arabaya doğru yürüdü. Ramon ona yetişmek için acele etti.

"Bana neden bu kadar kızgın olduğunu anlamıyorum," dedi kardeşi. "Her şey yoluna girdi. Özgürüz. Ne olmuş yani!"

Rafe yavaşça döndü, evrak çantasını yere bıraktı ve en küçük kardeşinin çenesine bir yumruk indirdi. Ramon bir gümbürtüyle yere düştü.

Ramon arkasından, "O kadın seni delirtmiş," diye bağırdı.

"Hayır, sen ve ailem beni delirttiniz," diye öfkeleni ve direksiyona geçip Inez'i yolcu tarafına itti. Ramon zar zor arka koltuğa geçip kaldırımından uzaklaştıklarında, "Telefon numarası nerede?" diye sordu.

"Şimdi mi? Şimdi mi istiyorsun?" diye sordu kuşkuyla. "Hemen şimdi istiyorum," diye homurdandı.

En az bir düzine American Express makbuzunun bulunduğu çantasını karıştırdı ve sonunda ona bir kâğıt parçası uzattı. "İşte. Artık Sacramento'nun dışında yaşıyor. Bir şehir evi satın almış. İşte cep telefonun."

Daha fazlasını söylemesine fırsat kalmadan Rafe arabayı yolun kenarında patinaj yaparak durdurdu.

"Sana söyledim, Inez. Adam kafayı yemiş. Üç ay boyunca günde yirmi dört saat bu hatun hakkında konuşmasını dinledim."

"Canın cehenneme Ramon," dedi Rafe ve arabadan atladı.

Rafe'in elleri üyesine dokunurken titriyordu.

Üçüncü zil sesinde durdu. "Merhaba."

"Helen?" Kalbi boğazına düğümlenmiş gibi hissetti. "Sen misin bebeğim?"

Bir nefes alma sesi ve ardından zonklayan bir sessizlik oldu. Sonra çevir sesini duydu.

Önce şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak telefona baktı. Sonra tepinerek arabaya geri döndü ve öfkeyle Inez'e döndü. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Inez ve Ramon birbirlerine anlamlı anlamlı baktılar. Anlaşılan o telefondaiken konuşuyorlardı. "Söyle bana," diye bağırdı ve Inez yerinden sıçradı.

"Evleniyor."

OceanofPDF.com

Yirmi Beşinci Bölüm

Bazen sevgi yeterli değildir.

Helen gece yarısı kapısının çalındığını duyunca hiç şaşırmadı. Güvenlik gözetleme deliğinden baktığında Rafael Santiago'nun kapısının eşiğinde durduğunu görünce de şaşırmadı.

Ama adam içeri girdiğinde şok oldu - kızgın, volta atan bir hayvan, sanki onu kucağında ezmek yerine lime lime edecekmiş gibi görünüyordu. Kendisine uzanan kollardan kurtuldu. Ve adam gerçekten de hırladı.

"Rafe, sana ne oldu?" Üç uzun ay boyunca hayatından uzak kalmasından bahsetmiyordu. Saçları, buruşuk, koyu renk takım elbisesinin omuzlarına kadar uzanıyordu. Yüzünü aylar öncesinden kalma bir sakal örtüyordu. Çok kilo kaybetmişti.

Tüm bunlara rağmen, ona harika görünüyordu. O hâlâ Rafe'di. Ve o anda Elliott'ı sevmeye başlamanın uzun, çok uzun zaman alacağını biliyordu. Çünkü Rafe'i sevmemeyi öğrenmek çok ama çok uzun zaman alacaktı.

Çökmekte olan savunmasından korkarak hızla kanepeyi aralarına koydu. Güçlü olmak zorundaydı. Elliott, Rafe'in aramasından sonra kalmak istemiş ama o teklifi reddetmişti. Bu kendi başına halletmesi gereken bir şeydi.

Aç ve öfkeli bir şekilde ona baktı ve yeni evini her yönüyle incelemek için adımlarını hızlandırdı. Nesnelere dokunuyor. Onu izliyordu.

Oda, yanan tek lambadan dolayı loş ve rahattı. Söyleyeceği şey için fazla samimi bir ortamdı. Noel ağacının düğmesine bastı ve yanıp sönen renkli ışıklar tümüyle harekete geçti.

Rafe kafası karışmış gibi gözlerini kırıştırdı. "Bir an için-" sertçe yutkundu -"Bir an için renkli ışıklar bana Zeb'in renkli şişe pencerelerini hatırlattı. Güneş ışığı içeri girdiğinde. Vitray bir pencere gibi."

O da zaman yolculuğunu hatırlıyor.

Başını istenmeyen düşüncelerden arındırmak istercesine sallayarak, sabit ve sorgulayan bakışlarını ona çevirdi. Acı ve özlem, yanan gözlerinin derinliklerinde cırılçıplak yatıyordu.

Yaralandı mı? Ne cüretle incinir? Burada ezilen benim. Kendini toparlaması gerekiyordu. Koltuğunun tüylü kumaşına sinirli sinirli bakarak, "Hasta mıydın Rafe?" diye sordu. Meksika'da olduğunu duymuştum. Tatil yaptığını sanmıştım. Özellikle de altın külçeni okuduktan sonra."

Homurdanarak tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Çok fazla varsayımda bulunuyorsun." Kelimeleri ona taş gibi fırlattı, sonra yorgun bir iç çekişle ekledi, "Her zaman yaptın." Ona yakıcı bir kınama bakışı fırlattı.

Beni kınıyor mu? "Sadede gelelim, Rafe. Gece yarısı oldu. Yorgunum. Kan nakline ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun. Senden üç aydır haber almadım. Hangi cehennemdeydin?"

"Hapishane."

Bu beklenmedik cevap karşısında sendeledi ve kanepenin desteğine şükretti.

"Neden?"

"Kardeşim Ramon her şeyi berbat etti ve bizi -" elini umursamaz bir şekilde salladı- "neden olduğu önemli değil. Seninle konuşmamız gereken daha önemli şeyler var." Birden yüzündeki tüm öfke kayboldu ve kollarını ona doğru uzattı. "Buraya gel Helen. Seni çok özledim."

Sıkıca bastırmadan önce dudaklarından sıkıntıyla inleyen bir ses kaçtı.

Kadının kendisine gelmediğini görünce Rafe'in savunmasız gözlerine buz gibi bir kalkan indi ve bir sandalyeye çöktü. "Demek doğruymuş. Gerçekten de Albay Sanders'la evleneceksin."

İsmi düzeltme zahmetine girmede. "Evet, Elliott ve ben evleneceğiz. Yeni yıl arifesinde."

"Neden?"

"Neden? Ne biçim soru bu?" "Onu seviyor musun?"

Evet demeliydi ama kelime boğazında düğümlendi. "Beni sorgulamaya hakkınız yok."

"Buna hakkım var."

Şimdi kızgın bir şekilde masaya gitti ve iki gazete kupürü çıkardı. Onları adamın kucağına fırlattı. "Bunlarla hakkını kaybettin."

İki makaleyi de inceledi. Ağabeyinin altın külçesini tutarken çekilmiş resmine bakınca Rafe içinden, "Aptal herif," diye küfretti ama onun kadınla çekilmiş resmine bakınca şaşkınlıkla başını salladı. "Yani?" diye tersledi.

"Yani? Sana 'yani' diyeceğim. Geri dönmek ve değerli altınlarını almak için sabırsızlanıyordun, değil mi? Ne benim için, ne güvenliğim için, ne de bana duyduğunu iddia ettiğin tüm o sevgi için hiçbir endişe duymadın." Helen durup derin bir nefes almak zorunda kaldı. Sesi duygusallıktan kararsızlaşmıştı. "Ve diğeri Seni iki zamanlı piç... Başka bir kuyruk parçası bulmak için sabırsızlanıyordun, değil mi? Ben senin için sadece buydum. Küçük bir oyalama."

"Bitti mi?" diye homurdandı, ayağa kalktı ve vahşi bir niyetle ona doğru yöneldi. "O kuyruk parçası dediğin kadın benim kız kardeşim Inez."

Nefes nefese kaldı. "Öyle mi?"

"Evet, bebeğim, öyle. Ve Inez hakaret ettiğin için seni boğar. Ancak, ilk hak benim."

Yaklaştı.

Kanepenin etrafından dolanarak salona doğru ilerledi ve arkasındaki ışığı yaktı.

"Başka bir kadın istediğimi mi düşündün, Prissy? Bunu nasıl yaparsın? Seni sonsuza dek seveceğimi söylemiştim."

Bir çılgılığı bastırmak için elinin tersini ağzına götürdü.

Birkaç adım daha yaklaştı.

Birkaç adım geriye gitti.

"Peki ya altın? Senin için her zaman paradır, Rafe. Her şeyden daha önemli. Hatta . . ."

"Sen bile mi? Böyle mi düşünüyorsun?"

Başını salladı. "Neden aramadın?" diye sordu zayıf bir sesle. "Arayamadım. Neden beni beklemedin?"

"İşler değişti." "Ne gibi şeyler?"

"Rafe, lütfen, bunu olduğundan daha zor hale getirme. İlk başta ihanetinden dolayı incindim ama-"

"İhanet mi? Sana ihanet ettiğimi mi düşündün?"

Bir kolunu başının iki yanına dayayarak onu duvara yaslamıştı. Yüzü onunkine doğru alçalıyordu. Çok yakındı. Yaklaşan öpücüğe doğru eğilmek için can atıyordu. Ama yapamadı. Onun yerine inledi.

"Benim için inlemene bayılıyorum," dedi boğuk bir sesle, dudaklarını onunkilerden kıl payı uzaklaştırmak için. "Albay seni inletiyor mu, Prissy?"

"Evet."

"Yalancı." Ağzına doğru nefes aldı ve dudaklarını onunkilere değdirdi. Fısıltılı bir okşayış. Gerçek bir öpücük değildi. *Hah!* Kısık bir tıslama sesi çıkardı ve elleriyle yüzünü kavrayarak sert öpücükleriyle onu yuttu.

Kararlılığı, aralarında her zaman alevlenen tutkunun saldırısı altında paramparça oldu. Her yutan öpücüğün arasında, "Helen." diye mırıldanmaya devam etti. Tek bir kelime, hepsi bu.

Lastik gibi bacakları gevşedi ve Rafe kıkırdarak onun boynuna sarıldı, kollarını beline doladı ve onu tahrik olmuş bedenine doğru tuttu. Tüm bu süre boyunca dudaklarından kulaklarına, boynuna ve tekrar geriye doğru yakıcı bir öpücük yolu izledi.

Helen, Rafe'in çiğ duygusallığına teslim oldu. Kendine engel olamıyordu. Sadece Rafe ona her şeyi unutturabilirdi. Birazdan koridorun zemininde, bir yanda stüdyosu, diğer yanda çocuk odasından iki adım ötede seks yapıyor olacaklardı.

Çocuk odası!

Helen'in sersemlemiş beyninde alarm zilleri çalmaya başladı ve aşırı yüklenmiş duyularına durdurucu bir mesaj gönderdi. *Bebek. Bebeği düşünmek zorundayım.*

Ağzını Rafe'in öpücüğünün altından çekip çıkardı ve onun göğsüne bastırdı. "Hayır!"

"Hayır mı?" Rafe donuk bir ifadeyle sordu. Parmaklarını tedirginlikle uzun saçlarında gezdirdi. "Neden?"

"Çünkü ... çünkü konuşmamız gerekiyor." Aralarına biraz mesafe koyarak yana doğru adım attı.

Konuşmakla ilgili çok kaba bir şey söyledi ve işaret parmağını öpücüklerinden şişmiş ve daha fazlası için zonklayan dudaklarının üzerinde gezdirerek yaklaştı.

"Çünkü başka bir adamla evleneceğim." Parmağını adamınkinden uzaklaştırdı ve duvar boyunca ilerleyerek bir kapı pervazına çarptı.

"Hayır, değilsin. Sen zaten benimle evlisin."

"Evet, evliyim, Rafe. Ve evliliğimiz yasal değil."

"Beni seviyorsun. Ne söylediğin önemli değil. Vücudun bana bunu söyledi."

"Sadece ..." Adamın gözlerinin omzunun üzerinden bir şeye sabitlendiğini görünce sözleri kesildi. Çok geç fark etti ki, koridorun ışığından ve birçok pencereden parlayan dolunaydan gölgeler içinde kalan stüdyosu kapı aralığından görülebiliyordu.

"Yine mi resim yapıyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla ve onu durduramadan odaya girip tepedeki ışıkları yaktı. Çeşitli tamamlanma aşamalarında olan bir düzine resim şövalelerin üzerinde duruyor ve odanın etrafına yığılmıştı. Hepsi de birlikte yaptıkları seyahatlerden sahneleri resmediyordu, çoğu da arka planda kulübenin olduğu Angel Vadisi'nde geçiyordu.

İnledi.

"Çok iyiler Helen," dedi ve her birini detaylıca incelerken ona gururla gülümsedi.

Duvara yaslandı, daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi.

Rafe onun Ben ve Bertha tasvirini görünce kıkırdadı. Zeb'le birlikte derede durup altın aradıkları ve muhteşem dağlarla vurgulandıkları resmi görünce ciddileşti. Bir resme geldiğinde ona farkındalıkla yan gözle baktı - karda ayakta duruyordu, üzerinde sadece pantolon ve askı vardı, kollarını neşeyle gökyüzüne kaldırmıştı. "Bunu alabilir miyim?" diye sordu usulca.

"Hayır!" diye bağırdı, çok hızlı bir şekilde. Bu onun en sevdiği tabloydu. Adamın tek kaş sorgularcasına kalktı.

"Henüz bitmedi," diye geçiştirdi.

"Peki ya bu?" İlkel bir kulübenin önünde duran bir kadın ve erkeğin resmini gösterdi. Tüm resimleri bulanık, izlenimci bir karaktere sahipti. Figürleri sadece o ve Rafe tanıyabilirdi.

"Pekala."

Tabloyu bir kolunun altına sıkıştırdı ve elini tutarak ona doğru yürüdü. "Çok yorgunum Helen. İki gündür uyumadım. Havaalanından doğruca buraya geldim. Annem muhtemelen endişeden katatonik olmuştur. Yarın geri geleceğim. O zaman işleri yoluna koyarız." Adam onu evin kapısına doğru götürüyordu.

Ön kapıda, bir kolu omzuna dolanmış, başı göğsüne yaslanmıştı.

HAYIR! Onu bir daha göremezdi. Bunun gibi başka bir duygusal karşılaşma onu harap ederdi. Bebeğe bile zarar verebilirdi.

Kapının yanında durdu ve onunla yüzleşti, ilişkilerini mümkün olan tek şekilde bitirmeye kararlıydı.

"Rafe, ben hamileyim."

Sanki kadın karnına yumruk atmış gibi geri çekildi. Yüzü dehşetle beyazlaştı. "Bir bebek mi?"

Başını salladı.

"Elliott'la bebeğiniz mi olacak?" diye çıkıştı. "Tanrım, ne kadar aptalmışım. Her şeyin sevgi ve şefkatle ilgili olduğunu sanıyordum ama hayır, her şey senin çocuk takıntından kaynaklanıyor."

Helen, Rafe'in yanlış anlaması karşısında sarsıldı. Bebeğin babasının Elliott olduğunu ima etmek istememişti. Tam da açıklamak üzereydi. "Seni piç!"

"Seni kaltak! Bunu nasıl yaparsın?" "Ben mi? Ben mi?" diye kekeledi.

"Altına olan açgözlülüğüm konusunda her zaman çok küçümseyici davranıyorsun. Bir ara kendine iyice bak. İplerimi çekerken iyi vakit geçirdin, değil mi? Babalık hayalleri kurmadığım için beni suçlu hissettirdin. Kahretsin, nasıl olur da başka bir adamın yatağına atlarsın? Bu kadar çabuk mu?" Rafe'in ağzı şimdi gergin ve acımasızdı, gözleri mavi hançerler gibi onu kesiyordu.

"Yanlış anladınız-"

"Yanlış mı anladım? Neyi yanlış anlamışım? Hamile misin, değil misin?"

"Öyleyim ama-"

"Tecavüze uğradın mı?" "Hayır, ama-"

"Bu bebeği istiyor musun?"

"Tüm kalbimle."

Ellerini umutsuz bir yenilgi jestiyle kaldırdı, sonra yüz ifadesini küstah bir gururla maskeledi. "İşte bu kadar o zaman. Tanrı'ya şükür benim değil, çünkü kesinlikle velet istemiyorum. Hele seninkini hiç."

İrkildi. "Rafe, açıklamama izin ver-"

Yaklaşmasını engellemek için elini uzattı. "Hayır. Gelmemeliydim. Her şey bitti, tıpkı senin istediğin gibi. Başından beri lanetlenmiştik." Kapıyı açıp sendeleyerek dışarı çıktı, sonra döndü ve yumuşak bir pişmanlık fısıltısıyla, "Mutlu ol bebeğim," dedi.

Aile tarafından saldırı . . .

Bir hafta sonra Helen telefonun başında perişan ve perişan **bir** halde oturuyordu. Rafe yine gelmemiştı ve Helen'in aramalarını kabul etmiyordu.

Çocuk istemediğine dair öfkeli sözleri en çok Helen'i incitmişti. Çünkü bunların doğru olduğunu biliyordu. Elliott'la evlenmesinin kendisi ve bebeği için en iyisi olacağını her şeyden çok kanıtlıyorlardı. Yine de Rafe'e gerçeği söylemek zorundaydı. Ama şimdi söylerse, kendini onunla evlenmek zorunda hissedecekti ve Helen onu, hayatını bu şekilde mahvedemeyecek kadar çok seviyordu.

Radyoda Noel şarkıları çalıyordu. Evi tatil için ısıll ısıll dekore edilmişti. Neşe mevsimi. Hah! Ağlamaktan başka bir şey yapmadı. Bir an önce bir şeyler yapılmalıydı, yoksa Elliott ve babasının uyardığı gibi bebeğin sağlığı zarar görecekti.

Kapı çaldı ve Helen yerinden sıçradı. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyordu. Rafe'in döneceğini düşündüğünden değil, ama bilinçaltında umut ediyordu.

Kapıyı açtı ve gözleri şaşkınlıkla açıldı. Elli yaşlarında, kırılmış siyah saçlı Hispanik bir kadın ona bakıyordu. Üzerinde Los Angeles Lakers sweatshirt'ü, polyester pantolon ve ortopedik ayakkabılar vardı.

Rafe'nin annesi.

Oh, Tanrım!

"İçeri girebilir miyim? Ben Rafael'in annesiyim. Kızım Luisa arabayı park ediyor. Birazdan burada olur."

Helen, Bayan Santiago'nun koridora geçişini ve ardından oturma odasına girişini şaşkınlıkla izledi. Luisa hemen arkasından koşarak geldi, hızlı bir tanışma faslı yaptı ve önceden haber vermeden geldikleri için özür diledi.

Sehpanın üzerine koyduğu tepside onlara kahve ve Noel kurabiyeleri getirdikten sonra, Bayan Santiago'nun çok hoşuna giden hava durumu ve eviyle ilgili on beş dakikalık rahatsız edici bir sohbetten sonra,

Helen genç kadına, "Sen LuLu'sun, değil mi? Rafe beş çocuğunuz olduğunu söyledi. Şimdi neredeler?"

"Dışarıda arabada," dedi Luisa. "Annem onları öğleden sonra alışveriş merkezine götürecektir, ben de devlet okulundaki derslerime gideceğim. Hemşire yardımcısı olmak için çalışıyorum."

"Arabada mı? Ama dışarıso soğuk. İçeri getirin."

Böylece Helen kısa süre içinde beş çocuğu mutfak masasının etrafında toplayıp kurabiye ve süt yerken, Rafe'nin annesi ve kız kardeşi de oturma odasında oturup önemsiz şeyler hakkında sohbet ediyordu.

Bayan Santiago çok geçmeden işe koyuldu. "Rafael'imi neden bu kadar mutsuz ediyorsun?"

"Ben mi?" diye ciyakladı.

"Evet. Yemek yemiyor. Telefonuna cevap vermiyor. Ramon'a yumruk attı." "Bayan Santiago, anladığınızı sanmıyorum. Ben evlenmek için nişanlandım.

başka bir adam-"

"Nişanlı mı? Bu nasıl olabilir?" Kadın ve kızı şaşkınlıkla kaşlarını çatı. Bayan Santiago ona döndüğünde, "Ama Rafael onunla evli olduğunuzu söyledi," dedi.

Helen yüzünü iki elinin arasına aldı.

"Onunla evlendin mi?" Luisa sordu. "Rafael asla yalan söylemez. Anlamıyorum."

"Evet, evliydik ama yasal değildi."

Bayan Santiago başını eğdi. "Rafael bir rahip tarafından evlendirildiğinizi söyledi."

"Şey, bir papaz bizi evlendirdi, ama-"

"Bir peder rahiptir ve bu da Tanrı'nın gözünde bunu yasal kılar." Aileye hoş geldin der gibi Helen'in iki elini de kendi ellerinin arasına aldı. "*Mi hija* . . . benim kızım."

Helen gözlerini kapattı. Açıklanamayan bir durumu nasıl açıklayabilirdi ki?

Bu sırada yaşları iki ile sekiz arasında değişen beş çocuk koridorda birdirbir oynuyordu. Çığlık çığlığa kahkahaları evi dolduruyordu. Helen zar zor düşünebiliyordu. Rafe'in ailesi tarafından ezilmiş olma duygusunu anlamaya başlamıştı.

Bir saat boyunca Rafe'le olan ilişkisi ya da ilişkisizliği üzerine sonuçsuz tartışmalardan sonra. Bayan Santiago ve çoluk çocuğu gittiler. Kapıda,

Rafe'nin annesi onun elini okşadı. "Sen hiç endişelenme. Rafael seni seviyor. Sen de onu seviyorsun."

"Ama ben sevmiyorum-"

"Şşşt. Bir anne bilir."

Helen kapıyı kapattı ve günün geri kalanı için yatağa gitti.

Ertesi gün, Helen ısrarla çalan kapı ziliyle kapısını açtı ve ağzı açık kaldı. Başka bir ziyaretçisi daha vardı. Daha doğrusu iki ziyaretçisi. İki kapı pervazına yaslanmış iki Hispanik adam vardı. Biri uzun at kuyruğu, deri ceketi ve koyu renk güneş gözlükleriyle Adam Levine'e benziyordu. Diğeri, daha genç olan, solmuş, çok dar mavi bir kot pantolon ve üzerinde "İtfaiyecilerin Büyük Hortumları Vardır" logosu bulunan tertemiz beyaz bir tişört giymişti.

Oh, Tanrım! Antonio ve Eduardo Santiago.

"Noel kurabiyeleri için geldik," dedi Tony, davet edilmeden kasıla kasıla içeri girerek. "Annem senin çok iyi kurabiye yaptığını söylüyor."

"Ben de sütü severim," dedi Eddie kaşlarını oynatarak.

İkisi de Rafe'e çekmiş. Uzun boylu, esmer ve son derece, tehlikeli derecede yakışıklı.

"Peki, Rafe'in acısına ne zaman son vereceksin?" Antonio daha sonra bir koltuğa yayılmış, uzun bacaklarını uzatmış ve bileklerinden kavuşturmuşken sordu. Adam Levine'e benziyordu. Kadınlar onun için çıldırıyor olmalı. "Herkesi çılgına çeviriyor. Carmen'le dans bile etmiyor ve Noel'de hep Carmen'le dans eder."

"Dans mı?" Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. *Bedlam'dayım ve oda arkadaşlarım iki aygır.*

"Evet, sana söylemedi mi? Rafe genelde çok ciddidir ama-"

"Rafe? Ciddi misin? Benimle dalga mı geçiyorsun? Uçaktan düşerken şaka yapan adam mı? Dilini sertleştirebildiğini iddia eden adam mı? Düşene kadar dalga geçen adam mı? Kıcı su toplayan bir ata binip gülebilen adam mı? Kendini mutlu silahşör sanan adam mı? O adam-"

"Dilin sertleşmesi mi?" Tony ve Eddie aynı anda haykırdılar. Sonra ikisi de kahkahayı patlattı.

Eddie Noel ağacının yanında durmuş, süslerle oynuyordu. Rafe'in bir zamanlar orta sayfa pozu verdiğini söylediği itfaiyeci değil miydi o? Evet, oydu, diye karar verdi, sıkı topuzlarına bakarak.

Sonunda gülmeyi bıraktıklarında Tony, "Kahretsin, Carmen hepimizi bir yetenek yarışmasında Village People olmaya ikna ettiğinden beri hiç bu kadar glmemiştim," dedi.

"Evet ama senin seksi bir inşaat işçisi olman gerekiyordu. Bense bir Kızılderili olmak zorundaydım," diye homurdandı Eddie.

Helen Rafe'in hangisi olduğunu merak etti ama o daha soramadan Tony kardeşiyle konuşmaya devam etti: "Peki ya Carmen'in Rafe'i kilisedeki Noel resitalinde step dansı partneri olmaya ikna ettiğİ zamana ne demeli?" Helen'in kaşlarını kaldırması zerine, "O on altı yaşındaydı ve Carmen de beş yaşlarındaydı. Partneri kızamık oldu ve Rafe de işe alındı. O zamandan beri her Noel'de Carmen onu kilise resitalinde kendisiyle step dansı yapmaya zorlar. Bu bir gelenek."

Evet, Bedlam'dayım. Ve Rafe'in step dansı hayalleri beni uçurumun kenarına itiyor.

"Carmen bir köpeğİ bile hula yapmaya ikna edebilir. Bana ay yürüyüşünü öğrettiğİ zamanı hatırlıyorum."

"Ay yürüyüşü yapabiliyor musun?" Tony söyledi. "Bunu bilmiyordum. Göster bana."

"HAYIR!" Helen bağırdı ve ikisi de ona baktı. Sinirleri bozulmuştu. *Yüce Tanrım! nce step dansı. Sonra ay yürüyüşü. Sırada dalmak vardı.* Daha yumuşak bir sesle, "Buraya gelmenizin özel bir nedeni var mı? Kurabiyelerimden başka?"

"Evet. Rafe ile tekrar bir araya gelmelisiniz. Gerçekten canı yanıyor," dedi Tony.

Eddie, "Dostum, onun bir kadına bu kadar değeri verdiğİni hiç görmemiştim ve belli ki sen de ondan hoşlanıyorsun," diye ekledi.

"İstemiyorum," diye itiraz etti.

"Çok kabasın Eddie," diye eleştirdi Tony kardeşini. "Ateşli mi? Tanrım, ben sana hiç incelik öğretilmedim mi?"

"Hah! O çirkin suratına çarpsa bile incelikten anlamazsın."

"Çirkin" mi? Kıskanıyorsun çünkü kadınlar beni Adam Levine sanıyor. Sence Adam Levine'e benzemiyor muyum?" İkinci soru Helen'a yöneltilmişti.

"Biraz," dedi ve gzbebeklerinin arkasında Tony'nin egosu büyüklüğünde bir baş ağrısı belirdi.

Sonunda onları kapıya kadar geçirdi ve neden Rafe'le birlikte olması gerektiğİ konusunda daha fazla nasihat aldı. Onlar kapıya doğru yürürken Eddie'nin Tony'ye

arabalarına doğru yürürken, "Dil sertleşmesi de ne demek?"

"Biliyorsam ne olayım. Ama ağabeyimize soracağımdan emin olabilirsiniz. Bizi oyalıyordu."

"Ah, kardeşim!" Helen mırıldandı ve o gün için yatağına gitti.

Ertesi sabah, Rafe'nin ailesinden birilerinin daha gelme ihtimaline karşı erkenden Noel alışverişine çıktı. Öğleden sonraya kadar eve gelmedi. Arabasını park ederken yukarı baktı ve inledi. Dört İspanyol kadın kapısının eşiğinde oturmuş, bando eşliğinde gevezelik ediyorlardı. İçlerinden herhangi birinin nasıl olup da tek kelime edebildiğini merak etti. Üç çocuk çimenlerin üzerinde koşuşturuyordu ve aniden önünde durdular. "Kurabiyeler nerede, *Tía* Helen?" diye sordu içlerinden biri.

Tía mı? Teyze demek değil mi? Aman Tanrım!

Bu üç çocuğun Rafe'nin en büyük kız kardeşi Juanita'ya ait olduğunu düşündü.

Toplamda sadece sekiz yeğenim vardı.

Bu kez yetişkinlere şarap ve Noel kurabiyeleri -bir parti daha pişirmesi gerekecekti- çocuklara da kurabiye ve diyet soda ikram etti -sütü bitmişti. Rafe'nin dört kız kardeşinin İspanyolca ve İngilizcenin karmakarışık bir karışımıyla ona neden kardeşlerinin aklını başına getirmesi ve onu geri alması gerektiğini anlatmalarını dinledi.

"Onu geri almak mı? Ona hiç sahip olmadım," dedi ama kimse onu dikkate almadı. Kendi fikirlerini söylemekle meşguldüler.

"*Carámba!* Onu hapishaneden aldığımda görmeliydin," diye anlattı Inez gözlerini devirerek. Rafe'yle birlikte gazete kupüründe yer alan Los Angeles'lı kadın polisti. "Annemi, ofisini ya da başka bir şeyi sormadı. Tek bilmek istediği, 'Telefon numarası nerede?' idi. Dünyadaki herkese senin telefon numaranı ve adresini arattı. FBI'ı ararsa hiç şaşırmam. Tabii bu onu hapse atmadan önceydi. Sonra kimseyle konuşmasına izin vermediler."

"Şey, sanırım Rafe hasta," diye araya girdi Jacinta. Helen, Jacinta'nın hemşire olduğunu ve yüksek lisansa yeni başladığını hatırladı.

"Hasta? Rafe? Ne demek istiyorsun?"

Helen'in sesindeki endişeyle herkes döndü ve bilerek gülümsediler. Helen kızardı ve geri adım atmaya çalıştı. "Yani, onu gördüğümde zayıftı ama hasta değildi." *Ölüm döşeğindeki bir adam gibi öpüşmüyordu, bu kesin.*

"Oh, o tür bir hasta değil," dedi Jacinta, elini havada sallayarak. "O kalp hastası. Hayır, hayır, bana öyle bakma. İnsanlar kalpleri kırıldığında kendilerini fiziksel olarak hasta edebilirler. Bu bilimsel bir gerçek."

Oh, Tanrım!

"Şey, bu umurumda değil. Rafe benimle dans etmezse kilisenin Noel partisini nasıl planlayacağımı bilmek istiyorum." Carmen -en genç, dansçı, Rafe'in en sevdiği- kıvrıkcık siyah saçlarını omzuna attı ve sanki Rafe'in dans etmeyi reddetmesi dünyanın en büyük trajedisiymiş gibi Helen'e suçlayıcı bir bakış fırlattı.

Helen gülümsemek zorunda kaldı. Carmen şımarık bir veletti ve çok sevimliydi. "Dinleyin, hepinizle konuşmaktan keyif aldım ama büyük bir yanlış anlaşılma oldu. Üç hafta içinde evleniyorum ve-" cesaretini toplamak için nefes aldı-"ve hamileyim."

Sözlerini büyük bir sessizlik izledi.

"Lütfen anla, ben her zaman çocuk istedim ve Rafe çocuk istemiyor ve bu aramızda her zaman büyük bir sorun oldu," diye saçmaladı. "Sanırım nedenini anlıyorsun-"

"Rafe ne istediğini bilmiyor," diye alay etti Juanita.

"Eğer onu geri alırsan senden yirmi çocuk yapacağını düşünüyorum," diye ekledi Inez. "Başka bir adamın çocuğunu bile severdi. Evet, severdi."

Carmen, "Ona yalvarın, sizin için her şeyi yapacaktır," diye öğüt verdi.

Juanita cevap vermeden önce acele etmedi, "Çocuk sahibi olmak her şey değildir, biliyorsun, ama-"

Üç kız kardeşi inledi.

"Juanita, her şeyi bildiğini sanıyorsun," diye sızlandı Carmen. "Bize ders verme."

"-ama bu, eğer birbirinizi seviyorsanız Rafe'le çözebileceğiniz bir şey," diye devam etti Jacinta, kız kardeşlerini görmezden gelerek. "Eminim siz evlendikten sonra Rafe'in aklı başına gelecektir."

Helen dişlerini sıktı. "Bu asla olmayacak. Rafe vazektomi oldu." *Bunu dört sanal yabancıya söylediğime inanamıyorum. Bir asprine ihtiyacım var. Uykuya ihtiyacım var. Akıl sağlığına ihtiyacım var.*

Sanki az önce Rafe'in iki kafası olduğunu söylemiş gibi herkes ona baktı.

"Aman Tanrım! Annem kalp krizi geçirecek," dedi Juanita. göğsünün üzerinde haç işareti.

Helen, "Ona söyleyemezsin," diye ısrar etti.

Sanki görünmez gibiydi. Onun üzerinden konuşuyorlardı.

Jacinta, "Vazektomiler tersine çevrilebilir," deyince kız kardeşleri ondan açıklamasını istediler. Helen, Rafe'in ailesinin büyük bir baş belası olduğu konusunda haklı olduğunu düşünmeye başlayana kadar dört kadın konuşmaya devam etti.

Sonunda boş şarap şişelerini temizlemesine yardım ederek ve stoklarını yenilemesi için ona kendi Noel şekerlemelerinden göndermeyi teklif ederek ayrıldıklarında, Helen bir fincan bitki çayı ile yatağına uzandı.

Ertesi gün kapı ziline cevap vermeyi reddetti. Geriye sadece bir aile üyesi kalmıştı ve Helen'in ziyaretçisinin -Rafe'in daha genç, daha hassas bir versiyonu olan- Ramon olduğunu anlamak için gözetleme deliğinden bakmasına gerek yoktu. Gözleri ışıltılı bir maviydi ve acıdan ağlamaklıydı.

"Helen? İçeride misin? Noel müziğini duyabiliyorum. Araban dışarıda park halinde. Lütfen, seninle konuşmam gerek."

Helen alnını kapıya dayadı. Gerçekten ama gerçekten daha fazla stresle başa çıkamazdı.

"Rafe'le ayrılmanız tamamen benim hatam. Lütfen, onu geri almalısın. Benimle konuşmuyor bile. Bana yumruk attı. Annemi ağlatıyor."

Onun cevabını bekledi. Cevap vermeyince ya da kapıyı açmayınca devam etti, "Adamım, seni seviyor. Bu da bir şey sayılmaz mı?"

Yine dokunaklı bir sessizlik. Helen hıçkırığını bastırmak için dudağını ısırdı.

"O lanet hapishanede üç ay boyunca senin hakkında konuşmasını dinlemek zorunda kaldım. Bazen Helen adını bir daha duyarsam kusacağımı sanıyordum. Gerçekten kötü durumda. Umurunda bile değil mi?"

Helen'in yüzünden yaşlar süzülüyordu.

Sonunda Ramon'un "Kadınlar!" diye mırıldanarak uzaklaştığını duydu.

O gün Helen yatağına yığıldı, uykunun kutsanmış uyuşukluğunu bulmaya bile çalışmadı. Rafe'in ailesini seviyordu. Kendisine yapışan annesi ve kardeşleri hakkındaki tüm sızlanmalarına rağmen, onun acı çektiğini gördüklerinde hepsi ona yardım etmek için birleşmişti. Aileler böyle bir şeydi işte. Onun da bir gün bunu göreceğini umuyordu.

Helen ailesinin sıcaklığıyla sarmalanmayı çok isterdi ama burada düşünmesi gereken iki kişi vardı, çok sevdiği iki kişi. Rafe ve bebeği.

Kim ne derse desin, Rafe çocuk istemiyordu. Sonunda bir bebeğe sahip olmak onu mutsuz edecekti.

Ve kendisini istemeyen bir babaya sahip bir çocuk için nasıl bir hayat olurdu?

Helen elini karnının üzerine koydu ve bebeği ilk kez hareket etti, sanki doğru kararı verdiğine dair ona güven veriyordu.

Ama çok zordu.

OceanofPDF.com

Yirmi Altıncı Bölüm

Aptalın aklı başına geldi . . .

"Ben altın kaplamalı bir aptalım."

Rafe bu açıklamayı Helen'le yüzleşmesinden bir haftadan fazla bir süre sonra, on beş Aralık'ta yüksek sesle yaptı.

"Ben kalın kafalı, altın kaplamalı bir aptalım," diye düzeltti hemen, çünkü ancak kalın kafalı bir ahmağın aklının başına gelmesi bu kadar uzun sürerdi.

Hmmm. Altın kaplama bir aptal. Bu bana bir fikir verdi.

Hayatını düzene sokmaya hazır, kararlı adımlarla duşa yöneldi.

Şükürler olsun! dedi kafasının içindeki bir ses.

Zaman yolculuğu deneyimlerinde kendisine ve Helen'a özel bir hediye verildiğini fark etmesi neden şimdiye kadar sürmüştü? Göksel bir dürtü onları aşkın anlamını keşfetmeleri için geçmişe göndermişti. Şimdi ihtiyacı olan şey, neredeyse onu kaybedecek kadar aptal olduğu için kışına göksel bir tekme yemektir.

Şükürler olsun! dedi ses tekrar.

Günlerce bir zombi gibi dolaşmış, kendine acımış, zar zor yaşamıştı. İşe gidiyor, bir robot gibi avukatlık yapıyor ve eve döndüğünde boş bir daireyle karşılaşılıyor, kimseyle konuşmayı reddediyordu; telesekreterine sürekli mesaj bırakan annesiyle bile. Tüm küçük vaazları aynı konu üzerinde yoğunlaşıyordu; "Rafa-el San-ti-ago, o vistorektomi ameliyatını olduğun için cehenneme gideceksin. Günah çıkarmaya gitsen iyi olur. Beni duyuyor musun, Rafael?"

Rafe şimdi annesine vermek zorunda kalacağı açıklama üzerinde duramazdı. Parmağındaki evlilik yüzüğüne baktı. Bir görevi vardı ve

Adı Helen'di.

Kahretsin, onu seviyordu ve o da onu seviyordu. Ne derse desin, bunu biliyordu. Başka ne önemi vardı ki?

Onun başka bir adamın çocuğuna hamile olması umurunda bile değildi. Aslında umursuyordu ama bununla yaşayabilirdi. Bebek Helen'in çocuğu olacaktı ve onu kendi çocuğu gibi sevecekti.

Önemli olan Helen olmadan mutsuz olmasıydı. Onsuz bir hayatla yüzleşemezdi. Onun da mutsuz olduğundan emindi -en azından öyle umuyordu-.

Nasıl bu kadar aptal olabilir?

Cesaretini kaybetmeden hemen onu aradı ama cevap alamadı. Aynı şey gün boyunca ve ertesi sabah da devam etti. Arabayla bile gitmiş ama kapıyı defalarca çalmasına rağmen yanıt alamamış.

Bir komşusu dışarı çıktı ve Helen'in geçici olarak taşındığını ve postalarının yönlendirildiğini söyledi. Rafe'in gözleri kararlılıkla kısıldı. Ondan saklanamazdı. Antonio ve Inez'i onun nerede olduğunu bulmaları için görevlendirdi. Bu arada, ABD postası tüm mesajları iletenecekti. Ya da paketleri, eğer posta ücretini önceden öderse.

Rafe sırtıttı. Yapması gereken ciddi bir alışveriş vardı.

Her zamanki kur hediyeleri değil! . . .

Helen düğüne kadar babasının San Clemente'deki evinde kalıyordu. Babası ve Elliott onu taşınmaya ikna etmekte haklıydılar. Rafe'in ailesinin ziyaretleri onu çok üzmüş, adeta bir sepet kutusuna çevirmişti. Hem bir eş hem de bir anne olarak yeni hayatına başlamadan önce biraz sakinleşmeye ihtiyacı vardı.

Sonra paketler gelmeye başladı.

İlk gün, kendi adresinden gönderilmiş küçük bir paket aldı. Üzerinde iade adresi yoktu. Tereddütle açığında bir Rolex kutusu buldu. Bir post-it yapıştırılmıştı ve üzerinde sadece tek bir kelime vardı: "Unutma."

Rafe.

Ama neden ona bir Rolex saat göndersin ki? Kapağı çevirdi ama bir saat bulamadı. İçinde siyah keçe uçlu bir kalem vardı.

Ve Rafe'in geleceğe döndüklerinde satın alacağı ilk şeylerden birinin bir işaretleyici olduğunu söylediğini hatırladı. Vücudundaki "noktaları" birleştirmek için. Cinsel bir fantezi.

Kızgın olmaya çalıştı ama onun yaratıcılığı karşısında gülümsemek zorunda kaldı. Bu hayduttan romantik güller ya da şeker kutuları gelmeyecekti. Onun kalbini nasıl sarsacağını çok iyi biliyordu.

Ertesi gün bir mektup aldı. İçinde Transandantalizm Evi'nden gelen bir makbuzun kopyası vardı. Aman Tanrım! Rafe meditasyon derslerine kaydolmuştu.

Bu onu da gülümsetti, çünkü onun ne kadar perişan olacağını biliyordu.

Üçüncü gün bir paket daha geldi. Bunun içinde bir kitap vardı. *Kitap mı?* Rafe ona Alberto Vargas'ın resimlerinden oluşan bir kahve masası baskısı göndermişti. Bir sayfasına "Ne demek istediğimi anladın mı?" diye yazdığı bir not iliştilmişti. Helen, Rafe'in yuvarlak içine aldığı muhteşem, kıızıl saçlı, çıplak pinup'ı gördüğünde kızardı.

Beni gerçekten böyle mi görüyor? Aman Tanrım!

Dördüncü gün bir çiçekçi, üzerinde kart olmadan bir ev bitkisi teslim etti. Bu bir *Anthurium*'du, daha çok "küçük çocuk bitkisi" olarak bilinirdi. Teslimatçı çocuk ayrılırken babası yanından geçti ve tiksintiyle şöyle dedi: "Sana bu bitkiyi kim gönderdi? Tanrım, o şeylerden hep nefret etmişimdir - bir avuç sert kırmızı dile benziyor."

Aynen öyle!

Beşinci gün, Rafe'in vazgeçtiğini düşündü. Öyle bir şans yoktu. Sadece paket çok küçüktü ve bir yığın postanın altına gömülmüştü. Pahalı folyo kâğıdını sıyırdığında, kutunun üzerinde Tiffany'nin baskısını gördü.

Tiffany mi? Rafe'in Tiffany'de ne kadar parası olabilir ki?

Çok geçmeden öğrendi. İçinde gümüş kaplama bir tirbuşon ve bir not kartı vardı. "Bana hâlâ borçlusun." Tek imza gülen bir yüzdü.

Serseri!

Ertesi gün, bir CD ile birlikte bir posta geldi. Helen CD'yi çalmak istemedi. Aslında, akşam yemeğini hazırlarken, Noel hediyelerini paketlerken ve Elliott ile sinemaya giderken CD'yi bir kenara bıraktı. Ama bunu düşündü. Çok fazla. Ve sonunda, o gece yatağında otururken çaldı. Küçük CD çaların düğmesine bastığında Rafe'in derin ve erkeksi sesi duyuldu. Dinlerken titredi.

"Helen, seni seviyorum," dedi. "Lütfen bunu kapatma. Sadece beni dinle. Birbirimizi seviyoruz, bunu inkar edemezsin. Hamile olman artık benim için bir sorun değil. Gerçekten. Bebeğini kendi bebeğimmiş gibi seveceğim. Ama bütün bunları sana bir CD'de anlatmak istemiyorum. Yüz yüze anlatmak istiyorum. Bu arada - gülme - senin için söyleyeceğim bir şarkı var. En sevdiğin." Sonra "Wind Beneath My Wings "in akortsuz bir versiyonuna başladı.

Helen o hediye için ağladı. Hem de çok.

Ertesi gün postacı geldiğinde odasında kaldı, ama babası merdivenlerden indiğinde ona bir yığın mektup uzattı, içinde iade adresi olmayan bir zarf da vardı. Zarfı belli belirsiz açtı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Tatlım, ne oldu?" diye sordu babası ama Helen ona söyleyemedi. Rafe'in ne kadar harika, umutsuz bir ahmak olduğunu nasıl açıklayabilirdi? Ve neden onun için bu kadar yanlışı olduğunu.

Mektupta tıbbi bir form vardı. Dün Rafe'ye ters vazektomi yapılmıştı. Bu seferki post-it'inde şöyle yazıyordu: "Başardım. Bugün bıçak altına yattım. *Yine bıçak altına yattım!* Doktor işlemin işe yarayacağını garanti etmiyor. Söz vermiyor. Seni seviyorum. Rafe." Sonra bir P.S. vardı, "Ouch!"

"Helen," dedi babası, Rafe için çektiği ıstırap karşısında şaşırılmıştı. Haftalardır onunla konuşmaya çalışıyordu. "Elliott'la evlenmenin doğru olduğuna emin misin?"

Kadın şaşkınlıkla ona baktı.

"Belki ... şey, belki, eğer Rafe'i seviyorsan," neredeyse boğulacaktı, "... belki de birlikte olman gereken kişi odur. Geçmişte seni bazen zorladığımı biliyorum tatlım, ama gerçekten, sadece kalbinin sesini dinle."

Kulaklarına inanamıyordu. Babası gerçekten onu Rafe'i düşünmesi için cesaretlendiriyor muydu?

"Önemsediğin için teşekkür ederim baba. Ama gerçekten de birçok nedenden ötürü Elliott'la evlenmek en iyisi."

Kumara geri dönüyoruz ... <sigh> ...

Helen'in düğünü üç gün içinde gerçekleşecekti ve Rafe çılgına dönmüştü. Planlarının hiçbirini işe yaramamıştı. Helen'i bulup telefonla aradığında bile, babası şaşırtıcı derecede nazik bir sesle Helen'in onunla konuşmayacağını söylemişti. "Belki de," dedi General Prescott, "vazgeçme zamanın gelmiştir."

"Sen yapar mıydın?" Rafe

sordu. "Tabii ki hayır!"

"Burada da aynı o zaman. Kesinlikle hayır!"

General Prescott'un telefonu kapatmadan önce güldüğünü ve "İyi şanslar" diye mırıldandığını duyduğunu sandı ama muhtemelen yanıliyordu.

Tamam, üç gün daha. Ailesiyle birkaç işaretçi çağırma zamanı.

Ve büyük planlar yap.

Bu bir kumardı ama kazanacağına dair bahse girmişti.

Kazanmak zorundaydı.

"The Graduate" filmindeki düğün sahnesini hatırlayan var mı? . . .

Helen üç gün sonra Sacramento'nun dışındaki küçük bir şapelin mihrabında, üzerinde annesinin fildişi saten gelinliği ve başında sade bir duvakla duruyordu. Elliott, babası, birkaç şahit ve arkadaşlarıyla birlikte, mavi elbisesi içinde yakışıklı bir şekilde onun yanındaydı.

Herkes onu düğünden vazgeçirmeye çalışmış, perişan halinden dolayı düğünün ertelenmesini istemişti ama o, Rafe'yle olan geçmiş hayatına bir son vermeye kararlıydı.

Tek yolu buydu.

Papaz törenin yarısına gelmişti ki, "Bu evliliğin neden gerçekleşmemesi gerektiğini bilen var mı?" sorusuna geldi.

Kilisenin arkasından boğuk bir ses "Evet," diye gürledi.

Kalbi ayak parmaklarına kadar düştü. *Oh, hayır! O yapmazdı.*

Döndü.

Yapardı.

"Vay anasını!" Elliott onun yanında söyledi. Döndüğünde o da aynı fikirdeydi.

Papaz, Elliott'ın kilisede küfür etmesini onaylamayan kaşlarını çattı ve ardından, "Buraya at getiremezsiniz," diye bağırdı.

"Bu şunlar gerçek silahlar?" Elliott's sekiz yaşında Yeğenim, Darren, haykırdı. "Vay canına! Bu düğün harika!"

"Aman Tanrım! Sanırım arkadaki Adam Levine. Acele edin! Kamerayı getirin," diye bağırdı Helen'in kuzeni Mary Kay.

"Meksikalı bir desperadoya benziyor," dedi teyzesi Irene, neredeyse şoktan bayılacaktı.

"Yapmadıysa ne olayım," dedi babası hayranlıkla. Kız babasına sorgulayan, şüpheli bir bakış fırlattı.

Rafe gerçekten de bir desperado gibi görünüyordu. Kardeşleri Antonio, Eduardo ve Ramon da öyle. Hepsi de on dokuzuncu yüzyıl kıyafetleri giymiş, göğüslerinde çapraz mühimmat kemerleri, kalça kılıflarında tabancaları ve yüzlerine ukalaca eğilmiş seksi, geniş kenarlı şapkalarıyla. Ve inanılmaz bir şekilde, hepsi de kilisenin koridorunda at sürüyordu.

"Genç adam, bunun anlamı ne?" diye bağırdı papaz. "Bu evliliği bozmak için ne gibi bir sebebin var?"

"O benim karım."

"Ne-ne?" diye kekeledi papaz ve kilisedeki herkesin nefesi kesildi.

Babası Rafe'ye tuhaf tuhaf baktı. "Bu doğru mu?"

"Kesinlikle." Rafe babasının incelemesi için bir parşömen parçası uzattı. Başparmağı muhtemelen tarihin üzerine dikilmişti.

O zaman babası ona döndü. "Helen?"

"Baba, bu yasal değil. Evet, evliydik ama-"

Sözünü bitirmeye fırsat bulamadı, çünkü Rafe eğilip onu önündeki eyere aldı ve kollarıyla hapsetti.

"Bunu yapamazsınız." Elliott ileri atıldı.

Antonio tabancasını Elliott'a doğrultarak mırıldandı: "Bunun için işimi kaybedebilirim, Rafe. Bana çok şey borçlusun."

Elliott geri çekildi. "Helen, polisi arayacağım. Merak etme."

"Hayır, polisi arama," dedi ona panik içinde. "Bu işi ben halledeceğim." Sonra yalvaran gözlerini babasına kaldırdı. "Baba?"

Onun sessiz yakarışına başıyla onay verdi. "Senden haber alana kadar hiçbir şey yapmayacağız."

Rafe Tony, Eddie ve Ramon'a geride kalmalarını ve onlar kaçana kadar herkesi oyalamalarını emretti. Sonra atı dörtnala kiliseden çıktı ve merdivenlerden indi. Bazı seyirciler dışarıda duruyordu -düğün hayranları. İçlerinden biri, "Daha önce de tuhaf evlilikler duymuştum, ama bu seferki pastayı götürüyor!" dedi.

Helen tekmeleyip kıvranıyor ve Rafe'in onu yere bırakmasını istiyordu. "Bırak beni," diye çığlık attı.

"Hayatta olmaz, bebeğim." Adam güldü, sonra kız kaburgalarına dirsek atınca inledi.

Atı sadece kilisenin park alanının sonuna kadar sürmüş ve burada hızla attan inerek kızı da yanına almıştır. Onu öfkeliendirmek için, bir Jeep Cherokee'nin arkasına itmeden önce onu iple bağladı ve ağzını tıkadı. Bunun için onu öldürecek.

O sırada Rafe'in Tony ile konuştuğunu duydu. Görünüşe göre Eddie ve Ramon hâlâ kilisedeydiler. Rafe Tony'ye atları geri götürmesini ve General Prescott'a güven vermesini söyledi.

O ayrılmadan hemen önce Tony'nin şöyle dediğini duydu: "Pekâlâ ağabey, kürekler suda ve sen de akıntıya karşı gidiyorsun. Bakalım batacak mısın yoksa yüzecek misin?"

Rafe olimpiik yüzücü olmakla ilgili bir şeyler söyledi. Sonra gittiler.

Rafe onunla sürekli tek yönlü bir konuşma yaparak bir saatten fazla araba kullandı.

"Kızma Helen. Tek yol buydu."

Imgfhh!

"Seni seviyorum tatlım. Her şeyi yoluna koyacağız."

Yrrflift!

"Annem seninle evlenmezsem cehenneme gideceğimi söylüyor ve bunu istemeyeceğini biliyorum."

Flckye!

Ve en çirkini, "Çişin var mı? Hamile kadınların çok işemesi gerektiğini duydum. İstersen otoyolda durabilirim."

Hhmmflfhhbgt!

"Geçen hafta bazı tarih kitaplarına göz attım. Joaquin Murietta ile birlikte at sürdüğü söylenen Pablo ve Sancho adında iki haydut olduğunu biliyor muydunuz?"

Brrgdll!

"Ve Rich Bar tıpkı gördüğümüz gibiydi. Ve tatlım, gerçekten bir Indiana Kızı, Yank ve Curtis Bancroft vardı. Sana bazı kitapları daha sonra göstereceğim. Balayımızdan sonra."

Arrrgggghh!

Sonunda durdular ve Rafe ona yardım etti, iplerini ve ağızındaki t ı k a c ı serbest bıraktı, onu zapt etmek zorunda kaldığı için özür diledi.

"Bu gerçekten güzel bir elbise, tatlım. Annenin mi? Düğünümüzde bunu mu giyeceksin?"

Titrek bacakları üzerinde d u r u p تنها kulübeye bakarken ona yakıcı bir bakış fırlattı. Sonra onun karnına bir yumruk attı.

"Ooomph! Bunu hak ettim, tatlım. Bunu tekrar yapmak ister misin?"

Yaptı.

"Ooomph! Şimdi daha iyi hissediyor musun?" İyileşti.

Adam çok sayıda erzak kutusunu taşıırken, kadın kulübeye doğru hışımla yürüdü. "Bir süre kalmayı mı planlıyorsun?" diye hırladı.

"Evet," dedi ve ona arabanın anahtarlarını gösterdikten sonra geniş bir yay çizerek sık ormana doğru fırlattı.

"Kafayı mı yedin sen?" diye öfkелendi, göğsüne vurarak. "Artık onları asla bulamayacağız."

"Biliyorum. Ama endişelenme! Tony nerede o l d u ğ u m u z u biliyor. Bu kulübe onun patronuna ait. Üç gün içinde bizi alacak."

"Üç gün!" diye mırıldandı.

"Uh huh," dedi son kutuları da içeri taşıırken. "Bunu balayımız olarak düşün." Sonra göz kırptı. *Göz kırptı.* "O Meksika hapishanesinde öğrendiğim bir şeyi sana öğretmem en az üç günümü alır."

"Bilmek istemiyorum."

"Yan hücrede çok iyi şeyler bilen bir adam vardı ve konuşmayı çok severdi."

"Bilmek istemiyorum." Helen kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Yol boyunca bir yerlerde peçesini kaybetmişti. Saçlarının yarısı yukarı doğru taranmış, yarısı da yüzüne dökülmüştü. Çoraplarında en az üç yırtık gördü. Ve işemesi gerekiyordu. Keyfi yerinde değildi.

"Hadi, Helen. Bana ne öğrettiğini bilmek istemez misin?" Rafe kocaman bir sırıtışla dürttü. "Bu sanat ..." Dramatik bir şekilde durakladı.

"Ne?"

"Tirbuşon."

Ne kadar romantik! (Eğer burada erimezsen, ölürsün.) . . .

Helen bütün gün onunla konuşmayı reddetti.

Kız duştayken, adam kızın kıyafetlerini saklamış. Hepsini. Şimdi onu sıcak tutacak sadece bir battaniyesi vardı. Bir de adam. Son teklifini çenesini sessizce, küçümseyerek kaldırarak reddetti.

Adamın akşam yemeği için yaptığı tortillayı yedi ama aşk üzerine devam eden monoloğuna tepki vermedi. Ve gerçekten güzeldi.

Ona "Wind Beneath My Wings" şarkısını söylemekle tehdit etti ve o da ellerini kulaklarının üzerine koydu. Bu onun hoşuna gidiyordu çünkü battaniyesinin kaymasına neden oluyordu.

Bu yüzden ona tirbuşonun nasıl yapıldığını tüm ayrıntılarıyla anlatmaya karar verdi. Kadın tek kelime etmedi ama adam onun ilgisini çektiğini söyleyebilirdi.

Daha sonra, bir kadeh şarap teklifini reddetti. Bu yüzden adam bir bira içti ve kadın da limonatasını yudumladı.

"Hail Mary pası" zamanı gelmişti. Onun uzun atışı. Son şansı. Dolaba giderek birkaç çuval çıkardı ve onları odanın ortasındaki masanın üzerine yerleştirdi. Sonra kıyafetlerini çıkarmaya başladı.

Helen şöminenin yanındaki berjer koltukta oturuyordu. Adam botlarını çıkardığında fark etmemiş gibi yaptı.

"Tanrım, ayaklarım acıyor. Kovboylar bu yüksek topuklu çizmeleri ayak kemerleri düşmeden nasıl giyiyorlar?"

Yanıt yok.

"Ayaklarıma masaj yapacağını sanmıyorum." Kaşlarını çatı.

"Belki sonra." Kıkırdadı.

Sonra gömleğini çıkardı ve onun gözlerinin açıldığını gördü. *Güzel.* Gerindi ve avucuyla yüzünü ovuşturdu. "Sence tıraş olmalı mıyım, tatlım?"

Ona kaşlarını çatarak baktı.

Güzel.

Adam kemerinin tokasını çözdü ve kadın aniden ayağa kalktı. Battaniye tekrar kaydı.

Güzel.

Pantolonunun üst düğmesini gevşeterek, "Nerede yaşamak istiyorsun Helen? Tekrar evlendikten sonra yani. Benim muayenehanem Los Angeles'ta ama Sacramento'da ya da başka bir yerde yaşamak istersen bana haber ver." Adam fermuarı indirdi ve Helen'in gözleri fermuarın izlediği yolu takip etti.

Güzel.

"İstersen beyaz çitli küçük bir evde bile yaşarım. Bir çim biçme makinesi al. Ve bir barbekü ızgarası. Bir kuş evi bile alabiliriz. Evet, bir kuş evi harika olur." Rafe kendi sırtını zihinsel olarak sıvazladı. İyi gidiyordu.

Kadının ağzında kuşku dolu küçük bir "o" harfi oluştu. Onun sözlerine mi yoksa yere kayan pantolonuna mı tepki verdiğinden emin değildi. İç çamaşırını giymemişti. Ona göre bu iyi bir son dakika dokunuşuydu.

Gözleri yuvalarından fırlamak üzereydi.

Güzel.

Çıplak bir halde masaya doğru yürüdü ve çuvallardan birini açtı. "Bebeğe gelince, kız ya da erkek olması umurumda değil ama kız olursa adını Melek koymak istiyorum."

Boğulur gibi bir ses çıkardı.

Güzel.

"Eğer bir oğlansa, muhtemelen ona Zeb ya da-" demek isteyeceksiniz.

"Hiçbir oğlumun adı Zebediah olmayacak," dedi, sonra dudağını ısırdı, istemeden onunla konuştuğunu fark etti.

Güzel. "Ona her zaman küçük desperado diyebiliriz. Hmmm. Bunu sevdim. Desperado Santiago."

"Gerçekçi ol!"

"Bunun nesi yanlış? İnsanlar çocuklarına Storm, Rock ya da Ridge isimlerini verebiliyorsa, Desperado neden olmasın?"

Prissy ona kaşlarını çattı. İlerleme kaydediyordu.

"Ya da ..." Rafe ciddileşti, bu tavizi vermekte gerçekten zorlanıyordu, "istersen ona Elliott diyebilirsin."

Gözleri yaşlarla doldu. "Oh, Rafe."

Hey, "Oh, Rafe," iyiydi. Gerçekten iyiydi. Daha sonra Elliott için ziyaret ayarlamalarını konuşacaklardı ama bugün *o kadar* yüce gönüllü hissetmiyordu.

"Üzerine bir şeyler giy," diye tersledi. "Neden? Seni sinirlendiriyor muyum?"

"Hayır."

"Sana bir şey göstermek için kıyafetlerimi çıkarmam gerekiyor." "Ben zaten gördüm."

"Bu taraftan değil bebeğim," diye güldü. Sonra elini çuvala daldırdı ve bir kaşık altın tozu çıkardı. Dramatik bir hareketle kendi üzerine serpti.

"Deli misin sen?"

"Senin için deli oluyorum." Kepçe kepçe vücuduna, hatta saçlarına serpti.

"Bu çok değerli olmalı. Kes şunu. Ne anlamı var ki?"

Bir avuç altın tozunu kızı doğru fırlattı ve toz kızın saçlarına ve omuzlarına düştü. Bir an durdu, kızın ateş gibi saçlarının ve pırıl pırıl tozla kaplı kremi omuzlarının güzelliği karşısında gözleri kamaştı.

Kendini mırıltının üzerinde konuşmaya zorladı. "Mesele şu ki tatlım, para, BMW'ler, süslü tatiller ya da bekârlık - bunların hiçbirisi - sen olmadan bir anlam ifade etmez. Bir zamanlar ünlü biri, sadece kendini tatmin etmek için yaşanan bir hayatın kimseyi tatmin etmeyeceğini söylemişti. Muhtemelen Aziz Augustine'di; son zamanlarda hayatımın vebasası oldu." Ellerini çaresizce havaya kaldırdı. "Öyleyse, altının canı cehenneme." Adam açık bir özlemle ona baktı, sonra gülümsedi. "Şu battaniyeyi açıp altını seninle paylaşmama izin vermeye ne dersin?"

Dudakları bir sırtışla seğirdi. "Sen imkânsızsın."

"Yap şunu," diye yalvardı kısık bir sesle.

Direnerek çenesini kaldırdı.

"Seni seviyorum."

"Gerçekten beyaz çitli bir evde yaşar mıydın?" diye sordu, bir adım atarak -küçük bir adım- ona doğru.

"Bebeğim, eğer seni mutlu edecekse, beyaz çitleri olan bir igloda yaşar ve penguenleri evcil hayvan olarak alırım." Onu yakalamamak için yumruklarını sıktı. *Onu itme. Sakin ol. Bırak hamleyi o yapsın.*

"Ve bebek," dedi titreyerek. "Başka bir adamın çocuğunu sevebilir misin?" Gözyaşlarının taşmasını engellemek için gözlerini araladı ve bir adım daha yaklaştı.

"Çocuğunu çok isterim Helen."

Bir damla gözyaşı süzüldü ve yavaşça yanağından aşağı süzüldü. Uzanıp parmağıyla ya da ağzıyla yakalamak istedi ama korkutacağından korkuyordu.

O kapalı.

"Başka bir adamın çocuğuyla büyüüp çirkinleştğinde bedenimden nefret edeceksin."

"Tatlım, ne olursa olsun senin vücudunu seveceğim."

"Zaten değişiyorum," diye itiraf etti, ağlamaklı gözleri ona önemli bir şey anlatmaya çalışıyordu.

Kaşlarını çattı, gizli mesajı alamamıştı. "Göster bana," dedi boğuk bir sesle.

Battaniyeyi bıraktı ve doğuştan gelen alçakgönüllülüğüyle gözleri kapandı. Bir gün onu bu mahcubiyetten kurtarmak isterdi ama şu anda ellerini Helen'in baştan çıkarıcı vücudundan uzak tutmaya çalışmakla meşguldü.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı, "ve değişiklikler o kadar küçük ki sadece bir aşık ... seni seven bir adam . . . onları görebilir."

Sorgulayarak gözlerini açtı.

"Göğüslerin daha dolgun. Tanrım, onları tutmak istiyorum." Onun yerine üzerlerine altın tozu serpti. Pullar üst tepeciklere, kabarık aureollere ve gergin meme uçlarına yerleşti.

İnledi ve yere baktı. "Çok güzelim," diye iç geçirdi şaşkınlıkla.

"Ben de hep öyle derim, bebeğim." Sonra karnının üzerine altın tozu serpti. Hamileliğinin tek kanıtı hafif bir şişlikti. Pulların bir kısmı kalçalarına ve göbek deliğine yerleşti. Kırmızı bukleleri bile altın alevlere dönüşmüştü.

Vücudundaki her atom onu arzuluyordu. Sorunlarının sona ermesini, acılarının dinmesini ve her şeyden çok bedenlerinin sevişirken birleşerek geleceği mühürlemesini istiyordu.

Kıkırdadı. "Bu şimdiye kadar yaptığın en çirkin şey." "Hayır. Hayır, değil bebeğim. Şimdiye kadar yaptığım en çirkin şey neredeyse seni kaybediyordum."

İnledi. "Emin değilim."

"Emin olmanı sağlayacağım. Korkma, tatlım. Lütfen." Adam onun muhteşem vücudunu izliyor, çuvallardan avuç avuç altın tozu alıyor ve onu bununla kaplıyordu. Dövmesi ekstra dikkat çekiyordu. Altın bir kelebek. Hoşuna gitmişti.

Sonra kadın da altın tozlarını toplayıp adama fırlatıyordu. Eğlenceli bir oyundu, ama kasvetliydi, her biri diğerinin etrafında için için yanarak dönüyordu.

gözleri. Vücudunu süpüren tozun hissi duysal bir okşama gibiydi.

Sonunda daha fazla dayanamadı. Kollarını ona doğru uzattı. "Seninle sevişmeme izin ver, Helen. Karımla sevişmeme izin ver. Çünkü sen benim için busun. Yasalar ne olursa olsun. Tanrı'nın önünde, biz karı kocayız."

"Annen de öyle demişti."

"Olamaz! Şimdi de annemden alıntı yapacaksın." Kollarını hâlâ onun için açık tutuyordu. Ona doğru ilerleyerek ellerini kollarına koydu ve onu kucağına çekmeye çalıştı. Dudaklarında altın tozu vardı. Altın tozunun tadının nasıl olduğunu merak etti ve başını eğdi.

Ellerini onun omuzlarına bastırdı. "Bekle." Adam inledi. "Çok uzun zamandır bekliyordum."

"Sana bir şey söylemem gerek."

Vücudunun sertliği ona bunun önemli bir şey olduğunu söylüyordu. Başını eğdi, bekledi.

"Başka bir adamın çocuğunu seveceğini söylemiştin..." "Evet mi?"

Sinirli bir şekilde dudaklarını yaladı. "Peki ya senin çocuğun olsaydı?" Gözleri onun ruhunun derinliklerine kadar indi.

Ona gözlerini kırıştırdı, anlamamıştı. Sonunda anladığında, içinde çelişkili duygular çalkalandı.

Bebeğim benim!

Sonra da *bebeğimi başka bir adama verecekti!*

Tereddütü onu yaralamıştı. Kız dönüp gitmeden önce bunu onun şok olmuş gözlerinde gördü.

Kafasının içinde sessiz bir savaş veriyordu. Bir yanı affetmek ve unutmak istiyordu. Diğer ise aldattığı için ona bağışlamak istiyordu. İlkin seçti ve onu göğsüne doğru çekerek yüzünü boynuna gömdü. Sonra bir kolunu arkadan beline dolayarak diğer elinin avuç içini karnına dayadı. "Seni ve çocuğumu seviyorum."

Sonra onu kollarının arasına aldı ve yatağa taşıdı. Onu yorganın üzerine yatırarak nazikçe öptü, sonra da vahşice öptü. Kadın kendini onun öpücüklerine özgürce bıraktı, teslimiyeti onunla paylaşmayı seçtiği hayatın sessiz bir onayıydı.

İlk bir araya gelişleri nazik ve yavaştı. Onun grenli sevecenlikleri. Onun nefessiz fısıltıları. Adam onun ipeksi kılıfına girdiğinde

Tıslayarak içlerine çektiklerinde, ikisi de birleşmelerinin gücüyle sersemlemiş bir halde birbirlerine baktılar. Aşk her dokunuşta, okşamada ve akılsız, ruh yakan öpücükte onları kuşatıyor gibiydi. Yükseldiler, yükseldiler ve her bir yüksek kreşendoya yükseldiler, sonra birlikte gökyüzüne doğru parçalandılar.

Helen ancak daha sonra, ilk kez bir araya geldiklerinde, sükûnet içinde yatıp usulca mırıldandıklarında Rafe'in verdiği sözü hatırladı.

"Ne sözü?" diye sordu, göğsünü okşayarak.

"Tirbuşon çevirme dersi."

Güldü ve sırt üstü dönerek onu üzerine aldı. "İşin püf noktası kalçaları bükmekte ve tabii ki Kegel yapmakta."

"Elbette," dedi alaycı bir sesle, kendini onun üzerine bırakırken. Çok yavaşça. "Böyle mi?" diye sordu tatlı tatlı.

Rafe onaylayan bir ses çıkardı.

Sonra bir şey fark etti ve kirpiğindeki bir parça altın tozunu silkeledi.

"Seni sıçan! Bu altın tozu değil. Bu on sentlik sim."

Sırıttı ve ellerini kızın kalçalarına koyarak onu yerinde tuttu.

Onun eğlenceyle k a b a r a n göğsünü yumrukladı. "Altınlarını atmadın, değil mi?"

"Tatlım, aptal olabilirim ama altın kaplama bir aptal değilim."

Epeyce ikna ettikten sonra kabul etti.

Sonsöz

Tanrı'nın bir mizah anlayışı vardır, bundan asla şüphe etmeyin.

Aziz Augustinus çok çok uzaklarda bir yerde, tahtında arkasına yaslanmış, bacaklarını bir buluta dayamış olan Göksel Majeste'ye döndü.

"İyi iş çıkardık, değil mi?" dedi eski suçlunun yüzü gülerek.

"Evet!" Tanrı dedi, ama övünen bir şekilde değil. Övünmek Tanrı'ya yakışmazdı.

Yine de küçük bir kıkırdamayla ekledi, "Bizim taraf için bir tane daha!"

Aziz Augustine patronuna beşlik çakmaya başladı ama kendini durdurdu (alçakgönüllülük lütfu ona hala zor geliyordu). Bunun yerine Tanrı'ya bir pano uzattı ve Tanrı da altın bir kalemle kocaman bir onay işareti yaptı. Tanrı'nın panolara karşı bir ilgisi vardı.

"Sıradaki kim?" Tanrı beklentiyle ellerini ovuşturarak konuştu. "Dördüncü Bilge'yi gören var mı? Hani şu Beytüllahim yolunda kaybolan?"

Okuyucu Mektubu

Sevgili okuyucu:

Desperado'nun bu güncellenmiş versiyonunu beğendiniz mi? Bunca yıldan sonra, Rafe'in iyi dayandığını düşünüyorum. <grin>

On sekiz yıl önce bu kitabı ilk yazdığımda, cep telefonları bugünkü kadar önemli değildi (bir poşet içinde hantal büyük bir şey hatırlıyorum) ve insanlar kayıt için hala kaset kullanıyordu. Mel Gibson seksi biri olarak görülüyordu. Jeff Bezos ve onun buluşu Amazon sahneye çıkmak üzereydi ve Facebook henüz radara bile girmemişti. Zaman, büyük ölçüde bilgisayarlar ve internet sayesinde, bu nispeten kısa dönemde dramatik bir şekilde değışti.

Desperado 1997'de çıkmadan önce birkaç yıldır Viking kitapları yazıyordum; bu yüzden Hispanik bir L.A. avukatı ve kadın bir ordu binbaşısı ile Kaliforniya Altına Hücum zaman yolculuğu kitabı benim için bir ayrılıktı. Bu kitabı gözden geçirirken ve yıllar sonra ilk kez tekrar okurken, Rafe'i ve büyük Meksikalı ailesini ne kadar çok sevdiğimi fark ettim. Her zaman Antonio, Ramon, Eduardo, hatta kız kardeşler (Rafe'nin annesi Hispanik bir Tante Lulu olabilir) ile ilgili hikayeler olduğunu düşünmüştüm ama Vikingler, Cajunlar, Navy SEAL'ler ve vangellerle dikkatim dağıldı. Belki bir gün.

Kitaplarım, yarışmalar, çekilişler ve diğer güzel şeyler hakkında daha fazla bilgi edinmek isterseniz sandrahill.net adresindeki web siteme veya Sandra Hill Author adresindeki Facebook sayfama göz atın. Her zaman olduğu gibi, okurken yüzünüzün gülmesini dilerim.

Sandra Hill

USA Today ve *New York Times* çoksatan yazarı Sandra Hill'e
doyamıyor musunuz?
Muhteşem kitaplarına göz atmak için sayfayı çevirin. Kovboylardan
Vikinglere, Navy SEAL'lerden Güneyli kötü çocuklara, Sandra'nın
kitaplarının her biri tutku, yaratıcılık ve benzersiz zekânın eşsiz
karışımına sahiptir.

Sandra Hill'in Dünyasına !Hoş Geldiniz

OceanofPDF.com

Viking Bir Şövalye Alır

Hawks'ın İni'nden John için, güzel bir kadının beklenmedik bir şekilde kapısında belirmesi her zaman hoş karşılanır. Ancak bu çekici Viking kadınının, Ingrith Sigrundottir'in gelişi - büyüleyici gülümsemesi ve davetkâr kıvrımlarıyla

-farklıdır. Çünkü yanında asi yetimlerden oluşan bir sürü vardır. Ve Ingrith'in efsanevi şövalyenin misafirperverliğinden daha fazlasına ihtiyacı vardır; korunmaya ihtiyacı vardır. Çünkü onun yükleri arasında tahtta hak iddia eden küçük bir çocuk da vardır

-Katil Kral Edgar Viking kanı peşindeyken tehlikeli bir ayrım.

Tutkulu bir adam olan John onları güvende tutacaktır ama karşılığında çok değerli bir şey istemektedir: Ingrith'in kalbi, dudaklarının ilk buluşmasıyla alınacak ...

Aşık Viking

Larkspurlu Caedmon, Breanne'in şimdiye kadar karşılaştığı *en iğrenç hödüktü*. Kız kardeşleriyle birlikte onun şatosuna vardıklarında, Caedmon bir gece bira içtikten sonra yatarken, vahşileşmiş bir malikâne tarafından karşılandılar. Ama Breanne dayanmak zorundaydı, çünkü umutsuzca korunmaya ihtiyaçları vardı

.
...ve oldukça yakışıklı.

Kralın hizmetinde geçirdiği dokuz uzun aydan sonra Caedmon'ın tek istediği huzurdu, kalesinde koşuşturan beş Viking prensesi değil. Ve odasına dalan ateşli kızıl, içlerinde en kötüsüydü. Onu kovmalıydı ama Stoneheim'lı Breanne için çok daha iyi bir planı vardı; onu şehvet içinde bir Viking yapacak bir plan.

Gönülsüz Viking

Kendi kendini motive etme kasetinin Ruby Jordan'ın sorunlarını çözmesine yardımcı olması gerekiyordu, yeni sorunlar yaratmasına değil. Bunun yerine, sert vücutlu savaşçıların ve güzel bakirelerin olduğu bir çağa sürüklendi. Ancak on yüzyıl geçmişteki dünya, içki ve neşeden ibaret değildi. Ruby ortaçağı güncellemeye çalışırken bile, kadınlara bakışı Karanlık Çağ'da kalmış bir İskandinav'la uğraşmak zorunda kaldı. Ve daha da kötüsü, kaslı Thork kocasının yüzüne, alışkanlıklarına ve Ruby'den kaçma arzusuna sahipti. Aynı adamı iki kez kaybetmemeye kararlı olan Ruby, isteksiz Viking'i fethedecek ve onu aşkının hevesli bir esiri yapacak cesur bir baştan çıkarma planladı.

OceanofPDF.com

Haydut Viking

Efsanelerdeki Valkyrieler kadar uzun ve çarpıcı olan Dr. Rain Jordan, savaşçı yönlerine rağmen İskandinav atalarıyla gurur duyuyordu. Ama kendini kâbus gibi bir savaş alanında bulup rüyalarının barbarını kurtarmak zorunda kaldığında buna inanamaz.

Ölümçül kılıcıyla tek bir hamlede bir düzine Sakson'u öldürebilen vahşi gözlü bir savaşçıydı ama Selik gelecekte gelen bu şuh kızı kontrol edemiyordu. Eğer Selik dikkatli olmazsa, bu büyüleyici siren onun kalbini ele geçirecek ve **Haydut Viking**'i bir aşk savaşçısı yapacaktı.

OceanofPDF.com

Lekeli Kadın

Kibar toplumdan sürgün edilen Hawks' Lair'in Leydi Eadyth'i günlerini hacimli bir peçenin altında saklanarak arılarıyla ilgilenerek geçiriyordu. Ancak toprakları tehdit altına girince, Leydi Eadyth kendisine isminin korumasını sağlayacak bir koca aramaya başladı.

Ülkedeki en güzel genç kızları sevmekle ve onları terk etmekle ünlü Ravenshire'lı Eirik, İngiltere'nin en erkeksi bekâarıydı. Yine de gizemli bir kadın ona en nefret ettiği düşmanından intikam alma karşılığında iffetli bir evlilik yemini teklif ettiğinde, Eirik bunu reddedemezdi. Ancak şehvetli şövalyenin planları, lekeli leydinin aşkının tatlı acısına yenik düştüğünde ters gitti.

Büyülenmiş Viking

Azılı İskandinav savaşçıların bile kötü günleri olur. Tykir Thorksson'un yapmak zorunda kaldığı şeyler, akli başında bir Viking'i çıldırtmaya yeterdi; kızıl saçlı bir bakireyi yakalamak, onu her yerde takip eden koyun sürüsüne katlanmak, beceriksiz kardeşlerini kovalamak. Ama bir erkek, Norveç Kralı'nın en değerli uzvuna zarar veren bir büyücüden ne bekleyebilirdi ki? Bu yeterince kötü değilse, Tykir parlak kızıl saçların ve çillerin büyüsüne karşı hiç de bağışık olmadığını fark etmeye başlamıştı. Belki de büyüyü tersine çevirebilir ve onu kudretli kılıcıyla değil, bir Viking erkeğinin en büyük büyüsü olan göz kırpması ve gülümsemesiyle esir alabilirdi.

Mavi Viking

*Viking Rurik için, Maire of the Moors'u terk ettiğinden beri hayat yaşamaya değmez olmuştur. Mesele onun ateşli kızıl saçlarını ya da öpülesi dudaklarını özlemesi değil. Hayır, çılgın bir aşk gecesinden sonra yüzüne yaptırdığı utanç verici mavi zikzak dövmesini özlüyor. Muazzam boyu, yatak sporlarındaki uzmanlığı ve iyi tonlanmış kaslarıyla gurur duyan azılı bir savaşçı için bu mavi çizgi bardağı taşıran son damladır. Sonunda ya cadıyı dize getirecek ya da denerken ölecektir. Hatta belki de evlenmek için ona yalvaracak... Yeter ki artık onun gibi olmayacağına söz versin... **Mavi Viking**.*

OceanofPDF.com

Viking'in Esiri

(orijinal adı MY FAIR VIKING)

Tyra, Savaşçı Prenses. İyi bir av olmak için fazla uzun, fazla gürültülü ve fazla vahşi. Ama hasta babası, narin, yumuşak huylu ve güzel dört kız kardeşinin, Tyra bir koca bulana kadar evlenemeyeceklerine karar vermiştir. Ve sonra babasının hayatını kurtarmak için çıktığı bir yolculuk Tyra'yı Şifacı Adam'la yüz yüze getirir. İnsan formunda bir tanrı olan Adam, uzun boylu, kaslı ve mükemmel orantılıdır. Adam'ın Tyra'nın planlarına uymayı reddetmesi çok kötüdür; bir kadın onu bağlayıp omzuna atmaktan ve sonsuza dek mutlu yaşamak için gün batımına doğru yelken açmaktan başka ne yapabilir ki?

OceanofPDF.com

İki Vikingin Hikayesi

Toste ve *Vagn Ivarsson*, trajik bir savaşın ardından Valhalla ile birlikte yüzleşmek üzere olan tek yumurta ikizi Vikinglerdir ya da belki daha da trajik bir şey vardır: otuz bir yıl sonra ilk kez ayrılmak. Ne yazık ki, en cesur Viking bile eninde sonunda en iyi dostunu geride bırakmak ve tüm rakiplerin en korkuncuyla, hayatının aşkıyla savaşmak zorundadır. Peki ya bu aşk Evcimen Helga ya da dünyanın en yaşlı rahibe adayı Leydi Esme olsaydı?

İki Vikingin Hikayesi size iki kat gözyaşı, iki kat cızırtı ve iki kat kahkaha yaşatacak ... ve kendi Vikinginizi dilemenizi sağlayacak.

OceanofPDF.com

Son Viking

*Saf, katıksız bir erkek olarak 1.80 boyundaydı. Deri bir tunikten başka bir şey giymiyordu ve Profesör Meredith Foster'ın oturma odasında duruyordu. Ortaçağ tarihçisi kendine onun bir eşek şakasının parçası olduğunu söylemişti ama geniş altın kemeri, eski dili ve nasırlı elleriyle bu kaslı yabancı çok gerçekçi görünüyordu. Ve büyükbabasının bir Viking gemisini yeniden yaratma hayalini gerçekleştirmesine yardım ederken, onu kendi hayallerine uyandırdı. Ta ki kaderin onu Son Viking'in sevgi dolu kollarına atıp atmadığını merak edene kadar. **Son Viking.***

OceanofPDF.com

Truly, Madly Viking

*Joe adında **bir** Viking mi? Jorund Ericsson*, modern bir akıl hastanesine düşen onuncu yüzyıldan kalma bir Viking savaşçısıdır. Maggie McBride, yanlışlıkla Joe adını verdiği bu muhteşem İskandinav'ı "tedavi" edebilecek şanslı bir psikologdur.

One Flew Over the Cuckoo's Nest'i duymuşsunuzdur. Peki ya *Guguk Kuşu'nun Üzerinden Bir Viking Uçtu*'ya ne dersiniz? Asıl soru şu: Bu yuvadaki guguk kuşu kim? Ve neden herkes gülüyor?

OceanofPDF.com

Çok Viril Viking

Magnus Ericsson basit bir adamdır. İlkbaharda çift sürdükten sonra yeni dönmüş toprağın kokusunu sever. Yatak kürkleri içinde yumuşak bir kadının altında hissetmeyi sever. Dövüş kolundaki iyi bir kılıcın ağırlığını sever.

Ama Kutsal Thor'un hoşuna gitmeyen şey, kendisine yüklenen rahatsız edici çocuk sürüsüdür. Ya da onu yeni ve tuhaf bir diyara, *Holly Wood* Krallığı'na sürükleyen gizemli tesadüf. Burası, halkın onun bir *fahişe* olduğunu düşündüğü (her ne demekse) ve hayallerinin kadını olan şarap üreticisinin onun ruh eşi olduğunu kabullenemediği bir yerdir ... olağanüstü yetenekleri olan bir adam, bahsetmeye bile gerek yok ... **Çok Erkeksi Bir Viking.**

Wet & Wild

*Bir Viking ile bir Navy SEAL'ı bir araya getirdiğinizde ne elde edersiniz? Geçmişin vahşi içgüdülerine ve Amerika'nın en seçkin savaş birliklerinin sıkı eğitimine sahip bir savaşçı mı? Yaklaşık bin yıldır bir kadınla birlikte olmamış, tamamen tutkulu bir kahraman mı? Umutsuz bir aşkla yanıp tutuşan bir romantik mi? Her ne olursa olsun, her yerdeki kadınlar onunla tanışmak için sabırsızlanıyor ve hikayesinin **Islak ve Vahşi.***

OceanofPDF.com

Sıcak ve Ağır

Teğmen Ian MacLean, özel operasyon görevine hazırlanırken hedefi içeride ve dışarıda olmaktır. Yüksek eğitilmiş Navy SEAL'lerden oluşan bir ekibe liderlik ediyor, dünyanın en sert, en güçlü savaşçıları ve kaybedecek hiçbir şeyi yok. Madrene, onun doğumundan bin yıl önceki bir zamandan gelmektedir ve geleceğe indiğinden haberi yoktur. Onu bağladıktan sonra, güzel cadaloz ona bir eğitim çavuşunu anaokulu öğretmeni gibi gösteren bir dil kırbacı verir. Sonra ona, kendine aşırı güvenen erkeklerle başa çıkmak için kendine has bir yöntemi olduğunu söyler ve işler Ateşli ve Ağır.

OceanofPDF.com

Açıkçası, canım.

Bayou'da Kayıp . . . Selene'in üç büyük tutkusu vardı: Erkekler, yemek ve Rüzgâr Gibi Geçti. Ancak göz alıcı model kendini her zaman aç buluyordu - hem beslenmek hem de şefkat için. Yüksek modanın önemsiz dünyasından bıkarak, yeni bir hayata başlamadan önce son bir iş için New Orleans'a gitti. Yeni hayatının yepyeni bir zamanı içereceğini bilmiyordu - yaklaşık 160 yıl öncesini! Selene yemeğe doyamaz - ya da endişe verici derecede yakışıklı bir adama. Karanlık ve düşünceli James Baptiste onun umursadığı tek sevgilisiydi. Ve Tanrı'nın şahitliğinde, sevdiği adam olmadan bir daha asla yaşamayacağına yemin etti.

OceanofPDF.com

Daha Tatlı Vahşı Aşk

Şaşırtıcı derecede nazik ellerin darbeleri, uçsuz bucaksız mavi gözlerin parıltısı, bembeyaz öpücüklerin yakıcılığı ... Dr. Harriet Ginoza bir kez daha coşkulu bir fantezinin içine sürüklendi. Modern psikolog, arzusunun nesnesinin küçümsemesi gereken her şey olduğunu biliyordu, yine de her seferinde, tarihi bir romandan fırlamış tehlikeli derecede yakışıklı bir haydutun hayallerinde kendini kaybetti. Harriet hayalindeki sevgilinin başına bela açacağına asla inanmadı ama kaderin bir cilvesi onu Eski Güney'e geri götürdü ve onunla kanlı canlı karşılaştı. Hayal kırıklığına uğrayan Etienne Baptiste onun gizli isteklerini yerine getirmeyi reddetti. Harriet'in aşk dolu hayallerini tutkulu bir gerçekliğe dönüştürme umudu varsa, bu büyücüyü hayal edebileceğinden çok daha tatlı ve vahşi bir aşkla baştan çıkarması ve her dakikasının tadını çıkarması gerekiyordu.

Aşk İksiri

Dr. Sylvie Fontaine karşı cinsi cezbetmeyi garantileyen kimyasal bir formül keşfettiğinde **şöhret** ve servet kesinlikle sadece bir yudum uzağındadır. Kendi aşk hayatı tamamen varsayımsal olsa da, utangaç kimyagerin profesyonel geleceği güvence altındadır ... tabii bir insan kobay bulabilirse. Ancak kötü çocuk Lucien LeDeux - en çok Batakılık Avukatı olarak bilinir - yanlışlıkla bir jelibon içine gizlenmiş bir aşk iksiri yutmadan önce bile başa çıkabileceğinden daha fazlasıdır. Ortalık yatıştığında, Luc ve Sylvie bazı yakıcı sorulara cevap bulacaklardır: Bir erkek aşırı testosteron yüklemesinden ölebilir mi? Heteroseksüel bir kadın tüm çekingenliğini kaybedebilir mi? Ve eski moda romantizmin hâlâ aşk için en iyi katalizör olduğunu öğrenirler.

Beni Şefkatle Sev

Bir zamanlar, sihirli bir krallıkta, yakışıklı bir prens yaşamış. Herkes ona Yakışıklı Prens dermiş. Ve bu diyara nazik bir prenses gelmiş. Onun Kùlkedisi olduğunu söyleyebilirsiniz. Wall Street Kùlkedisi. Tamam, eğer doğruluk konusunda titiz olacaksanız, bu peri masalında krallık Manhattan'dır. Ama Büyük Elma'da sihir var, değil mi? Ve belki de Prens zaman zaman pek de sevimli olmayabilir ve bu prensesi düşünürken akla gelen ilk kelime "nazik" değildir. Ama yine de sonsuza dek mutlu olmak istiyorlar ve bunu elde edecekler.

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

SANDRA HILL, çok sayıda *New York Times* ve *USA Today* çoksatan romanın yazarıdır. On yıldan fazla bir süre New Jersey ve Pennsylvania'daki yayınlarda özellik yazarı ve eğitim editörü olarak çalıştı. Ciddi konular hakkında yazmak ona en karanlık hikayelerin bile aydınlık tarafını aramanın erdemlerini öğretti. Kocasını ve annesiyle birlikte yaşıyor.

Pennsylvania'daki köpekler.

Web sitesini www.sandrahill.net adresinde
ziyaret edin

www.avonromance.com

www.facebook.com/avonromance

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

OceanofPDF.com

Sandra Hill tarafından

CENNETTEKİ VAMPİR
TRANSİLVANYA'DA NOEL
GAZAP ÖPÜCÜĞÜ
KORSAN GELİN
BAŞTAN ÇIKARMA
ÖPÜCÜĞÜ ÖPÜCÜĞÜ
TESLİM OLMA
GURUR ÖPÜCÜĞÜ
İSKANDINAV KRALININ KIZI
VIKING BİR ŞÖVALYE ALIYOR
VIKING AŞIK
AŞK İKSİRİ ÇOK
ERKEKSİ VIKING
SICAK & AĞIR
ISLAK & VAHŞİ
İKİ VIKİNGÖYKÜSÜ
VIKİNG'İN 'İN TUTSAĞI
(eski adıyla MY FAIR VIKING)
MAVİ VIKİNG
GERÇEKTEN, DELICESİNE
VIKING AÇIKÇASI
SEVGİLİM LEKELİ LEYDİ
BÜYÜLENMİŞ VIKING
İSTEKSİZ VIKING KANUN
KAÇAĞI VIKING BENİ
SEV ŞEFKATLE
SON VIKING

DAHA TATLI VAHŞİ AŞK DESPERADO

OceanofPDF.com

NOT YORK Tİ3fES BESTSELLING YAZARI

SANDRA HILL

Viking in Love

9? 4'O'O6'Ié 1219'9

Vi k in g princ'xs Bryan nc s ve dört sisk rs m iuic'd to flew to the
castl1z of Ca4d mon of l.arkspur. 'Fhc Viltng savaşısı bir diarant
relaiis'e sahiptir ve hix h'xne'nin yardıma çok ihtiyaçı vardır, ancak
Br+'n+ onu yatağına atacağıını asla beklemiyordu.

The Viking Takes a Knight

978-0-06-167350-4

I ngi'ith'in tek istediğı, kendisi ve bir grup insan için acımasız bir
Saxon c'xnmander'dan sığınak. Hawke İni'nden John huzur ve
sessizliğin, dırdırcı bir telin ve çocuklarının özlemini
çekmektedir. Ama

d é-6QITİİ T £ d É(F-2É-2É4'G Aft ti Eğer Çadır ÉO)) â)É' â I t Fİ3Ctiof2 6Jf itÉ 6
benim ve I ngrith arasında.

9" .5'O '06 ' ?O190 8'0

Babasının hayatını kurtarmak için çıktığı yolculuk 'IJ-r'i, bitlere doğru
bir yarışa sürüklüyor
with Adam the healer. He's tall, muscled, and perfectly pro-
portio ed. İ-4er+'z rl e pkx-sician wlsö could cure Set TİEher,
ve sonunda ona kürkünü verebilecek olan aşık.

popo wesu°LuCforTnckrccçYİi :fai cscfuliw
/zIf0matgon oa §X#ur fétXâ cc H rC@l os auchaZ*s.

"

USA TODAY VE NEW YORK TIMES
ÇOK SATAN YAZAR

SANDRA HILL

The Bewitched Viking

978-0-06-201900-4

The Blue Viking

978-0-06-201901-1

"" "" ¥- Acas "" 7f

918-0-06-201912-3

9J8'O'O6-201910-] '

93 8'O'O6'TO] 909-3

The Larnished Lady

978-0-06-201913-4

93 8'o'O6'] 9os

9T 8-0-06-20 9 I q-I

978-0-06-201920-2

The Norse King's Daughter

9? B-O-06-t6 1 IN I-I

At Avon Books, we know your passion

1foWf/s,)°oH fled yo2frsefJ HAlfrinQ motifi.

Bizi ayartabilir miyiz?

- Yakında yayınlanacak olan kitabımızdan alıntılar.
- Aralarında au thorn' personat pt7OtG-album6 airs book liSK'in de bulunduğu enrtatnrng extras.
- En sevdiğiniz karakterler ve diziler hakkında kamera arkası işbirliği.
- Sweepstakes for the chance to win free books, romantic getaways, and other fun prizes.
- Yazarlarımızdan ve editörlerimizden yazarlık ipuçları.
- Yazarlarımızla ve firx{ out w1i ile görüşün
rom
antizm yazmayı seviyorum.
- Romanımız ne özel bir içeriğe sahiptir
ne de pogc' içinde yer almaktadır3.

Join us at
www.avonbooks.com

HarperCollins: Po
P-WW.87OnrO - n_km

6e'i

These unforgettable stories only take a second
to buy and give you hours of reading pleasure!

Go to www.AvonImpulse.com and see what we
have to offer.

Available wherever e-books are sold.

OceanofPDF.com

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

DESPERADO. Telif hakkı © 1997, 2015 Sandra Hill'e aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine erişmek ve ekranda okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

EPub Baskı MAYIS 2015 ISBN: 9780062304735

Basılı Baskı ISBN: 9780062019028 10

9 8 7 6 5 4 3 2 1

OceanofPDF.com

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street Sydney,
NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20. Kat Toronto,
ON M4W 1A8, Kanada
www.harpercollins.ca

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand Unit
D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632 Auckland,
Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF, Birleşik
Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

